

Cura
LUCIANI
SAMOSATENSIS

Dialogorum Selectorum
LIBRI DUO:

A *Gulielmo Du-gardo* recògniti, &
(variis collatis exemplaribus)
multo castigatius quam
ante editi.


Cum Interpretatione Latina, multis in locis
emendata, & ad Calicem adjecta.

Σπάντων ἑλαχιστὰ τῶν κόσμου.



LONDINI,

Typis *J. Hodgkinson & T. Hodgkin*, impensis
R. Scot, T. Basset, J. Wright,
& *R. Chiswel.* 1677.



I A A O E

812 KET 1807/42

1807/42

1807/42

1807/42



TYPOGRAPHUS

LECT. CANDIDO. S.

Duos hosce *Luciani*
Dialogorum Selecto-
rum libros eo con-
filio excudendos suscepimus,
ut Juventus Græcarum Li-
terarum studiosa sine mo-
rum honestatisque periculo
illo Authore posthac utere-
tur, cujus alioqui dictio-
nem ad Græcum Sermonem
perdiscendum cum primis
aptam doctissimus quisque
judicaverit. Quantum enim

A 3 de-

Lectori Candido.

detrimentum adolescentium animis afferant ii, qui vel hunc, vel alios id genus Authores sine rerum delectu in lucem edunt, aut legendos proponunt, nostrorum temporum perquam corrupti mores, quorum incauta lectio parens est, satis declarant. Habenda igitur potior Virtutis ratio, neque committendum unquam, ut illius jacturam, vel maximæ eruditionis prætextu, Juventus faciat.

Latinam insuper Interpretationem, multis in locis emendatam, visum est potius ad calcem rejicere quam
ex

Lectori Candido.

ex adverso apponere : non solum ut Græca Lingua accuratius excolatur suo fulgore magis splendens : sed etiam ut otiosis Ignaviæ anfa penitus præcidatur , qui oculos in Versionem subinde conjicientes , eique fidentes, perfunctorie, *ὡς ἐν ὁ πολὺ* , (quod usu comper- tum est) lectiones parant, memoriæ parum consulentes, atque adeo Græcarum Literarum studium tantum non contemptui habentes. Vale, *Amice Lector*, & nostris conatibus fave.

Ut

Ut Lectori innotescat quid in hac Editione præstitum sit, visum est σφάλματα nonnulla, & ὑπερήματα priorum Editionum, præsertim Londinensis, ob oculos ponere, quæ omnia in hac postremâ emendari, supplerique videat.

Pr. notat Edit. priorem: Nou. hanc novam:

Δ Ιάλ. α. pr. τὸ καὶ πρῶτον. nou. pag. 1. l. 5. τὸ μὲν πρῶτον. — pr. ἀνέπλεῖ ἀλλὰ π. 1. l. 9. ἀνέπλεῖ. ἀλλὰ — pr. τῇ θύρᾳ. nou. p. 1. l. 13. τῇ θύρᾳ — pr. ὁ ἔφερον. n. p. 1. l. 15. ὁ ἔφερον. — pr. πόντι. n. p. 2. l. 6. πόντι. — pr. ἀνεστρέφετι. n. 2. 7. ἀνεστρέφετα. pr. πυρώσας. n. p. 2. l. 10. πυρώσας. — pr. δέφυγν. n. 2. 14. δέφυγν. — pr. νόμω. n. p. 2. l. 19. νόμω — pr. ὑπὸ ἐκείνῳ. n. 2. 22. ὑπὸ ἐκείνοισι — pr. ὑπεξελεθῶν σι. n. 2. 22. ὑπεξελεθῶν σι. — pr. μελαγχολᾶν. n. 2. 27. μελαγχολᾶν. **Θ** alia huiusmodi multa in quolibet Dialogo, quæ cuiuslibet Græcis literis leviter imbuti est corrigere.

Διάλ. δ'. pr. κατέχθη. n. 5. 21. κατῴχεθη — pr. καῖνινω. n. 6. 1. καῖνινω.

Διάλ. ζ'. pr. καὶ n. 9. 23. καὶ.

Διάλ. ιβ'. pr. ὑμῶν. n. 15. 25. ὑμῶν.

Διάλ. ις'. pr. Χαρμόλεως ὁ μεγαρικός. 'ΕΡΜ. ὑπὸ δνθι. n. 21. 27. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικός ἐπὶ ρας **Θ**,

ραστες, ἐ τὸ φίλημα διτάλαντον ἰω. Ἑ Ρ Μ.
Ἀπόλυσι— ργ. τὸ κάλλθ, καὶ τὸ κόμω. π.
21. 30. τὸ κάλλθ, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς φιλή-
μασι, καὶ τὸ κόμω— ργ. δειπνήσει πολυτελῇ
δεῖπνα, μηδὲ ἔξαπατῆναι τὸ νέες. π. 24. 30.
δειπνήσει πολυτελῇ δεῖπνα, μηδὲ ἐκώσθ
ἐξίων, ἀπαντὰς λαμβάνων, τὰ ἱματῖα τὴν
κεφαλῇ κατεκλόμενα, πείσειν ἐν κύκλῳ τὰ
χαμαιτυπεία. καὶ ἔωθεν ἔξαπατῆναι τὸ νέες—

Διάλ. ιθ'. ργ. οἷα ὁποῖσι ἐν Καπύῃ, τὸν τῷ πο-
λέμῳ καιρὸς. π. 30. 29. οἷα ἐποῖσι ἐν Καπύῃ,
ἐταίραις σωῶν, καὶ τὸν τῷ πολέμῳ καιρὸς—

Διάλ. ιθ'. ργ. πρὸς τὸ Ὀλυμπιάθθ τὸ μνηστῆρ
σε ὅμοια πολλὰ ἐλέγοντο. Ἀλέξανδρ. καλῶ.
π. 31. 29. ἐλέγοντο. Δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ,
καὶ βλέπειν ἐν τῇ ἐννῇ. εἶτα ἔγωγε τεχθῆ-
ναι, καὶ τὸ Φίλιππον ἔξαπατῆναι οἰόμενον
πατέρα σε εἶ. Ἀ Λ. Καλῶ ταῦτα—

Διάλ. ιθ'. ργ. ἔπε οἱ ἦν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν.
Ταῦτά με ἀνιᾶ. π. 37. 1. θεραπεύουσιν, ἰσηγο-
ρεῖα καὶ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὅμοιθ, ἡμῶν κηρὸς,
ἡδὲ καὶ ἐσθλὸς. Ταῦτά με ἀνιᾶ—

Διάλ. ιθ'. ργ. θάρρει, ὦ Τάνταλλε, ὡς ἔπε σὺ.
π. 38. 27. ὦ Τάνταλλε, εὖ ἴδι ὡς ἔπε σὺ—

Διάλ. ιθ'. ργ. αὐτὸ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν.
βέλει δὲ σοι ὅτι δειξέω. π. 39. 33. γυναικεῖον ὄν.
ΜΕΝΙΠ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ περὶ τούτοις γε
πάντως ἀνδρογυνῶν ὄν. Αἰ Α Κ. Βέλει δὲ
σοι ὅτι δειξέω.— ργ. ἀλλὰ περὶ νεκροῖς δόγμα-
τα. Αἰ. ὅτι καὶ Σόλων. π. 40. 8. ἀλλὰ περὶ
νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ ὡς ἐδὲν ἴσιν
κύριοι.

κῆμοι καὶ κεφαλὰι τοκήων ἐνθάδε. ἌΓΙΑΚ.
Οὗτ' ὅς Σόλων.— ρτ. ἢ σταντὲ τέχνῳ.
Σωκ. πὶ γδ' ἄν' ἄλλο. π. 41. 17. ἢ σταντὲ
τέχνῳ, καὶ ἔκ' ὀλιγοῖς ἤν' ἡθλῶν. ΣΩΚ.
Τί γδ' ἄν' ἄλλο.—

Διάλ. κθ'. ρτ. ὁ ὅς Λάμπρις ἀποσφάξας ἑαυτὸν.
π. 49. 32. ὅς Λάμπρις δι' ἐρωίᾳ Μυρτίῳ ἢ ἐταί-
ρος ἀποσφάξας ἑαυτὸν.— ρτ. σὺ ὅς ὦ ἀχαρῶν,
ἔσενε γδ' ἡλκείνος πὶ αἰπῇ τοῦ ἄλλου. π. 50. 6.
σὺ ὅς, ὦ Ἀχαρῶν (ἔσενε γδ' ἡλκείνος, καὶ κατη-
ρῶτο τῇ Μυρτίῳ) πὶ αἰπῇ ἢ ἐρωίᾳ, σταντὸν
ὅς ἔκ'— ρτ. ὑπὸ ὅς ἢ αἰχρῶς ἠδονῆς, ἑάλως ὁ
ἡμναῖος. π. 50. 10. ὑπὸ ὅς πυλόντος παιδισχεῖν,
καὶ διακρύων ὅππλάσων καὶ σενασμῶν, ἑάλως.

Διάλ. λθ'. ρτ. ἑδένα ἤν' ἀπάντων. π. 58. 26.
ἑδένα ἤν' ἀπαντῶντων.— ρτ. οἶμαι ὅς καὶ ἤν'
σκληρῆς πολλάκις. π. 64. 18. καὶ ἢ ὅππ' σκληρῆς—
ρτ. ὑπέμνησαι. π. 66. 11. ὑπέμνησαι.—

Διάλ. λγ'. ρτ. Χάρ' καὶ ὡς φιλοτιμῶνται πρὸς ἀλ-
λήλους. π. 82. 25. ΧΑΡ. Καὶ τοῖσ' τοῖς ὄντις, ὦ
Ἑρμῇ, ὅρῃς οἷα ποιεῖς, καὶ ὡς φιλοτιμῶνται—
ρτ. Ὁθρυάδῳ, ἢ ὅππ' ἡράροντα τὸ πρὸ παιον
τῶν αὐτῶν ὀνόματι.— π. 82. 33. αἵματι.—

Βιβλίῳ β'.

Διάλ. ς'. ρτ. δύο γυναικας ἀνήγαγε, τῶν πε-
ρὶ Λεϊάδῳ. π. 97. 7. γυναικας ἀνήγαγε, ἢ
μὲν ἐρωμῶν ἔσαν αὐτῶν, τῶν περὶ Λεϊάδῳ—
ρτ. καὶ τῶν Ἰκαεῖν. π. 97. 10. τῶν ὅς Ἰκαεῖν.—
ρτ. εἰ

ρτ. εἰ μὴ ἔξῃ ἐν τοῖς ἔραν ὃ τὸ κωϊδίον αὐτῆς.—
 π. 97. 13. ἐν τοῖς ἔραν τὸ ξωϊδίον ἐκείνο, καὶ ὁ-
 φοῦν ἡγάπα κωϊδίον αὐτῆς.— ρτ. καὶ τὴν αἰτίαν
 σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέχες. Ἀυτὸς γὰρ ἐν ἐπέπληκας
 γε— π. 98. 2.— ἥ αἰτίαν τὴν νοσήθηναι ἡμῶν
 τὸ ξωϊδίον σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέχες, θνηταῖς ὀπι-
 μιγνύμεθα καὶ κατὰ παρ' αὐτὰς ἐν ἀλλοτε
 ἄλλω γήματι. ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι μή σε κατα-
 δύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅποτε ἂν ταῦτα ἦς, ἢ
 ἢ χρυσοχρῶν τις κατεργάζεται χρυσὸν ὄντα.
 καὶ ἀντὶ Διδος, ἢ ὄρμου, ἢ φέλλιον, ἢ ἐλλόβιον
 ἡμῖν γῆν. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκας γε— ἥ
 ἔραν ὃν ἢ ἡμῶν τέτων— ρτ. ἀνέωξας
 τοῖς τοῖς τὰς δύρας, ἅπαντες— π. 98. 20.
 τὰς δύρας, καὶ ὅτι τὰς θνητὰς ἐβάπυ, ἅπαν-
 τες— ρτ. καὶ αἱ θήλειαι διαί. ὥστε ταῦτα μὴ
 εἰσέν— π. 98. 23.— αἱ θήλειαι διαί. τις γὰρ
 ἐκ οἷδε ἢ Ἀγχισίω, ἢ ἢ Τιθωνόν, καὶ ἢ Ἐν-
 δυμίωνα, καὶ τὸν Ἰάσωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, ὥστε
 ταῦτα μὴ εἰσέν—

Διάλ. γ. ρτ. — παρῆπαν, μήτε πρηστομόους τὸ
 ὅλον. διόφο καὶ αὐτὸς— π. 110. 14.— τὸ παρῆ-
 παν, μήτε πρηστομόους τὸ ὅλον. Σκόπει γὰρ, ὦ
 Ζεῦ, πρὸς τὴν Διδος, εἰ τις νόμῳ γήμας γυναι-
 κα νέαν, καὶ χαλῶν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι,
 μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παρῆπαν, ἀφίεις καὶ βα-
 δίζειν ἐνθα ἂν ἐδέλοι νύκτωρ, καὶ μετ' ἡμέ-
 ραν, καὶ ξυεῖναι τοῖς βελομένοις, μάλλον ἢ
 αὐτὸς ἀπάροι μοι χαλκομένῳ ἀνοίγων τὰς
 δύρας, καὶ ματρωπύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐ-
 τῶν χαλῶν, ἄρα ὁ τοῖς τῶν ἐρᾶν δόξενεν ἄν;
 καὶ σὺ γε, ὦ Ζεῦ, φαίης ἄν, ἐραδίς πολλάκις;
 εἰ δέ τις ἐμπαλιν ἐλάδιδεν γυναικα εἰς τῶν
 οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρέτῳ παίδων
 Ἰησιῶν, ὃ ἢ, μήτε αὐτὸς πρησθήσῃτο ἀκμαίας
 καὶ

καὶ χαλῆς παρδένυ, μήτε ἄλλω περιβλέπην
ὀπρίεποι, ἄρνιον ὃ καὶ σείραν κατακλείσας
παρδενάοι, καὶ ταῦτα ἐραῖν φαίσκων, καὶ δὴ-
λῶ ὦν ὑπὸ τῆς χροῖας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκῆαι,
καὶ τῇ ὀφθαλμῷ ὑποδεδυκότων, ἔσθ' ὅπως ὁ
τις τοῦ ἡ παρπαίειν δόξεν ἄν, δέον παιδεύει-
εῖν, καὶ ἀπολαύειν τὰ γάμυ, καταμαραίνων
ἐν τῷ ὄρω πιν ἔτω καὶ ἐπέραςον κόρην, καὶ δάφω
ἱέρειαν τῇ δεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τῶ
βίῳ; Διότι ταῦτα καὶ αὐτὸς.—ργ.—ἡ κόλαξ,
ἡ οἰκέτης, μέγα τὸ μίσθωμα.—π. 112. 23. ἡ
κόλαξ, ἡ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν
τίμιθ' ὑπεξυρημῶθ' ἐπ' ἧς ῥάδον ἀντὶ ποιή-
σαν καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἂν ἡδὴ ἔξωρθῶν
ὡν ὑπερέτησαν αὐτῷ μέγα τὸ μίσθωμα.—ργ.
ἄχρῃς ἂν ἡ ἱπποβοφίας.—π. 113. 15.—ἄχρῃς
ἂν ἡ ἐς περὶ δίδον πέμπεισιν, ἡ ἱπποβοφίας.—
ργ. ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμώτατε. ὦ Μίδα καὶ
Κροῖσε.—π. 120. 23.—ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμι-
ώτατε. νῦν πείδομαι γὰρ καὶ Δία ποτὲ χυμῶσαι
χρυσόν. τίς γὰρ ἂν παρδένθ' ἀναπεπτημῶσι
ταῖς κόλπαις ὑποδέξαιτο ἔτω χαλὸν ἐρασμῶ
διὰ τῆς τέγυς καταρρέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κροί-
σε.—ργ.—δεὸς ἐς νέωλα καὶ τὸ γυνηδυσμῶμον—
π. 125. 6.—ἐς νέωλα, καὶ παιδοποιήσμαι, καὶ
τὸ γυνηδυσμῶμον.—ργ.—ἐκφέρει αὐτὸν ἐκ τῆς
συμποσίης. πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων.—π. 126. 20.—
ἐκφέρει αὐτὸν ἐκ τῆς Συμποσίης τῆς αὐλησίης
ἀμφοτέραις ἐπιλημμῶμον. πλὴν ἀλλὰ καὶ νή-
φων—

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ,

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ 10

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

15

Διάλογος α'.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.

Κ Τ Κ. Ω Πάτερ! οἶα πέπονθα ὑπὸ τῷ 20
καταράτῃ ξένῳ, ὃς μεθύσας
ἔξετύφλωσέ με, κοιμωμὲν ὀπιχρήσας. ΠΟΣ.
Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύρρημος;
Κ Τ Κ Λ. Τὸ μὲν πρῶτον ΟΥΤΙΝ ἐαυτὸν
ἀπεκάλει, ἐπεὶ δὲ δέφουγε, καὶ ἔξω λυβέ- 25
λης, Ὀδυσσῶς ὀνομαζέσθαι ἔρη. ΠΟΣ.
Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου
δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ἔδδ
πάνυ εὐδαρσῆς ὢν; Κ Τ Κ Λ. Κατέλαβον
ὃν τῷ ἄνδρι, ὑπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, 30
πολλὰς τινὰς ὀπιβελδύοντάς διαλονότι τοῖς
ποιμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθηκε τῇ θυμῷ τὸ πῶμα,
(Πέτρα δὲ ὅτι μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ
ἀνέκαυσά, ἐκκαυτὰ μὲν ὁ ἔφρεον δένδρον
ὑπὸ τῷ ὄρει, ἐκάλησαν ὑποκρύπτειν αὐτοῦ πει- 35
ρώμενοι, ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῇ τινὰς, ὥς περ

Β

εἰκός

- εἰκὸς ἴω, κατέραζεν ληστὰς οὔτας. ἐνταῦθα
 ὁ πανηγρότατος ἐκείνῳ, εἶτε ὍΤΤΙΣ,
 εἶτε Ὀδυσσεὺς ἴω, δίδωσί μοι πρῖν φάρμα-
 κὸν π' ἐγχείας, ἦδ' ὃ μὲν καὶ ἔουσμον, ὅππῃ
 5 λώτότατον ᾗ καὶ παραχρᾶδέσῃον. ἅπαντα γὰρ
 εὐθύς ἐδίδκει μοι πειριζέμεναι πόντι, καὶ τὸ
 σπῆλαιον αὐτὸ ἀνεσρέφετο, καὶ ἔκ' ἐπ' ὅλως ἐν
 ἑμαυτῷ ἦμιν. τέλος δὲ, ἐς ὕπνον κατε-
 σπάδην. ὃ δ' ἐπεξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυ-
 10 ρώσας γὰρ, προσέειπε ἐπύκλωσέ με χαλκίδοντα,
 καὶ ἀπ' ἐκείνῃς τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.
 ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὅς
 καὶ ὕξιθερες μεταξὺ τυφλῶν ἄνδρῳ. ὃ δ' οὖν
 Ὀδυσσεὺς πῶς διέβρυχεν; καὶ γὰρ ἂν εὐοίῃ
 15 ὅπ' ἐδυνήθη ὑποκινήσας τὴν πύργον. ἀπὸ τῆς
 θυρεῖς. ΚΥΚΛ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς
 μάλλον αὐτὸν λάβοιμι ὕξιόντι. καὶ καθίσας
 παρὰ τὴν θυρεάν, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετίσας,
 μόνον παρὶς τὰ πρῶτα ἐς τὴν νομῶν, ἐν-
 20 τελέαμην τὸν καὶ, ὅπῃ ἐχρὼν πρᾶττειν
 αὐτὸν ὑπὸ ἐμῷ ΠΟΣ. Μανθάνω, ὅπῃ
 ἐκείνοις ὅπ' ἐλαθεν ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ
 τὺς ἄλλους γὰρ Κύκλωπας ἔδει ὀπιβοῦσθαι
 ἐπ' αὐτὸν. ΚΥΚΛ. Συνεχάλεσα, ὦ πα-
 25 τερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δ' εἴροντο τῷ ὀπιβλάον-
 τῷ τὸ ὄνομα, καὶ ἔφην, ὅπ' ὍΤΤΙΣ
 ὄει, μελαγχολᾶν οἰσθέντες με, ὥχοντο ἀπι-
 ὄντες· ἔγωγε κατεπρίσατό με ὁ κατέρων, τὸ
 ὄνομα. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅπ' καὶ ὁ-
 30 νειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὴν, καὶ ὁ πατήρ
 φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. ΠΟΣ. Θάρ-
 σει, ὦ τέκνον, ἀμυνῆμαι γὰρ αὐτὸν, ὥς μάθης,
 ὅπ' εἰ καὶ πῖξωσιν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσαι ἀ-
 δύνατον, τὰ γὰρ ἔμ' πλέοντων τὸ σῶζεν αὐ-
 35 τὸς καὶ ὑπαιλύναι ἐπ' ἐμοὶ πρόσσι. πλεῖ δ' ἔπ.

Διάλογος β'.

Διάλογος β'.

Μενέλαος καὶ Πρωτέως.

5

MEN.

Ἄλλα ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι,
 ὦ Πρωτέε, ἐκ ἀπίθανον, ἐν-
 αλίον γε ὄντα. καὶ δένδρον ἔπ', φορητόν. καὶ
 ἐςλέοντα ὅποτε ἀλλαγίης, ὅμως ἐδὲ τὸτο 10
 ἔξω πίστεως. εἰ ᾧ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν
 ἐν τῇ θαλάτῃ οἰκῶντα, τὸτο πάνυ θαυμάζω,
 καὶ ἀπιστῶ. ΠΡΩ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Με-
 νελάε. γίγνομαι γάρ. MEN. Εἶδον καὶ
 αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γὰρ σέως σε) 15
 ρηταίῳ πινά σφραγίσθαι πρὸ πρῶτου, καὶ
 τὰς ὀφθαλμοὺς ἰσαμύνην τῷ ὁράντων, αὐτὸς
 ὁδὸν τοῦτο γιγνόμενον. ΠΡΩ. Καὶ τίς
 εἴη ἢ ἀπάτη ὅτι τῷ ἔτις ἐναρξῶν γήμιτο;
 ἐκ ἀνεργημάτων τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα 20
 μετεποιήσῃς ἐμαυτόν; εἰ ᾧ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ
 πρῶτον ἡδὲ δὲ δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ
 τῷ ὀφθαλμῷ ἰσαμύνη, ἐπειδὴ πῦρ γήμιται,
 σφραγίσθαι μοι, ὦ γήμιναί τε, τίω χεῖρα,
 εἴη γὰρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίεν τότε 25
 μοι σφραγίσθαι. MEN. Οὐκ ἀτραχὺς ἢ πείρα,
 ὦ Πρωτέε. ΠΡΩ. Σὺ δὲ μοι, Μενέλαε,
 δοκεῖς ἐδὲ πολὺ πᾶν ἐωρακέναι πᾶποτε, ἐδὲ
 ὁπάχει ὁ ἰχθύς ἔτ' εἶδέναι. MEN. Ἄλ-
 λά τὸν μὲν πολὺ πᾶν εἶδον. ἀπάχει δὲ, ἢ- 30
 δέως εἴαν μάθοιμι παρὰ σε. ΠΡΩ. Ὅπῃ
 εἴαν πέτρα σφραγίσθαι ἀρμότῃ τὰς κοτύλας, καὶ
 σφραγίσθαι ἔχειται καὶ τὰς πλεκτανὰς, ἐκείνη
 ὁμοιον ἀπεργάζεται αὐτόν, καὶ μεταβάλλει τίω
 χεῖρα, μιμνήσκου τίω πέτραν, ὡς εἴαν λάβῃ 35
 τὰς ἀλίνας, μὴ διαλλάτῃ, μηδὲ φανερὸς

4 Ποσειδῶν Θ καὶ Δελφίνων.

ὦν διὰ τοῦτο; ἀλλ' εἰκῶς τῷ λίθῳ. ΜΕΝ.
Φασὶ ταῦτα. τὸ δ' ὅσον πηλὸν ὡς φασὶ
πρὸς, ὃ Πρωτέϊ. ΠΡΩ. Οὐκ οἶδα, ὦ
Μενέλαε, πῶς ἂν ἄλλῳ πεδίσειας, τοῖς σταυ-
5 τῶ ὀφθαλμοῖς ἀπιδῶν. ΜΕΝ. Ἰδὼν εἶδον.
ἀλλὰ τὸ περὶ γμα τρέσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ
καὶ ὕδωρ γίγνεται.

10

Διάλογος γ'.

Ποσειδῶν Θ καὶ Δελφίνων.

15 ΠΟΣ. Ἐγὼ δὲ Δελφίνες, ὅππῃ αἰεὶ φι-
λάειν θρωποὶ ἐστέ, καὶ πάσαι μὲν
τὸ τῆς Ἰνῆς παιδίον ὅππῃ τὸν Ἰσχυρὸν ἐκομι-
σατε, ὑποδεξάμενοι ὑπὸ τῇ Σκιρωνίδῳ μη-
τρί τῆς μητρὸς ἐμπετόν. καὶ νῦν σὺ τὸν καθαρω-
20 δὸν τέκνον τὸν ἐκ Μήθυμνης ἀναλαβὼν, ὅξε-
νῆξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκυῇ καὶ κιδάρῃ. εὐδὲ
ᾤκειδες χαλκῶς ὑπὸ τῇ ναυτῇ ἀπολλύμενον.
ΔΕΛ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Ποσειδόν, εἰ τὰς
ἀνδρώπικας εὐπείρους, ὅς ἀνδρώπων γε καὶ αὐ-
25 τοὶ ἰχθυεὶς χυόμενοι. ΠΟΣ. Καὶ μεμφο-
μαί γε τῷ Διονύτῳ, ὅππῃ ὑμᾶς καταναυμα-
χίσας μετέβαλε, δέον χερσὶν αὐτῷ μόνον, ὥστε
τὰς ἄλλας ὑπὸ νῆξοις. ὅπως γὰρ τὰ κατὰ
τὸν Ἀεῖονα τότεν ἐχέμεν, ὦ Δελφίν; ΔΕΛ.
30 Ὁ Ποσειδάων Θ, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πη-
λῶς μετεπίμπετο αὐτὸν ὅππῃ τῇ τεχνῇ. ὁ
δὲ πλεῖστας ὡς τὰ περὶ τὰς ἐπεθύμησας, πλεῖ-
στας οἰκιστὴς ἐς τὴν Μήθυμναν, ὅππῃ δειξάμε-
τὸν πλεῖστον. καὶ ὅππῃ ἀπορριμνύει πρὸς κα-
35 κέρειαν ἀνδρῶν, ὥς ἐδείξε. πολὺν ἄρ' ἔχων χερ-
σὸν καὶ ἀργυρῶν, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον
ἐχέμεν.

ἐβόητο, ὅπως ἐλπίσιν αὐτῶ εἰ ναῦται. ὁ δ' ἦ,
 (ἡχεώμεν γὰρ ἅπαντα ὄδρανέων τῶν σκάφῃ)
 ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοικαι, ἔφη, ἀλλὰ τί μὲν
 σκάφῃ ἀναλαβόντες με, καὶ ἅπαντα θρηῖνον πῖνα
 ἐπ' ἐμαυτοῖς, ἐκόντες ἐάσαιτε ῥίψαι ἐμαυτὸν. ἐ- 5
 πίπτεσαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὸ σκάφῃ, καὶ
 ἦσεν πένυ λιγυρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ Θάλασσαν,
 ὡς αὐτῇκα πάντως ἀποθανέμεν Θ. ἐγὼ δ' ἦ ὑπο-
 λαβὼν, καὶ ἀναδέμεν Θ αὐτὸν, ἔξενηξάμεν
 ἔχων εἰς ταῖναρον. ΠΟΣ. Ἐπαινώ τ' φιλομυ- 10
 σίας ἄξιον γὰρ τ' μισθὸν ἀποδεδωχας αὐτῷ τῆς
 ἀκροάσεως.

Διάλογος δ'.

Ποσειδῶν Θ καὶ Νηρηίδων.

ΠΟΣ. **Τ**Οῦ μὲν σενδὸν ἦτο, εἰς δ' ἡ παῖς
 χαλινέχθη, Ἑλλήσσοντ' ἀπ'
 αὐτῆς χαλεῖδω, τ' ἦ νεκρὸν, ὑμεῖς δ' Νηρηίδες
 ὄφρα λαβῆσαι, τῇ Τρωάδι προσενέσχετε, ὡς τα- 25
 ρεῖν, ὑπὸ τῇ ὀπιχειρῶν. ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ
 Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπώνυμῳ πλά-
 γῃ τε δάρδω ἐλεῖμεν γὰρ αὐτὴν οἴκῃσιν ὑπὸ τ'
 μισθῆας πεπονθῶν. ΠΟΣ. Τῆτο μὲν, ὦ Ἀμ-
 φιρίτη, ὦ θέμις· ὅτι ἄλλως χαλὸν ἐνταῦθα πε- 30
 κῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν· ἀλλ' ὅπως ἔρρω, ἐν
 τῇ Τρωάδι ἐν τῇ Χερρόνῃσιν τε δάφεται. ἐκεί-
 νο δ' ὄφρα μύθον ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
 τὰ αὐτῇ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπίσεται
 ὑπὸ τῷ Ἀδάμαντις Διοκομῶν εἰς τὸ πλά- 35
 γῃ, ἀπ' ἀκρὸς τῶν Κιθαιρῶν Θ, καὶ ὅπως χα-
 λῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν

ὅπῃ τῆς ἀρχαίας. ΝΗΡ. Ἀλλὰ κακύνω
 εἶναι διήσσει, χαρισάμεντο τὰ Διονύσω. Πορὸς
 γὰρ αὐτὸ καὶ πτόθῃ ἢ Ἰνώ. ΠΟΣ. Οὐκ ἐχρῆν
 ἔγωγε πνιγθὲν εἶναι. ἀλλὰ τὰ Διονύσω ἀχαρι-
 στὴν, ὧς Ἀμφιρίτῃ, ἔκ αἵσιον. ΝΗΡ. Αὐτῇ δ'
 5 ἄρα τί παθῆσα κατέπεσεν ὑπὸ τῷ κελῷ; ὁ ἀ-
 δελφὸς δ' ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται. ΠΟΣ.
 Εἰκότως νεανίας γάρ, καὶ δύναται ἀντίχρην πρὸς
 τὴν πορὸν. ἢ δ', ὑπὸ ἀηθείας ὀπρώσας ὀχ-
 10 ματὸς ὤρσασθαι, ἀπιδῶσα ἐς βάθος ἀχανέας,
 ἐκπλαγείσα, καὶ τὰ δάμναί ἄμα χερσὶν, καὶ
 ἰλιγνιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πῆσιως, ἀ-
 κράτης ἐγχετο τῇ κεράτων τῶν κελῶν, ὧν τέως
 ἀπέλιπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέραν.
 15 ΝΗΡ. Οὐκὲν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέ-
 λην βοηθεῖν πῆσιν; ΠΟΣ. Ἐχρῆν· ἀλλὰ ἡ
 μοῖρα πολλῶν τῆς Νεφέλης δωαπτέρεα.

20

Διάλογος ε'.

25

Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. **Δ** Εἴμαι με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πειν-
 θέτα, κατὰ σβέσόν με τὰ βρώματα.
 ΘΑΛ. Τί τῶτο ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν;
 30 ΞΑΝ. Ἦρας· ἀλλ' ἀπλωθεράκαμαι ὀ-
 λως ὁ κακοδαίμων καὶ ζέω. ΘΑΛ. Διὰ τί
 δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; ΞΑΝΘ. Διὰ
 τὸν ἦν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φοιῶντα
 τοῦ Φρύγος ἐκείσε, ὅδ' ἔκ ἐπαύσατο τῆς
 35 ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῇ νεκρῶν ἀπείρεστί μοι
 τὸν ῥεῶν, ἐλεήσας τοῦ ἀδελφῆς, ἐπὶ ἡλθον, ὅπῃ
 κλύεται

Διός, Ἀσκληπιῦ, καὶ Ἡρακλείεσσι. 7

κλύσαι θεῶν, ὡς φοβηθεὶς ὑπέροξε τῷ ἀν-
δρῶν. ἐνταῦθα δ' Ἡρακλῆς, ἐτυχε γὰρ πλησίων
περὶ ὧν, πᾶν ὅσον οἶμαι, πῦρ ἔχε καὶ ὅσον ἐν τῇ
Αἴτῃ, καὶ ἔπειθ' ἄλλοθι φέρον, ἐπὶ ἡλθέ μοι, καὶ
ἔκαυσε μὲν τὰς πελέας, καὶ μυεῖας· ἔπειθε δ' 5
καὶ τὸν χακοδαίμονα ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐσχέ-
λυας. αὐτὸν δ' ἐμὲ ὑφ' ἡραχλάται ποιήσας,
μικρὸν δὲ ἴσον ξηρὸν εἴργασαι. ὁρᾷς δ' ἐν
ὅπως διακίμαι ὑπὸ τῷ ἐκκαυμάτων; ΘΑΛ.
Θολερὸς ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰχός. τὸ 10
αἷμα γὰρ ὑπὸ τῷ περὶ ὧν, ἢ θέμῃ δ', ὡς φῆς,
ὑπὸ τῷ πυρὸς. καὶ εἰκότως ὦ Ξάνθε, ὅς ὅπῃ
τὸν ἐμὸν ὕδον ὥρμησας, ἐκ αἰθερῆς ὅπῃ Νε-
ρηίδ' ὕδρ' ἔδει. ΞΑΝ. Οὐκ ἔδει ἐν ἐλε-
ῆται γαίονας ὄντας τὸν φεύγας; ΘΑΛ. 15
Τὸν Ἡρακλῆον δ' ἐκ ἔδει ἐλεῆται. Θέπεδ' ὅ-
ντα δ' Ἀχιλλεῦ.

Διάλογος δ'.

26

Διός, Ἀσκληπιῦ, καὶ Ἡρακλείεσσι.

ΖΕΥΣ. **Π**Αύσεθε ὦ Ἀσκληπιε καὶ Ἡρα- 25
κλείεσσι, εἰζόντες πρὸς ἀλλήλους
ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπὲς γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλ-
λόβια τὰ συμπεσιεῖν τῷ θεῶν. ἩΡΑΚ.
Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τετονὶ τὸν φαρμακεία
πρὸς κατακλίνεσθαι μὲν; ἈΣΚΛ. Νὴ Δία, 30
καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ἩΡΑΚ. Κατὰ τί
ὦ ἐμβρόντητε; ἢ δίοτι σε ὦ Ζεῦς ἐκεραύνω-
σιν, ἢ μὴ θέμις πιῦντα, νῦν δ' ἔχει ἔλεον
αὐτῶν ἀθανασίας μετείληθας; ἈΣΚ. Ἐπι-
λέλησται γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ χα- 35
τὰ φλεγείς, ὅπῃ μοι ὄνειδίζεις τὸ πῦρ; ἩΡΑΚ.
Β. 4. Οὐκ ἔν.

- "Οὐκ ἔν' ἴσα καὶ ὁμοία βεβίωται ἡμῖν, ὥς Διὸς μὲν
 ἦός εἰμι, τσαῦτα δ' ἐπιπόνηκα ἐκκαθαίρων τ'
 βίον, θεία καταγωνίζομαι, καὶ ἀνθρώπους
 ὑβρίζας πινυρόμεν. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ
 5 καὶ ἀγύρτης νοσῶν μὲν ἴσως ἀνθρώποις χεῖσι-
 μὲν ὅππῃ δέσιν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δ' ἔ-
 δὲν ὅππῃ δειγνύμεν. ἈΣΚΛ. Εὖ λέγεις,
 ὅππῃ καὶ τὰ ἐσκαύματα ἰασίμην, ὅππῃ φάρμακον
 ἀνῆλθες ἡμίφλεκτον, ὥς ἀμφοῖν διεφθαρ-
 10 μένῃ τὸ σῶματι, τῶ χυτῶν, καὶ μὲν τὸτο
 τῶ πυρός. ἐγὼ δ' εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ἐ-
 δύναισα ὥσπερ σὺ, ἔτε ἕξαινον ἔειπα ἐν Λυ-
 δίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδικυῖς, καὶ παιόμεν ὑ-
 πὸ τῆς Ὀμφάλης χευστῶ σαρδάλῳ. ἀλλ' ἔ-
 15 δ' ἡ μεγαυχολήσας ἀπέκλεινα τὰ τέκνα, καὶ τ'
 γυναιῖκα. ἩΡΑΚ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδο-
 ρεμένος μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἐπολύ-
 σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀρῆμένος σε,
 ῥίψω ὅππῃ κεφαλῇ ἐκ τῶ ἕραν, ὥς μηδὲ τ'
 20 Παιήονα ἰάσαδαι σε τὸ κρανίον ῥωβιδέντα,
 ΖΕΥΣ. Παύσεαι, φημί, καὶ μὴ ὀπταρῇτε
 ἡμῖν τ' ἔξωσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀπὸ πῦρ φομαί
 ὑμᾶς τῶ ῥυμποσίῃ. καὶ τοὶ ἔντονον, ὥς Ἡρα-
 κλῆς, περὶ τακλίνεσθαι σοὶ τ' Ἀσκληπιόν,
 25 αὐτὸ καὶ πρὸς τὸν ἀποδαγόντα.

Διάλογος ζ'.

30

Ἀρεως καὶ Ἑρμῆ.

- ἈΡ. Ἡ Κίττα, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἡπαίλῃσιν
 ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὥς ὑπερπίνεκα καὶ
 35 ἀπίδατα; ἦν ἐδελήσω, φησὶν, ἐσὼ μὲν ἐκ τῶ
 ἕραν σιεθὲν κηδήσω, ὑμεῖς δ' ἦν ἀποκρεμα-
 σθεῖτε

πάντες καταπαῶν βιάζεσθαι με, μάτῳ πονή-
 σιτε· ἔγω δὲ χαλεκώσετε. εἰ δ' ἐγὼ θελή-
 σαιμι ἀνελκύσαι, ἔμῳ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τῷ
 γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτίσας με-
 τωρεῖω. καὶ τὰλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκας. ἐγὼ δ' 5
 ὅτι μὲν καὶ ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰου-
 εύτερος ὄσιν, ἐκ αὖ ἀρνηθεῖω· ὁμῶς δ' ἡμῶν
 τούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ καταβαρῆσειν αὐ-
 τόν, καὶ τῷ γῆν, καὶ τῷ θάλασσαν περιστά-
 βαρῶν, ἐκ αὖ πειθεῖω. ΕΡΜ. Ευφήμει, 10
 ὦ Ἄρες. ἔγω ἀσφαλῆς λέγειν τὰ τοιαῦτα,
 μὴ καὶ πη χαλὸν ὑπελαύσωμαι τὴν φλυασίαν.
 ΑΡΗΣ. Οἶμαι γάρ με πρὸς πάντας αὖ
 ταῦτα εἰπεῖν· ἔχῃ δ' πρὸς μόνον σὲ, ὃν ἐχε-
 μυθεῖν ἠπιστάμην· ὃ γὰρ μάλα γελοῖον ἐ- 15
 δεξέ μοι ἀκούσθαι μεταξύ τῆ ἀπειλῆς, ἐκ αὖ
 δυνάμει σωπῆσαι πρὸς σὲ μέμνημαι γὰρ
 ἔπερ πολλῶν ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα καὶ
 ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες ἐπεβέβησαν ζυγῆσαι
 αὐτὸν λαβόντες, ὥς παντὶ θεῷ ἦν δεδιώς, καὶ 20
 ταῦτα, τοῖς ὄντας. καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέσις χα-
 τιλεήτασα, ἐκάλεσεν αὐτῶν σύμμαχον Βεαι-
 ρον· ἐκατόγχερα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῶν
 κερσηῶν καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένων, ἐπῆει
 μοι γλαῦν ὅτι τῇ χαλλιρρήμοσυν αὐτῇ. ΕΡΜ. 25
 Σιώπα, ευφήμει. ἔγω ἀσφαλῆς ἔτε ποί λέ-
 γειν, ὅτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

Διάλογος ἡ.

30

Διογῆνες καὶ Πολυδάκης.

ΔΙΟΓ.· Ω Πολυδάκης, ἐντέλλομαι σοι,
 ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθῃς,
 (ὅν γάρ ἐστιν οἶμαι ἀναβιβῶναι αὐτεῖον) ἦν περ 35
 ἰδῆς Μένιππον τὸ κυρία (εὐρεῖς δ' αὖ αὐ-
 τόν
 B 5

- ἢ ἐν Κορίνθῳ ἢ τὸ Κεφύριον, ἢ ἐν Λυκείῳ
 ἢ ἐν εἰζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων κατὰ
 γελῶντα) εἰπὺν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σι, ὦ Μένιπ-
 πε, καλῶς ὁ Διογῆνης, εἰ σι ἱκανῶς τὰ ὑφ' ὅ-
 5 γῃς κατὰ γέλασαι, ἦκεν ἐνθάδε πολλῶ πλείω
 ὀπτασάμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σι
 εἶπ' ὁ γέλως ὡς κ' πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶ-
 δε τὰ μὲν ἢ βίον; ἐνθαῦτα δ', ὅτι παύσῃ
 βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν, κ' μάλι-
 10 σα ἐπειδὴν ὄρας τοὺς πλεσίους, σατράπεις, κ'
 τυράννεις, ἔτι ταπεινούς, κ' ἀσκήτους, ἐν μόν-
 νῃσι οἰκωγῆς διαγινωσκόμενους, κ' ὅτι μαλθα-
 κοὶ κ' ἀγῆρεις εἰσι, μεμνημένοι ἢ ἄνω. ταῦτα
 λέγει αὐτῷ. κ' προσέειπε, ἐμπλησάμενον τίνῃ
 15 πύρρον ἦκεν ζέριμον τε πολλῶν, κ' εἴπε ἔνεστι
 ἐκ τῆς βίῃς ἑκάστης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὡδὸν
 ἐκκαθαρίσει, ἢ πιπιῖτο. ΠΟΛΥ. Ἀλλ' ἀ-
 παγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγῃ, ὅπως δ' εἰδῶ
 μάλιστ' ὁποῖός τις ὅτι τὴν ὄψιν; ΔΙΟΓ.
- 20 Γέρον φάλακρὸς βιβώνιον ἔχων πολὺ θυρεὸν ἀ-
 παντ ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, κ' ταῖς ὀππυ-
 χαῖς ἢ ῥαχίων ποικίλον. γελᾷ δ' αἰεὶ κ'
 τὰ πολλὰ καὶ ἀλαζόνας τέτυς φιλοσόφους ὀπι-
 σκώπει. ΠΟΛ. Ῥάδιον δοκεῖν ὑπὸ γε
- 25 τέτον. ΔΙΟΓ. Βέλεις κ' πρὸς αὐτοὺς ἐ-
 κείνους ἐνείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ.
 Λέγε, ὅτι βαρὺ γὰρ ἐστὶ τέπε. ΔΙΟΓ. Τὸ
 μὲν ὅλον, παύσατε αὐτοῖς παρεγγύα ληρῆσι,
 κ' περὶ τῶν ὅλων εἰρίζου, κ' χέρετα εὐκρίνως ἀλ-
- 30 λήλοισι κ' κροκοδείλῃσι ποιεῖς, κ' τοιαῦτα ἀπο-
 ρα ἐρωτῶν διδάσκουσι τὸ νῦν. ΠΟΛ. Ἀλλ'
 ἐμὲ ἀμαθὴ κ' ἀπαίδωτον εἶ; φήσκει κατὰ
 γερῶντα τῆς σοφίας αὐτοῦ. ΔΙΟΓ. Σὺ
 δ' οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμῶ λέγε. ΠΟΛ.
- 35 Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγῃ, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟΓ.
 Τοῖς πλεσίσι δ', ὦ φίλτατον Πολυδάκιον,
 ἀπαγγελε

ἀπαγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὧ μάταιοι τ'
 χρυσὸν φυλάττετε, πῇ δ' ἢ πικρεῖσθε ἑαυτοῦ λο-
 γισόμενοι τοῦ τόκου, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοισι
 σιωπθέντες, ἕς ἤνῃ ἕνα ὄβολον ἔχοντας ἥκειν
 μέγ' ὀλίγον; ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς
 ἐκείνους. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς χαλοῖς γε καὶ
 ἰσχυροῖς λέγε. Μερίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ
 Δαμαξένῳ τῷ παλαιῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ἔτε ἡ
 ξανθὴ κόμη, ἔτε τὰ χαρσπὰ ἢ μέλανα ὀμμαθα,
 ἢ ἐρύθημα ὅτι τὸ προσώπου ἐπ' ὄξιν, ἢ νεῦρα ἑυ- 10
 τωνα, ἢ ὦμοι καρτεροί, ἀλλὰ πανταμίᾳ ἡμῖν
 κόνεις, φασί, κερνία γυμνά τὰ καλλεῖς. ΠΟΛ.
 Οὐ χαλεπὸν ἔδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς χα-
 λὰς καὶ ἰσχυροὺς. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πύνησιν, ὧ
 Λάκων (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πρῶτῳ 15
 ματι, καὶ οἰκτεῖροντες τὴν ἀπειάν) λέγε μήτε
 δακρύειν, μήτ' οἰμάζειν, δημοσάμῳ τὴν
 ἐνταῦθα ἰσοπμίαν. καὶ ὅτι ὁφθαλμοὶ τοῦ ἐκεῖ
 πλεσίους ἔδεν ἀμείνους αὐτῷ. καὶ τοῖς Λακεδαι-
 μονίοις δ' εἰς σὶ, ταῦτα εἰδοκεῖ, παρ' ἐμῷ 20
 ὀππύμῳ, λέγων ἐκκελεύει αὐτοῦ. ΠΟΛ.
 Μηδὲν, ὧ Διόγῳ, πρὶ Λακεδαιμονίων λέγε.
 ἢ γὰρ ἀνέξομαί γε. ἂν δ' πρὸς τοὺς ἄλλους ἐρηθῇ,
 ἀπαγγελε. ΔΙΟΓ. Ἐὰ πομπὴ τέττες, ἐπεὶ σοι
 δοκεῖ. σὺ δ' οἷς περὶ πν, ἀπίνεσκε παρ' ἐμῷ 25
 τοῦ λόγου.

Διάλογος θ'.

33

Πλάτων, ἢ χτ' Μενίππου.

ΚΡΟΙΣ. ΟΥΤ' ἐξερμῶν, ὧ Πλάτων, Μέ-
 νιππον τετυγὲν τὸ κῆνος πα-
 ρεικῶτα. ὥστε ἢ ἐκεῖ, ὅν ποι κατὰ σῖσιν, ἢ ἡ- 35
 μῖς μετὰ κῆσῳ εἰς ἔπεσον τόπον. ΠΛΟΤ.
 γέ.

- πῶς ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμόνευθε ὦν
 ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ σένο-
 μόν, ἐκείνων μεμνημένοι τῆς ἀνῶ, Μίδας μὲν ἔ-
 ποσὶ τῷ χρυσῷ, Σαρδανάπαλθ' ὅτι τῆς πολλῆς
 5 βυφῆς, ἐγὼ δὲ τῆς θησαυρῶν ὀπηλαᾶ, καὶ ἔξο-
 νειδίζω, ἀνδρόποδα καὶ κατάρματα ἡμᾶς
 ἀποχαλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων, ὅπτα ἑσθῆς ἡμῶν.
 τὰς οἰμωγὰς καὶ ὅλως, λυπηρὸς ὅστις. ΠΛΟΥΤ.
 Τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππος; ΜΕΝ. Ἀλλ' οἷον,
 10 ὦ Πλάτων. μισῶ γὰρ αὐτὸν ἀγρυνεῖς, καὶ ὀλε-
 ρεῖς ὄντας οἷς ἐκ ἀπέχρηστε βιώνει κακῶς,
 ἀλλὰ καὶ ἀπειθάνοντες ἐπὶ μέμνῳλαι, καὶ πείρον-
 ται τῆς ἀνῶ. χαίρω πιαρεῦν ἀνιῶν αὐτὸς.
 ΠΛΟΥΤ. Ἀλλ' ἐχέ. λυπαυῶται γὰρ ἐμικρῶν.
 15 σερύμφοι. ΜΕΝ. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλά-
 των, ὁμόνευθε ὦν τοῖς τέτων σεναγμοῖς;
 ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἐβελήσασμαι.
 παπάζω ὑμᾶς. ΜΕΝ. Καὶ μὲν, ὦ χάρις.
 20 Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσυρίων, ἔγωγε γινώ-
 σκετε, ὡς ἐδὲ παυστομόως με· ἐνθα γὰρ ἄν' ἴητε,
 ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ χαίρειν, καὶ καταγελῶν.
 ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα ἔχ' ὕβρις; ΜΕΝ. Οὐκ· ἀλλ'
 ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, περὶ σκυμνῶ-
 νος ἀξιοῦντες, καὶ ἐλάττερις ἀνδρόπιν ἐν βυφῶν-
 25 τας, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ παράπαν ἐμνημιονδύοντες.
 πιαρεῖν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημέ-
 νοι. ΧΡΟΙ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων
 κλημάτων. ΜΙΔ. Ὅσον μὲν ἐγὼ χρυσῷ; ΣΑΡ.
 Ὅσον δ' ἐγὼ βυφῆς; ΜΕΝ. Εὖ γε ἔγωγε ποιεῖτε.
 30 ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ, τὸ γινῶσι σαυτὸν
 πολλάκις σωκίρων, ἐπάσμαι ὑμῖν· ὥς περὶ γὰρ
 αὐτῶν τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπάσσομεν.

Διάλογος

Διάλογος ἱ.

Μενίππε, Ἀμφιλόχῃ, καὶ
Τροφῶνι.

5

ΜΕΝ. Σὺ δὲ μὲντοι, ὦ Τροφῶνιε, καὶ Ἀμφί-
λοχῃ, νεκροὶ ὄντες, ἔκ οἱσι ὅπως
ναῶν κατηξιώσῃτε, καὶ μάντις δοκέιτε, καὶ οἱ
μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, θεὸς ὑμᾶς ὑπελήφα-
σιν ἤ). ΤΡΟΦ. Τί ἔν ἡμεῖς αἱποί, εἰ ὑπ' ἀνθρώ- 10
ποι ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕΝ.
Ἄλλ' ἔκ ἀν' ἐδοξάζον, εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ὑμεῖς
τοιαῦτα ἐπερσιζέετε ὡς τὰ μέλλοντα περσιζό-
τε, καὶ περσιπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐσθμῆροις.
ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε, Ἀμφιλόχῃ μὲν ὅτι 15
ἀν' εἰδέναι, ὅτι αὐτῶν ὑπεκρίτεον ὑπὲρ ἑαυτῶν.
ἐγὼ δ' ἢ ἤρωας εἰ μὴ, καὶ μαρτυρόμαι ἢν τις κατέλ-
θοι παρ' ἐμὲ, σὺ δὲ ἔοικας ἔκ ἐπιδημηκῆσαι
Λεβιάδεια τὸ παρῶπαν· ἔγδ' ἡπίσεις σὺ τέτις.
ΜΕΝ. Τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβιάδειαν γδ' παρέλθω, 20
καὶ ἐσαλμυθῇ τ' ὀδύνας, γελίως μαζῶν ἐν ταῖν
χερσὶν ἔχων, ἐπερ πύσω διὰ τὰ σπμικ ταπεινῶ
ὄνθῃ ἐς τὸ σπῆλαιον, ἔκ ἀν' ἐδωκίμην εἰδέναι
ὅτι νεκρὸς εἶ, ὡς περ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοησίᾳ δια-
φέρων. Ἀλλὰ περὶ τῆς μαυτικῆς, τί δ' ὁ ἤρωας 25
ὄσιν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ. Ἐξ ἀνθρώπων καὶ θεῶν
ζυώδετιν. ΜΕΝ. Ὁ μήτε ἀνθρώπος ὄσιν, ὡς
φῆς, μήτε θεός, καὶ σωμαφότερόν ὄσιν; εὐὼ ἔν
πᾶσι τὸ θεῶν ἐκείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε;
ΤΡΟ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. 30
Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφῶνιε, ὅτι καὶ λέγεις. ὅτι μὲν
περὶ ὅλῃ εἰ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὀρῶ.

Διάλογος

35

Διάλογος ια.

5

Ἑρμῆς καὶ Χάρωνος.

- ἙΡΜ. **Λ**Ογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δέχῃ,
 ὅποσα μοι ὀρεῖλεις ἤδη, ὅπως μὴ
 10 αὐτῷ εἰζωμῶ πειρὰ αὐτῷ. ΧΑΡ. Λογισώ-
 μεθα, ὦ Ἑρμῆ. ἀμεινον γὰρ εἶσαι πειρὰ αὐτῷ,
 καὶ ἀπερξομένεσθον. ἙΡΜ. Ἀσχερον ἐντειλω-
 μῶν ἐκόμενα πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. Πολλὰ
 λέγεις. ἙΡΜ. Νὴ τῷ Αἰδονέει τῷ πέντε ὠνη-
 15 σάμην καὶ ῥοπωθήσθαι δύο ὀβολῶν. ΧΑΡ. Τίθει
 πέντε δραχμάς, καὶ ὀβολὸς δύο. ἙΡΜ. Καὶ
 ἐκείσθον ὑπὸ τῶ ἰσίου πέντε ὀβολὸς ἐγὼ χατέ-
 βαλον. ΧΑΡ. Καὶ τέτρες περσίδει. ἙΡΜ. Καὶ
 κηρὸν, ὥς ὅτι πλάσαι τὸ σκαριδίον τὰ ἀνεωρότα
 20 καὶ ἥλκας ὅ, καὶ χαλῶδιον, ἀρ' ἔτι τὴν ὑνέσθον ἐ-
 ποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑΡ. Εὖ γε
 ἀξία ταῦτα ὠνήσω. ἙΡΜ. Ταῦτά ὅστιν, εἰ
 μὴ πᾶν ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ, πότε
 δὲ ἔν ταῦτ' ἀποδώσειν εἴης; ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ
 25 Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν ὅλοιμός τις ἢ πόλεμος
 καταπέμψῃ ἀθροῦς πῖνας ἐνέσαι, τότε ἀποκερ-
 δάναι ἐν τῷ πλήθει ὅσα λογιζόμενον τὰ πορθη-
 μῖα. ἙΡΜ. Νῦν ἔν ἐγὼ χατεδύμαι, τὰ χά-
 κισα ἐυχόμενος ἡμέσθαι, ὥς ἂν ἀπὸ τέτων
 30 ἀπλαύσιμι. ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως ὦ Ἑρμῆ.
 νῦν δὲ ὀλίγοι ὥς ὅρας ἀζικνεῖνται ἡμῖν. εἰς ἡμῶν
 γάρ. ἙΡΜ. Ἀμεινον ἔσως, εἰ καὶ ἡμῖν ὅσα
 τένοιστο ὑπὸ σε τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' εἰ μὲν
 35 παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶδα οἷοι παρεγίνοντο, ἀν-
 δρείοι ἅπαντες, αἵματός ἀνάπλεα, καὶ βαν-
 ματίοι εἰ πολλοὶ νῦν ὅ, ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ
 τῶ

τῶ παιδὸς ὑποδανῶν, ἢ ὑπὸ τῷ γυναικὸς, ἢ ὑπὸ
 θυρῆς ἐξωδηκίς τὴν νοστήρα, καὶ τὰ σκέλη. ὡ-
 χειρὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγχοίς, ἔδὲ ὅμοιοι ἐκεί-
 νοις, οἱ ᾧ πλείους αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκουν,
 ἐπιβελάοντες ἀλλήλοις, ὡς εἰρήσῃ. ΧΑΡ. 5
 Πάνυ γὰρ πειπόδητά ὄσι ταῦτα. ἙΡΜ. Οὐ-
 κούν ἐδ' ἐγὼ δεῖξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν, πικρῶς
 ἀπατῶν τὰ ὀφειλόμενα ὧς, σὺ.

Διάλογος ιβ'.

Πλέτων Θ καὶ Ἑρμῆ.

ΠΛΟΥ. ΤΟΝ γέροντα οἶδα, τὸ πάνυ γε γη- 15
 ρακότα λέγω, τὸ πλέσιον Ἑυκρά-
 τῆν, ὃ καὶ παῖδες μὴ ἔκείσιν, οἱ δὲ κληρὸν ᾧ θη-
 ρῶντες, πανταχισμύεισι. ἙΡΜ. Ναί, τὸ Σι-
 κωνίον φῆς π' ἔν. ΠΛΟΥ. Εκείνον μὲν, ὃ Ἑρ-
 μῆ, ζῆν ἔασιν ὅπῃ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτησιν, ἀ 20
 βεβίωκεν ἐπιμεθήσας ἄλλα τῶν ταῦτα, εἴ γε οἶόν τε
 ἦν, καὶ ἐπὶ πλείω. τοῦ δὲ γε κόλακας αὐτοῦ, Χα-
 εῖνον τὸ νέον καὶ Δάμωνα, καὶ τοῦ ἄλλου κατὰσπα-
 σεν ἐφεξῆς ἅπαντας. ἙΡΜ. Ἀποπῶν ἂν δεῖξῃς
 τὸ τοιοῦτον. ΠΛΟΥ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ δικαιο- 25
 ταν· τί γὰρ ἐκεῖνοί παθόντες, εὐχονται ἀ-
 ποδανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀπποιῶν-
 ται, ἔδὲ πρὸς ἡκόντες· ὃ δὲ πάντων ὅσι μαρτά-
 ταν, ὅπῃ καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως δεξα-
 μέσιν ἔν γε πρὸ θανηρῶν καὶ νοστήντων, ἀ 30
 μὴ βελάονται, πᾶσι πρὸς θῆλα θύσῃν ᾧ ὅμως
 ὑποχινόντα, ἢν ῥαίσι καὶ ὅλως, ποικίλῃ πε-
 ῖ καὶ κολακείᾳ τῶν ἀνδρῶν· διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω
 ἀδανάτω, οἱ δὲ πρὸς ἀπώσαν αὐτῆς μάτῳ
 ἐπιχαλόντες. ἙΡΜ. Τελοῖα πείσονται, παν- 35
 ἔργον ὄντες· πολλὰ χαλκῶν εὐ μάλα δια-
 βουλεύει.

βυκολεῖ αὐτοῦ, καὶ ἐπιλαμβάνει. καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἑοικώς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον ἢ νέων. οἱ δ' ἦδη τ' κληρὸν ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται, ζῶντι μαχαίαν πρὸς ἑαυτοῦ πιδέντες.

- 5 ΠΛ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ὑπεδυσάμενος τὸ γῆρας ὥσπερ Ἰόλεως ἀναβησάτω. οἱ δ' ἀπὸ μέσων ἢ ἐλπίδων τὴν ὀνηροπολιθέντα πλῆθυν ὑπλιπόντες, ἠκέτωσαν ἦδη κακοὶ κακῶς ὑποδυνόντες. ΕΡΜ. Ἀμέλυσιν, ὦ Πλάτων· με-
- 10 τελύσσομαι γάρ σοι ἦδη αὐτοὺς κατ' ἓνα ἐξῆς. ἐπὶ αὖ δ' οἶμαί εἰσι. ΠΛ. Κατάσπα· ὁ δ' ὡς ἀπὸ πέμψει ἕκαστον, αὐτὴν γέροντα αὐτὸς περὶ βῆσι γενόμενος.

- 20 ΤΕΡ. Τοῦτο, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι βιάκοιτα ἐπὶ γερονότητι τὸν δ' ὑπὸ τὰ ἐνανθήκοντα γέροντα θέκει τον ζῆν ἐπὶ ΠΛΟΥ. Διχαϊότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἰ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμενος
- 25 ὑπεδαρεῖν ἢ οἴλων· σὺ δ' ὡς πάντα τὸν γέροντα ἐπεβλάβεις αὐτῷ, ἀειμύων τὸν κληρὸν. ΤΕΡ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσασθαι τῷ πλέτῳ αὐτὸν διωξάμενον, ἀπελθεῖν τὸ εἶναι, ὡς ἀχρησάσαντα τοῖς νέοις.
- 30 ΠΛ. Καὶ νῦν, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τ' μηκέτι τῷ πλέτῳ χρῆσασθαι διωξάμενον πρὸς ἡδονὴν, ὑποδυνήσκων· τὸ δ' ἄλλως μοῖρα καὶ ἡ φύσις διάταξεν. ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτῃ αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως ἐχρῆν γὰρ τὸ πρῶτον
- 35 ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν περὶ σφύστερον, περὶ σφύστερον, καὶ ὑπὸ τῶν, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν.

αὐτὸν ἀναστρέφει· ἡ μηδαμῶς, μὴ δὲ ζῆν
 μὲ πὺν ὑπερβῆσθαι, ἐδόντας βεῖς ἐπ' λοιπὸν
 ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, εἰκέταις τεβάζον ὅπε-
 κεκυρότα, κορύζης μὲ τὴν βίαν, λήμης ἡ
 πὺν ὁρδαλμὸς μεσὸν ὄντα, ἐδὲν ἐπ' ἡδὺ εἰ- 5
 ὄντα, ἐμψυχὸν πῖνα τάρων ὑπὸ τῆς νέων
 καταγελώμενον. ὑποδνήσκειν ἡ χαλλίς, ἡ
 ἡ ἐρρωμένης αὐτὸς νεανίσκος. ἀνω γὰρ πεταμῶν
 τὸ γὰρ ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχέειν,
 τότε ἡ τεδνήσκειται τῆς γερύτων ἔκαστος, 10
 ἵνα μὴ μάττω ἀν' ἐνὶ ἐκτερέπιδον· νῦν ἡ
 τὸ πῖς παροιμίας, ἡ ἀμαζα τὸν βουῶν πολ-
 λάκις ἐκφέρει. ΠΛΟΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ
 Τερψίαν, πολὺ συνετώτερον γίνεσθαι, ἢ τῶν σοι
 δοκεῖ· ἡ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες, ἀλλοτρίοις ἐ- 15
 πιχαίρετε, ἡ τοῖς ἀτέκνοις τῆς γερύτων εἰσ-
 ποιεῖτε, φέροντες αὐτοὺς; τειχάρων γέλωτα
 ὁρλισχάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυπτόμενοι, τὸ
 ἡ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδιστον γίνεται. ὅσων
 γὰρ ὑμεῖς ὑποδανεῖν εὐχεσθε, τοσούτω ἀπα- 20
 σιν ἡδὺ περαποδανεῖν ὑμᾶς αὐτῇ. χαλνίω
 γὰρ πῖνα ταύτῃ τῆς τέχνῃ ὅππενονήκατε, γερύων
 καὶ γερύτων ἐρῶντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἀτεκ-
 νοι εἶεν· οἱ ἡ ἐντεκνοι, ὑμῖν ἀνέραςτοι καί-
 τοι πολλοὶ ἡδὺ τῆς ἐρωμένων σωμέντες ὑμῶν 25
 πὺν πανεργίαν τὸ ἐρωτῶν, ἢν ἡ τύχῃ
 παῖδας ἔχοντες, μιστεῖν αὐτοὺς πλάττονται ὡς
 καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς
 διαθήκαις, ἀπικλείδωσαν μὲν οἱ πάλαι δε-
 φυφορήσαντες, ὁ ἡ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὡ- 30
 σπερ ὅτι δὴ καὶ, κρατῶσι πάντων· οἱ ἡ,
 ὑπερβῆσθαι πὺν ὁδόντας, ὑποσφυγνῆτες.
 ΤΕΡΨΙΩΝ. Ἀλλ' ἡ ταῦτα φᾶς· ἐμὲ
 γοῶν Θέκριτο πῶτα χατέραχθαι, αἰὶ τε-
 δνήσεται δοκῶν; καὶ ὅποτε ἐστίμι, 35
 ὑπερβῆσθαι, ἡ μύχον π. χατέραχθαι
 ὡς

- ὡς νεοπὶς ἀτελής ὑποκρέζων, ὡς ἔγωγε ὅπν
 οὐτίχα εἰδόμην· ὅπως ἴσεν αὐτὸν τῆς σφῆ,
 ἐπιμπὸν τε πηλὰ, ὡς μὴ ὑφ' ἀλλοιγντό με οἱ
 ἀντεφασαὶ τῇ μεγαλοφρεᾷ. καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ
 5 φρεντίδων, ἀγρυπνῶν· ἐκείμην ἀειδὼν ἔχαστα,
 καὶ διαπάττων. ταῦτα γὰρ μοι καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν
 αἵπα γηθήνται, ἀγρυπνία, καὶ φρεντίδες. ὃ δ'
 πῶς τὸν μοι θέλει καταπαῶν, ἐρεσνὴς διαπῶ-
 μῶν πρὸς ὅπως ἐλῶν. ΠΛΟΥΤ. Εἴ γε ὦ
 10 Θέκετε, ζῶης ὀπιμήκισιν, πλεῖστον ἄμα, καὶ
 ἥμ' αἰέτων καταγελῶν, μὴ δ' ὥστερ' ἐν γὰρ σὺ
 ἀποδάνοις, ἢ περὶ μὲν πάντας τὰς κούα-
 χας. ΤΕΡ. Τὸ μὲν, ὦ Πλέτων, καὶ ἐμοὶ ἡδι-
 σται ἡδύει καὶ Χαιρέδης ἀρεσθηνήξεται· Θυκεῖται.
 15 ΠΛΟΥΤ. Θάρρ' ὦ Τερψίων. καὶ φείδων γὰρ, καὶ
 Μέλανθ' ὅτι, καὶ ὅλως ἅπαντες, ἀρεσθύνονται
 αὐτὸς ὑπὸ τ' αὐταῖς φρεντίσιν. ΤΕΡ. Ἐστα-
 νῶ ταῦτα. ζῶης ὀπιμήκισιν ὦ Θέκετε.

20

Διάλογος 18.

Ζηνοφάντε καὶ Καλλιδημίδει.

25

- ΖΗΝ. ΣΥ' δ' ὦ Καλλιδημίδει, πῶς ἀπέδα-
 νες; ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅπ' ὥσπερ
 ὦν Δεινίς, πλέον τῆ ἰχθυῖς ἐμφαγῶν, ἀπεπνί-
 γην. οἶδα. παρῆς γὰρ ὑποδνήσκοντί μοι.
 30 ΚΑΛ. Παρὼν, ὦ Ζηνοφάντες. τὸ δ' ἐμὸν,
 ὥς ἀφ' ὅσον π' ἐγλύετο. οἶδα γὰρ καὶ σὺ περ
 Πτυόδωρον τ' ἄγεροντα. ΖΗΝΟΦ. Τὸν ἄ-
 τεκνον, τ' πλέσιον, ὦ σε τὰ πολλὰ ἡ-
 δειν σιώντα; ΚΑΛ. Ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ
 35 ἐδεσθῆναι, ὑπογνέμεν· ἐπ' ἐμοὶ τὸ κλη-
 ρονόμῳ τεθνήξαι. ἐπεὶ δ' τὸ πρᾶγμα ἐς
 μέγα

μήκιστον ἐπιγίνετε, καὶ ὑπερὶ τὸ Τιθωνὸν ὁ γέρον
 ἔζη, ὅτι πμόν πνα ὅθεν ὅτι τὸ κληῖρον ὄξευεν.
 πειάμην θ' γὰρ φάρμακον, ἀνέπεισα τὸ οἰνοχόον,
 ἐπειδὴν τάχα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πείν,
 (πίνε δ' ὀπείκῃς) ζωρότερον ἐμβάλλοντα ἐς
 κύλικα, ἑτοίμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ὀπίδουνα αὐτοῦ.
 εἰ δ' ὅτι τοιοῦτον ποιήσει, ἐλάττωσεν ἐπωμοτάμῳ ἀρή-
 σεν αὐτόν. ΖΗΝ. Τὶ οὖν ἐγνώετο; πάνυ γὰρ
 πᾶσι δόξον ἐρεῖν ἔοικας. ΚΑΛ. Ἐπὶ τοίνυν
 λαοτάμῳ ἢ κομῷ, δύο ἦδη ὁ μετὰ κίσκε κύλι- 10
 κας ἑτοίμους ἔχων, τινὲς μὲν τῷ Πτοιόδωρῳ τινὲς
 ἔχουσιν τὸ φάρμακον, τινὲς δ' ἐτέραν ἐμοί, σφαλ-
 λείας ἢ οἷς ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοι-
 οδώρῳ δ' τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν. εἴτα ὁ μὲν ἔ-
 πινεν, ἐγὼ δ' αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, 15
 ὑποβολιμαῖον ἀντὶ ἐκείνου νεκρός. πᾶσι τὸτο γε-
 λᾶς, ὦ Ζηνοφάντες; καὶ μὲν ἢ ἐδίδει γε ἐταίρῳ
 ἀνδρὶ ὀπιγελᾶν. ΖΗΝ. Ἀρεῖα γὰρ, Καλλιδη-
 μίδη πίπονθας. ὁ γέρον δ', πᾶσι πρὸς τὰυτα;
 ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰρ- 20
 νίδιον. εἴτα σιωπῇ οἶμαι πᾶσι γεγηρημῶν, ἐγέλα
 καὶ αὐτοὺς, οἷα γε ὁ οἰνοχόος εἰργασαί. ΖΗΝ.
 Ἰλλῶ ἀλλ' ὑδὲ σε τινὲς ὅτι πμόν ἐχέω πνα-
 πᾶς. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τὸ λεωφόρον ἀσφαλίσει-
 ρον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδυτέρῳ ἴν.

25

30

Διάλογος

35

Διάλογος ι.

5

Κνήμωνος καὶ Δαμνίπτε.

- ΚΝΗ. ΤΟΥΤΟ ἐκεῖνο τῆς παροιμίας, Ὅτι
 βροῦς τὸν λέοντα. Δ Α. Τί ἀγανακ-
 10 τῆς, ὦ Κνήμων; Κ Ν Η. Παιδείη ὅ, π ἀγανακ-
 τῶ; κληρονόμον ἀκούσθ' χαταλέλοιπα χαίρασι-
 φιδεῖς ὁ ἀδελφός, ὅς ἐβελόμην ἀν μάλιστα χαῖν
 τὰ μὰ, ὡς ἀδελφῶν. Δ Α Μ. Εἰς τὴν ἐχέμετο;
 ΚΝΗ. Ερμώλαον τ' πάνυ πλάστον ἀτεκνον ὄντα,
 15 ἐδιδόχετο ὅτι θανάτου. καὶ κείνος ἐκ ἀνδρῶν
 διεραπίαν προσέειπε. ἔδοξε δὲ μοι καὶ σφόν τὰ τ'
 εἶναι, διότι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ
 χατελέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὡς καὶ κείνῳ ζήλω-
 σεις, καὶ τὰ αὐτὰ φράζει. Δ Α Μ. Τί ἔν δὲ
 20 ἐκεῖνός; Κ Ν Η Μ. Ὅ, π μ' ἔν αὐτὸς ἐνέ-
 γραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, ἐκ οἷδα· ἐγὼ
 γὰρ ἄφρον ἀπίδαρον, τὸ πένυς μοι ὀπιπτόντος,
 καὶ νῦν Ἐρμώλαος ἔχει τὰ μὰ, ὡς περ τις λά-
 25 βροῦς, καὶ τὸ ἀγνοῦσθαι τῶν δειλῶν συγκατα-
 σπασαί. Δ Α Μ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τ'
 ἀλίκα ὥς σοφισμα καὶ σωτὴ σωτέθεικας.
 Κ Ν Η. Εἰκα· οἱ μὲν ὧς τοιζαροῦν.

30

Διάλογος ις.

Χάρωνος καὶ Ερμού.

- 35 Χ Α Ρ. Α Κόσατε ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ φρε-
 γματα· μικρὸν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε
 τὸ

τὸ σκαρίδιον καὶ ὑπόσαθρὸν ὄντι, καὶ δι-
 ἀρρεῖ τὰ πολλὰ καὶ ἦν τραπῆ ὅπῃ θά-
 τερα, οἰχίσεται ἀεὶ βαπν. ὑμεῖς δέ,
 πῶς περ ἄμα ἦκατε, πολλὰ ὀπρεσέμενοι ἔ-
 χασθε. ἦν οὖν μὲν τούτων ἐμβῆτε, δέ- 5
 δια μὴ ὕστερον μετανοήσετε, καὶ μάλιστα
 ὅποσοι νεῖν ἔκ ὀπίσθε. ΝΕΚΡΟΙ. Πῶς
 οὖν ποιήσαντες, εὐπλοήσασθε; ΧΑΡΩΝ.
 Ἐγὼ ὑμῶν φράσω. Γυμνὰς ὀπβαίνειν χρῆ,
 τὰ ὡσεὶ τὰυτα πάντα ὅπῃ τῆς ἡσυχίας 10
 καταλιπόντας· μόλις γάρ εἰς καὶ ἔτω δέ-
 ξαυτο τὸ παρδμεῖον· σι γ', ὦ Ἑρμῆ, με-
 λήσας τὸ ὑπὸ τέττε μηδ' ἐνα πῶς δέχεται
 αὐτῷ, ὅς εἰς μὴ φίλος ἦ, καὶ τὴν ἐπι-
 πλα, ὡς περ ἔρλω, ὑποβαλὼν· πῶς γ' 15
 τὴν ὑποβάθραν ἐσῶς, διαρίνωσθα αὐτοῦ,
 καὶ ἀναλαμβάνε, γυμνὰς ὀπβαίνειν ἀναγ-
 γάζων, ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. καὶ ἔτω
 ποιήσομαι. καὶ ὅσοι τις ὁ περὶ τὸν ὄντι;
 ΜΕΝΙΠ. Μένιππ' ἔρω. ἀλλ' ἰδὲ 20
 ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκρον ἐς
 τὴν λίμνην ὑπέρβηθι. τὸν τείωνα γ' ἐδὲ
 ἐκρύψα, εὖ ποιῶν. ΕΡΜ. Ἐμβάνε, ὦ
 Μένιππε ἀνδρῶν ἄεισε, καὶ τὴν περὶ τὴν
 ἀν ἔχε πῶς τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὕψι- 25
 λῷ, ὡς ὀπισκοπῆς ἅπαντας. ὁ χαλὸς δὲ
 ἔστι, τίς ὄντι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Με-
 γαρεὺς ἐπὶ εἰσθε, ὅς τὸ φίλημα διτάλαν-
 τον ἦν. ΕΡΜ. Ἀπόλυθι τοιγαροῦν τὸ χάλ-
 λ' ὅ, καὶ τὴν χεῖλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ 30
 τὴν κόμην τὴν βαδύϊαν, καὶ τὸ ὅπῃ
 τῷ παρεῖν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα
 ὅλον. ἔχει χαλῶς, εὖ ζωνθε εἰ, ὀπβαί-
 νε ἦδη· ὁ γ' τὴν πορφυρεῖδα ὑποσὶ, καὶ τὸ
 διάδημα, ὁ βλασπεύς, τίς ὦν πυγχαλῆς; 35
 ΛΑΜ. Λάμπηχ' ὅ, Γελῶν τῶσανθε.
 ΕΡΜ.

- ἘΡ. Τί ἐν Λάμπχε τοσαῦτα ἔχων πάραι;
 ΛΑ. Τί ἐν ἐχλῷ ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἦκαν
 τύραννον ἀνδρα; ἘΡ. Τύραννον ἢ ὕδαμῶς,
 νεκρὸν ἢ μάλα. ὥς ἀπόδα ταῦτα. ΛΑ.
 5 Ἰδέ σοι ὁ πλεῦτ' ἀπέρριπται. ἘΡ. Καὶ τὸ
 τύρον ἀπέρριπον ὦ Λάμπχε, καὶ τλῷ ὑπερ-
 φίαν. βαρήσει γὰρ τὸ πορθεμεῖον, σιωπηπισί-
 τα. ΛΑ. Οὐκᾶν, ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με
 ἔχειν, καὶ τλῷ ἐφεσείδα. ἘΡ. Οὐδαμῶς, ἀλ-
 10 λὰ καὶ ταῦτα ἄρες. ΛΑ. Εἴεν, πῆπ, πάν-
 τα γὰρ ἄρῃα, ὥς ὁρᾷς. ἘΡ. Καὶ τλῷ ὠμί-
 πητα, καὶ τλῷ ἀνοίαν, καὶ τλῷ ὕβειν, καὶ τλῷ
 ὀργλῷ. καὶ ταῦτα ἄρες. ΛΑΜ. Ἰδέ σοι
 φίλος εἰμι. ἘΡ. Ἐμβαίνει ἦδη. σὺ ἢ ὁ πα-
 15 ρὺς ὁ πολύταρκτος, πῆς εἶ; ΔΑΜ. Δαμα-
 σίας ἀθλητής. ἘΡ. Ναὶ ἔοικας, οἶδα γάρ
 σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαισθεαῖς ἰδών. ΔΑ.
 Ναὶ ὦ Ἑρμῆ. ἀλλὰ πῶς ἔλθεις με γυμνὸν
 ὄντα. ἘΡ. Οὐ γυμνὸν ὃ βέλπε, τοσαύτας
 20 σάρκας φειβεβλημένον, ὥς ἀπόδυδι αὐτάς,
 ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σχῆμα, τ' ἕτερον πῶ-
 δα ὑπερθεῖς μόνον. ἀλλὰ καὶ τὸν σερᾶνε
 τέτεις ἀπέρριπον, καὶ τὰ κρηυγματα. ΔΑ.
 Ἰδέ σοι γυμνός, ὥς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰπ-
 25 σάπ' τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ἘΡ. Οὕτως ἀ-
 μείνον ἀβαρῆ εἶ; ὥς ἔμβαίνει. καὶ σὺ ἢ τὸν
 πλεῦτον ἀποδέμῃς, ὦ Κρότων, καὶ τλῷ μα-
 λακίαν ἢ περσέπ, καὶ τλῷ πρυφῷ, μὴδὲ τὰ
 ἐστάρια κόμιζε, μὴδὲ τὰ τῆς περσόνων ἀξ-
 30 ιώματα, κατέλιπε ἢ καὶ ἦν, καὶ δόξαν, καὶ
 εἰποτέ σε ἡ πόλις ἀνέκηρυξεν ἐνερχέτω δι-
 λονότι, καὶ τὰς τῆς ἀνδριάντων ὀπηρεαίας,
 μὴδὲ ὅτι μέγαν τάρον ὅπῃ σοι ἔχουσαν λέγε-
 βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονόδομα. ΚΡΑ.
 35 Οὐκ ἐκὼν μ', ἀπέρριψα δέ. πῶ γὰρ αὖ καὶ πα-
 δοίμι; ἘΡ. Βαβαί, σὺ ἢ ὁ ἐνοπλῆς, πῆ
 βέλεις;

βέλει; ἢ πὶ τὸ πρόπαιον τῆτο φέρεις; ΚΡΑ.
 Ὅτι ἐνίκητα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἡεῖς ἄστα, καὶ ἡ πό-
 λιν ἐπῆμυσέ με. ἙΡ. Ἄρες ἐν γῇ τὸ τρέ-
 πατον. ἐν ἄδῃ γ' εἰρῶν, καὶ ἔδεν ὅπλων δε-
 ῖνται. ὁ σιμνὸς δὲ ἔτ' ὑπὸ τῶ ῥήματ' , 5
 καὶ βρεντὸ μῦθ' , ὁ τὰς ὀφρὺς ἐπιρκαῖς ὁ
 ὅπ' ἑφ' φερνπῖδων , τίς ὅτιν , ὁ τ' βαδύν
 πῶγωνα χαδεύμῃθ' ; ΜΕΝ. φιλόσοφος
 τις, ὦ Ἑρμῆ, μάλλον δὲ γόας, καὶ τεσπείας
 μεσός. ὥς ἐπὶ τὸν καὶ τῶτον, ὅφ' καὶ πολλὰ 10
 καὶ γελοῖα ὑπὸ τῶ ἱματίῳ κρυπθῆναι. ἙΡ.
 Κατὰ δὲ πὶ τὸ ῥῆμα πρῶτον. εἴτα καὶ ταυτὶ
 πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅστω μ' τλῶ ἀλαζονείαν κο-
 μιζέει, ὅστω δὲ ἀμαθείαν, καὶ ἔειν, καὶ κενοδο-
 ξίαν, καὶ ἐρωτήτας ὑπόρους, καὶ λόγους ἀχαν- 15
 θάδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκες; ἀλλὰ καὶ
 μεταμοσπονίαν μάλα πολλῶν, καὶ λῆθρον ἐκ ο-
 λίσρον, καὶ ὑδλεις, καὶ μικρολογίαν. νῆ Δία
 καὶ χροσιν γε ταπὶ, καὶ ἡδυσπάθειαν δὲ,
 καὶ ἀναυρηπῖαν καὶ ὀργλῶν, καὶ πρυφῶν, 20
 καὶ μαλακίαν. ἢ λέλῃδε γάρ με, εἰ καὶ μάλα πε-
 εικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ φεδῖθ' δὲ ὑπόδῃ,
 καὶ τ' πύρον, καὶ τὸ οἰεῖσθαι ἀμείναι ἢ τῇ
 ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαί-
 νοις, ποῖα πεντηκόντορ' δίδωτο ἀν' σε; 25
 ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτά, ἐπεὶ περ ἔ-
 τω κελῶεις. ΜΕ. Ἀλλὰ καὶ τ' πῶγωνα
 τῆτον ὑποδέδῃ, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ
 λάσπον, ὥς ὀρᾷς. πέντε μνῶν τεύχεος εἰσὶ τε-
 λάχστιν. ἙΡ. Εὖ λέγεις. ὑπόδῃ καὶ τῶ- 30
 τον. ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ὑποχείρων ἔσται; ἙΡ.
 Μένιππ' ἔτοσι, λαβὼν πέλεκυν τῇ ναυ-
 πηκῶν, ὑποκόψει αὐτὸν ὀπικόσῃ τῇ ἀνα-
 βάδῃ χαρηπαμῷθ'. ΜΕ. Οὐκ ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ
 πελόνά μοι ἀνάδ' ὑπελοῖότερον γ' ἐτό. ἙΡ. 35
 Ὁ πέλεκυς ἰκανός. ΜΕΝ. Εὖ γε. ἀνδρω-
 πινώτερον

- πρωτέρον γὰρ νῦν ἀναπύρηναι, ἀποδέωθαι
 αὐτὴ τὴν κινάδου. λέγει μικρὸν ἀρέλαιμαι
 καὶ σὺ ὀφρύνει; ἙΡΜ. Μάλιστα. ἴσθι τὸ
 μέτωπον γὰρ καὶ ταῦτας ἐπῆρκεν, ἐκ οἷσ' ἐφ'
 5 ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τῶτο; καὶ δακρύεις,
 ὦ χέθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποβιβαίῃ;
 ἔμβηθι δ' οὖν. ΜΕΝ. Ἐν ἑπ τὸ βαρύ-
 τатон ὑπὸ μάλης ἔχει. ἙΡΜ. Τί, ὦ
 Μένιππε; ΜΕΝ. Κολακίαν, ὦ Ἑρμῆ,
 10 πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμώτασταν αὐτῷ. ΦΙΛ.
 Οὐκὲν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόδα τὴν ἐλάδι-
 'αν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἀλυπον, καὶ τὸ
 θῆναϊον, καὶ τὸν γέλωτα. μόν' ὃ γὰρ σὺ ἀλ-
 λων γέλας; ἙΡΜ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ
 15 ἔχε ταῦτα, κῆρα γὰρ καὶ πάνυ εὖρορα ὄντα,
 καὶ πρὸς τὸν χατὰπλουι χρησίμα. καὶ ὁ ρήτωρ
 ἦ σὺ, ἀπόδα τ' ῥημάτων τ' τοσαύτῳ ἀπεραν-
 τολογίαν, καὶ ἀλλιδέσεις, καὶ πειρώσεις, καὶ σφεί-
 δας, καὶ βαρβαρισμὸς, καὶ τ' ἄλλα βάρη σὺ λό-
 20 γων. ΡΗ. Ἦν ἰδὲ ἀποτίθεμαι. ἙΡΜ. Εὖ
 ἔχει. ὥς τε λυετὰ ἀπὸ γαῖας τινὲς ἀποβάθραν
 ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύριον ἀνασπάδω. πέτα-
 σον τὸ ἰσιόν· εὐδωκε ὦ πορθμενὸ τὸ πηδά-
 λιον. εὖ πάδωμεν. τί οἰμώζετε ὦ μάταιοι,
 25 καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν
 πῶγονα διδωμεν; ΦΙΛΟ. Ὅπ, ὦ
 Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὅμιλον τινὲς ψυχῶν ὑπάρ-
 χειν. ΜΕΝ. Ὑλάσεται. ἀλλὰ γὰρ ἔειπε λυ-
 πῆν αὐτόν. ἙΡΜ. Τὰ ποῖα; ΜΕΝ. Ὅπ
 30 μηκέτι δειπνήσει πολυτλή δειπνα, μηδὲ
 νύκτωρ ἔξωδον, ἀπάρτος λανθάνων, τῷ ἰ-
 ματίῳ τινὲς κεφαλῇ χαλσιλήτας, σφίεισιν ἐν
 κυκλῷ τὰ χαμαιτυπιῖα. καὶ ἔωθεν ἔξαπατῆ
 πρὸς νέες ὅπῃ τῇ σοφίᾳ, ἀργύριον λήφεται.
 35 ταῦτα λυπῆ αὐτόν. ΦΙΛ. Σὺ ἦ, ὦ Μέ-
 νιππε, ἐκ ἀχθῆς ἀποθανών; ΜΕΝ. Πῶς,
 ὅς

ὅς ἐπελτο δὴ τὸν θάνατον, καλέσαντο μὴ-
 δινός· ἀλλὰ μεταξύ λόγων, ἡ κραυγὴ πρὸς
 ἀκούεται, ὥστε πινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων· ἘΡ.
 Ναὶ, ὦ Μένιππε, ἔκ αὖ ἐνός γε χῶρε, ἀλλ'
 οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συλλέγοντες, ἄστυν 5
 γελῶσι πάντες ὅτι τῷ Λαμπίχῃ θανάτου, καὶ
 ἡ γυνὴ αὐτῷ σωέχεται πρὸς τῷ γυναικῶν,
 καὶ τὰ παῖδιά νεογνά ὄντα, ὁμοίως καλεῖν
 ὑπὸ τῷ παίδων βάλλεται ἀρδύνοις πρὸς λί-
 θοις. ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινῶσιν 10
 ἐν Σικυῶνι, ὅτι παρὶς λόγους διαξίοντα ὅτι
 Κεφάλωνι τέτρω. καὶ νῦν Δία γε, ἡ Δαμασίς
 μήτηρ κακύνει, ἔξάρχει τῷ θρῆνῃ σου γυ-
 ναίξιν ὅτι τῷ Δαμασίῃ. σὲ δὲ ἡδὺς, ὦ Μέ-
 νιππε, δακρύει. καὶ δὲ ἡσυχῶν δὲ καίτοι μὲν 15
 νῦν. ΜΗΝ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἀκῆσθαι τῷ
 κωῶν μετ' ὀλίγον ὠρυσόμεναι οἰκτικὸν ἐπ' ἐ-
 μοί, καὶ τῷ κορδαίων τυπόμεναι τοῖς πηγεῖς,
 ὅπου ἂν συλλέγοντες θάψασί με. ἘΡΜ.
 Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ 20
 πεπλόκαμην ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπτε πρὸς τὸ
 διαγίγειν, ἐνθάδε ἐκείνῃ πρὸς ὄντες. ἐγὼ
 δὲ, καὶ ὁ πορθητός, ἄλλως μετελκυσίμεθα.
 ΜΕΝ. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἐρμῇ. πρὸς ὅμως δὲ
 καὶ ἡμεῖς. τί ἔν ἐπ καὶ μέλλετε; διαγίγειν 25
 δεήσει, καὶ τὰς καταδίχας φασὶν εἶναι βαρεῖας,
 ῥοχὰς, καὶ γύπας, καὶ λίθους, δειχθήσεται δὲ ὁ
 ἐκείνῃ βίον.

Διάλογον 15.

30

Κεφάλαιον καὶ Διογήνης.

ΚΡΑΤ. Μοίειχον τὸν πλάσιον, ἐγί-
 νοῦμαι, ὦ Διόγησις, τὸν πλάσιον 35
 ἐν πλάσιον, τὸν ἐκ Κρεῖνθου, τὸν τὰς πολλὰς
 Γ ὀλκῆδας

- ὀλκάδας ἔχοντα, ἔ' ἀνεψιὸς Ἀεισέας, πλίσ-
σιθ' αὐτὸς ὦν; τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἰώθει
ὀπλιέειν, ἢ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σε. ΔΙΟΓ.
Τίνθ' ἐνεκα, ὦ Κεράτης, ἐδεσθ' ὥστε ἀλλήλους;
5 ΚΡΑ. Τῷ κλῆρῳ ἐνεκα ἐκάτερθ', ἡλικιωταί
όντες. καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐπ-
δεντο. Ἀεισεῖαν μ' ὁ Μοίειχθ' εἰ περαιο-
δάνοι, δεσπότην ἀφιεῖς τῷ ἑαυτοῦ πάντων.
Μοίειχον δ' ὁ Ἀεισέας, εἰ περαιοῦντο αὐτῷ,
10 ταῦτα μ' ἐγγράψω. οἱ δ' ἐδεσθ' ὥστε ἀλ-
λήλους, ὑπεβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ
μάντιες, εἴτε ὑπὸ τῷ ἄστρον τεκμαιρόμενοι τὸ
μέλλον, εἴτε ὑπὸ τῷ ὀνειρότων, ὥς γε Χαλ-
δαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιθ' αὐτοὺς, ἀρ-
15 π' μ' Ἀεισεῖα πυρεῖχε τὸ κράτθ', ἀρπ' δ'
Μοίειχῳ. καὶ τὰ τάλαντα, ποτὲ μ' ὅππ' ἔ-
πον, νῦν δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρρεπε. ΔΙΟΓ. Τί
ἔν περὶς ἐχέμετο, ὦ Κεράτης; ἀκῦσαι γὰρ ἄξιον.
ΚΡΑ. Ἀμφω τεθνάπιν ὅππ' μιᾶς ἡμέρας.
20 οἱ δ' κλῆροι, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θερασυκλέα
φειλόμενοι, ἀμφω συγχεύεις ὄντας, ἐδὲ πώποτε
περμανόμενοις ἔτω γινέσθαι ταῦτα. δια-
πλέοντες γὰρ ὑπὸ Σικυῶνθ' ἐς Κίρραν, καί
μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ φειπετόντες τῷ Ἰ-
25 ἀπυρι, ἀνεβάρησαν. ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν.
ἡμεῖς δ' ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν, ἐδὲν τοιοῦτο ἐνε-
νεῖμεν φεῖ ἀλλήλων. ἔτε πώποτε ἐυξάμενοι
Ἀντιθένῳ ὑποδανεῖν, ὥς κληρονομήσασιν τῇ
βακτηρίᾳ αὐτῷ (εἶχεν δ' ἅπαν ἡμετέραν ἐκ κοτί-
30 νος ποιησάμενθ') ἔτε οἶμαι σὺ, ὦ Κεράτης, ἐπε-
θύμεις κληρονομεῖν ὑποδανόνθ' ἐμῷ, τὰ
κλήματα, καὶ τὸν πῖθον, καὶ τὴν πῆραν, χοί-
νιχας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑΤ. Οὐ-
δὲν γὰρ μοι τέτων ἔδει, ἀλλ' ἐδὲ σοι, ὦ Διό-
35 γνης. ἀ γὰρ ἐχέμεν, σὺ τε Ἀντιθένης ἐκλη-
ρονόμησας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολλῷ μείζων καὶ
σημ-

Ἄλεξάνδρε, Ἀννίβη, κλ.

27

σπυρότερά τις Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟΓ. Τίνα
ταῦτα φῆς; ΚΡΑ. Σοφίαν, αὐταρκείαν, ἀ-
λήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟΓ. Νὴ
Δία μέμνημαι. τῶτον διαδεξάμεν^Θ τὸν
πλῆτον παρ' Ἀντιθέου, καὶ σοὶ ἐπ' πλείω 5
καταλιπὼν. ΚΡΑ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλειν
τῶν τοιούτων κλημάτων, καὶ ὁδὸς ἐδιδόκουν
ἡμᾶς, κληρονομήσειν σφετερόκων, ἐς ᾗ τὸ χρε-
σίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟΓ. Εἰκότως. καὶ γὰρ
εἶχον ἔνθα δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν δι- 10
εργονότες ὑπὸ βυρῆς, καθαίρων τὰ σαθρὰ τῶν
βαλαντίων. ὥς εἴποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐ-
τὸς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ὅξ' ἐπι-
τεν ὀδυρῆς, καὶ διέρρει, τὰ πυθμῶδες σέχνη καὶ δυ-
ναμῶδες. οἷον π' ἴσχυον αἱ τῶ Δαναῶν αὐταὶ παρ- 15
θέναι, ἐς τὴν τετραπημῶν πίτον ἐπαυλῆσαι. τὸ
ᾧ χρεσίον, ὁδὸς καὶ ὄνουξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ
ἐφύλαττον. ΚΡΑ. Οὐκ ἔν ἡμεῖς μὲν ἔξομόν
ἡνταῦθα τὸ πλῆτον. οἱ δ' ὁβολὸν ἤξυσιν κομι-
ζόντες, καὶ τῶτον ἄρχει τὸ πορθεμένως. 20

Διάλογος ἱή.

Ἄλεξάνδρε, Ἀννίβη, Μίνω^Θ,
καὶ Σκιπίων^Θ.

25

ἈΛΕΞ. Ἐμὲ δὲ περικχεῖται σε, ὦ
Λίβη· αἰμείνων γὰρ εἰμι.
ἈΝΝΙΒ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμὲ. ἈΛΕΞ. 30
Οὐκ ἔν· ὁ Μίνως διασάτω. ΜΙΝ. Τίνες
οἱ ἐσέ; ΑΛΕΞ. Οὗτ' ἐμὲν, Ἀννίβη, ὁ
Καρχεδόνι^Θ, ἐγὼ δ' ὁ Ἀλέξανδρ^Θ ὁ Φιλίπ-
που. ΜΙΝ. Νὴ Δία ἐνδοξοὶ γε ἀμφοτέ-
ροι. ἀλλὰ καὶ περὶ πᾶν^Θ ὑμῖν ἢ εἰς; ἈΛ. 35
Περὶ περὶ δόξας. φησὶ γὰρ οἷον αἰμείνων γε-

Γ 2

γρηγορίου

- ἡγεμονίας στρατηγὸς ἐμῶν. ἐγὼ δὲ, ὡς περ ἅπαντες
 ἴσασιν, ἔχ' ἑταίρους μόνον, ἀλλὰ πάντων χαρὴν τ'
 παρ' ἐμῶν φημι διενεγκαίειν τὰ πολέμια. ΜΙΝ.
 Οὐκ οὐκ ἐν μέρει ἐχάτερος εἶπα τω. σὺ δὲ
 5 παρ' ὧν τ' ὁ Λίκυς λέγει. ANNIB. "Εἰ μὲν
 γὰρ, ὦ Μίνως, ὡς αἰμῶν, ὅπ' ἐνλαύδα καὶ τὴν
 ἐλλάδα φωνῶν ὕξενάδον, ὥς ἐδὲ ταύτην πλέον
 ἔτ' ἐνέγκαιό με. φημι δὲ τέττες μάλιστ'
 ἐπαίνεσθαι ἀξίους εἶ), ὅπ'ι τὸ μηδὲν ὕξ' ἀρχῆς
 10 ὄντες, ὅμως ὅπ'ι μέγα παρεχάρισαν, δι' αὐ-
 τῶν δυνάμιν τε περὶ βαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δο-
 ξάντες ἀρχῆς. ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγων ὕξορ-
 μήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ παρ' ὧν, ὕπαρχ' ὦν
 τῶν ἀδελφῶν, μεγίστων ἡξιώθην, αἰεὶ τ'
 15 κριθεῖς. καὶ τὴν γὰρ Κελτίβητος εἶλον, καὶ Γα-
 λατῶν ἀρετῆς τῶν ἐσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα
 ὄρη ὑψέας, τὰ αἰεὶ τὸν Ἡερίανον, ἅπαν-
 τας κατέδραμον, καὶ ἀναστάτες ἐποίησα το-
 σαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐ-
 20 χειρᾶσάμην, καὶ μέχρι τῶν περασιῶν τῆς
 παρ' ὕψους πύλης ἦλθον, καὶ τοσούτους ἀπέ-
 κλεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥς περ δακτυλὶς αὐ-
 τῶν μεδίμνοις ἀπομερῆται, καὶ τὸ ποταμὸς
 γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἐπραξα,
 25 ἔτε Ἀμμων' ὑδὸς ὀνομαζόμεν' ἔτε θεὸς
 εἶ) παραποιήμεν, ἐνύπνια τῆς μητρὸς
 διεξιὼν, ἀλλ' ἀνδραπ' εἶ) ὁμολογῶν, στρα-
 τηγὸς τε τοῖς σωετωτάτοις ἀντεξεταζό-
 μεν, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχηματάτοις
 30 συμπλεκόμεν. ὁ Μήδης καὶ Ἀρμένιος κα-
 ταγανίζόμεν' ὑποφύονται πρὶν διαίκεν
 τινα, καὶ τὸν τολμήσαντι πρὸς αἰδόντας ἐν τῇ
 τῇ ἰκίην. Ἀλέξανδρος δὲ, πατρῶϊαν ἀρ-
 χὴν ὄφθαλμῶν, πύξισε, καὶ ὄφθαλμῶν ὕξ-
 35 τεινε, χειρᾶσάμην τῇ τῆς πύχης ὁρμῇ. ἐπεὶ
 δὲ οὐκ ἐκίχησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρὸν ἐκείνον
 Δαρειὸν

Δαρειὸν ἐν Ἰανῶ τε καὶ Ἀρβήλοισ ἐκράτισεν,
 ἀποσᾶς ἧς παβῶων, περτωκωῖσαι ἡξίαι, κὶ
 διαυαν τλῶ Μινδικλῶ μελεδήτησεν ἑαυτὸν, κὶ
 ἐμωιρόνει ἐν τοῖς Συμποσίοις τοῦ φίλου κὶ
 σιωλάμβανεν ὅτι θανάτω. ἐγὼ δ' ἡρῶα ἐ- 5
 πίτης τῆς παβίδϑ, κὶ ἐπειδὴ μετεπεμπετο,
 ἧς πολεμίων μεγάλην γέλω ὅτι πλοσάντων
 τῆς Λιδύης, ταχέως ὑπήκουσα, κὶ ἰδιώτῳ
 ἐμαυτὸν παρέχον. κὶ καταδικασθεῖς, λῦσεχα
 ἐν γνωμῶνι τοῦ περὶ γμα. κὶ ταῦτ' ἐπαρῶα, 10
 βαρβαρϑ ὦν, κὶ ἀπαίδεϑ παιδείας τῆς
 Ἡλλω: κῆς. κὶ ὅτε Ὀμηρον, ὡς περ ἑστῶ,
 ἐρράτωδωσι, ὅτε ὡς Ἀεισυτέλει τῶ σοφιστῇ
 παιδευθεῖς, μόνη δ' τῇ εὐστει ἀγαθὴ χρησά-
 μηϑ. ταῦτα ὅσιν, ἀ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀ- 15
 μείνων φημι εἶναι. εἰ δ' ἐπ' χαλλίων ἔποσι, δι-
 ὅτι διαδήματι τλῶ κερκλὸν διεδέδετο, Μα-
 κεδόν μὲν ἴσως κὶ ταῦτα σέμνα, ἔμῳ δὲ
 τὸτ' ἀμείνων δοξοῖεν ἂν γῆναίε, κὶ στρατηκῶ
 ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ τῇ τύχῃ κε- 20
 χρημύει. ΜΙΝ. Ὁ μὲν εἶρηκεν ἐκ ἀγῆνῃ
 τ' λόγον, ἔσθ' ὡς Λίδωσι εἰκὸς λῶ ὑπὸ αὐτῷ. σὺ
 δ' ὡς Ἀλεξάνδρῳ, πὶ περὶ ταῦτα φῆς; ἈΛ.
 Ἐχρῶν μὲν, ὡς Μίνως, μινδὲν περὶ ἀνδρᾶ ἔτω
 θρασυῖ. ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἶϑ 25
 μὲν ἐγὼ βασιλῆς, οἶϑ δ' ἑστῶ ληστής ἐχρῶτο.
 ἄμως δ' ὅρα εἰ καὶ ὀλίγον αὐτῷ δίνεσχα. ὅς
 νέϑ ὦν ἐπ', παρελθὼν ὅτι τὰ περὶ γματα, κὶ
 τ' ἀρχὴν τετραγυμνῶν κατέχον, κὶ τὸν φο-
 νέας τε παβὸς μετῆλθον καταφωθήσας τ' Ἑλλά- 30
 δα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὡς αὐτῇ
 χέροτονηθεῖς. κὶ ἐκ ἡξίωσα τ' Μακεδόνων ἀρ-
 χὴν φειέπων, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὁπόσων ὁ παῖς
 κατέλιπε, ἀλλὰ πᾶσαν ὅτι οἴσας τ' γῆν, κὶ δέ-
 νον ἡσπτάμωρος, εἰ μὴ πᾶντων κρείηταιμι. ὀλίγας 35
 ἀγῶν ἐπέβαλον ἐς τ' Ἀσίαν, κὶ ὅτι τε Γεραικῶ

- ἐκράτησα μεγάλη μάχη, καὶ τὴν Λυσίαν λα-
βὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅπως τὰ ἐν
πῶν αἰὲ χειρὶ μὲν, ἤλθον δὲ Ἰωδὸν, ἐνθα
Δαρεῖο ὑπέμεινε, μνησάδας πολλὰς στρατῶ
5 ἄγων. καὶ τὸ ὑπὸ τούτῳ, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴσε
ὅσους ὑμῖν νεκρὸς ὅτι μίας ἡμέρας κατέπεμ-
ψα. φησὶ γὰρ ὁ πορθημὸς, μὴ διαρκέσαι αὐ-
τοῖς τότε τὸ σκῆψο, ἀλλὰ χεῖρας διαπλη-
ξαμένους καὶ πολλὰς αὐτῶν, διαπλευσαι. καὶ
10 ταῦτα ἥ ἑσπέρην αὐτὸς περικινδυνώων, καὶ
πρώσκειν αἰσίων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ,
μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοισι διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ
μέχρις Ἰνδῶν ἤλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅσον ἐ-
ποιοσάμην τῆς ἀρχῆς. καὶ τὸν ἐλέφαντας αὐ-
15 τῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχέρονσάμην. καὶ Σκύθας
ἦ, ἐκ ἐυκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑπεβάς τὸν
Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ. καὶ καὶ
εἰς ἐξ ἐσπίεσα, καὶ τὸ ἐχέρονσάμην.
εἰ ἥ καὶ θεὸς ἐδίδκεν τοῖς ἀνθρώποις, (συγγρα-
20 στί ἐκεῖνοι, ὡς τὸ μέγεθος τῶν φρασμάτων καὶ
τοιούτων πησάσαντες αἰὲ ἡμῶν. τὸ δ' οὐκ
τελευτάϊον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπὸ θάνατον. ὅτι
ἥ ἐν φυγῇ ὦν ὡς Περσὶα τῶν Βιδυνοῦ, κα-
θάπερ ἀξίον ἡμῶν, πανεργέτατον καὶ ὁμότατον
25 οἷα. ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ
λέγειν. ὑπὲρ ἐκ ἰσχύι, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία,
καὶ δόλοισι. νόμιμον ἦ, ἢ περὶ φανές, ὅθεν. ἐπεὶ
δὲ μοι ἐνείδισε τὴν ῥυτίδω, ἐκλελῆσαι μοι
δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἐταίροις σιωπῶν,
30 καὶ τὸν τῶ πολέμου χαιρὸς ὁ θαυμάσιος καὶ δι-
δυπαθῶν, ἐγὼ ἦ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπίερα
δόξας, ὅτι ἦ ἐν μάλλον ὥρμησα, πᾶν μέγα ἐ-
σπράξα; Ἰταλίαν ἀναιματὶ λαβὼν καὶ Λιβύην,
καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμεν. ἀλλ' ἐκ
35 ἀξιόμαχα ἐδοξέ μοι ἐκείνα, ὑποπλήκοντα ἡ-
δη, καὶ δισπότην ὁμοῦ γένετα. εἰρηκα. σὺ ἦ,
ὦ Μίνως,

ὦ Μίνως, δὴ καλὴ ἵκανα γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα·
 ΣΚΙ. Μὴ ἐσώτερον, ὡς μὴ καὶ ἐμὴ ἀκρότης.
 ΜΙΝ. Τίς γὰρ εἶ, ὃ βέλπεις; ἢ πόσων ὦν ἐρεῖ;
 ΣΚΙ. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγός, ὁ κατε-
 λών Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλας
 μάχαις. ΜΙΝ. Τί ἐν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΙ.
 Ἀλέξανδρε μὲ ἦγών εἶ, τὰ δὲ Ἀννίβας ἀμεί-
 νων· ὅς ἐδίωξα νικήσας αὐτόν, καὶ φυγεῖν κατ-
 ταναγκάσας ἀπίμως. πῶς ἂν ἔκ ἀναίσχυρι
 εἴπῃ, ὅς ποτε Ἀλέξανδρον ἀμυλλᾷται, ὃ καὶ 10
 Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκώς αὐτόν, τῷ ἑαυτοῦ
 αἰζιῶ; ΜΙΝ. Νὴ Δί' ἐυφράμονα σῆς, ὦ Σκιπίων.
 ὥς ποτε εἴπῃ κακείῳ Ἀλέξανδρῳ, μετ'
 αὐτόν ᾧ σὺ εἶπα εἰ δοκεῖ, τρίτῳ Ἀννίβας,
 καὶ εἴ ποτε ἐυκαταφρόνησιν ὦν. 15

Διάλογος 18.

Διογῆνες καὶ Ἀλέξανδρος.

20

ΔΙΟΓ. ΤΙ τῷ πε, ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ
 τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες;
 ἈΛΕΞ. Ὁρᾷς, ὦ Διογῆνες· καὶ τῷ ἑαυτοῦ
 εἰ ἀνθρώπῳ ὦν, ἀπέθανον. ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔν
 ὁ Ἀμμων ἐψάιδετο, λέγων ἑαυτὸν σε εἶναι ὕδν. 25
 σὺ δὲ Φιλίππῳ ἄρα ὕδα; ΑΛΕΞ. Φιλίπ-
 πος θηλασθεῖς. καὶ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεν Ἀμμων ὦν.
 ΔΙΟΓ. Καὶ μὴ καὶ ποτε τὸ Ὀλυμπιάδος τῆς
 μητέρος σε ὁμοία πολλὰ ἐλέγοντο, Δράκοντα
 ὁμιλεῖν αὐτῇ καὶ βλέπειν ἐν τῇ ἐννῇ. εἶπα ἔγω 30
 σε τεχθῆναι. τὸν δὲ Φιλίππον ἔξαπατήσθαι
 οἰόμενον πατέρα σε εἶναι. ἈΛ. Καρὸν ταῦτα
 ἦκον ὥσπερ σὺ. νῦν δὲ ὁρᾷ ὅτι, καὶ ἐν ὕμνῳ ἔτε
 ἡ μήτηρ, ἔτε οἱ τῷ Ἀμμωνίων προσφῆται ἔλε-
 γον. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεύδεις αὐτῷ καὶ α- 35
 γρησόν σσι, ὦ Ἀλέξανδρε, ποτε τὰ πρῶτα
 Γ 4. ἔχοντο

- ἐχέμετο πολλοὶ γὰρ ὑπέπνευσον, θεὸν ἔῃ' σινομή-
ζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῆνί τ' τοσαύτῳ ἀρχὴ
καταλέλοιπας; ἈΛ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγῃε,
ἢ γὰρ ἔφθασα ἐπισκεῖσθαι τι πρὸς αὐτῆς, ἢ τὸτο
μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, Περδίκκῃ τ' Σαχίῳ
ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γὰρ, ὦ Διόγῃε;
ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλα ἢ ἀνεμνήθῃς οἷα ἐποίη-
σεν Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρεληφότα τ' ἀρχὴν
κολακάζοντες, καὶ πρὸς αὐτῇ αἰρέμενοι, καὶ συ-
10 πηρὸν ἐπὶ τοῦ Βασιλέως. ἔνιοι δ' καὶ τοῖς δαί-
μασι πρὸς αὐτὴν, καὶ νεῶς οἰκοδομήμενοι, καὶ
θύοντες ὡς Δεσπότῃ ὑπὸ. ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς
σε οἱ Μακεδόνες ἔδωκαν; ἈΛΕΞ. Ἐτι ἐν
Βαβυλῶνι καίμαι βίτῳ ταύτῳ ἡμέσθην.
15 ὑπὸ γὰρ ἐστὶ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασις, ὃν πο-
τε ἀγάγῃ χολῶν ὑπὸ τοῦ Δορύβου τ' ἐν ποσὶν,
εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με, δάψιν ἐκεῖ, ὡς
ἡμοίμῳ εἰς τοῦ Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟΓ.
Μὴ γέλωσιν, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν ἅδῃ ἔτι σε
20 μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀντιόχῳ, ἢ Ὀπι-
σκῳ ἡμέτερος; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ Δεσπότη,
μὴ ἐλπίσης. ἢ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τίνα τ' ἀπὸ
διαπλάσαιτων τ' λίμνῳ, καὶ εἰς τὸ εἶσω σὺ
στῆμις παρελθόντων. ἢ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακός,
25 ἢ δὲ ὁ Κέρκερ ἐγκαταφρόνητος. ἐκεῖνα δ'
ἡδέως αἰνέομαι, ὡς σὺ, πῶς φέρεις ὅπου
ἀν' ἐννοήσης ὅσω ἐν δαίμονιαν ὑπὸ γῆς ἀπο-
λιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑποστασίας,
καὶ σαβάραι, καὶ χρυσὸν, τοσούτον, καὶ ἔθνη πρὸς
30 σκυνοῦντα, καὶ βαβυλῶνα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ τὰ με-
γάλα θεῖα, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἐπίσημον
ἔῃ' ἐλαύνοντα, διαδεμένον ταῖς ἀλκῇ τ'
χειρῶν περιεῖδα ἐμπροσθ' ἡμῶν. ἢ λυπεῖ
ταῦτά σε ὑπὸ τ' μνήμῳ ἴοντα; τί δακρύεις,
35 ὦ μάταιε, εἰδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀειστυλὴς
ἐπαίδευσεν, μὴ οἶσθαι βέβαια ἔῃ' τὰ πάντα
τῆς

τῆς τύχης· ἈΛΕΞ. Σοφὸς, ἡ ἀπάντων
ἐκείνου καλῶν ὁπρὶ πῶτα ὢν, ἐμὲ
μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδεῖναι, ὅσα μὲν
ἤκουσεν παρ' ἐμοῦ, οἷα ἡ ἐπέσελλεν. ὡς ἡ χα-
τερχήτο μετὰ τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ 5
παιδῶν, καὶ ἐπαιδῶν, ἅρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος,
ὡς καὶ τὸτο μέρους ὃν τὰ παλαιά, ἅρτι δὲ ἐς
τὰς ἀφάσεις, καὶ τὸν πλεον. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ
τὸτ' ἀγαθὸν ἡγεῖται, ὡς μὴ αἰχμῶνιτο καὶ
αὐτὸς λαμβάνων. γῆρας, ὃ Διόγηνες, ἀνθρώ- 10
πος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τὸτό γε ὑπο-
λέλαυκα αὐτῷ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς
ὅππῃ μεγίστους ἀγαθοὺς, ἀκατακλιμήσω μικρῷ
γε ἐμπεριγεν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶδα ὃ δρο-
σεις· ἀκούω γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσμαι, 15
ἐπεὶ ἐν αὐτῇ γε ἐλλείβετο καὶ φύεται, σὺ ἡ καὶ
τὴ Λήδης ὑδὸν χανθὸν ὁππασαμένω περὶ, καὶ
αὐτὸς περὶ, καὶ πολλάκις. ἔγωγε γὰρ εἴναι παύσῃ ὅππῃ
τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιόντων. καὶ γὰρ καὶ
Κλεῖτον ἐκείνον ὄντων, καὶ Καλλιθέην, καὶ ἄλλους 20
πολλὰς ὅππῃ σὲ ὁρμήναι, ὡς διασπᾶται το, καὶ ἀ-
μύναντο σε ὢν ἑδραστάς αὐτὸς. ὡς ἡ ἐτέραν σὺ
ταύτῃ λαμβάνεις, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἐρῶ.

Διάλογος κ'.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

ΦΙΛΙΠ. Νῦν μὲν, ὦ Ἀλεξάνδρε, καὶ ἂν ἔξαρτος 30
ἦναι. μὴ καὶ ἐμὸς υἱὸς εἴη. καὶ
γὰρ ἂν ἐπιθνήσκεις, Ἀμμανὸς γε ὢν. ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐ-
τὸς ἐγνόων, ὦ πατήρ, ὡς Φιλίππου τῷ Ἀμμανί
υἱὸς εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μανθάνειν, ὡς χρησι-
μον ἐς τὰ πρᾶγματα εἰδόμενος. ΦΙΛΙΠ. 35
Πῶς λέγεις; χρησιμον ἐδόκει σοι, τὸ παρέχειν
Γ 5 σταυρὸν

- σταυρὸν ὕστατη θυσίαν ὑπὸ τῆς περὶ τῆς
 ἈΛΕΞ. Οὐ τῆτο. ἀλλ' οἱ βαρβαροὶ κατε-
 πλάγησαν με, καὶ ἐδίδες ἐπ' ἀνδρίαν, οἰόμενοι
 διὰ μάχεσθαι. ὥστε ῥᾶον ἐκρέτην αὐτῆς.
- 5 ΦΙΛ. Τίνων ἐκρέτησας σὺ γε ἀξιωμαχῶν
 ἀνδρῶν, ὅς σε δειλοῖς αἰεὶ βωλὴν ἐχθρῶν, τοξάεια,
 καὶ πλάτεια, καὶ γέρρα οἰσύνειν περὶ βωλῶν;
 Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἴδω, Βοιωτῶν καὶ Φω-
 κίων, καὶ Ἀθιναίων, καὶ τὸ Ἀρχαίων ὀπλιτι-
- 10 κὸν, καὶ τὴν Θεσσαλίαν ἵππων, καὶ τοὺς Ἡλείων
 ἀκοιπῆς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστῶν. ἢ
 Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι,
 ταῦτα μεγάλα Μήδων ἦ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαί-
 ων, καὶ χυσαφόρων ἀνθρώπων, καὶ ἀβρῶν, ἐκ οἰ-
- 15 στα ὡς περὶ σὺ μύριοι μὲν Κλεάρχου ἀνελθόντες
 ἐκρέτησαν, ἐδὲ εἰς χεῖρας ὑπερμένωντων ἐλθεῖν
 ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξον ὕψιστον εἶναι,
 συζήτων; ἈΛΕΞ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε,
 ὦ πατέρ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, ἐκ ἐυχετα-
- 20 φρήντων π' ἔργον. καὶ ὅμως ἐδὲ διαστήσας αὐ-
 τῶν, ἐδὲ περὶ σὺν αἰσῶν ἐνέμνησας τὰς νίκας,
 ἐκρέτην αὐτῆς, ἐδὲ ὀπίσθησας πᾶν ποτε, ἢ ὑ-
 πογόμενος ἐφ' ἀσάμην, ἢ ἀπίστον ἐπαρξάμε-
 νον νικᾶν ἐνεκα, καὶ τοῦ Ἑλλήνων ἦ, τοῦ μὲν
- 25 ἀναιμῶς παρέλασον, Θηβαίους ἦ ἴσως ἀκέεις
 ἱππῶς μετῆλθον. ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πά-
 ντα. Κλεῖτ' ὅδ' ἀπήγγειλέ μοι ὅν σὺ πᾶν
 δοξαπῶ διελάσας μεταξὺ δειπνῶντα ἐφ' ὀνό-
 σας, ὅπ' με περὶ τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι
- 30 ἐτίλμησε, σὺ ἦ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλα-
 μύδα καταβαλὼν, χάνδων, ὥς φασί, μετενέ-
 λθης. καὶ παρέαν ὀρθῶς ἐπίθης, καὶ περὶ σκω-
 ρῶν ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπὸ ἐλαδίων ἀνδρῶν
 ἡξίεις. καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμὲ πᾶν
- 35 τῶν νεοκρημνίων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἐ-
 παρξάς, λέγουσι βωλῶν καὶ κλειῶν περὶ σκω-
 ρῶν ἀνδρῶν.

ἀνδρας, καὶ γάμους ποικίλους γαμήλῳ, καὶ ἡ-
 ραισίωνα ὑψιστάτων. ἐν ἐπὶ ἡμέσῃ μόνον ἀ-
 κέσας, ὅπῃ ἀπέχεσθαι τῆς τῆς Δαρείου γυναικὸς
 χαλῆς ἔσσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῆς συ-
 γατέρας ἐπιμελήδης. βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. 5
 ΑΛΕΞ. Τὸ φιλοκίνδυνον ἦ, ὦ πατήρ, ἔκ
 ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις περὶ τὴν χα-
 δάλαδαι εἰς τὸ ἐντὸς τῆς τείχους, καὶ ποσαὺ-
 τα λαβεῖν πρῶματα; ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαι-
 νῶ τὸτο, ὦ Ἀλεξάνδρε, ἔχῃ ὅπῃ μὴ χαλὸν ἔῃ 10
 οἶμαι καὶ πρῶσκειταί περὶ τὸν βασιλέα, καὶ
 περικινδυνάειν τῆς εἰρήνης, ἀλλ' ὅπῃ σὺ τοῦτο
 ἤκιστα ζυγίζεις. Θεὸς γὰρ ἔῃ δοκῶν, εἴποτε
 βωθείης, καὶ βλέπειν σε φορέσειν τῆς πολέμου
 ἐκκομιζόμενον, αἵματι ρέομενον, οἰμώζοντα 15
 ὅπῃ τῷ βασιλεῖ, ταῦτα γέλωτος καὶ πᾶσι ὁ-
 ρῶσι. καὶ ὁ Ἀμμων, γόνις, καὶ φαιδρῶντος
 ἡλέγχεται, καὶ οἱ περὶ αὐτοῦ, κόλακας. ἢ τίς
 ἐκ ἀνέλεστων, ὁρῶν τὸν τῆς Διὸς υἱὸν λειπο-
 ψυχοῦντα, δέομενον τῆς ἰατρῶν βοήθειαν; 20
 γινώσκῃ γὰρ ὅποτε ἦδη τέθνηκας, ἔκ οἷσι πολ-
 λὰς ἔῃ τὸν τὴν περὶ αὐτοῦ ἐκείνῳ ὅπῃ κερ-
 τομοῦντας, ὁρῶντας τὸ νεκρὸν τῆς θεῆς ἐκ-
 τάλειν καί μενον, μυδῶντα ἦδη καὶ ἐξωδυνῶντα,
 καὶ νόμον σωματίων ἀπάντων; ἀλλὰ τίς, καὶ 25
 τὸ χεῖριστον ὁ ἔρως Ἀλεξάνδρε, τὸ διὰ
 ταῦτα κερταῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀρ-
 ηρεῖτο τῆς κατορθωμένης. πάντες γὰρ ἐδόκει ἐν-
 δεῖς ὑπὸ διὸ γίνεσθαι δοκῶν. ΑΛΕΞ.
 Οὐ ταῦτα φρονέειν οἱ ἀνθρώποι σφίσι ἐμῷ, 30
 ἀλλ' Ἡρακλεῖ, καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον πιδέ-
 σίμεν. καὶ περὶ τὴν Ἀοργὸν ἐκείνῳ ἔδ' ἐ-
 τέρε ἐκείνων λαβόντι, ἐγὼ μόνον ἐχειρῶ-
 σαμην. ΦΙΛ. Ὅρα ὅπῃ ταῦτα ὡς ὕψος
 Ἀμμων λέγεις, ὅς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ 35
 ὡς ἀλλοῖς σταυρῶν, καὶ ἐκ αἰχμῶν, ὦ Ἀλε-
 ξάνδρε,

Ξανδρε, ἔδδ' τὸν τύπον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ
στραυτὸν καὶ σωῆς ἥδη νεβρὸς ὦν.

Διάλογος καὶ

Ἀχιλλεύς καὶ Ἀντιλόχῃ.

10 ANTIA.

Ὅτ' αὖτε Ἀχιλλεὺς πρὸς
τὸν Ὀδυσσεύα σι εἴρηται
πρὸς τὸ θανάτῃ, ὡς ἀχρονῇ καὶ ἀνάξια τοῖν δι-
δασχάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνιξ. ὅ-
τι κροῶμιν γὰρ ὅπτε ἔφης βέλεσθαι ἐπάρκῃ
15 ὦν, δηλῶειν ὅτ' ἐπὶ τῇ ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίω-
σθαι πολὺς εἴη μάλλον, ἢ πάντων ἀνέστην τῇ
νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀχρονῇ πῖνα φρύζα δέ-
λῳν, καὶ πῖνα τὸ χαλῶς ἔχοντι φιλόζωνον ἴσως
ἐχέτω λέγειν. τὸν Πηλέως δ' ἔδδ' τὸν φιλοκιν-
20 δωόταπν ἡρώων ἀπάντων, ἵα πρὸς ἔτω πρὸς αὐ-
τὸ διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχυνή, καὶ ἐναντιότης πρὸς
τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ. ὅς ἔδδ' ἀκλε-
ῶς ἐν τῇ Φθιώπιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν
πρεσβεύει τὸν μὲν τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.
25 ἈΧΙΑ. ὦ Παῖ Νέεσσ, ἀλλὰ τότε μὲν ἀπει-
ρῇ ἐπὶ τῇ ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτερον ἐκείνων ὁ-
πότερον ἡ ἀγνοῶν, το δὲ δύνῃον ἐκείνο δοξάσειον
πρεσβεύει τὸ βίῳ. νῦν δ' ἐσώημι ἥδη, ὡς
ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὁ, πῖ μάλιστα
30 οἱ ἀγῶν ῥαφιδήσῃ, μὲν νεκρῶν δ' ὁμο-
πῖμα. καὶ ὅτε τὸ χαλῶς ἐκείνο, ὃ Ἀν-
τίλοχε, ἔτε ἡ ἰσχύς πῖρεσιν, ἀλλὰ κείμεθα
ἀπαντες ὑπὸ τῷ ὑπὲρ ζῶν ὁμοιοί, καὶ
καὶ ἔδδ' ἀλλήλων διαφέροντες, καὶ ἔτε οἱ
35 τῇ Τρώων νεκροὶ δίδασί με, καὶ ἔτε οἱ
τῇ Τρώων νεκροὶ δίδασί με, ἔτε οἱ τῇ
Ἀχαιῶν

Ἀχαιῶν θεραπείῃσιν, ἰσηγορία ἢ ἀκριβής, καὶ γε-
 κρὸς ὁμοίῳ, ἡμῶν χακός, ἡ δὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά
 με ἀνιά, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θηϊδέω ζῶν. ἈΝ-
 ΤΙΑ. Ὅμως τί ἂν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦ-
 τα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ὑποβήσκειν ἄπαι- 5
 τας. ὥστε χρηρὲς ἐμμελῆσαι τὰ νόμοι, καὶ μὴ ἀνιάσθαι
 τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε, ὅτῃς τῇ ἐταί-
 ρων ὅσοι αὖτις σὲ, ἐσμὲν οἶδε; μὲν μικρὸν ἢ
 καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί πάντως. Φέρει ἢ ᾤθα-
 μυδίαν καὶ ἡ κοινωρία τὰ παράγμαλ' ὅ, καὶ τὸ 10
 μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. Ὅτῃς τὸν Ἡ-
 ρακλέα, καὶ τὸν Μελέαχρον, καὶ ἄλλους θαυ-
 μαστὸς ἀνδράς, οἳ ἐκ ἀν' οἴμαι δέξαντο ἀνελ-
 θεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπύμψαι θηϊεύσοντας ὁ-
 κλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν. ἈΧΙΑ. Ἐ- 15
 παιρικὴ μὲν ἡ παραίεσις, ἐμὲ ἢ ἐκ οἶδ' ὅ-
 πως ἡ μνήμη τῶν ᾤθ' τὸν βίον ἀνιά, οἴμαι
 ἢ καὶ ὑμῶν ἔχασον. εἰ ἢ μὴ ὁμολογῇτε, ταύ-
 τη χεῖρας ἔστε, καὶ τὴν ἡσυχίαν αὐτὰ πύρροντες.
 ἈΝΤΙΑ. Οὐκ· ἀλλ' ἀμείνεις, ὦ Ἀχιλλεῦ. 20
 τὸ γὰρ ἀνωσελές τ' ἐλέγην ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ,
 καὶ εἶρεν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέ-
 λωλα ὁφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

Διάλογος κβ'.

25

Μενίππε καὶ Τανταύα.

MEN. ΤΙ κλαίεις, ὦ Τάνταλε; ἢ π' σταν- 30
 τὸν ὀδύρη, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐσθλός;
 ΤΑΝ. Ὅτι, ὦ Μενίππε, ὑπόλωλα ὑπὸ τῆς
 δίψης. MEN. Οὕτως ἀργός εἰ ὥς μὴ ὅτι
 κύψας πίνει, ἢ καὶ τῇ Δί' ἀρυστάμην· κοίλῃ τῇ
 χεεῖ. ΤΑΝ. Οὐδὲν ὀρελ' εἰ ὅτι κύψαιμι. 35
 φεύγει γὰρ τὸ ὑδὸρ ἐπειδὴν περσύνεται
 αἰσθηταί

- αἰδηταί με. ὡς δὲ ποτε καὶ ἀρύσαιμι, καὶ περὶ
 ἐνέγκω τῷ σώματι, ἢ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ
 χεῖλος, καὶ διὰ τῆς δακτύλων διαρρύνειν, ἐκ
 οἷοι' ὅπως αὖτις ἀπλείπει ξηρὰν τινὲν χεῖρα
 5 μὲν. ΜΕΝ. Τερέσιόν περ πάχεις, ὦ Τάνταλε,
 ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέητ' ἐπεῖν; ἢ γὰρ
 σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν Λυδία πε-
 πέδαπται, ὅσῳ καὶ σπινθὴ καὶ διφλῶ ἐδωάτο
 σὺ δ' ἢ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν ἐπ' ἢ διφώης, ἢ
 10 πίνους; ΤΑΝ. Τῆτ' αὐτὸ ἢ κόλασίς ἐστι.
 τὸ διφλῶ με τινὲν ψυχῶν ὡς σῶμα ἔσαν.
 ΜΕΝ. Ἀλλὰ τῆτο μὲν ἔγωγε περὶ σόμοι, ἐ-
 πεί φης τῷ δίφῳ κλαίεσθαι. τί δ' αὖ
 σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας μὴ ἐνδεία
 15 τῆ ποτὶ ὑποθάκης; οὐχ ὅςῳ γὰρ ἄλλον μὲν τῶ-
 τον ἄδω, ἢ θάνατον ἐντελεῖν εἰς ἑπερὶ
 τόπον. ΤΑΝ. Ὅρθως μὲν λέγεις. καὶ τῆ-
 το δ' οὐ μέρ' ἐστὶ τῆς καταδίκης, τὸ ὀπίσθμειν
 πεῖν, μηδὲν δέομιον. ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ
 20 Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτὶ δειδοῖαι δοκεῖς,
 ἀκρέτε γε Ἑλλεβορέεϊ καὶ Δία. ὅς τις τῶν-
 αὐτῶν τοῖς ὑπὸ τῆς λυπίωντων κυμάτων δεδηγ-
 μένοις πέπονθας. οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τινὲν δί-
 φαν περὶ βημόν. ΤΑΝ. Οὐδὲ τὸν Ἑλ-
 25 λέβορον, ὦ Μένιππε, ἀγαίνομαι πεῖν, γέ-
 νοιτό μοι μόνον. ΜΕΝ. Θάρρει, ὦ Τάν-
 ταλε, εὖ ἴσθι ὡς ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλ' ἐπίται
 τῆς νεκρῶν. ἀδωάτο γάρ. καίτοι ἢ πάντες
 ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης διφώσι, τῆ ὕδατος
 30 αὐτοῦ ἔχ' ὑπομήμον. Τ.

Διάλογος

Διάλογος γ'.

Μενίππε καὶ Αἰακός.

5

ΜΕΝ. ΠΡὸς τῆς Πλάτωνος, ὦ Αἰακέ,
 πεύνησαι μοι τὰ ἐν ἄλλοις πάν-
 τα. ἈΙ. Οὐ ρά τιον, ὦ Μενίππε, ἅπαντα.
 ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη μάνθανε. ὑποὶ μ',
 ὅπ' Κέρβερός ἐστιν, οἶδα. καὶ τὸν πυρθμῆα 10
 τῶπιν, ὅς σε διεπίρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ
 τὸν Πυειφλεγέδοντα ἥδη ἐώρεχας ἐσίων.
 ΜΕΝ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅπ' πυλω-
 ρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρυνῆς.
 πὺ δ' ἀνθρώπους μοι τοῦ πύλου δεῖξον, καὶ 15
 μέλισσα πὺ ὀπισήμης αὐτῆς. ἈΙ. Οὐτ'
 μὲν Ἀγομέμενων, ἔτ' δ' Ἀχιλλεύς, ἔτ'
 ὃ Ἰδομένης πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς,
 εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλ-
 ληνῶν. ΜΕΝ. Βασιλεῖ Ὀμήρῃ, οἶά σοι 20
 τῶν ῥαφωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἑρρίπῃαι,
 ἀγνοῶσα, καὶ ἀμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρ'
 πύλος, ἀμύνα ὡς ἀληθῆς χέριον. ἔτ' ὃ,
 ὦ Αἰακέ, τίς ἐστι; ἈΙ. Κυρὸς ἐστιν. ἔτ'
 ὃ Κροῖστος. ὁ δ' ἔκθ' αὐτὸν, Σαρδανάπα- 25
 λος. ὁ δ' ἔκθ' τέττες, Μίδας. ἐκείν' ὃ,
 Ξέρξης. ΜΕΝ. Εἰπά σοι, ὦ χάδερμα, ἢ
 Ἑλλὰς ἐφείπε ζῆλον ἡμῶν τὸν Ἑλλήσπον-
 τον, διὰ ὃ τῶν ὀρέων πλεῖν ὀπιδυμοῦντα;
 οἶθ' ὃ καὶ ὁ Κροῖστος ἐστι; τὸν Σαρδανάπα- 30
 λον ὃ, ὦ Αἰακέ, πατάξαι μοι κατὰ κόρης ὀπι-
 τρεφον. ἈΙ. Μηδαμῶς, διαθρύψεις γὰρ
 αὐτὸν τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝΙΠ.
 Οὐκοῦν, ἀλλὰ σφραγίσσομαι γε πάντως
 ἀνδρογυνῶν ὄντι. ΑἰΑΚ. Βέλει τί σοι 35
 ὀπιδείξω καὶ τοῦ σφῆς; ΜΕΝ. Νὴ Δία γε.
 ΑἰΑΚ.

- Αἰακ. Πρῶτον ἔπος σοι ὁ Πυθαγόρεος
 ὄσι. ΜΕΝ. Χαῖρε, ὦ Εὐφορβε, ἢ Ἀπολλον,
 ἢ ὁ, πᾶν ἐδέλμης. ΠΥΘ. Νῆ, καὶ σύ γε, ὦ
 Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔπ' ἤνυσες ὁ μηρὶς
 5 ὄσι σοι; ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω,
 εἴπ' σοι ἐδωδισμον ἢ πῆρα ἔχει. ΜΕΝ. Κυά-
 μες, ὦ γὰρ. ὥς ἐ τέτό σοι ἐδωδισμον. ΠΥΘ.
 Δὸς μόνον, ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον
 γὰρ ὥς ἐδὲν ἴσπον κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων
 10 ἐνθάδε. Αἰακ. Οὗτον ἦ Σόλων ὁ Ἐξη-
 κισίδε, καὶ Θαλῆς ἐκείν' ἔσθ'. καὶ παρ' αὐτοῦ,
 Πιπτακὸς καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δ' ἦ πάντες εἰσὶν ὡς
 ὄσας. ΜΕΝ. Ἀλυτοὶ ἔσθ', ὦ Αἰακὲ, μὴ-
 νοι, καὶ παῖδοι τῶν ἄλλων. ὁ ἦ ποδὲς πλέως,
 15 ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄστ' ἔσθ', ὁ ταῖς εὐκλείαις
 ὄσθ' ἐκλυσηκώς, τίς ὄσθ'; Αἰακ. Ἐμ-
 πεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίερόν ἔσθ' ἀπὸ τῆς
 Αἴτης παρῶν. ΜΕΝ. ὦ χαλκότης βέλ-
 πσε, τί παῖδων σωτὸν ἐς πρὸ κρητῆρας
 20 ἐνέβαλες; ΕΜΠ. Μεταγχολία τίς, ὦ
 Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κε-
 νοφοξία, καὶ τύφ' ἔσθ', καὶ πολλὴ κόρυς. ταῦ-
 τά σε ἀπλωθεράκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν ἐκ
 ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' ἐδὲν τε τὸ σοφισμα
 25 ὤνησεν. ἐφωρεθῆς γὰρ τεθνεώς. ὁ Σακράτης ἦ,
 ὦ Αἰακὲ, πῶς ποῖε ἄσθ' ὄσι; Αἰακ. Μετὰ
 Νέστ' ἔσθ' καὶ Παλαμῆδες ἐκείν' ἔσθ' ληρεῖ τὰ
 πολλά. ΜΕΝ. Ὅμως ἐβλόμην ἰδεῖν αὐ-
 τὸν, εἴπερ ἐνθάδε ὄσθ'. Αἰακ. Ὅσθ' ἔσθ'
 30 τὸν φαλακρόν; ΜΕΝ. Ἀπαντες φαλακροὶ
 εἰσιν. ὥς πάντων ἂν εἴη τὸ τοιοῦτον γινώσκειμα.
 Αἰακ. Τὸν σιμὸν λέγῃ. ΜΕΝ. Καὶ
 τῶν ὁμοίων. σιμοὶ γὰρ ἄπαντες. ΣΩΚ. Ἐμ-
 ζήεις, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Καὶ μάλα, ὦ
 35 Σώκρατες. ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;
 ΜΕΝ. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι,
 καὶ

καὶ τὰ θεήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ
 τεύσσεται τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλ᾽ πολλοὶ,
 τὰ δ' ἄλλα ἐώρεσθαι οἶμαι, οἷόν τ' ἦκα παρὰ
 σοὶ Ἀεΐππε, καὶ Πλάταν αὐτός. ὁ μὲν
 ἀποπνέων μύρον, ὃ ἦ πρὸς ἐν Σικελίᾳ περὶ ἄνους 5
 δεσποδὲν ἐκμαθών. Σ Ω Κ. Περὶ ἐμὲ ἦ
 τί φρονεῖς; ΜΕΝ. Ἐυδαίμων, ὦ Σώκρα-
 τες, ἀνδρῶν ἦ, τὰ γε τοιαῦτα. πάντες ἔν-
 σε θαυμάσιον εἶναι ἀνδρὰ γεγηθῆναι, καὶ
 πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ εἶμαι τα- 10
 ληδὲς λέγειν, ὃ δὲν εἶδέν τε. Σ Ω Κ. Καὶ αὐ-
 τὸς ἔρασκον ταῦτα πρὸς αὐτές. οἱ ἦ εἰρω-
 νείαν ὥσπερ τὸ πρῶγμα εἶ. ΜΕΝΙΠ.
 Τίνες ἦ οὗτοί εἰσιν οἱ σοί τε; Σ Ω Κ. Χαρ- 15
 μίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαίδρ, καὶ ὁ τῷ Κλε-
 νία. ΜΕΝ. Εὖ γε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ
 ταῦτα μέλει τὴν σιαυτῆ τέχνῳ, καὶ ἔκ ὅλης
 ζωῆς ἧς χαλῶν. Σ Ω Κ. Τί γὰρ ἄν ἄλλο
 ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατὰ- 20
 κεισο, εἰ δοκῇ. ΜΕΝ. Μὰ Δί'. ὅπῃ τὸν
 Κερῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλη-
 σίον οἰκήσω αὐτῶν. ἔστω γὰρ ἔκ ὀλίγου γε-
 λάσειν, οἰμαζόντων ἀκύνων. ΑΙΑΚ. Κα-
 γὼ ἥδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λάθῃ διαφουγῶ. τὰ πολλὰ δ' ἐσταῦθις ὀφεί, 25
 ὦ Μένιππε. ΜΕΝ Ἀπιδι. καὶ ταυτὴ γάρ
 ἵκανα, Αἰακέ.

Διάλογος καδ'.

30

Μειίππε καὶ Κερβέρε.

ΜΕΝ. Ω Κερβέρε, συγγνώμη γάρ εἰμι
 σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ 35
 μοι πρὸς τὴν Στυγῆν, οἷος ἐγώ ὁ Σωκράτης ὁτότε
 κατήει

- χαίρει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δὲ σε θεὸν ὄντα;
 μὴ ὑλακῆσθαι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθίζ-
 γασθαι, ὅπου ἐθέλοις. ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν
 μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀβέπθω
 5 πρὸς σὺν πρὸς σέθεναι, καὶ ἐ πάνυ δεδιέναι τὸν
 θάνατον δοκῶν. καὶ τὰτ' ἐμφυῖναι τίς ἔξω τῷ
 θυμῷ ἐστῶσιν ἐθέλων. εἰταὶ ὅ κατέκλυψεν αἴ-
 σω τῇ χάσματι Θ, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ ἦν
 ἐπὶ διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖω, κα-
 10 τέαπασι τῶ πιδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε,
 καὶ τὰ ἐαυτῷ παῖδια ἐδύρετο, καὶ παντὶ Θ ἐ-
 γχετο. ΜΕΝ. Οὐκοῦν σφιστὴς ὁ ἀνδρα-
 πτεῖς ὤ, καὶ ἐκ ἀληθῶς κατεφρονεῖ τῷ φρε-
 γματος; ΚΕΡΒ. Οὐκ ἀλλ' ἐπαίῳ σ-
 15 ναχαῖον αὐτὸ ἐώρα, κατεθερασμώετο ὡς δῆ-
 δειν ἐκ ἄκων πεισσύμῳρος, ὁ πάντως ἔδει πα-
 δεῖν, ὡς θαυμάσων, οἱ θεαταὶ. καὶ ὅλως,
 ὡς πάντων γε τῶν τοῦτων εἰπαῖν ἂν ἔχρημι,
 ἕως τῷ θυμῷ πολυμηροῖ, καὶ ἀνδρείοι, τίσθ'
 20 ἐνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. ΜΕΝ. Ἐγὼ
 ὅπως σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; ΚΕΡΒ.
 Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τῷ γένει, καὶ Διο-
 γήνης πρὸ σῶ, ὅτι μὴ ἀναγκαζομένοισι ἐσήεντε,
 μήδ' ὠθέμενοι; ἀλλ' ἐθελεύσοι γελῶντες, οἱ μὲν
 25 ζῶντες ὡς ἀγαγεῖσθαι ἀπασιν.

Διάλογος Θ καὶ.

30

Χάρων Θ καὶ Μένιππε.

- ΧΑΡ. ΑΠόδος, ὦ κατάρτα, τὰ πορθημῆα.
 ΜΕΝ. Βόα, εἰ τὰτὸ σοι ἦ-
 35 διον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπίδος φερμὶ ἀνδ'
 ὦν σε διεπορθημῶ πάμην. ΜΕΝ. Οὐκ ἂν
 λάβοις

λάβοις ὧρα τὰ μὴ ἔχοντι. ΧΑΡ. Ἐστ
 δέ τις ὁβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. Εἰ μὲν καὶ
 ἄλλός τις, οὐκ οἶδα. ἐγὼ δ' οὐκ ἔχω. ΧΑΡ.
 Καὶ μὴ ἀγξω σε γὰρ τὸν Πλάτωνα, ὃ μί- 5
 σῃς, ὡς μὴ ἀποδῶς. ΜΕΝ. Καὶ γὰρ πᾶς ξύ-
 λω σε πατάξας, διαλύσω τὸ κεραῖον. ΧΑΡ.
 Μά τι ἔν ἐστὶ πεπλόκαῖς τούτου πλοῦτι;
 ΜΕΝ. Ὁ Ἑρμῆς ἑσθ' ἐμὲ σε ἀποδότην,
 ὅς με παρέδοικέ σοι. ΕΡΜ. Νῆ Δία ὁ- 10
 ραίμην, εἰ μέλλω γὰρ καὶ ὑπεκρίνεσθαι τῷ νε-
 κρῶν. ΧΑΡ. Οὐκ ἀποστήσεμαί σοι. ΜΕΝ.
 Τέττε γὰρ ἔνεχα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον, πα-
 ρέδοικα. πλὴν ἀλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν
 λάβοις; ΧΑΡ. Σὺ δ' ἐκ ἡδεις ὡς κομίζεις
 θεόν; ΜΕΝΙΠ. ἡδεῖν μὲν, ἐκ εἶχον δέ. π 15
 ἔν, ἐξελὼν δὲ τούτο μὴ ἀποδανείν; ΧΑΡ.
 Μόνον ἔν αὐχέσις σφίγῃ πεπλόκαται;
 ΜΕΝ. Οὐ σφίγῃ, ὃ βέλπτε. καὶ γὰρ ὑπὸ
 τλήσας καὶ τὴν κόπιν ἐπελαβόμεν, καὶ ἐκ ἐκλαμ-
 νόντων ἄλλων ὀπτασίων. ΧΑΡ. Οὐδὲν 20
 ταῦτα φέρει τὰ πορθμεῖα. τὸν ὁβολὸν ἀποδῶναί
 σε δεῖ. Οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γινέσθαι. ΜΕΝ.
 Οὐκ ἔν ἀπάρχαί με αὐτίς ἐς τὸν βίον. ΧΑΡ.
 Χαεῖν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ὅτι τέττω ὧρα
 τὰ Αἰακῆ προσλάβω. ΜΕΝ. Μὴ ἐνόχλει 25
 ἔν. ΧΑΡ. Δείξον τί ἐν τῇ πύρρᾳ ἔχεις.
 ΜΕΝ. Θέρμους εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἐχάτης τὸ
 δεῖπνον, ΧΑΡ. Πόθεν τούτων ἡμῶν, ὦ Ἑρ-
 μῆ, τὴν κωὴν ἤραγες; οἶα δ' καὶ ἐλάλει ὧρα
 τὴν πλῆν, τῇ ὀπτασίᾳ ἀπάντων καταγελαῶν, καὶ 30
 ὀπτακώπων, καὶ μόνον ἄδον οἰμαζόντων ἐκεί-
 ρων. ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὁποῖον ἄν-
 δρα διεπόρημά τις; ἐλάττερον ἀκριβῶς, καὶ οὐ-
 δένος αὐτῷ μέλει. ἔτος ὅστις ὁ Μένιππος.
 ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω πρὶς; ΜΕΝ. 35
 Ἄν λάβῃς, ὦ βέλπτε, δὲς δ' οὐκ ἂν λάβοις.

Διάλογος

Διάλογος κς'.

5

Διογῆρες, καὶ Μαυσώλης.

- ΔΙΟΓ. ³ Ω Καὶ, ὅτι πῦρ μέγα φρονεῖ;
καὶ πάντων ἡμῶν περὶ μαῶν
ἀξιοῖς; ΜΑΥ. Καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὃ
10 Σινωπιδ, ὃς ἐβασίλευσα Κασίας μὲν ἀπίστος,
ἤρξατο καὶ καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νήσους δὲ πᾶς
ὑπερβαλόμενος, καὶ ἄρχει Μιλήτου ἐπίβλυς, πᾶς
πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ χαλκὸς
15 μύς, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ
μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνημεῖον περὶ
μακρὸν ἔχω ὀπικεῖμενον, ἠλίκον ἔκ αὐτοῦ πε-
κρὸς, ἀλλ' ἔδὲ ἔκτος ἐς κάλλος ἔζησκον μόνον
ἵππων καὶ αἰδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰχα-
20 μῶν λίθου τοῦ χαλκίτου, ὃν ἔδὲ νέων εὖρη πε-
ἄν ῥαδίως. ὃ δὲ σοὶ δικαίως ὅτι τέτοις
μέγα φρονεῖ; ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ
φῆς, καὶ τὸ κάλλος καὶ τὸ βάρος τὸ πάρος.
ΜΑΥΣ. Νὴ Δί' ὅτι τέτοις. ΔΙΟΓ.
'Αλλ', ὃ καλὸ Μαυσώλη, ἔτε ἢ ἰσὺς ἔπ
25 σοι ἐκείνη, ἔτε ἢ μορὴν πάρεστιν. εἰ γὰρ
πᾶς ἐλπίμεθα διακρίσιν ἐν μορφῇ αὐτῇ, ἔκ
ἔχω εἰπεῖν πᾶσι ἔνεκα τὸ σὸν κρανίον περὶ
μυθεῖν ἂν τὸ ἐμὸν, φαλακρὸν γὰρ ἄμφο, καὶ γυμ-
να, καὶ τὸν ὀδόντας ὁμοίως περὶ φαίνομεν, καὶ τὸν
30 ὀρθαλμὸς ἀφρημέδα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσι-
μώμεδα. ὃ δὲ τὰς, καὶ εἰ πολυτελείς ἐκεί-
νοι λίθοι, Ἀλικαρνασσίδος μὲν ἴσως εἶεν ὅτι
δείκνυται, καὶ φιλοτιμείσθαι πρὸς τὸν ξένον,
ὥς δὲ πᾶς ἐκείνου αὐτῶν ὅτι. σὺ δὲ
35 ὃ βέλπεις, ἔχ' ὅρῳ ὅτι ἀπολαύεις αὐτῶν
πλὴν εἰ μὴ τὸτο φῆς, ὅτι μάλινον ἡμῶν ἀχ-
δοφρεῖς

ἀφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενῳ.
 ΜΑΤΣ. Ἀρόητα οὐκ μοι ἐκείνα πάντα, καὶ
 ἰσότημῳ ἔσαι Μαύσωλῳ, καὶ Διογένης. ΔΙΟ.
 Οὐκ ἰσότημῳ, ὦ γυναιότυτε. ἔ γάρ, Μαύ-
 σωλῳ μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένῳ δὲ τοῦ ὑπὸ
 γῆς, ἐν οἷς ἐνδαιμονεῖν ᾔετο. Διογένης δὲ
 καταγυλάσεται αὐτῷ. καὶ τάρων ὁ μὲν ἐν Ἀ-
 λικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτὸ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς
 γυναικὸς, καὶ ἀδελφῆς κατεκλάστωμόν. ὁ Διο-
 γένης δὲ, τὰ μὲν σῶμαί τε εἰ καὶ πᾶσι τάρων 10
 ἔχει, ἔκ εἰδεν. ἔδὲ γὰρ ἐμελεν αὐτῷ τῆς
 λόγον δὲ πῶς αἰετοῖς περὶ αὐτὴν καταλειπὴν,
 ἀνδρὸς κείον βεβιωκὸς ὑψηλότερον, ὃ κέρων,
 ἀνδραποδέσασθε τὰς σὺ μνήμηί τε, καὶ ἐν βεβαι-
 τέρῳ χρεῖν κατεκλάστωμόν. 15

Διάλογος κζ'.

20

Νιρέως, Θερίττε, καὶ
 Μένιππε.

ΝΙΡ. ἸΔὲ δὴ Μένιππε ὑποστὰς δικάσει, 25
 πότερος ἐυμορφότερός ὄσιν. εἰπὲ,
 ὦ Μένιππε, ἔ καλλίων σὺ δοκῶ; ΜΕΝ.
 Τίνες δὲ καὶ ἐσε, πρεύτερον οἶμαί; καὶ γὰρ τῷ
 το εἰδέναι. ΝΙΡ. Νιρέως καὶ Θερίτης.
 ΜΕΝ. Πότες ὁ Νιρέως, καὶ πότερος οὐκ 30
 ὁ Θερίτης; ἔδὲ πω γὰρ τὸτο δῆλον. ΘΕΡ.
 Ἐν μὲν ἥδη τὰτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμι σοι, καὶ
 ἔδὲν τηλικαῦτον διαφέρεις, ἢ λίχον σε. Οὐμὲν
 ἐκείνῳ ὁ τυρλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων ἐυμορφό-
 τατον περσειπών. ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός, 35
 ἔδὲν χείρων ἐφάνημι τῷ δικάσῃ. ὦρα δέ σοι, ὦ
 Μένιππε,

- Μένιππε, ὄν πνα καὶ εὐμορφότερον ἢ γῆ. NIP.
 Ἐμέ τὸν Ἀγλαΐα; καὶ Φάροπα Θ, ὅς χάλλισΘ
 ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλδεν. MEN. Ἀλλ' ἐγὼ
 καὶ ὑπὸ γλυῶ, ὡς εἶμαι, χάλλισΘ ἦλδης. ἀλλὰ
 5 τὰ μὲν ὅσα ὁμοία, τὸ δὲ κρανίον, ταύτη μόνον
 ἄρα διακρίνοίς. ἀπὸ τῶ Θεοσίτε κρανίον, ὅπ
 εὐ-ἔφυγον τὸ σὸν, ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ
 οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. NIP. Καὶ μὴν ἔρε
 "Ομηρεν ὁποιῖΘ λυῶ, ὁπότε στωισερέτδον πῖ;
 10 Ἀχαιοῖς. MEN. Ὀνείρατῃ μοι λέγεις.
 ἐγὼ δὲ εὖ βλέπω, καὶ νυνὶ ἔχεις. ἐκείνα δὲ, αἱ
 τότε ἴσυσιν. NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνλαῦδα
 εὐμορφότερός εἰμι, ὢ Μένιππε; MEN. Οὐπ
 σὺ, ἔπε αἰλλῖΘ εὐμορφῖΘ. ἰσοπμία γάρ ἐν αἰσῇ
 15 καὶ ὁμοιοὶ ἅπαντες. ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τῶπ
 ἰχθύνον.

- MEN. Ἦκστα, ὢ Χείρων, ὡς δεὸς ὦν
 25 ὀπιθυμήσας ἀποθανεῖν. ΧΕΙ.
 Ἀληθῆ ταῦτ' ἦκστας, ὢ Μένιππε. καὶ τέθνηκα,
 ὡς ὁράς, ἀθανάτῃ Θ ἔδω δυνάμειΘ. MEN.
 Τίς δέ σε ἔρωσ τῶ θανάτου ἔχεν, ἀνερέσσε τις
 πολλοῖς χεῖματῃ Θ; ΧΕΙΡ. Ἐρῶ παρὸς σι
 30 οὐκ ἀσπύσιον ὄντα. ἐκ λυῶ ἐπ' ἡδὺ ἀπλαύειν
 τῆς ἀθανασίας. MEN. Οὐκ ἡδὺ λυῶ,
 ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὢ Μένι
 νιππε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἐγὼ γε ποικίλον τι καὶ οὐχ
 ἀπλὸν ἠγῆμαι ἔδω. ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπο
 35 λαύων τῶ ὁμοίων, ἡλίκ, φωτὸς, ῥοφῆς, αἱ δὲ
 ραι δὲ αὐταῖ, καὶ τὰ γιγνώσκειν ἅπαντα ἐξῆς
 ἔχαστον,

ἔχασεν, ὥσπερ ἀκολούθῳ τα δάτερον δατέρῳ,
 ἐνεπλήσθη γυνὴ αὐτῷ. ἔγδ' ἐν τῷ αὐτῷ
 αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταχρῆν ὅλως, τὸ περιπυδόν
 λῷ. ΜΕΝ. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων. τὰ ἐν
 αἰδῶ ὅπως φέρεις, ἀρ' ἔσθ' ἀρετὴ λόγιμα αὐτὰ 5
 ἵκεις; ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀνδρῶς, ὦ Μένιππε.
 ἢ γδ' ἰππικία πένυ δημοπικὸν· καὶ τὸ πρᾶγμα
 ἔδδ' ἐχει τὸ διάφορον ἐν φωνῇ (ἔῃ), ἢ ἐν σκότῳ.
 ἄλλως τε, ἔδδ' διψῶ ὥσπερ ἄνθρωπος, ἔτε πε-
 νίῳ δει, ἀλλ' ἀνεπιδείξας τῶν ἀπάντων ἐσ- 10
 μῶ. ΜΕΝ. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περὶ πῆλ-
 σσαυτῶ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος φέισῃ.
 ΧΕΙΡ. Πῶς τῶτο φής; ΜΕΝ. Ὅτι εἰ
 τῷ ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ πάντων ἐγέ-
 νετό σοι προσκερῆς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, 15
 προσκερῆ ὁμοίως αὖ γήμιτο, καὶ δεήσει μεταβο-
 λῶ γέζητεῖν πῖνα, καὶ ἐντεῖθεν ἐς ἄλλον βίον,
 ὅσῳ οἶμαι ἀδυνάστη. ΧΕΙΡ. Τί ἔν' αὖ
 πάδοι πῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Ὅσῳ,
 οἶμαι, καὶ θάσι, σιωπῶν ὄντα, ἀρεσκέσθαι καὶ 20
 ἀγαπᾶν πῖς παρῆσι, καὶ μηδὲν αὐτῷ ἀρόρη-
 τον οἶεσθαι.

Διάλογος κθ'.

25

Διογῆρες, Ἀντιόχους, καὶ
 Κεράτης.

30

ΔΙΟΓ. Ἀντιόχους καὶ Κεράτης θορλῶ 30
 ἄρομῳ. ὥστε πῖ οὐκ ἀπὸ μὲν
 ἐνδὲ τῆς χαλκῶδ' ἀπαλήσονται, ὁ φόβος τοῦ
 χαλκόντας οἷοι πῖνές εἰσι, καὶ πῖ ἔχαστος αὐτῷ
 ποιεῖ; ΑΝΤ. Ἀπὸ μὲν, ὦ Διογῆρες. καὶ 35
 γδ' αὖ τὸ δέμας ἡδὲ γήμιτο, τοῦ μὲν διακρύ-
 οντας

- οντας αὐτῷ ὁρᾶν, πλὴν ὃ ἰκετόντας ἀρε-
 θύσαι. ἐνίς δ' ὁ μόνος χαπόντας, καὶ ὅπῃ τρε-
 χιλον ὠδοῦντο τὸ Ἑρμῆ, ὅμως ἀντιβαίνο-
 ντας καὶ ὑπὸ πῆλιν ἀντερείδοντας ἐδὲν δέον. ΚΡΑ.
 5 Ἐγὼ γὰρ καὶ διηγῆσμαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅπῃ
 κερήεν καὶ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. Διηγῆσαι,
 ὦ Κρέτης. εἰσὶν γάρ πινά παρ' ἡλίου ἐρεῖν.
 ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ Συκωπιδά-
 ρον ὑμῖν, ἐν αὐτοῖς δ' ὀπίσθημοι, Ἰσμινώδης
 10 ρός τε ὁ πλάσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης
 ὁ Μηδίας ὑπαρχός, καὶ Ὀρεσίτης ὁ Ἀρμυρῆς,
 ὁ μὲν οὖν Ἰσμινώδης, ἐπερόνδοντο γὰρ ὑπὸ
 ληστῶν καὶ Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλάδονα οἰμα-
 βαλίζων, ἐσενέ τε, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐν ταῖς
 15 χερσὶν εἶχε, καὶ τὰ παῖδια τὰ νεογνά, ἃ
 κατελειόπει, ἀνεχάλειτο, καὶ ἑαυτὸν ἐπιμέμ-
 φετο τῆς τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων,
 καὶ τὰ κατὰ τὰς ἐλάδωνας χερσὶν ἀνέστη
 20 οἰκίας ἐπὶ πρὸς, καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε
 χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέσσαρα μὲν ἑαυτὸν ἔχων.
 ὁ δ' Ἀρσάκης, γηγερός γὰρ ἦν. καὶ γὰρ Διὶ καὶ
 Ἄσμεντος τὴν ὁδὸν ἐς τὸ βαρβαρικόν, ἤχρηται
 καὶ ἡγανάκει περὶ βαδίζων, καὶ ἤϊεν τὸν ἴπ-
 25 πον αὐτὸν προσεχθῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἴππος αὐ-
 τὸν Συκωπιδήκει, μὲν πληγὴ ἀμρότεροι δια-
 παρύντες ὑπὸ Θρακῶν πιντο πελταστῶν, ἐν τῇ
 ὅπῃ τὸ Ἀρσάκης πρὸς τὸν Καππαδόκῳ συμ-
 πλοκή. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ λανθεν, ὡς διη-
 30 γείτο, πολὺ τῷ ἄλλων προσεχθόμενος. ὑ-
 ποσᾶς δ' ὁ Θραξ, τῇ πύλῃ μὲν ὑποδύς, ἀπο-
 σείεται τὸν Ἀρσάκη κοντόν. εἶτα δ' ὑποθείς τὸ
 σάκος, αὐτόν τε διαπερίζει, καὶ τὸν ἴππον.
 ἈΝΤ. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κρέτης, μὲν πληγὴ
 35 τῆςτο γινώσκαι; ΚΡΑΤ. Ρᾶσα, ὦ Ἀντι-
 δίνος. ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ λανθεν, εἰς σάπηχον
 πινά

πῆμα κόντον περιβέβλημῶθ'. ὁ Θραῦξ ᾧ ἐπει-
 δι τῇ πύλῃ ἀπεκρίσατο τῷ περιβόλῳ, καὶ
 παρήλθεν αὐτὸν ἡ αἰκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας,
 δέχεται τῇ σαρκαίᾳ τῷ ἐπέλασιν, καὶ πρῶ-
 σκε ἢ ἵππον ὑπὸ τὸ σέρον, ὑπὸ θυμῷ καὶ 5
 σφοδρότητι ἑαυτὸν διαπείροντα διαλαυνέει
 ᾧ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βεβῶνα διαμπάξ, ἀ-
 ρχῆς ὑπὸ τῷ πυγῷ. ὁρᾷς οἷον π' ἐχρῆτο, ἔ-
 τε ἀνδρὸς, ἀλλὰ τε ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον,
 ἠγανάκει ᾧ ὁμως, ὁμόπῃθ' ὦν τοῖς ἄλλοις 10
 καὶ ἡξίει ἵππῳς χαπέναι. ὁ δὲ γὰρ Ὀρεσίτης
 ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδι, καὶ ἐλ-
 ἐσάναι χαμαί, ἐκ ὅπως βαδίζειν ἐδωίατο· πᾶ-
 ρχοσι δὲ αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ
 ἀποβῶσι τῷ ἵππων. ὥσπερ οἱ ὅπ' αἰχμῶν 15
 ὧν ὀπίσθαιοντες ἀκροποδίη, μόλις βαδίζου-
 σιν. ὥστε ἐπεὶ χαταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ ἐδε-
 μιᾶ μυχῶν ἀνίστασθαι ἠθέλεν, ὁ βέλπς θ' Ἐρ-
 μῆς ἀρᾷσθ' αὐτὸν ἐκόμισεν ἄρχει πρὸς τὸ
 πορθμεῖον, ἐγὼ δ' ἐγέλων. ΑΝΤ. Κέρως δ' 20
 ὅτε καλῆεν, ἐλ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις,
 ἀλλ' ἄρεις οἰμῶζοντας αὐτοὺς, πορθμεῶν
 ὅπ' τὸ πορθμεῖον, περιχάτελαβον ῥῶσαν, ὡς
 ἂν ὀπιπιδείως πλώσσαιμι. ὦρ' τὸν πλεῖν δ',
 οἱ μὲν ἐδάκρυόν τι, καὶ ἐναυπῶν, ἐγὼ δ' ἄλλα 25
 ἐπερπόμεν ἐν αὐτοῖς. ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ
 Κέρως καὶ Ἀντιθένης, τοῦτων ἐτύχετε ξυνο-
 δοπύρων. ἐμοὶ δ' Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ
 ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπς ὁ Ἀχαρνᾶν, ξεναγὸς
 ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλέσθ' ἐκ Κερύνθου, συγκα- 30
 τήσαν· ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τῷ πατρὶ ἐκ φαρ-
 μακῶν ἀποθανών. ὁ δ' Ἀλμπς δὲ ἐρωτα Μυρ-
 τὴ πῶς ἐταίρεα, ἀποσφάξας ἑαυτὸν. ὁ δ' Βλε-
 ψίας λιμῶ ἀθλιθ' ἐλέγετο ἀπετκληκέναι, καὶ
 ἐδίηκε ὡχρὸς ἐς ὑπερβολῶν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ 35
 ἀκριβέστατον φαινόμενθ'. ἐγὼ δ' ἐχέω εἰδώς,

- ἀνέκρινον ὃν ῥόπην ὑπεδάνοι. εἴτα πρὸς μὲν Δά-
 μιδι αἰτωμένῳ τὸν ἦδον, ἐκ ἀδικα μὲν τοι ἐ-
 παδες, ἔφην, ὑπὸ αὐτῷ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁ-
 μῦς χίλια, καὶ ῥυθῶν αὐτὸς ἐννενηκονταεπταὶ ὦν,
 5 ὁ κλωχιδεχάεττει νεανίσκῳ τέπλεας ὀβολὺς
 παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀχαρνᾶν, (ἔσενε γὰρ χακεί-
 νῳ, καὶ κατῆρτο τῇ Μυρτίῳ,) τί αἰπὰ τὸν
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ καὶ ὃς τοῦ μὲν πολέμιος ἐ-
 δὲ πρόποτε ἔβρασας, ἀλλὰ φιλοκινδυνίως ἦγα-
 10 νίξῃ περὶ τῷ ἄλλων. ὑπὸ δὲ τυχερίῳ παιδι-
 σκαίῃ, καὶ σακρύων ὀπιπλάσων καὶ σενασμῶν,
 ἐάλας ὁ γυναιῖν. ὁ μὲν γὰρ Βλεφίας αὐτὸς,
 ἑαυτὲ κατηγόρει φθόστας πολλῶν τλὴν ἀνοίαν,
 ὅππῃ χεῖμας ἐφύλαπτε πῖς μηδὲν περσθήκασαι
 15 κληροδόμοις εἰς αἰὲ βιωσέσθαι ὁ μάταιον νομί-
 ζων. πολλῶν ἐμοὶ γὰρ ἐτλὴν τυχεῖσιν τερπω-
 λὴν παρέχον τότε γέροντες. ἀλλ' ἦδη μὲν ὅππῃ
 τὰς ἐμὴς ἐσμὸν. ἀπεβλέπειν χεῖρ, καὶ ἀπασκο-
 πεῖν πέρρωδιν τοῦ ἀφικνευμένου. Βασίλῃ, πολλοὶ
 20 γὰρ καὶ πικίλοι, καὶ πάντες σακρύοντες, πολλῶν
 νεογνῶν τέτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πᾶν
 γήθησάκοτες ὀδύρονται. τί τέτο; ἄρα τὸ
 φίλτρον αὐτὸς ἔχει τῷ βίῳ; τῶτον οὖν τὸ ὑπερ-
 γυρον ἔρεδαι βέλομαι. τί σακρύεις τηλι-
 25 κῆρτον ὑπεδανῶν; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλπτε,
 καὶ ταῦτα, γέρον ἀφειγμένῳ; ἦπε βασιλῆος
 ἦδα; ΠΤΩ. Οὐδαμῶς. ΔΙΟΓ. Ἀλ-
 λὰ σαβάρης; ΠΤΩ. Οὐδὲ τῶτο. ΔΙΟ.
 Ἄρα ἔν ἐπλέτεις, εἴτα ἀνιᾶ σε τὸ πολλῶν
 30 τρυφὴν ἀπελιπόντα τεθνάναι; ΠΤΩ. Οὐ-
 δὲν τοῦτον. Ἀλλ' ἔπ μὲν ἐγχερόμεν ἀμφὶ τὰ
 ἐννενηκοντα. βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ χαλαμῆς καὶ
 ὀρμιάς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἀ-
 τεκνός τε, καὶ περσέπ χυλός, καὶ ἀμυδρὸν
 35 βλέπων. ΔΙΟΓ. Εἴτα τοῦτον ὢν, ζῆν
 ἠθέλες; ΠΤΩ. Ναί. ἦδὲ γὰρ ἦν τὸ φῶς,
 καὶ

καὶ τὸ πιθανόναι δεινὸν καὶ φοβηρίον. ΔΙΟΓ.
Παροπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μετ' ἐκείνη πρὸς τὸ
χρεῖον, καὶ ταῦτα, ἡλικιωτὴς ὢν σὺ πορθημέως.
πῶς ἂν τις λέγει πρὸς τοὺς νέων, ὁπότε οἱ τιλι-
κῆται φιλόζωοι εἶπν; ὅς ἐχρῆτο διώκεν τὸ θά- 5
νατον, ὡς τῶν ἐν τῇ γῆρᾳ χακῶν φάρμακον.
ἀλλ' ἀπίωμ' ἡμῶν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδίηται, ὡς
ἀπόδρασιν βελδύοντες, ὁρῶν πρὸς τὸ στόμιον
εἰλυμένους.

10

Διάλογος λ'.

ἈΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν
ἐφόνυσας, ἐμελήσας ᾧ καὶ ἡ-
μᾶς ἅπαντας, πῶς αἰπῶ τὸν Ὀδυσσεύην; καὶ
πεφύλω ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε 20
μανηδασάμενος, ἔτε περὶ πεινῆς ἡζιώσας ἀνδρα-
συστραπώτῳ, καὶ ἐταῖρον· ἀλλ' ὑπεροπτικῶς
μεγάλα βαίνων, παρήλθεις. ΑἴΑ. Εἰχό-
τως, ὦ Ἀγαμέμνον. αὐτὸς γάρ μοι τὸ μανίας
αἶψα κατέστη, μόνον ἀντεξεταδίεις ὅππῃ τοῖς 25
ὅπλοις. ΑΓΑΜ. Ἡζίεις ᾧ ἀνασταγῶντες
εἶ), καὶ ἀκονιτὴ κρατεῖν ἀπάντων; ΑἴΑ.
Ναί, τά γε πιαῦτα. οἰκεία γάρ μοι λυγρὴ ἢ
πανοπλία, σὺ ἀνεψιῦ γὰρ ἔσα. καὶ ὑμεῖς οἱ
ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπαυτε τὸ ἀγῶ- 30
να, καὶ παρεχαρήσατέ μοι τῶν ἁθλῶν. ὁ δ' ἦ
Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔπωσα κινδυνύοντα
χρητακεχόσθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡζίε
εἶ), καὶ ὀπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα. ΑΓΑ.
Αἰπῶ τοι γαρησῶ, ὦ γῆραϊε, τὴν θέμιν; ἢ 35
δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὀπλῶν ὥσπερ

- διδόναι συγχεῖν γε οἷτι, εἰρεσκα, ἐς τὸ κρινόν
 χατέδετε αὐτά. ΑΙΑ. Οὐκ' ἀλλὰ τ' Ὀδυσσεύς,
 ὅς ἀντεποιήθη μίνϑ. ΑΓΑΜ. Συγχνώμην, ὦ
 Αἴαν, εἰ ἀνδρωπόϑ ὦν, ὠρέχθην δόξης ἡδίστα
 5 σεάγματος, ἔσθ' ἔχ' ἡμῶν ἔχασϑ κινδυνώειν
 ὑπομῆναι, ἐπὶ κ' ἐκέρχθησέ σε, κ' ταῦτα πῶς
 Τρωσὶ διχασαῖς. ΑΙΑ. Οἶδα ἐγὼ, ἥ τις με
 χατεώχασεν, ἀλλ' ἔθέμις λέγειν πῶς τ' ἐ-
 ὦν τ' γὰρ Ὀδυσσεύς μὴ ἔχ' μισεῖν ἔκ' ἀνδρωαί-
 10 μιν, ὦ Ἀγάμεμνον, ἔσθ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθλῶα
 τὸτο δ' ἡπάτησι.

- ΜΙΝ. Ο Μέν λησῆς ἐστ' Σώσεσθε, ἐς τ'
 20 Πυριφλεγέδοντα ἐμβεβλήδην. ὁ
 δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαδῆται. ὁ
 ἦ πύσαννϑ, ὦ Ἑρμῆ, πῶς τ' Τιτυὸν ἀπολα-
 θεῖς, ὑπὸ τῆς γυπῶν κεινέδην κ' αὐτὸς τὸ ἦ παρ.
 ὑμεῖς ἦ οἱ ἀγαστοὶ ἀπτε χτ' τὰ χϑ ἐς τὸ Ἠλύ-
 25 στον πεδίον, κ' τὰς μαχάρων νήσους χατοικεῖτε,
 ἀνδ' ὦν δίκαια ἐποιεῖτε πῶς τ' εἶον. ΣΩΣΤ.
 Ἀκκσον, ὦ Μίνως, εἰ σοι δίκαια δόξω λέγειν.
 ΜΙΝ. Νῦν ἀκέσω αὐτίς. ἔχ' ὅζ' ἐξελήλεξαι,
 ὦ Σώσεσθε, πονηρὸς ὦν, κ' τρυσέτας ἀπκλονώς;
 30 ΣΩΣ. Ἐλήλεγμαί μιν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως
 κολαδῆσομαι. ΜΙΝ. Καὶ πάνν, εἴγε ἀπο-
 πίνεν τινὲν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. Ὅμως
 ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως. βεαχὺ γάρ π' ἐρήσο-
 μαί σε. ΜΙΝ. Λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅ-
 35 πως κ' τοῦ ἄλλης διαχρίνωμιν ἡδῃ. ΣΩΣ.
 Ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν ἔ-
 πραττον

πρᾶπτον, ἢ ἐπεκάλωσέ μοι ὑπὸ τῆς μοίρας;
 ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς μοίρας διηλαδί. ΣΩΣΤΡ.
 Οὐκὲν καὶ οἱ χρεστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δι-
 κύντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπερετῶντες, ταῦτα δρῶ-
 μῳ; ΜΙΝ. Ναι, τῇ Κλωθῇ, ἢ ἐκάσῳ ἐπέταξε
 γρηγορῆσαι πρὸς τὴν ἀρχήν. ΣΩΣ. Εἰ ἔν περ ἀναγ-
 χαθεὶς ὑπ' ἄλλου φρονέειν πῖνα, ὃ δωρὰ δέχο-
 ῃς πλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενῳ, ὃ δὲ δῆμιον ἢ
 εὐρυτόν, ὃ μὲν δικαστὴν πειθεῖς, ὃ δὲ τυραννῶν,
 πῖνα αἰτιάσῃ τοῦ φόρου; ΜΙΝ. Δῆλον ὡς τὸν δι- 10
 καστῶν, ἢ τὸν τυραννῶν, ἐπεὶ ὃ δὲ τὸ ξίφος αὐτό.
 ὑπηρετεῖ γὰρ τὸ τοῦ ὄργανον ὃν πρὸς τὸ θυμὸν, πρὸ
 πρῶτον παραχρῆναι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣΤ. Εὖ γε, ὦ
 Μίνως, ὅπ καὶ ὅτι δα φιλῶν πρὸς τὸ δαίμονι.
 ὡς δὲ τις ὑποδείκνυται τὸ δειπνῆσαι, ἢ καὶ αὐτὸς 15
 χρεστοὶ ἢ ἀρχαῖον κομίζων, πῖναι τὸ χάριν ἰόνον,
 ἢ πῖνα ἐνεργῆσαι ἀναγκασθῆναι; ΜΙΝ. Τὸν πῖνα
 φανταῶ Σώσεσθ'· δικάσοντ' γὰρ ὁ κομίσας ὡς.
 ΣΩΣ. Οὐκὲν ὁρᾷς, πῶς ἂν δικὰ ποιεῖς κολάζων
 ἡμᾶς ὑπερέτας γυρομῆρας, ὧν ἡ Κλωθὴ πρὸς 20
 ταπείν, καὶ τέτρες τιμῶν πρὸς διακονησάμεναις ἀλ-
 λοβίσις ἀγαθοῖς; ἢ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπὴν ἔχει
 τις αὐτῶν, ὡς ἀντιλέγειν δωρὰ τὸν ὡς, τοῖς μὲν
 πάσης ἀνδρείας πρὸς ταγμῶν. ΜΙΝ. ὦ Σώ- 25
 σεσθ'τε πολλὰ ἰδοὺς αὐτῶν καὶ ἄλλα ὃ καὶ λόγον γινώ-
 μῳ, εἰ ἀκριβῶς ὁρᾷται τοῖς. πλὴν ἄλλα σὺ τῶ-
 το ὑπολαύσεις τῆς ἐφωτῆσεως, διότι ὃ λησῆς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ σφιστὴς τις εἴδ' ὁδοίς. ὑπελ-
 σον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολάζεσθ'. ὅρα
 ὃ, μὴ καὶ πρὸς ἄλλους νεκρὸς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια δι- 30
 δάξῃς.

Διάλογος λβ'.

Μένιππος, ἢ Νεκρομαντεία.

5

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΟΝΙΔΗΣ.

Ω Χαῖρε μέλαθρον, πρὸ πυλά θ' ἐστὶς ἐμῆς.

- 10 Ὡς ἄσμενός σ' ἐστῆδιν, ἐς φάθος μολών.
 ΦΙΛΩΝ. Οὐ Μένιππος ἔτος ὅστις ὁ Κύων;
 ἐμὲ μὲν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ πρὸς βλέπω Μενίπ-
 πους ὅλως. τί δ' αὐτῷ βέλεια τὸ ἀλλόκοτον τῶ
 γήμαθι, πῶς καὶ λύρα καὶ λεοντῇ; φρεσσιτέον
 15 ὅμως αὐτῷ. Χαῖρε, ὦ Μένιππε. καὶ πόθεν
 ἡμῖν ἀφίξει; πολὺν γὰρ χρόνον ἐπέφηνας ἐν τῇ
 πόλει. ΜΕΝ.

* Ἦκω νεκρῶν κἀθμῶνα, καὶ σκότος πύλας
 λιπών,

- 20 Ἦν' αἴδης χρεῖς ὥκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἠρόκλης. ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς
 ἀποθανών, καὶ τ' ὅς ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;
 ΜΕΝΙΠ.

Οὐκ· ἀλλ' ἔτ' ἔμπανεν αἴδης μ' ἐδέξατο.

- 25 ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σι τῆς κακῆς καὶ πρὸς
 δόξου ταύτης ἀποδημίας; ΜΕΝ.

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος νῦν πλέον.

ΦΙΛ. Πᾶσαι μακροὶ βαγῶν, καὶ λέγε ἑτοσί-
 πως ἀπλῶς κατὰ βᾶς ἀπὸ τῆς ἰαμβείων. τίς ἡ
 30 σελή; τί σοι τῆς χάτω πορείας ἐδίδου; ἄλλως
 γὰρ ἔχῃ δεινὰς, ἔδ' ἀπασιθῇ ἡ ὁδός. ΜΕΝ

Ω φιλόλης, χρεῖά με κατήγαγον εἰς αἶδας,
 Ψυχὴν χρεοσμένον Θεβαίων Τειρεσίαιο.

- ΦΙΛ. Οὐτῷ; ἀλλ' ἢ πρὸς παῖδας. ἔ γὰρ
 35 ἂν ἔπως ἐμμέδως ἐρράβωδεις πρὸς ἄνδρας
 φίλους. ΜΕΝΙΠ. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε,
 νεώστ

νεῖσι γὰρ Εὐειπίδῃ καὶ Ὁμέρῳ συγχοῦμαι·
 ἢ καὶ οἷδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῇ ἐπῶν, καὶ
 αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ὅπῃ τὸ σῶμα ἔρ-
 χεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ἴσθ'
 γῆς ἔχει, καὶ τί ποιεῖσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. 5
 Καὶ τὸν ἔδεν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς ἀρπάζουσιν,
 ἐπιπορεύσιν, τοκογλυφῶσιν, ὀβολοσαυτῶσιν. ΜΕΝ.
 Ἀθλοῖσι καὶ χαυνοδαίμονες. ἢ γὰρ ἴσασιν, οἷα
 ἔναγχος κεκίρῳται πρὸς τοῖς χέσσω, καὶ οἷα
 κεχειροτόνηται τὰ ψήφισματα καὶ τὰ πλεσίων, 10
 ἢ μὰ τὸν Κέρβερον, ἢ δέ μιν μηχανὴ τῆς δια-
 φυχθῆν αὐτὰς. ΦΙΛ. Τί φῆς; δίδοκλαί
 πρὸς τῶν τοῖς χέσσω πρὸς τῇ ἐνθάδε;
 ΜΕΝ. Νὴ Δία καὶ πολλὰ· ἀλλ' ἢ δέ μιν
 ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, ἢ δὲ τὰ ὑπὸ ῥή- 15
 τα ἔξαργυρῶσιν, μὴ καὶ πρὸς ἡμᾶς γράψῃαι
 χρυσῶν ἀσβεστίας ὅπῃ τῆς Ῥαδαμανθυοῦ.
 ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τῆς Διδος,
 μὴ φθορῆσθαι τῇ λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ
 εἰδοτα σιωπᾶν ἐρεῖς τὰτ' ἄλλα, καὶ πρὸς με- 20
 μνημόνῳ. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ὀπτιήεις τὰ-
 πίταγμα, καὶ ἢ πάντῃ ἀσφαλές. πλὴν ἄλλα
 σὺ γε ἔνεχα πολυμήτειον. ἔδοξε δὲ τοῦ πλε-
 σίως τότε καὶ πολυχρημάτων, καὶ τὸ χρυσίον
 χατάκλεισον, ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάτῃον- 25
 τας—

2. ΦΙΛ. Μὴ πρὸς τῶν εἰπῆς, ὦ γὰρ δὲ
 τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκείνα διελθεῖν, ἢ μά-
 λισ' ἂν ἠδέως ἀκέσαιμί σοι. ἢ πρὸς αἰτία σοι
 πῆς χαρὸς ἐχέστω, τίς ᾗ ὁ τῆς πορείας ἢ- 30
 γμῶν. εἴθ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἡκούσας παρ'
 αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόχalon ὄντα σε, μη-
 δὲν τῇ ἀξίαν δέας ἢ ἀκοῆς πρὸς ἀλίστην.
 ΜΕΝ. Ὑπεργηγνέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ
 ἂν καὶ πάθοι πρὸς, ὅποτε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; 35
 καὶ δὴ πρὸς σοὶ δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐ-

- μίλῳ, καὶ ὁδὸν ὠρμήθῃω πρὸς τὴν κατὰ βασιλῆα
 ἐγὼ γὰρ ἄρχει μὲν ἐν παισὶν ὡς ἀκόντων Ὁ
 μήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ πολέμους καὶ εἴσεις διηγεμῶν
 καὶ μόνον τῇ ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ ἡδὴ τῇ
 5 θεῶν, ἐπὶ ᾧ καὶ μοιχείας αὐτῇ, καὶ εἰς
 καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελά-
 σεις, καὶ ἀδελφῶν γαμους, πάντα ταῦτα ἡγά-
 μῳ (ἢ) χαλὰ, καὶ ἐπὶ παρέργως ἐκινέμῳ πρὸς
 αὐτά. ἐπεὶ ᾧ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἡρξάμην,
 10 πάλιν αὖ ἐν ταῦτα ἡκον τῶν νόμων τὰ πάντα
 τοῖς ποιηταῖς κελύοντων, μήτε μοιχεύειν,
 μήτε σαπιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν με-
 γάλῃ ἔν χαθυσήκειν ἀμφιβολία, καὶ εἰδὼς ὅτι
 χρησαίμην ἐμαυτῷ, ὅτε γὰρ τοῦ θεοῦ ἂν ποτε
 15 ἡγάμην μοιχεύσαι, καὶ σαπιάσαι πρὸς ἀλλήλους,
 εἰ μὴ ὡς αὖτε χαλῶν τύπων ἐγίνωσκον, ὅτ' ἂν
 τοῦ νομοθέτου τὰ πάντα τέτοις ὡραίνεῖν, εἰ
 μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.
 3. Ἐπεὶ ᾧ διηπόρεν, ἔδοξε μοι ἐλθόντα
 20 πρὸς τοῦ χαλεμῆος τέττες φιλοσόφους, ἐλχει-
 εἶσαι τε ἐμαυτὸν καὶ διηδύλαι αὐτῶν χρησταί
 μοι, ὅτι βέλοιντο, καὶ πῖνα ὁδὸν ἀπὸ τῆς καὶ βε-
 βαίαν ὑποδείξαι τῷ βίῳ. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν
 25 προσήειν αὐτοῖς, ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐ-
 τὸ, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τῆς καπνῆς βιαζόμενον.
 ὡς γὰρ δὴ τέτοις μάλιστα εὐεῖστον ὁπισκο-
 πῶν ᾧ ἀγνοίαν καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα, ὥστε
 μοι πάρεσσι χρυσὸν ἀπέδειξαν ἥτοι τὸν τῶν
 ιδιωτῶν βίον ἀμέλει. οἱ μὲν αὐτῶν παρήγει τὸ
 30 πᾶν ἡδεῖσαι, καὶ μόνον τὶς ἐκ παιτὸς μετιέ-
 γαι· τὸ γὰρ (ἢ) τὸ εὐδαιμον. ὁ δὲ τις ἐμπα-
 λιν, ποιεῖν τὰ πάντα, καὶ μοιχεύειν, καὶ τὸ σῶ-
 μα καταναγχαίνει, ρυττωῖτα καὶ αὐχμῶνλα,
 καὶ πᾶσι δυσαρρεῖνλα, καὶ λοιδορέμδρον, σω-
 35 ἐχὲς ὁπρῶτα φωδῶν τὰ πάνδημα ἐκείνα τῶ
 Ἡσιόδῳ αὖτε πῶς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα,
 καὶ

καὶ ἔπειτα τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἀλλ' ὅταν
 φρονεῖν χρημάτων παρεκαλέσθω, καὶ ἀφισπο-
 ρεῖν οἰεῖσθαι τιμὴν κλήπιν αὐτῆς. ὁ δὲ τις αὐ-
 πτίσιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλεόντων αὐτὸν ἀ-
 περαινετο. αἶψα μὲν γὰρ τὰ κόσμους τὰ χρηρὶ καὶ
 λέγειν; ὅς γε ἰδέας καὶ ἀπομάματα, καὶ ἀπο-
 μους, καὶ κατὰ, καὶ τοιούτων πῖνα ὄχλον ὀνομά-
 των ὀπμιέσαι περὶ αὐτῆς ἤκκον ἐναρπίων, καὶ
 τὸ πάντων δειλῶν ἀτοπώτατον, ὅτι αἶψα τῆς
 ἐναντιώτατων ἔχασθ' αὐτῆς λέγων, σφόδρα 10
 νικῶντας καὶ πιδανὺς λόγους ἐποσέξω, ὥστε
 μήτε τὸ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρῶτον λέγοντι,
 μήτε τὸ ψυχρὸν, ἀπλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα
 εἰδέναι σαφῶς, ὡς ἐκ αὐτοῦ ποτε θερμὸν π εἶναι
 καὶ ψυχρὸν ἐν ταύτῃ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν 15
 ἔπαρον τοῖς γινάσκουσιν τέτοις ὁμοιον, ἀρτι μὲν
 ἐπιθύναν, ἀρτι δὲ ἀναιδῶν ἐμπαλιν. ἔτι
 δὲ πολλὰ τῶν ἐκείνων ἀτοπώτερον, τοῦ γὰρ
 αὐτοῦ τέττοις εὐεϊκτον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα
 τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδύνοντας. τοῦ γὰρ 20
 χαλαροῦν παραινῶντας χρημάτων, ἑώραν
 ἀσπίξ ἐχρημύσας αὐτῶν, καὶ αἶψα τίκων δια-
 φέρουσας, καὶ ὅτι μισθὸν παρδύοντας, καὶ
 πάντα ἔνεχα τέτων ὑπομένοντας. τίς τε τὴν
 δοξάν ἀπεβαλλομένης, αὐτῆς ἔνεχα πάντα 25
 ἐπιτηδύνοντας. ἡδονῆς τε αὐτῶν χάριν ἀ-
 παλίας χαλινάουσας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ
 προσσητημένης. σφαλὲς οὖν καὶ ταύτης τῆς
 ἐλπίδος, ἔτι μάλλον ἐλυσσάμενον, ἡμέρα
 παρμυδόμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μὲν πολλῶν 30
 καὶ σφῶν, καὶ σφόδρα ὅτι σωῖται διαβέβη-
 μένων ἀτόπητος τέ εἰμι, καὶ ταλινδὲς ἔτι ἀγ-
 νοῶν σφάλλομαι.

4. Καὶ μοί ποτε διαχρυπνῶντι τέτων ἔ-
 νεχα ἐδόξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντι, διηδυῖσαι 35
 τιν' ἢ μάγῳ, τῶν Ζωρεάσας μαθητῶν καὶ
 Δ 5 διαλέχων.

- διαδόντων. ἤκουον δ' αὐτοὺς ἑπωδάϊς τε καὶ
 τελεταῖς πρὶν ἀνοίγων τε τὰς αἴθρας τὰς πύ-
 λας, καὶ χατάγειν ὃν ἂν βέλωνται ἀσφαλῶς, καὶ
 ὀπίσω αὐτοῖς ἀναπέμπειν. αἶψον ἔν ἡγῆμιν
 5 ἱ), ὡς πνέουσι τῶν διαπραξάμενον τὴν
 χατάβασιν, ἐλθόντα ὡς Τειρεσίαν τὸ Βοιω-
 πον, μαθεῖν παρ' αὐτῆς ἅτε μάντιος καὶ σοφοῦ,
 πῶς ὅστις ὁ αἶψος κρίθῃ, καὶ ὃν ἂν πρὶς ἔλθοιτο
 εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπνεύσας ὡς εἶχεν τὰ-
 10 χος, ἔτεινον ἐν τῷ Βαβυλωνίῳ. ἐλθὼν δ',
 συγγίνομαι πρὶς τῆς Χαλδαίων σοφοῦ ἀνδρὶ καὶ
 διαπεσῶ τὴν τέχνην, πολλοῦ μὲν τὴν κόμην,
 γλῆστον δ' μάλα σεμνὸν καὶ καθεμνήσκω, τὸ ἔννομα δ'
 15 τὴν αὐτὴν Μιδραβαζάνης. δευθεῖς δ' καὶ χα-
 τήκω, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτῆς ἐφ' ὅτῳ
 βύλοιο μισθῷ καὶ συγγίνομαι μοι τῆς ὁδοῦ. πα-
 ραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, περὶ ταῦτα μὲν ἡμέρας
 ὄντα καὶ εἰκοσὶν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος
 20 ἔλκε, χατάγων ὅππῃ τὴν Ἐυφροάτην, ἔωθεν
 πρὸς ἀνατέλλοντα τὸ ἥλιον, ῥῆσιν τινα μακρὰν
 ἐπιλέγων, ἥς ἔσφοδρα χατήκων. ὥστε γὰρ
 οἱ φάδοι τῶν ἐν πῖσι ἀγῶσι κηρύκων, ὅππῃ
 25 ῥοχόν τι καὶ ἔκ ἀσφαλῆς ἐφθέγγετο, πάλιν
 ἀλλ' ἐώκει γὰρ τινὰς ἐπιχαλεῖσθαι δαίμονας. μὲν
 γὰρ τὴν ἑπωδάϊν ῥῆσιν ἂν με πρὸς τὸ πρὸσω-
 πον δειπνῶντας, ἐπανήκει πάλιν, ὅδενα τῶν ἀ-
 παντωντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ
 ἀκρόδρυα, ποτὸν δ' ἡ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ
 30 τὸ τῶν Χοάσων ὕδωρ. ἐννὴ δ' ὑπαίδειτο ὅππῃ
 τῆς πόλεως. ἐπεὶ δ' ἄλλος εἶχε τῆς περὶ δια-
 τήσεως, αἶψα μέσας νύκτας ὅππῃ τὸν Τίχηρτα
 ποταμὸν ἀνοίγων, ἐκάθηρέ τε με καὶ ἀπέ-
 μαξε, καὶ πεινήγνισεν ἀδὲ καὶ σκύλην, καὶ ἄλλοις
 πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἑπωδάϊν ἐκείνῃ ὑπε-
 35 τονδρῶντας. εἶτα ὅλον με χαταμαγείας, καὶ
 ἀφελθὼν, ἵνα μὴ βλαπθῶμι καὶ τῶν φαν-
 τασμάτων

τασματων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀνα-
 πιδίζοντα. καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλουτῷ εἰχόμεν.
 αὐτὸς μὲν ἔν μαζικῷ πν' ἔδω σολῶν, τὰ πολλὰ
 εἰοικίαν τῇ Μηδικῇ, ἐμὲ δ' ἐτετοισὶ φέρων ἐνε-
 σκιάσσε τὸ πλῶ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέειπε
 τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύσατο, ἥν τις ἔρεται με-
 τενομα, Μένιππον μὴ μὴ λέγειν, Ἡεκαλέα
 δ' ἢ Ὀδυσσεύς ἢ Ὀρφέας. ΦΙΛ. Ὡς δ' ἐπὶ
 τῷτο, ὦ Μένιππε; ὅ δ' ὀσωνίημι τὴν αἰτίαν ἔτε
 τὴν γήμαλθ, ἔτε τῇ ὀνομάτων. ΜΕΝ. 10
 Καὶ μὲν πρὸς δὴλόν γε τῷτο, καὶ ὁ παρὲλθὼς
 ἀπὸρρηπεν. ἐπεὶ δ' ἔπειτα πρὸς ἡμῶν ζῶντες ἐς
 ἄδω χαλεπὴν ἔδειξαν, ἠγάγετο, εἰ με ἀπεικάζετον
 αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τὸ Αἰακῆ φρεσὶν διαλα-
 θεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε σωηθῆσε- 15
 εον τραγικῶς μᾶλα πρὸς ἀπὸ μὲν ὑπὸ τῶ
 γήμαλθ.

5. Ἦδη δ' ἔν ὑπέφαινον ἡμέρας, καὶ χα-
 τελδόντες ὅτι τὸν ποταμὸν, αἰεὶ ἀναγωγὴν ἐ-
 γιγνόμεθα. παρεσκιάσσε δ' αὐτῷ καὶ σκά- 20
 φθ, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκερατα, καὶ ἄλλα ὅσα
 πρὸς τῷ τελετῷ χρῆσιμα. ἐμβαλλόμενοι ἔν
 ἅπαντα τὰ παρεσκιάσμεθα, ἔτω δ' ἢ καὶ
 αὐτοῖς

Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν καὶ δαίμων 25
 χεόντες.

Καὶ μετὰ μὴ πνθ ὑπεφειμένα ἐν τῷ
 ποταμῷ. εἴτα δ' ἐσπελάσμεθα ἐς τὸ ἔλθ
 καὶ τῷ λίμνῳ, ἐς τὸ ὅ Εὐφροσύνης ἀφανίζεσθαι.
 φραιωθέντες δ' καὶ ταύτῃ, ἀφικνέμεθα ἐς π 30
 χεῖρον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον. ἐς δ'
 ἀπθάντες (ἠγάγετο δ' ὁ Μιθρῶναρζάνης) ἐβόθον
 τε ὠρυζάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφαζάμεθα, καὶ
 τὸ αἶμα αἰεὶ τὸν βόθρον ἐσπαίσαμεθα. ὁ δ'
 μάθ, θ ἐν πσέτω δαδα καιομένην ἔχων, ἔκ 35
 ἔτ' ἡρεμία τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δ' ὡς οἶός τε
 ἦν

ὡς ἀναχεαζών, δαίμονας τε ὁμῶς πάντας ἐπὶ
 σοῦτο καὶ ποινὰς καὶ ἐρινύας, καὶ νυχίαν Ἐχά-
 τήν καὶ ἀπαινὼ Περσερόνειαν, παρὰ μιν γνῶς ἀ-
 μα βεῦβασιχάτινα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυ-
 5 σύλλαβα. ἐνδύς ἔν πάντα ἐκείνα ἐσταλάξῃς, καὶ
 ὑπὸ τῆς ἐπώδῃς τῆδε αἶψα ἀνερρήγνυτο, καὶ
 ἡ ὑλακὴ τῷ Κερβέρῳ πόρρωθεν ἠκέετο, καὶ τὸ
 πρῶγμα ὑπὸ κατήφες ὡς καὶ σκυθρῶπόν.

Ἐδίδεισεν δ' ὡς ἐνερθεν ἀναξ ἐνέρων αἰδωνεύς.

- 10 Κατεφαίνετο γὰρ ἦδη τὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ
 ὁ Πνευφλεγέδων, καὶ τῷ Πλάτωνθ τὰ βασί-
 λεια. κατελθόντες δ' ὁμῶς διὰ τῷ χάσμαθ,
 ἥ μὲν Ῥαδάμανθυς εὐρομῶ τεθνεῶτα μικρῶ
 δεῖν ὑπὸ τῷ δέκῃ. ὁ δ' ὁ Κέρβερος ὑλάεισσι
 15 μῦθοι, καὶ παρεκίνησε. ταχὺ δέ μιν κρῖσαν-
 τθ τὴν λύσαν, παρὰ χεῖμα ἐκοιμήθη ὑπὸ
 τῷ μέλῃ. ἐπεὶ δ' ὡς πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν,
 μικρῶ μ' ἔδ' ἐπεραιώθημεν, ὡς γὰρ ἦδη πλη-
 ρες τὸ πορθεμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀ' ἀπλεον. βου-
 20 μάτια δ' ὅς πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλθ, ὁ
 δ' ὅτι καφαλῶν, ὁ δ' ἄλλο τι ζῶντι μιμνήσθ.
 ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινθ πολέμου παρόντες. ὁμῶς
 δ' οὖν ὁ βέλτιςθ Χάρων, ὡς εἶδε ἥ λειον-
 τήν, οἰσθεῖς μετ' Ἡρακλέα ἐπὶ ἐστειλέατό με
 25 καὶ διεπόρθεμά σέ τε ἄσμενθ, καὶ ὑπερᾶτι διε-
 στήμαινε τ' ἀβᾶπόν.

6. Ἐπεὶ δ' ἦ μιν ἐν τῷ σκότῳ, πρὸς ἡμῶς μ' ὁ
 Μιδρεβαρζάνης, ἐπόμενθ δ' ἐγὼ χαλὸ πιν ἐχό-
 μινθ αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικ-
 30 νέμεθα τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰ φύλον, ἐνθα δὴ περὶ
 ἐπίτοντο ἡμᾶς τεβιγῆαι τ' νεκρῶν αἱ σκιαί.
 καὶ ὀλίγον δ' περὶόντες, παρεχλούμεθα πρὸς
 τὸ τῷ Μίνῳ δικασθῆιον. ἐπύχαινε δ' ὁ μὲν
 ἐπὶ θρόνῳ τινὸς ὑψηλῷ καθήμενθ. παρεια-
 35 κειταν δ' αὐτῷ ποῖναι καὶ ἀλάστορες, καὶ ἐρινύες.
 ἐτέρωθεν δ' ὡς στήλην πολλαὶ τινες ἐρεξῆς ἀ-
 λῦσαι

λῦται μακρὰ δεδεμένοι. ἐλέγοντο δ' ἔτι μοιχοὶ
 καὶ πορνοδοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακας, καὶ συκο-
 φάνται, καὶ τοῦτο δ' ὁμιλεῖ πάντα κυκλώνων
 ἐν τῇ βίῳ. χῶρεῖς δ' οἵ τε πλάστοι καὶ τοκογλύφοι
 προσήεσαν, ὡχρεὶ καὶ προστάστες, καὶ ποδαρχοί, 5
 κλοιδὸν ἔχοντες αὐτῇ καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπι-
 κείμενον. ἐφροῦντες ἂν ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τε τὰ
 γιγνώμενα, καὶ ἡκόομεν τ' ἀπολογυμένους. χα-
 τήρην δ' αὐτῇ χαίνοί πινες καὶ πρῶτα δοξοί ρή-
 τες. ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι πρὸς Διός; μὴ γὰρ 10
 ὀκνήσης καὶ τῆτο εἰπεῖν. ΜΗΝ. Οἶδά πε-
 ταυτασὶ τὰς πρὸς τ' ἥλιον ἀποτελεμύμεν σκιάς
 ἀπὸ τῶν σωματίων; ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.
 ΜΕΝ. Αὐταὶ τοίνυν ἐπειδὴν ἀποθανόντων,
 κατήρῃσι τε καὶ καταμαρτυρῇσι καὶ διελέγχουσι 15
 τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τ' βίον, καὶ σφόδρα
 πινὲς αὐτῇ ἀξιόπιστοι δοκῶσιν, ἅτε αἱ σιω-
 σαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τ' σωματίων. ὁ
 δ' ἔν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπίμπηεν
 ἔχαστον ἐς τ' τῶν ἀπερῶν χῶρον, δίκην ὑφ' ἐξοῖα 20
 καὶ ἀξίαν τ' τεπλημυρόνων. καὶ μάλιστα ἐκείνων
 ἠπτετο τ' ὅτι πλάστοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμέ-
 νων, καὶ μονονεχῇ καὶ προσκυπεῖσθαι πειμνόντων.
 τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῇ, καὶ τήν
 ὑπερφίαν μυσαπρόμηνον, καὶ ὅπως ἐμμένωτο, 25
 θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυ-
 χηκότες. οἱ δ' ἀποδυσαμένοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνα
 πάντα, πλάττες λέγω καὶ γῆρας, καὶ δυναστείας, γυμ-
 νοὶ χάρων νεφελώτερες, παρὲς ἡκείσταν, ὥσπερ τινα
 ὄνειρον ἀναπνεύζοντες τ' παρ' ἡμῖν εὐδαι- 30
 μονίαν, ὥστε ἐγὼγε ταῦθ' ὁρῶν, ὑπερέχαιρον.
 καὶ εἴ τινα γινώσκω αὐτῶν, προσῶν ἂν ἦσιν καὶ
 πως ὑπερίμνησκον, οἷον ἦν πρῶτα τὸν βίον, καὶ
 δῖλκον ἐφύσασθαι, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ὅτι τ'
 προσύρουν παρὲς ἡκείσταν, τ' προσόδον αὐτῷ πειμ- 35
 νόητες, ὡς δ' ὁμοιοὶ τε καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τ'
 οἰκιστῶν.

οἰκιστῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν περὶ ἀναλείλας αὐτῶν
 περφυρῆς τις, ἢ πείχουσας ἢ διαπείκιλθ, ἐν
 δαίμονας ὤετο καὶ μαχαιρὰς ἀποφαίνειν τῶν φρο
 σεντόνων, ἢν τὸ σῆθθ ἢ τὸ δεξιὰν περλεῖται
 5 δόνη καταφιλεῖν. ἐκεῖνοι μὲν ἔν ἡνιῶντο ἀκού
 ρες.

7. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδ
 χάσθη δίκη. τὸν γάρ τοι Σικελιώτῳ Διογύσοι
 πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίωνθ καταγορηθέν
 10 τα, καὶ ὑπὸ τῆς σταῆς καταμαρτυρηθέντα, παρελ
 θὼν Αἰεσιπποθ ὁ Κυρηναῖθ (ἄγχι δὲ αὐ
 τὸν ἐν πμῇ, καὶ δυνάται μέγιστον ἐν τοῖς χάται,
 μικρὰ δὲ τῇ χιμαίρᾳ περσδεθέντα, παρέλ
 σε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν σῶν πε
 15 παιδῶν μὲν πρὸς ἀργύριον χύεσθαι δεξιό
 ὑπέραντες δὲ ὅμως τῆ δικασθεῖν πρὸς τὸ κολασθ
 εῖον ἀφικνέμεθα. ἔνθα δὲ, ὦ φίλε, πολλὰ καὶ
 ἐλεεινὰ λυθ' ἀκούσαι τε καὶ ἰδεῖν. μαστῶν τε γὰρ
 ὁμῶς φόρθ ἠκέστο, καὶ οἰμωγὴν σῶν ὅτι τὰ πυ
 20 ρὲς ὀπρωμῶν, καὶ σρέβλαι, καὶ κύρωνες, καὶ
 βοχοὶ, καὶ ἡ χιμαίρα ἐσπέρει, καὶ ὁ Κέρβε
 ρθ ἐσάρδαπει, ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες,
 βασιλεῖς, δῆλοι, σαφάπαι, πένηες, πλόσοι,
 πτωχοὶ; καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετυλμημῶν.
 25 ἐνίκε δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωεῖται μὲν ἰδόντες ὁπόσοι ἦ
 σαν τ' ἐναγχθ τελεσθέντων. οἱ δὲ ἐνεκα
 λύποιθ καὶ ἀπεσρέζονθ. εἰ δὲ καὶ περσβλέ
 ποιεν, μάλα δαλοσπεπὲς π καὶ κολακάπκον.
 καὶ ταῦτα, πῶς οἶει, βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑφρό
 30 πται φέρθ τ' βίον; τοῖς μὲν τοι πένησιν ἡμιτέ
 λεια τ' χακῶν ἐδέδοτο, καὶ διαναπαυόμενοι πάλιν
 ἐκολάζονθ.

8. Καὶ μὲν κακῶνα εἶδον τὰ μυθώδη,
 τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυρον, καὶ τὸν Φρύγα
 35 Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοιτα, καὶ τὸ γνημὴ Τι
 τυόν Ἡρόκλης, ὅσθ; ἐκείτο γὰρ τόντον ἐπέ
 χων

ζων ἀγρῷ. διελθόντες δὲ καὶ τέττες, ἐς τὸ πε-
 δίον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχερῦσιον· εἰς τε καὶ τε
 αὐτόδι πρὸς ἡμῖνες τε καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν
 ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔδνη καὶ φύλα δι-
 αίωμῶν. τοῦ μὲν παλαιὸς τινος καὶ εὐρωπῶν-
 τας, καὶ ὡς φησὶν Ὀμηρὸς, ἀμύκητες. τοῦ δὲ
 νεαλῆος καὶ σωεσηκότας, καὶ μάλιστα πρὸς Αἰ-
 γυπτίων αὐτοῦ, διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ται-
 χείας. Τὸ μὲν τοι διαγινώσκειν ἔχασον, ὅτι πᾶ-
 νυ πλὴν ῥάδιον. ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλή-
 λους γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁσίων γεφυρωμένων,
 πλὴν μόρις καὶ διὰ πολλῶν ἀναστρεφέντες αὐ-
 τοῦ ἐγινώσκειν. ἔκειντο δὲ ἐπὶ ἀλλήλοις ἀ-
 μαυεῖς καὶ ἄσημοι, καὶ ἔδην ἐπὶ τῶν παρ' ἡ-
 μῖν χαλῶν φυλάττοντες. ὥς πολλῶν ἐν ταύτῃ
 σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, καὶ φο-
 βερῶν καὶ διακρίνοντες δεδουκότων, καὶ γυμνὸς
 τοῦ ὁδόντας περπατῶντων, ἡπύρεν πρὸς ἐ-
 ραυτὸν, ὃ πνι διακρίναιμι τὸ Θεοσίτλιον ἀπὸ
 τοῦ χαλῶ Νιρέως, ἢ τὸν μελαίτλιον Ἰερὸν ἀπὸ
 τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγει-
 ρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. ἔδην γὰρ ἐπὶ τῶν
 παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμεινεν,
 ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα πλὴν, ἀδύνα καὶ ἀνεπί-
 χερα, καὶ ὅτι ἔδην ἐπὶ διακρίνεται δι-
 τάμνα.

9. Τοιγάρτοι ἐκείνα ὁρῶντι, ἔδδει μοι
 ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συμπτῇ τινι μακρᾷ
 περσοικῆσαι, χορήγειν δὲ καὶ διατάπειν ἔχασον
 ἡ τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς συμπτῶ-
 ταῖς ὁρήματα περσοικῆσαι. τὸν μὲν γὰρ λαβῶ-
 σα ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσκόδασε πάρεχον τε
 ὀπιθεῖσα, καὶ δορυφόρος ὡραδῶσα, καὶ πλὴν κε-
 φαλῶν σέβασα πρὸς διαδήματι. πρὸς δὲ οἰκίτῃ
 ὁρῶσα πειθεμένη, τὸν δὲ τινος, χαλὸν ἔδην ἐκός-
 μησε, τὸν δὲ ἀμαρτον καὶ γελοῖον παρεσκό-
 ασι.

- ασε, παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν χρεῖσθαι τῷ
 δῖαν· πολλάκις δὲ διὰ μέτης τῆς πομπῆς με-
 τίβαλε τὰ ἐνίων ὀρήματα, ἕκ ἐῷσα ἐς τὸ πῆ-
 λος διαπομπέσθαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ με-
 ταμφέεσσαι, τὸν μὲν Κεῖτον ἠνάγκασε τὸ
 5 οἰκίτε καὶ αἰχμαλώτε σκιδνῷ ἀναλαβεῖν, τὸν
 δὲ Μαϊάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκίταις πομπ-
 πόνοίη, τὴν Πολυκρέτους τραγῖδα μετε-
 δυσε. καὶ μέχρι μὲν τίνος εἴαστε χρεῖσθαι τῷ
 10 ὀρήματι. ἐπειδὴν δὲ ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρ-
 ἔλθῃ, τῶνικαῦτα ἕκαστος ἀποδὲς τῷ σκιδ-
 νῷ, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ ὀρήμα μὲν τῷ σώμα-
 τος, ὡς περ ἦν παρὰ τῷ, γυγνέσθαι, μηδὲν τῷ
 παλαιοῖς διαφέρων. ἔτι δὲ ἡ ἀγνωμοσύνη
 15 ἐπειδὴν ἀπαυτῇ τὸ κύτμον ἐπιστάσα ἡ τύχη,
 ἀχθονταί γε, καὶ ἀθανάτισιν ὡς περ οἰκίσαν
 τινῶν στερηκόμενοι, καὶ ἕκ ἑαυτοῦ οὐδὲν
 ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἶμαι δὲ καὶ τῶν ὅτι τὸ
 σκιδνῷς πολλάκις ἐωρακέναι τοῦ τραγικοῦς ὑ-
 20 ποκριτὰς τέως περὶ τὰς χρεῖας δραμά-
 των, ἄρτι μὲν Κρέοντα, ἐνίστε δὲ Πεισάνδρου γε-
 γνημένους, ἢ Ἀρσμένονας. καὶ ὁ αὐτὸς, οἱ
 τύχοι μικρὸν ἐμφοροῦν μάλα σιμνῶς, τὸ τῷ
 Κέκροπος ἢ Ἐρεχθίδος ὀρήμα μαινησάμενος,
 25 μετ' οὐδὲν οἰκίτης προῆλθεν ὑπὸ τῇ ποιητῇ
 κεκαλῶσάμενος, ἥδη δὲ πένες ἔχοντες τῷ δρά-
 ματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τῷ
 χρυτόπασον ἐκείνῳ ἐδίδατα, καὶ τὸ προσωπεῖον
 ἀποδέμενος, καὶ καταβὰς ὑπὸ τῶν ἐμβάτων,
 30 πένης καὶ ταπεινὸς φερέσθαι, ἕκ ἔτ' Ἀγα-
 μένων ὁ Ἀγχιεύς, ἢ δὲ Κρέων ὁ Μενονίδης,
 ἀλλὰ Πῶλος Χαιρέκλεις Σωὺς δὲ ὀνομαζόμε-
 νος. ἢ Σάτυρος Θεργείωνος Μερσαδῶντος,
 τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνδρῶπων φερέματα
 35 ὅσιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

10. ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, αἱ τοῦ
 πολυτελεῖς

πολυτελεῖς τέχνης καὶ ὑψηλὰς τέχνης ἔχοντες ὑ-
 πὲρ γῆς, καὶ σήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ὀπτηράμμα-
 τας ἔδεν πρῶτον παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδι-
 ωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ἀρεῖς, ὡς οὐκ. εἰ γὰρ
 ἐπεὶ αὐτὸν τὸν Μαυρωτῶν αὐτὸν, λέγω ὅτι τὸν Κάρα, 5
 τὸν ἐκ τῆς τάφου περὶ δόχον, εἰ οἶδα, ὅτι ἐκ αὐ-
 τοῦ γενομένου, ὅτι ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν πα-
 ραθύσῳ περὶ λανθάνων ἐν τῇ λοιπῇ δὴμαρ τῇ
 νεκρῶν. ἐμοὶ δοκεῖ, τοῦτον ἀπολαύων τὸ μνή-
 ματι, παρ' ὅσιν ἐβαρύνετο τηλικῶτον ἄχθῃ 10
 ὅτι κείνῳ. ἐπειδὴ γὰρ, ὡς ἐπαίρει, ὁ Αἰσχύλος
 ἀπαιρῆσθαι ἐκαστὸν τὸν τόπον, διδῶσι ὅτι τὸ μέγ-
 στον ὁ πλέον περὶ, ἀλλὰ γὰρ ἀγαπῶντα χατα-
 κείδῃ, ὥστε τὸ μέγρον ζωοσταλμῶν. πολλὰ δ'
 αὖν εἶμαι, μᾶλλον ἐγὼ, εἰ ἐπεὶ αὐτὸν παρ' ἡ- 15
 μῖν βασιλέας καὶ σαράπας, πτωχάδους παρ'
 αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταειχοπωλῶντας ὑπὸ ἀπείας,
 ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντες γράμματα, καὶ ὑπὸ
 τῆς πυλῶν ὑβριζομένων, καὶ κατὰ κέρους παιομέ-
 νας, ὡς περὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀπαισίων. ΦΙ- 20
 λιππον γὰρ τὸν Μακεδῶνα ἐγὼ διατάττω,
 ὅς ἔστιν ἐμαυτῷ δυνάτος ἦν. ἐδείχθη δέ μοι
 ἐν γυναικὶ πνί, μὲν ἀκέρῳ τὰ σαθρὰ τ'
 ὑποδημάτων. πολλὰς ὅτι καὶ ἄλλες ὡς ἰδεῖν ἐν
 τῇ σφαιρίδι μετὰ ἑλκῶν. Ξέρξης λέγω, καὶ Δα- 25
 ρίους καὶ Πολυκράτους.

ΠΙ. ΦΙΛ. Ἀποπαθῆναι τὰ ὡς τῶν βασι-
 λέων, καὶ ὅς κ' εἶναι ἀπαισ. τίς ὁ Σωκράτης
 ἔφαρτε, καὶ Διογῆνης, καὶ εἰ περὶ ἄλλῳ τῷ σοφῶν;
 ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ καὶ περὶ ἑλκῶν διε- 30
 λέγοντων ἀπάντας, σώνει δὲ αὐτῷ Παλαμήδους
 καὶ Οδυσσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἰ περὶ ἄλλῳ καὶ
 νεκρῶν. ἔπ' μὲν τοι ἐπερὶ ὅσῳ αὐτῷ καὶ διωδῆ-
 κει ἐκ τῆς φαρμακοποιίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλπ-
 ς Διογῆνης παροικεῖ μὲν Σαρδανάπαλιν περὶ 35
 Ἀστυείῳ, καὶ Μίδα. περὶ Φρυγί, καὶ ἄλλοις ποσὶ τ'
 πολυτελῶν

πλυτελῶν. ἀκείων ὃ οἰμωζόντων αὐτῇ, ἰ
 τλὴ παλαιὰν τύχην ἀναμειβεμένων, γὰρ ἡ
 καὶ τέρπειαι, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὲρ καταμα
 μῶς, ἃ δὲ μάλα τραχεία καὶ ἀπλωεῖ τῇ
 5 νῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῇ ὀπικαλύπτων, ὥστε αὐ
 ᾶσθαι τοὺς ἀνδρας καὶ διασκέπτεσθαι μελοικῆν,
 φέροντας τὸ Διογηνεύου.

12. ΦΙΛ. Ταυτὴ μὲν ἰκανῶς. Τί ὃ
 ψήφισμα λῶ, ὅθεν ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶ
 10 χτι τῇ πλεσίῳ; ΜΕΝ. Εὖ γε ἐπέμνηται
 ἔγδ' οἷα ὅπως φεῖ τέτε λέγειν σεοδέμῳ
 παμπόλῳ ἀπεπλανήθῳ τε λόγῳ. διαβίβω
 τὸ γάρ με παρ' αὐτοῖς, φρεσίσταν οἱ φρεσὶ
 15 νεις ἐκκλησίαν φεῖ τῇ κεινῇ Συμφερόντων.
 δὴν ἔν πολλὰς σιωδέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτῷ
 τοῖς νεκροῖς ἐνθὺς εἰς καὶ αὐτοὺς λῶ τῇ ἐκ
 κλησιασῶν. διωκῆθι μ' ἔν καὶ ἄλλα, τέλει
 ταῖον ὃ τὸ φεῖ τῇ πλεσίῳ. ἐπεὶ γδ' αὐτῶν κα
 20 τηγνῆτο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ
 ὑποψία καὶ ἀδικία, τέλει ἀναστὰς τις τῇ δὲ
 μαζωγῶν ἀνίγνω ψήφισμα τοιοῦτο.

Ψήφισμα.

25

- Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ ὀδύνομα οἱ πλείους
 δρῶσι φρεσὶ τὸν βίον, ἀρπάζοντες καὶ
 30 βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρέποντες ἐν πηνίται
 καταφρονοῦντες, δέδοκται τῇ βελῇ καὶ τῇ
 δόμῳ, ἐπειδὴν ἀποδάνωσι, τὰ μὲν σώματα
 αὐτῇ κολλάζεσθαι, κατὰ φρεσὶ καὶ τὰ τῇ ἀλ
 λων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπηροθεῖσθαι
 ἀνὼ ἐς τὸν βίον, καταλυεσθαι ἐς τοὺς ὄντες,
 35 δας ἐστὶ πέντε καὶ εἴκοσι, ὅσοι εἰς ὄντων γ
 γνόμῳι, καὶ ἀχθοφρονοῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν
 πηνίτων

πενήτων ἐλαυρόμοιροι. πυνυτεύθει ὃ λοιπὸν
 εἴηται αὐτοῖς ἀπεθανεῖν. εἶπε τινὶ γνώμῳ
 Κερνίων Σκελεπώνῳ, Νεκυσίδις, θυλῆς Ἀλι-
 κεινπιάδῳ. τὸτο ἀναγνωδένῳ τῷ ψήρι-
 σμαῖῳ, ἐπεψήρισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειρο- 5
 τήνησε ὃ τὸ πλῆθῳ, καὶ ἐνεβειμήσατο ἡ Βει-
 μῶν, καὶ ὑλάκτισεν ὁ Κέρβερος. ἔτω γὰρ ἐν-
 τελεῇ γίγνεται, καὶ κύρια, τὰ ἀνεγνωσ-
 μόρια.

13. Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλη- 10
 σία. ἐγὼ δὲ ἔφω ἀρίστῳ ἐνεκα, πᾶσι Τειρε-
 σίᾳ προσελθὼν ἰκέτωσαν αὐτὸν τὰ πάντα δι-
 ηγησάμενῳ εἰπεῖν πρὸς με, πτόν πνα ἡ-
 γεῖτο τὸν αἰεὶν βίον. ὁ δὲ γελᾶσας, ἔστ δε
 τυφλὸν π γερύππον καὶ ὠχρόν, καὶ λεπτό- 15
 ρωνον, ὃ τέκνον, φησί· τινὶ μὲ αἰπᾶν οἰδέ-
 σε τῆς ἀποιίας, ὅπ ὦρδ' ἤμ' σφῶν ἐγχετο,
 καὶ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ ἔ
 δέμεις λέγειν πρὸς σε, ἀπειρήσαι γὰρ ὑπὸ τῷ
 Ῥαδαμάνθῳ. μηδαμῶς ἔφην, ὃ πατέρειον, 20
 ἀλλ' εἶπε, καὶ μὴ φειδῆς με σὺ τυφλότερον
 φευόντα ἐν πᾶσι βίῳ. ὁ δὲ, δὴ με ἀπαγαγὼν,
 καὶ πλὺ ἤμ' ἄλλων ἀποσπείσας, ἡρέμα πρὸς
 κύβας πρὸς τὸ ἔς φησὶν, ὁ δὲ ἰδιωτῆς αἰ- 25
 εῖς ὅ βίῳ καὶ σωφρονέσει. ὅς τῆς ἀρε-
 σῶνς παυσάμενῳ τῷ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλει
 καὶ ἀρχαῖς ὀπισκοπεῖν, καὶ καταπύσας ἤμ' σφῶν
 τέτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ πιαῦτα λη- 30
 ρεν ἡγησάμενῳ, τὸτο μόνον ὁξάπαντ' ἔφη-
 ρεσα, ὅπως τὸ παρὲν εὖ δέωμ' ὦρδ' 30
 δρᾶμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ φει μηδὲν ἐπε-
 δακνός.

14. Ὡς εἰπὼν, πάλιν ὦρτο καὶ Ἀστρο-
 δελὸν λειμῶνα. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἦδη ὀφείλω,
 ἄγε δὴ, ὃ Μιδεσθαράνη, φημί, τί διαμέλ- 35
 λορέω, καὶ ἔκ ἀπιδμ' σμῶν ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ
 πρὸς

πρὸς ταῦτα, δαΐρει φησὶ, ὦ Μένιππε, τα χεῖ
 ρα; πε καὶ ἀπαράγμονα ὑποδείξω ἀπαπὴν
 καὶ δὴ ἀπαρῶν με πρὸς τι χεῖρον τῇ ἀλλοτρίᾳ
 φορώτερον, δείξας τῇ χεὶρὶ πύρρῳθεν ἀμαυρῶν
 5 τι καὶ λεπτόν ὡς περ διὰ κλειθείας ἐστῆον φῶς
 ἐκείνο, ἔφη, ὅτι τὸ ἱερὸν τῶ Τροωνίου, καὶ
 κῆδον κατέχονται οἱ ὑπὸ Βοιωτίας. ταῦτ' ἔτι
 εὖ ἀνιδί, καὶ εὐθὺς ἔστη ὅπῃ τῆς Ἑλλάδος
 ἡδεῖς ὅ τοις εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸ Μάρον ἀπα-
 10 σάμηνθ', χαλεπῶς μάλα διὰ τὸ σμικρὸν ἀνι-
 πύτας, ἐκείνῃ, ἔπος ἐν Λεβαδείᾳ γίγνεται.

15

Διάλεγθ' ἁγ'.

Χάρων, ἡ Ἐπισκοπῶντες.

20

ΕΡΜΗΣ. **Τ**ί γὰρ, ὦ Χάρων; ἡ πὶ
 τὸ περδμεῖον ἀπολιπὼν,
 δεῦρο ἀνελήλυδας ἐς τὴν παρῶσαν ἡμέραν, ἡ
 πᾶν εἰδὼς ὅπῃ χρειάζειν τοῖς ἀνω παρῶμα-
 25 σι; ΧΑΡ. Ἐπεδύμνησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὅποιά
 ὅτι τὰ ἐν τῷ εἶν, καὶ ἃ παρᾶπυσιν οἱ ἀνδρω-
 ποι ἐν αὐτῷ. ἡ πύον σερμέντοι, πάντες εἰ-
 μῶς ἐστι κατιόντες παρ' ἡμᾶς. εἰδὼς γὰρ αὐ-
 τῶν ἀδακρυπὴν διέπλεπεν. αἰτησάμενθ' ἔν
 30 ὧς τὸ ἄδω, καὶ αὐτὸς, ὡς περ καὶ ὁ Θεήτατος
 ἐκείνθ' νεανίσκθ', μίαν ἡμέραν λειπόντες
 γήμενθ', ἀνελήλυδα ἐς τὸ φῶς, καὶ μοι δοκῶ
 ἐς θεὸν ἐντετυγμέναι σοι. ξαναγήσεις γὰρ
 εὖ εἰδὼς ὅτι με ξυμπενοσῶν, καὶ δείξεις ἐχα-
 35 σα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡΜ. Οὐ γο-
 ῶν μοι, ὦ περδμεν. ἀπέρχου γάρ τι δια-
 κονησάμενος

κοινησάμεν· τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρώπων. ὁ
 ὃ ὁξύνυμος τίς ἐστι, καὶ δέδια μὴ βροδωῖαντά
 με, ὅλον ὑμέτερον ἐστί· ὡς δὲ τῶν τῶν
 ζώων· ἢ ὁ τῶν Ἑφαιστον κρῶν ἐποίησεν,
 ῥίψῃ καὶ τεταγὼς τὰ ποδὶς ὑπὸ τῆς δευτε- 5
 ραίας βηλῆς, ὡς ὑποσχέσων, γέλυτα παρέχει-
 μι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψει ἔν
 με ἄλλως πλανώμενον ὑπὸ γῆς, καὶ ταῦ-
 τα, ἐπαῖρ· καὶ ζύμπλης καὶ κυματάτο-
 ρ· ὦν; καὶ μὴ καλῶς εἶχεν, ὃ παῖ 10
 Μαίας, ἐκείνων γὰρ σε μεμιῶται, ὅπῃ μηδὲ
 πώποτε σε ἢ ἀγλαῖν ἐκείλῃ, ἢ κροστω-
 πον εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ὅπῃ τῆς
 χατασφάμα· ἐκταθεῖς, ὡς ἔγωγε χαρτε-
 ρὸς ἔχων. ἢ, εἰ πῶς ἀλλοιὸν νεκρὸν εὖρεῖς, 15
 ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλῆθ' διαλέγῃ. ἐγὼ
 ὃ κροστωπὸς ὦν τῷ δικωπῶν ἔλκων, ἐ-
 ρέπω μόν· ἀλλὰ τοῦ τῆς πατρὸς, ὃ εἰλ-
 τατον Ἑρμῆδιον, μὴ χαταλίπῃς με, πε-
 ριήγῃς τῇ τῶν βίῃ ἅπαντα, ὡς 20
 π καὶ ἰδὼν ἐπανελθοίμι. ὡς μὲν σὺ
 ἀσῆς, ἔστιν τῶν πυλῶν διοίτω. χατά-
 τῳ γὰρ ἐκείνοι σφάλλονται διολιθαίνοντες
 ἐν τῷ σκότῳ, ἔτσι δὲ καὶ σὺ πάλιν
 ἀμβλυώπῳ τοῦ τῆς φῶς. ἀλλὰ δὲ, ὃ 25
 Κυλλινίῃ, μοι ἐς αἰὲ μεμνητομὴν τὴν χα-
 ειν. ἙΡΜΗΣ. Τετὶ τὸ πρῶτον πλη-
 γῶν αἶπον χατασφάμαί μοι. ἐγὼ γὰρ ἢ
 δὴ πᾶν μισθὸν τῆς πεμψῆσεως ἐκ ἀκόν-
 τῶν παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον. ὑπερ- 30
 γητέον ὃ ὅμως. τί γὰρ ἂν καὶ πείδη-
 τις, ὅποτε εἰλ· τις ὦν βιάζοιτο; πάν-
 τα μὲν ἔν σε ἰδεῖν καὶ ἔχαστον ἀκρίβως
 ἀμύχανόν ὄσιν, ὃ πορθημεν. πολλῶν γὰρ ἂν
 ἐπὶ τῇ διαβίῃ γήρυτο, εἴτα ἐμὲ μὲν ὑπο- 35
 κερύττειται δειήσει, κατὰ τὸ ἀποδράντα
 ὑπὸ

ὑπὸ τῷ Διὶ· σὲ δ' καὶ αὐτὸν καλύπτει ἐνεργῶς
τὰ τῷ θανάτῳ ἔργα, καὶ τὴν τῷ Πλάτῳ Θ' ἀρ-
χὴν ζήμιοι, μὴ νεκροζωοῦντα πολλὰ χροῖον
καὶ ὁ τελευτῶν Αἰακὸς ἀνακαλῆσαι, μηδ' ὁβελῶν
5 ἐμπολῶν. ὥς δ' τὰ κεφάλαια τῆς γιγνομένης
ἱστορίας, τοῦτ' ἡδὲ σκεπτόμεν.

2. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὃς Ἐρμῆν, ὁππότε τὸ βέλτιστον
ἐγὼ δ' ἔσθ' ἐν οἷσιν ἡμῶν ὑπὸ γῆς, ξένῳ ὡς
ΕΡΜ. Τὸ μ' ὅλον, ὃ Χάρων, ὑψηλὸν πρὸς
10 ἡμῖν ἔδει χρεῖς, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἰδοῖς
σοὶ δ' εἰ μ' ἐς τὸν ἕρπονδ' ἀναλθεῖν δυνάμειν ἡ
ἐκ ἀν' ἐξαμνον· ἐν περὶ τῆς γὰρ ἀκριβοῦς ἀ-
παντα καθεώρεαι. ἐπεὶ δ' ἔστις εἰδωλὸς ἀν-
ξιώνωντα ὁππότε αἰὶν τῆς βασιλείας τῷ Διὶ
15 ὡς ἡμῖν ὑψηλὸν πρὸς Θεοῦ σκεπτόμεν. ΧΑΡ.
Οἶδα, ὃ Ἐρμῆν, ὃς εἰώδα λέγειν ἐγὼ περὶ
ὑμῶν, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὁπότε γὰρ τὸ πνεῦμα
καταλείπει, πλάττει τῇ ὁδῷ ἐμπέσει, καὶ τὴν
κυῖα ὑψηλὸν ἀρῇ, τότε ὑμεῖς μ' ὑπὸ ἀγνοίας
20 κελεύετε τὴν ὁδὸν σείλαι, ἢ ἐνδύσαι ὀλίγον
τῷ ποδῶν, ἢ σωματικῶς τὰ πρὸς ὁδῷ, ἐγὼ
δ', τὴν ἡπύχην ἀγειν ὡς κελεύομαι ὑμῖν·
αὐτὸς γὰρ εἰλεῖν τὰ βελτίω. καὶ ταῦτα δὲ
καὶ σὺ σκέπτε, ὁπότε καλῶς ἔχειν νομίζεις
25 κυβερνήτης τοῦ γε αἵματος. ἐγὼ δ' ὡς περὶ ὁππότε αἰ-
νόμην, πῶς καθεῖμαι, πάντα περὶ τῶν Θεῶν
κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὅπως λέγεις, αὐτὸς
γὰρ εἶσμαι πῶς ποιεῖν, καὶ ὁρῶ τὴν ἡπύχην
σκοπῶν. ἄρ' ἔν' ὁ Κούρεος ὁππότε αἰ-
30 ὁ Παρθενὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὀλυμπε-
σκεῖνοσι; καὶ ταῦτα ἐφ' ὅσον π' ἀνεμνήσαντες
τὸ Ὀλυμπον ἀπιδόν. συλλαμβάνει δὲ π' καὶ ὑπερ-
γῆσαι καὶ σὲ δεῖ. ΚΑΡ. Περὶ ταῦτα. ὑπεργῆσαι
γὰρ ὅσα δυνάμει.

3. ἘΡΜ. Ὁμῆρ' ὁ ποιητὴς φησι τὸν Ἀ-
 λωεύς ἦεας, δῦο καὶ αὐτὸν ὄντας, ἔτι παῖδας
 ἐτελῆσαι ποτε τὸ Ὅσων ἐκ βάρων ἀΐαπα-
 σαντας, ὅπως εἶναι τὸ Ὀλύμπῳ. εἶτα τὸ Πη-
 λιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανῶς ταύτῃ κλίμακα ἐξεν-
 οῖσμένους καὶ πρὸς βασιλῆα πρὸς τὸ ἔρανον. ἐκείνῳ
 μὲν ἔν τῳ μεραχίῳ, ἀτατάλῳ γὰρ ἦσαν,
 δίκας ἐτίσασιν. νῶν δ', ὅτι κακῶς τῶν θεῶν
 ταῦτα βελάσμεν, πᾶσι οἰκοδομῶμεν καὶ αὐ-
 τοῖς καὶ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδῶντες ἐπάλληλα τὰ
 ὄρη, ὡς ἔχομεν ἀπ' ὑψηλοτέρων ἀκριβέστερον
 τὸ σκοπῶν; ΧΑΡ. Καὶ δυνήσμεθα, ὦ Ἐρμῆ,
 δὴ ὄντες ἀναδέσται, ἀρχόμενοι τὸ Πήλιον ἢ
 τὸ Ὅσων; ἘΡΜ. Διὰ τί; ἔκ αὖν, ὦ Χάρων;
 ἢ ἀξιόις ἡμᾶς ἀρχεστέρας εἶναι τοῖν βρεφυλίοις
 ἐκείνοις, καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας;
 ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρῶτον δοκεῖ μοι ἀπ-
 σανόν τινα μεγαληγρίαν ἔχειν. ἘΡΜ. Εἰκό-
 τως. ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥμισυ ποιη-
 τικός. ὁ δ' ἔφηρ' ὅτι Ὁμῆρ' ἀπὸ δυοῖν εἰσὶν
 αὐτῆς ἡμῖν ἀμφοτέρων ἐποίησε τὸ ἔρανον, ὅτε
 βασιλεὺς στυλιδῆς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω εἰ σοι
 ταῦτα τεράσια εἶναι δοκεῖ, τὸ Ἀτλαντα δηλαδὴ
 εἰδῶτι, ὅς τ' ἴσους αὐτὸν εἰς ὧν φέρει, ἀνέχων
 ἡμᾶς ἅπαντας. ἀλλ' οἷός τ' ἴσως καὶ τὸ ἐμὲ ἀδε-
 ρᾶ πρὸς τὸν Ἡρακλέην, ὡς διαδέξοιτό ποτε
 αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύσει
 πρὸς ὀλίγον τὸ ἀχθεῖς, ὑποθεῖς ἑαυτὸν φορπῶν;
 ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα. εἰ δ' ἀληθὴ ὅτι, σὺ
 αὖν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῶτε. ἘΡΜ. 30
 Ἀληθὲς ἔστι, ὦ Χάρων. ἢ τίς γὰρ ἐνεκα σφοδ-
 ρῶς ἀνδρὲς ἐφ' αὐτοῖς ἀν; ὥστε ἀναμοχλᾶσθαι
 τὸ Ὅσων πρῶτον, ὥστε ἡμῖν ὑφ' ἡμέτερον τὸ ἔπος,
 καὶ ὁ ἀρχηγέων Ὁμῆρ'.

Ἀυτὰρ ἐπεὶ Ὀαση Πήλιον εἰνοσέβηλλον.

- Ὅρᾱς, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ παιντικῶς ὕξην
 ρασώμεθα; φέρε ἔν ἀναβάς ἰδῶ, ἢ καὶ ταῦτα
 ἱκανὰ, ἢ ἐπικοδομεῖν ἐπ δειῖται. παπαί
 5 καὶ τῷ ἐπ ἐτμῷ ἐν τῇ ὑπώρῃ τῶ ἕρῃ. ἀπὸ
 μὲν γὰρ τῷ ἑώων, μόλις Ἰωνία καὶ Λυδία φαί
 νεται. ἀπὸ δὲ τῆς ἐπέρῃς, ἡ πλεον Ἰταλίας καὶ
 Σικελίας, ἀπὸ δὲ τῷ ἀκρίων, τὰ ὅτι τὰ
 τῶ Ἰσπερ μόνῃ. κακεῖθεν ἡ Κρήτη ἡ παῖν πα
 10 ρῶς. μετακινήτετ ἡμῖν, ὡς προθμεῖ, καὶ ἡ Οἰ
 τιῶς ἔοικεν. εἴτα ὁ Παρναῶς ὅτι παπα
 ΧΑΡ. Οὐτῷ ποιῶμεν, ὅρα μόνον μὴ λαπῶ
 τερεν ὕξερρῳσώμεθα τὸ ἔργον, ἀπομνησκύ
 τες πῆρ. τῶ πιδαιῖ. εἴτα συγκαταρρίφθῃτες
 15 αὐτῷ, πικρᾶς τῆς Ὀμήρῃ οἰκοδομητικῆς πε
 ραδῶμεν, ξυμβιβέντες τῷ κερνίων. ΕΡΜ.
 Θαίρει, ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα. μεταπίθε
 τῷ Οἰτῷ, ὅπῃ κινδεδείδω καὶ ὁ Παρναῶς
 ἰδῶ ἐπάνειμι αὐτῆς, εὖ ἔχει, πάντα ὁρῶ. ἀ
 20 νάβαινε ἡδὴ καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὅρεξον, ὡς ἔρ
 μῇ τῷ χεῖρα. ἡ γὰρ ὅτι μικρὸν με ταῦτῳ
 τῷ μνηχῶ ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἴρη
 καὶ ἰδεῖν ἐδέλεις, ὡς Κάρων, ἅπαντα, ἔκ ἔνι δὲ
 ἄμφω, καὶ ἀτρελῇ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι, ἀλλ
 25 ἔχουμε τῆς δειξιάς, καὶ φείδῃ μὴ κατὰ τὸ ὅλο
 δηρῶ παλεῖν. εὖ γὰρ ἀνελήλυδας καὶ σύ. καὶ ἐ
 πείθεο δικόρυμβος ὁ Παρναῶς ὅτι, μίαν ἐ
 κέρτερος ἄκραν ὀπιαβόμοι, κατεζώμεθα
 σὺ δὲ μοι ἡδὴ ἐν κύκλῳ περὶ λέπων ἐπισκόπει
 30 ἅπαντα.

4. ΧΑΡ. Ὅρῳ γὰρ πολλῷ καὶ λίαν ἰω
 πνὰ μεγάλῳ ὑφειρρέκσαν, καὶ ὅρη, καὶ τὸ ποταμὸς
 τῶ Κωκυτῶ καὶ Πυειτλεγέδονι μεζονας καὶ
 ἀνδρώπες παῖν σμικρὸς, καὶ πνας φωλεὺς
 35 αὐτῷ. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκείναι εἰσὶν ἕς φω
 λεὺς εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶδα, ὡς ἔρμῃ
 ὡς

ὡς ἐδὲν ἡμῖν πέπρακται, ἀλλὰ μάτλω τὸν
Παρνασσὸν αὐτῇ Κασαλίᾳ, καὶ τῇ Οἰτῶν, καὶ
τὰ ἄλλα ὅρη μετεκινήσῃ. ἘΡΜ. Ὅπ
πῃ; ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τῆς
ὑψιμαθῶς ὁρῶ. ἐβελόμην δὲ ἐς πόλεις, καὶ ὅρη αὐ- 5
τὰ μόνον, ὥσπερ ἐν χειραῖς ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς
ἀνθρώπους αὐτοῦ, καὶ ἀπαράπτους, καὶ οἷα λέ-
γουσιν, ὥσπερ ὅτε με τὸ πρῶτον ἐντυχὼν εἶ-
δες γελῶντα, καὶ ἤρε με, ὅ, πῃ γελῶ. ἀκρί-
σας γάρ πινθῆσθαι ἐς Ἑβόλιν. ἘΡΜ. 10
Τί δὲ τῶτ' ἔγωγε; ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον οἶ-
μαι κληθεῖς ὑπὸ πινθῆσθαι φίλων, ἐς τὴν
ὑπεραίαν μάλισσιν ἤξω ἔφη. καὶ μετὰ τοῦ λέγον-
τος ἀπὸ τῆς τέχνης κεραιῶς ἐπιπτεῖσθαι, ἐκ
οἷα ὅτε κινήσαντο, ἀπέκλινεν αὐτόν. ἐγὼ 15
λαπαοῦς ἐκ ἐπιτελέσαντο τὴν ὑπόθεσιν.
ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεται, ὡς μάλλον
βλέπομαι καὶ ἀκούω. ἘΡΜ. Ἐχ' ἀξέ-
μας, καὶ τοτο γὰρ ἐγὼ ἰάτομαί σοι, καὶ ὄξυ-
δεκίστατον ἐν βραχεῖ, ἀπαρᾶν, παρ' Ὀμήρου 20
πινὰ καὶ πρὸς τοτο ἐπωδὴν λαβών. κατέπειδαν
εἶπω τὰ ἔπει, μέμνησο, μηκέτι ἀμβλυώσῃεν,
ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόν-
ον. ἘΡΜ.

Ἀχλὺς δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμοῦ ἔλκον ἢ πρὶν 25
ἐπῆεν.

Ὅτε εὖ γὰρ ὥσπερ ἡμῶν δεδόν, ἡδὲ καὶ ἀνδρα.
ΧΑΡ. Τί ὅστιν; ἘΡΜ. Ἦδη ὁρᾶς;
ΧΑΡ. Ὑποφωτῶς γὰρ. πολλὸς δὲ Λυβυαῖος ἐ-
κείνῳ, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ὅτι τῶτ' 30
πρὸς δασκὲ με, καὶ ἀποκρίνῃς ἐρωτῇ π. ἀλλὰ
βέλει χεῖρ τὸν Ὀμήρου καὶ γὰρ ἔρωμαί σε, ὡς
μαίτης ἐστὶ αὐτόν ἀμελῆ ὄντι με τῷ Ὀμήρῳ;
ἘΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις π. τῷ ὀκνεῖν εἰ-
δέναι, ναυτικῆς αἰὲ καὶ πρὸς κωπὴν ὦν; ΧΑΡ. 35
Ὅρᾶς, ὑπερδισκῶν τῶτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ
Ε

- ὃ ὅποτε διεπόρθητον αὐτὸν ἀπεδιδόντα
πολλὰ ρα φασὶν ἔχειν ἀκίστας, ἐνίων ἔτι μὲν
μνημαί. καὶ τοὶ χειμῶν ἡμᾶς ἔμικρός τοι
κατέλαβεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν ἢ πάνυ αὖ
5 σιὸν τινα ὠδυνῶν τις πλέσσειν, ὡς ὁ Ποσειδῶν
σωήσας τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόν-
τον, ὥστε πορεύειν τινὰ ἐμβαλὼν τὴν ῥίαν
ραν, καὶ πάντας τὰς θυέλλας ὠρόειν, καὶ ἀλ-
λα πολλὰ κυκῶν ἢ θάλασσαν ὑπὸ τῆς ἐπῆρ,
10 χειμῶν ἄφνω καὶ γνῶσθαι ἐμπιπῶν, ὀλίγου δὲ
πείσσειν ἡμῖν τινὲς ναυῶν. ὅτε γὰρ καὶ ναυτι-
σας ἐκείνῃ ἀτήμεσε τῆς ρα φασὶν τὰς πολ-
λὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρίδδαι, καὶ Κύκλωπι
ἘΡΜ. Οὐ χαλεπὸν αὖτε ἡμῖν ἐν τούτῳ ἐμί-
15 τε ὀλίγα γυνὴ διαρυλάτῃ. ΧΑΡ. Εἰπὶ
γάρ μοι.

Τίς γὰρ ὁ δὲ δὲ πάχης ἀνὴρ ἢ τὸς τε μέγας
τε,

- Ἐξοχῶν ἀνθρώπων κεραλῶν καὶ ἐνέας
20 ὦμες.

ἘΡΜ. Μίλων ἔτῃ ὁ ἐν Κρήτων ἀθλη-
τῆς. ὅππῃς τῷσι δ' αὖτε οἱ Ἕλληνες, ὅτι
τὸν ταῦρον ἀράμῃ φέρει διὰ τὰς ἐσθλὰς μέσας.
ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιοτέρῳ αὖ ἐμὲ, ὃ

- 25 Ἐρμῇ, ἐπαινοῖεν, ὅς αὐτὸν σὺ τὸν Μίλω-
να μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνδήσεται ἐς τὸ
σκαφίδιον, ὅπου γὰρ ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἀ-
μαχωτάτης τῆς ἀνταγωνιστῶν καταπαλαιθεῖς
τῆς θανάτου, μηδὲ ξυμπίπτει αὐτὸν ὑπὸ

- 30 σκελίζει, κατὰ αἰμῶνται ἡμῖν δηλαδὴ μεμ-
νηρόν τῆς σφαίρων τέτων, καὶ τὰ κρέτα-
νῶν ἡ μέγα φέρει θανάτου ὁμῶς αἰὲν τῇ τῆς
ταύρου φορᾷ. πῶς αὖτε αὐτὸν ὡς, ἀεὶ ἐλπίσει
αὐτὸν καὶ τεθνήσκει αἰὲν ὡς; ἘΡΜ. Πό-

- 35 δὲν ἐκείνῃ θανάτου μνημονόσσειν αὖ ἐν
ἐκμῇ τούτῳ; ΧΑΡ. Ἐὰν τούτῳ ἐκ εἰς
μακρόν

μακρὸν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὅπότ' ἀν
πλήν, μηδὲ ἐμπύλα, ἔχ' ὅπως ταῦτον ἐπ' ἀεθ-
δαι δυνάμεν.

5. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἶπε, πῶς τε ἄρ' ὅλ'
ἀλλ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ' Ἑλλῶν ὡς ἔοικεν, 5
ἀπὸ γὰρ τῆς σελῆς. ἘΡΜ. Κύρ', ὃ
Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς τὴν ἀρχὴν πάλας
Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἡδὴ ἐποίησεν
ἦ). καὶ Ἀστυείων ἐναλχ' ὅτ' ἐκράτησε,
καὶ Βαβυλῶνα παρεσήπατο. καὶ νῦν ἐλαστίον 10
πὸ τῇ Λυδῇ ἔοικεν, ὡς χαλεπὸν τὸν Κερῖ-
σον, ἀρχοὶ πάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κερῖτος ὃ
πῶς ποτε χεῖνός ὄσιν; ἘΡΜ. Ἐκεῖσε
ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλῃ ἀκρόπολιν τὴν
τὸ πριπλὸν τεῖχ'. Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ 15
τὸ Κερῖτον αὐτὸν ὁρᾷς ἡδὴ ὅτ' κλίνης χρυ-
σῆς χαθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλε-
γόμενον; βύλει ἀκρόπολιν αὐτῇ ὅτ' καὶ
λέγουσι; ΧΑΡ. Πάνυ μ' οὐ. ΚΡΟΙ.
ὦ ξένη Ἀθηνά, εἶδες γὰρ μετὸν πλεῖστον, 20
καὶ τὸν θησαυροῦς, καὶ ὅσ' ἄσκηθ' χρυσός
ὄσιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἀλλῶν πολυτέλειαν, εἶπέ
μοι τίνα ἢ γὰρ τὸ πάντων ἀνθρώπων ἐυδαι-
μονέστατον ἦ). ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;
ἘΡΜ. Θάρρει. ἐλὲν ἀγνοῦντες, ὃ Χάρων. 25
ΣΟΛ. ὦ Κερῖτε, ὁλίγοι μὲν ἐυδαίμονες.
ἐγὼ δ' ὧν οἶδα, Κλέοβιν, καὶ Βίτωνα ἢ ἔμας
ἐυδαίμονεσσι τας χρυσοῦς, καὶ τῆς ἱερείας παῖ-
δας. ΧΑΡ. Τῆς ἀργύρου φησὶν ἔτ', καὶ
ἅμα πρῶτον ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα 30
ὑποδυνάστε εἰλκυσαν ὅτ' τῆς ἀπλώης ἀχρε-
πρὸς τὸ ἱερὸν. ΚΡΟΙ. Ἔγω, ἐχέτωρ τὰ
πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς ἐυδαίμονίας. ὁ δ' ὅτ' ἐπε-
ρὶ πῶς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλ' ὁ Ἀθη-
ναῖ', ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπὸ θανάτου ὑπὸ τῆς 35
πατρὸς. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δ' ἐχέτωρ, ἔ

σοι δοκῶ ἐνδαίμων εἶναι ; ΣΟΛ. Οὐδέποτε
εἶδα Κροῖσι, ἢν δὴ παρὶς τὸ τέλει ἀφίκη τῷ
βίῳ. ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὲς ἐλεγχοῦ τῆς
ποιήτων, καὶ τὸ ἀρετὴ παρὶς τὸ τέλει ἐνδαί-
μόνως διαβιώναι. ΧΑΡ. Κάλιστα, ὦ Σόλων,
ὅτι ἡμεῖς ἐκ ὀπιλέμεθα, ἀλλὰ τὸ προδμεῖον
ἀπὸ τοῦ ἀξιοῦς γινώσκει τὸ πρὶν τῆς ποιήτων κρί-
σιν.

6. Ἀλλὰ πῶς ἐκείνους ὁ Κροῖσις ἐκ-
πέμπει ; ἢ τί καὶ ὅτι τῆς ὥμων εἴρεσι ;
10 ΕΡΜ. Πλὴν θύε τῶν Πυθίων χρυσῶς ἀναπύθη-
σι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὅφ' ὧν καὶ ἀπολείπεται
μικρὸν ὕστερον. φιλόμαυρος δ' ἀνὴρ ἐκτόπως.
ΧΑΡ. Ἐκείνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμ-
15 πνέον, ὁ ἀποστέλλει τὸ ὑπὸ χρῶν μετ' ἐρυθρί-
μας. νῦν γὰρ παρὸν εἶδον, ἀκούων αἰεὶ.
ΕΡΜ. Ἐκείνο, ὦ Χάρων, τὸ εὐοδισμὸν ὀνο-
μα, καὶ περὶ μάχης. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ὅχι
ὅτι ὅ, π' ἀγαθὸν αὐτῶν παρὶς ἐστιν, εἰ μὴ ἄρα
20 τὰ τοῦ μόνον, ὅπ' βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό.
ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶδα ὅσοι πόλεμοι διὰ τῶ-
το, καὶ ὀπίσθια, καὶ λησθία, καὶ ὀπτορμία, καὶ
φόνος, καὶ δεισμός, καὶ πλῆθος μακρὸς, καὶ ἐμπε-
ρία, καὶ δολία ; ΧΑΡ. Διὰ τῶτο, ὦ Ἐρ-
25 μῆ, τὸ μὴ πολὺ τῆς χαλκῆς διαφέρει ; οἶδα
γὰρ τὴν χαλκὸν, ὁβολὸν ὡς οἶδα παρὸν τῶν
καταπλεόντων ἐκείνους ἐκλέγων. ΕΡΜ. Ναί.
ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πλῆθος ὡς ἐπὶ πάντι ἀν-
δρίζεται ὑπὸ αὐτῶν. τῶτον δ' ὀλίγον ἐκ πλῆ-
30 τὸς βλάθεις οἱ μεταλλοῦντες ἀνορύττεσι. πλὴν,
ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς, καὶ τῆς, ὡς περὶ ὁ μόλις δίδω-
καί τῆς. ΧΑΡ. Δεινὴν πᾶσι λέγεις τῶν
ἀνθρώπων τὸ ἀβελθηρίαν, οἱ τοσούτον ἔρωτα
ἐρωτῶν ὡς καὶ, καὶ βαρύνει κλήμας. ΕΡΜ.
35 Ἀλλ' ὁ Σόλων γε ἐκείνους, ὦ Χάρων, ἐρᾶν
αὐτῶ φανίσαι, ὡς ὅτι, κατὰ γὰρ γὰρ τῶ Κροῖ-
σι

σε καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῷ βαρβαρίῳ. καὶ μοι
δοκεῖν ἔρεσθαι π βέλεια αὐτὸν, ἐπακύνον
ἐν.

7. ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε. οἷσι γάρ
π δίδωται πῶν πλίνθων τέτων τὸν Πύδιον; 9
ΚΡΟΙ. Νὴ Δί', ἐ γάρ ὄσιν αὐτῷ ἐν Δελ-
φοῖς ἀνάθημα ἔδεν τοιῦτον. ΣΟΛ. Οὐκ
ἔν μαχάριον οἷσι τὸν θεὸν ὑπορραίνεν, εἰ κλή-
σαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθας χρυσᾶς;
ΚΡΟΙ. Πῶς γοῦ ἔ; ΣΟΛ. Πολλῶ μοι 10
λέγεις, ὦ Κροῖσε. πνίαν ἐν πῶ ἔσανθ; εἰ
ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσὸν δέηται
αὐτοῦ, ἦν ἐπιθυμῶσαι. ΚΡΟΙ. Πῶ γοῦ
τοσούτῳ ἂν ἦναιτο χρυσὸς ὅσθ' παρ' ἡμῖν;
ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος ἢ φύσει ἐν Λυ- 15
δίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ π. ΣΟΛ. Τῷ
βελπίονθ' ἄρα ἐνδεὶς ἐστ. ΚΡΟΙ. Πῶς
ἀμείνων ὁ σίδηρθ' χρυσός; ΣΟΛ. Ἦν
ὑπεκρίνη μὴδὲν ἀγανακτῶν, μά τοις ἄν. ΚΡΟΙ.
Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμεί- 20
νας οἱ σῶζοντές πινες, ἢ οἱ σῶζόμενοι πρὸς
αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σῶζοντες δηλαδὴ.
ΣΟΛ. Ἄρ' ἔν λῶ Κύρθ', ὡς λογοποιεῖται
πινες, ὅτιη Λυδὸς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποι-
ήτη πῶς εἰσπῶ, ἢ ὁ σίδηρθ' ἀναχαιθ' τότε; 25
ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρθ' δηλαδὴ. ΣΟΛ.
Καὶ εἴγε μὴ τῦτον περὶ σκαδάται, οἵχοιτο ἂν
σοὶ ὁ χρυσός, ἐς Πέρτας αἰχμαλώθ' . ΚΡΟΙ.
Εὐρήμη, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ ἡμίση μ'
ἔν ἔτω ταῦτα. φαίνη ἢ ἔν ἀμείναι τὸν σί- 30
δηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκἔν καὶ πῶ
θεῶ κελδέεις σιδηρᾶς πλίνθας ἀναλιδύναι με-
τὸν ἢ χρυσὸν ὁπίσω αὐτὸς ἀναχαιεῖν; ΣΟΛ.
Οὐδὲ σιδηρᾶ ἐκεῖνός γε δέησεται. ἀλλ' ἡ τε
χαλκὸν, ἡ τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτε 35
κῆμα καὶ ἔρμαιον ἔστη ἀνατεθεικὼς, Φωκυῶσιν;

- ἡ Βοιωτοῖς, ἡ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἡ πρὶ Τυρρῶ-
 νω ληστῇ. τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῷ πᾶσι
 χρυστοποιῶν. ΚΡΟΙ. Αἰεὶ σύ με τῷ πλεῖστον
 σφραγισμένους, καὶ φρονεῖς. ἘΡΜ. Οὐ φέρει
 5 ὁ Λυδὸς, ὡς Χάρων, τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν
 ἀλήθειαν τῷ λόγῳ, ἀλλὰ ξενὸν αὐτῷ δοκῶν
 τὸ σφᾶγμα, πίνης ἀνδρωπῶς ἔχοντος, ἵνα
 τὸ δὲ σφραγισμένον ἐλθὼν λείπων. μεμνή-
 σθαι δὲ οὗ μικρὸν ὕστερον τῷ Σόλωνι, ὅταν
 10 αὐτὸν δὴ ἀλόντα ὅπῃ τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Κῦρου
 ἀναχθῆναι. ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθῆς παρὰ τὴν
 ἀναμνησκόντος τὰ ἐχάσθη ὀπικηλῶσθαι. ἐν
 οἷς καὶ ταῦτ' ἐχέγραπτο, Κερίσον μὲ ἀλῶναι
 ὑπὸ Κῦρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπὸ ἐκκλησιῶν τῆς
 15 Μαντινέας ἀποδανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα τὴν
 ὅπῃ τῷ πρῶτον τῷ Λόκῳ ἐξελαύνουσιν; ΧΑΡ.
 Νὴ Δία. ἘΡΜ. Τάμεις ἐκείνη δὲ, καὶ
 τὴν κεφαλὴν με ἀποτεμῶσα τῷ Κῦρου αὐτὴ ἐς
 ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματι. ὁρᾷς δὲ καὶ τὴν
 20 ὑπὸ αὐτῷ τὸν νεανίσκον; Καμύσης ἐκείνους
 ὄντας. ἔτ' βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα καὶ
 μυνεῖα σφαιρὶς ἐν τῇ Λιβύῃ καὶ Αἰθιοπία, τὸν
 τελευτάων μανεῖς ἀποδανεῖται, ἀποκλείνας τὸν
 25 Ἄπιν. ΧΑΡ. Ὡς πολλὰ γέλωτι. ἀλλὰ
 νῦν τίς ἂν αὐτοῦ προσέλεγε ἄλλως ὑπὸ
 φρεσίντος τῷ ἄλλων; ἢ τίς ἂν πεδίσειεν,
 ὡς μετ' ὀλίγον ἔτ' μὲν αἰχμαλωτῶν ἔσται,
 ἔτ' δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵμα-
 τῶ;
- 30 8. Ἐκείνη δὲ τίς ὄντας, ὡς Ἐρμῆς, ὁ δὲ περὶ
 ἑρμῆς εἶδε ἐμπροσθεν τῶν; ὁ τὸ διάδημα,
 ὡς τὸν δακτύλιον ὁ μάγιστρος ἀναδίδωσι τὸν ἰχ-
 θῦν ἀνατεμῶν.

— νήσῳ ἐν ἀμφιβύτῃ,

- 35 — βασιλῆς δὲ πρὸς εὐχέλαι (ἔ);

ἘΡΜ. Εὐχὴ παρὰ θεῖς, ὡς Χάρων, ἀλλὰ
 Πολυχερῶν

Πολυκράτῳ ὁρᾷς τῇ Σαμίῳν πύρανον ἐν-
 δαίμονα εἰσάγων (11). ἀτὰρ καὶ ἔτι αὐτὸς
 ὑπὸ τῷ παρῶν οἰκίτε Μαιανδρεῖς πρὸς δόχους
 Ὁρεῖται τῷ σαβάρῳ, ἀνασκολοπιθήσεται, ἀβλῖος
 ἐκπετῶν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀναρεῖ τῷ χρόνῳ. 5
 καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθῆς ἐπήκυστα. ΧΑΡ. Εὖ γε,
 ὦ Κλωθῶ, γρηκῶς καὶ αὐτὸς, ὦ βελτίστη, καὶ
 τὰς κεφαλὰς ὑπόμενε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὥς
 εἰδῶσιν ἀνθρώποι ὄλεις. ἐν ποσέτῳ ἢ ἐπαρῆ-
 δων, ὥς ἂν ἀπ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον κατὰ 10
 πεσέμενοι. ἐγὼ ἢ γελᾶμαι τότε γινώσκας
 αὐτῇ ἔχασον γυμνὸν ἐν τῇ σκαφιδίῳ, μήτε
 περὺεῖδα, μήτε πάρα, ἢ κλίνῳ χευστῷ κο-
 μίζοντες.

9. ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τέτων ὧδε ἔξ. 13
 τῷ ἢ πληθύνῃ, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλείονας
 αὐτῇ, τῇ πολεμῶντας, τοὺς διχαζομένους, τοὺς
 γεωργῶντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς τρεφαι-
 τῶντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλῳ πᾶσι πύρ- 20
 βῳ, καὶ μετὸν παραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πό-
 λεις γε αὐτῇ εἰσκήσας τοῖς σμικρῶσιν, ἐν οἷς
 ἅπας μὲν ἰδίον πικρὸν ἔχει, καὶ τὸν πλησίον
 κενεῖ. ὀλίγοι δὲ πνεις ὥσπερ σφῆκας ἄγνο-
 σι, καὶ φέρουσι τὸν ὑπολείεσθον. ὁ ἢ πεπι-
 τόμῳ αὐτὸς ἐκ τ' ἀφανῆς ὥσ' ὅχλῳ, τί 25
 νες εἰσὶν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ
 δαίματα, καὶ ἀνοίαι, καὶ ἡδοναί, καὶ φυλαργυ-
 εῖαι, καὶ ὀργαί, καὶ μίστη, καὶ τὰ τοιαῦτα. τέτων
 ἢ ἡ ἄγνοια μὲν κατὰ ξωαναμέμικται αὐτοῖς.
 καὶ συμπολιτεύεται γὰρ τὴν Δία, καὶ τὸ μῖστος, καὶ ἡ 30
 ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ
 φυλαργυρία. ὁ φῶς ἢ καὶ ἐλπίδες ὑπὸ ἀνῶ
 πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπῳν, ἐκπλήθει, ἐνίοτε
 καὶ ὑποπῆσται ποιῇ. αἰδ' ἐλπίδες ὑπὸ κα-
 φαλῆς αἰωρέμενοι, ὅπῳτ' ἂν μάλιστα οἴηται 35
 πρὸς ἐπλήψεται αὐτῇ, ἀναπῆλμεναι οἰχόμενοι,

- κεινην ὁσας αὐτὸν ἀπολιπεῖσαι, ὅσῳ καὶ τῷ
 Ταιταλον χάτω πάχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδα-
 τος. ὡς δὲ ἀπεικτῆς, κατόψαι καὶ μέγας αὐ-
 ἐπικλωθεῖσας ἐκείνῳ τὸν ἀπράκτων, ὅς ᾧ ἡ
 5 πῆσαι συμβέβηκεν ἀπαντας ἐκ λεπτῶν νημά-
 των. ὁρᾷς καὶ δάτῳ ἀρχαῖα πνα καταβαίνοντα
 ἐφ' ἑκάστων ἀπὸ τῆς ἀπράκτων. ΧΑΡ. Ὅρα
 πάνυ λεπτὸν ἐκείνῳ νῆμα ἐπιπλεγματὸν κα-
 τὰ πολλὰ. τὸτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκείνῳ δὲ ἄλλῳ.
 10 ἘΡΜ. Εὐκότως, ὦ Περιθμεῖ, εἰμαρται γὰρ ἐ-
 κείνῳ μὲν ὑπὸ τέτῳ φοιᾶν θλίβαι, τέτῳ δὲ ὑπὸ
 ἄλλῳ. καὶ κληρονομῆται καὶ τῶτον μὲν ἐκείνῳ,
 ὅτε ἂν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα, ἐκείνον δὲ
 αὐτὸ τέτῳ. τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκή διηλοῖ.
 15 ὁρᾷς δὲ ἔν ὑπὸ λεπτῷ κρεμαμδύς ἀπαντασι
 καὶ ὅσα μὲν ἀνασπαδύς ἀνω μετέωρος ὄσι, καὶ
 μὲν μικρὸν χαταπιστὼν ὑπορράγνυται τὸ λίαν,
 ἐπειδὴ μὴ κέπαι ἀντέχει πρὸς τὸ βάρος, μέ-
 γαν τὸν φόρον ἐργάσεται. ὅσα δὲ ὀλίγον ὑπὸ
 20 γῆς αἰωρεμδύται, ὡς καὶ πῖση ἀφορητὴ κεί-
 σεται, μόρις καὶ τοῖς γίτοσιν ἐξακεδένυται τὸ
 πῶμα. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ
 Ἐρμῆ.
 10. ἘΡΜ. Καὶ μὲν ἔσθ' εἰπὶν ἔχους
 25 ἂν καὶ τὴν ἀξίαν ὅπως ὄσι χαταμάσαι, ὦ
 Χάρων. καὶ μάλιστα αἱ ἄραν σπεδαὶ αὐτῶν,
 καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἰχεῖται, ἀναρ-
 πάσκει γυνομδύς ὑπὸ τῆς βελπίου θανάτου.
 ἄγγελοι δὲ αὐτῶν, καὶ ὑπερέται μάλα πολλοὶ
 30 ὡς ὁρᾷς, ἡπάλιοι καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόγαι, καὶ
 σπεινδμονίαι, καὶ ξίφει, καὶ λησπεία, καὶ κώπαι, καὶ
 δίχασαι, καὶ τύροννοι, καὶ τέτων ὑδὲν ὀ-
 λας αὐτὸν εἰσερχέται. ἐς ἂν εὖ πρᾶπταισιν.
 ὅταν δὲ σφαλῶσι. πολὺ τὸ ὀπιοτὸν, καὶ αἶ,
 35 αἶ, καὶ ὅμοι μοι, εἰ δὲ ἐνδὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνε-
 νόσω ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον
 τῶτον

ἡντονον χρόνον ὁπιδιμήσαντες τῷ λείῳ, ἀπία-
 σιν, ὡππερ εἰς ὀνειράδι, πάντα ὑπὸ γῆς
 ἀφέντες, ἔζων τε ἀν' σφύωνέσετον, καὶ ἡπὼν
 ἡνιῶντο ἀποδιδόντες. νυνὶ δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίσαν-
 τες χρῆσθαι τοῖς παρῆσιν, ἐπειδὴν ὁπίστας 5
 ὁ ὑπερέτης χαλῆ, καὶ ἀπάγη, πεδύνας τῷ
 πυρεπῶ, ἢ τῇ φύσῃ, ἀνανακλῖσι πρὸς τὴν ἀ-
 γωγῶν, ἢ ποτε προσδοκήσαντες ἀποπαδίσαντες
 αὐτῇ. ἢ πῶ γὰρ ἐκ ἀν' ποιήσεν ἐκείνῳ, ὅ· τῷ
 οἰκίαν ἀπεδῆ οἰκοδομήμην, καὶ τὸν ἐργάτας 10
 ὁπιδιέρχων, εἰ μάλιστα ὅτι ἡ μὲν, ἔξῃ τέλῳ
 αὐτῷ, ὅ· τῷ, ἀρπὲς ὁπίστας τὸν ὄροφον, ἀπῶν,
 τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπελαύνειν αὐτῆς,
 αὐτὸς μὴδὲ δειπνήσας ἀνῆλθῇ ἐν αὐτῇ; ἐκεῖ-
 νῳ μὲ γὰρ ὁ χαίρων, ὁπ' ἀρρένα παῖδα ἔτεκεν 15
 αὐτῷ ἢ γυνῇ, καὶ φίλους διὰ τῆς ἐστῶν, καὶ τῆς νομα-
 τῆς πατρὸς πενήμην, εἰ ἡπίστατο ὡς ἐπῆλθῃς
 ἡμῶν, ὁ παῖς πενήξειλαι, ἀρσ' ἀν' σοι δοκῇ
 χαρεῖν ἐπ' αὐτῷ ἡμῶν; ἀλλὰ τὸ αἶπον,
 ὅπ' τὸν μὲν ἐτυχεῖν ὅπ' τῷ παιδί ἐκείνῳ 20
 ὅρῳ, τὸν τῷ ἀδελφῷ πατέρῳ, τῷ Ὀλύμπῳ νε-
 κηκότος· τὸν γείτονα δὲ τῷ ἐκκομίζοντῳ τὸ παι-
 διον ἢ χ' ὅρῳ, ἢ δὲ εἰδὲν ἀρ' οἷας αὐτῷ κρό-
 κης ἐκ' ἐμῆς. τὸν μὲ γὰρ ἀρεῖ τῇ ὄρων δι-
 αφερομένους ὁρᾶς ὁποιήσῃ, καὶ τὸν ξυπαγείροι- 25
 τας τὰ χρήματα, εἴτα πρὶν ἀπολαύσαι αὐτῇ
 χαλκῶν, ὅ· ὡν εἶπον, ὁπιδόντων ἀγγέλων
 πῇ καὶ ὑπερεπῇ; X A P. Ὅρῳ πάντα ταῦτα,
 καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐντοῶν, πῇ τὸ ἡδὺ αὐτοῖς
 παρὰ τῷ βίον, ἢ πῇ ἐκείνῳ ὅτιν, ἢ περὶ μὲν ἀγα- 30
 νακλῖσιν.

II. EPM. *Ἦν γὰρ τὸν βασιλέα; ἰ-
 δη πρὸς αὐτῇ, οἷον ἐνδ' αὐτιονέσας τοι εἶ) δοκῇ-
 σιν, ἔξω τῷ ἀδελφῷ, καὶ ὡς φῆς, ἀμφοτέρω
 τῷ πύχῃς, πλείω τῇ ἡδύων τὰ ἀμάρτυ. 35
 φῆσιν ὡρσόντα αὐτοῖς, πόδας καὶ ταετχάς,

- καὶ μίση, καὶ ὀφθαλμοὺς, καὶ ὄραϊς, καὶ κολακείας
 τέτοις γὰρ ἅπαντες ζυώουσιν. ἐγὼ πένθη, καὶ τό-
 σους, καὶ πένθη, ὅς ἐστιν ἰσχυρὰς δηλαδὴ ἄρχοντα
 αὐτῶν, ὅπως ἢ τὰ τέτων πονηρὰ λογίζεσθαι
 5 καὶ εὖ οἶα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀνείη. ΧΑΡ. Ἐ-
 δέλω γὰρ σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ὅτι πνι ἐοικέ-
 ναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας
 αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐδε-
 ἴσσω ὑπὸ κρητῶν πνι καταρράπτοντι ἀνισχυμένους,
 10 τὰς φουσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ζυωαγείρεται
 ὁ ἀφρός; ἐκείνων τίνων αἱ μὲν πνιες μικραὶ
 εἰσι, καὶ αὐτὰ ἐκτραχίσει, ἀπίσθησαν. αἱ δὲ
 ὀπὶ πλέον διαφύκῃσι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν
 15 ἄρρηται. εἴτα μὲν τοὶ κακῶν πάντως ὅς-
 ἐρράγησαν ποτὲ. ἢ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι.
 τὸν δὲ ἄνθρωπον βίος. ἅπαντες ὑπὸ
 πνιδμαίῳ ἐμπερυσσόμενοι, οἱ μὲν μίζεις,
 οἱ δὲ ἐλάτεις, καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι,
 20 καὶ ὁ κύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τὰ ζυεῖ-
 ναι ἐπαύσαντο. πάντες δὲ ἔν ἀπορράγνῳ
 ἀτασθαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τῷ
 Ὀμήρῳ εἶχασας, ὦ Χάρων, ὅς φυλλοῖς τὸ γῆ-
 αὐτῶν ὁμοιοῖ.
- 25 12. ΧΑΡ. Καὶ τοῖς τοῖς ὄντες, ὦ Ἑρμῆ,
 ὄραϊς οἶα ποιεῖσι καὶ ὡς φιλοπνύναι πρὸς ἀλ-
 λήλους ἀρχῶν πέει, καὶ πνι, καὶ κλήσεων ἀ-
 μνησμένοι, ἅπαντα καταλιπόντας αὐ-
 πύ, δέήσει ἕνα ὁβολὸν ἔχοντες, ἥκειν παρ'
- 30 ἡμᾶς. βέλει ἔν ἐπεὶ εἴς ἐφ' ὃ φησὶ ἐσθλὸν,
 ἀναβοήτας παμμέγδους, παρανέσω αὐτοῖς,
 ἀπὶ χεῖρας μὲν τῶν ματαίων πόρων, ζῶν δὲ, αἰὲν
 ἢ θάνατον πρὸ ὀφθαλμοῦ ἔχοντες, λέγων.
 ὦ ματαῖοι, τί ἐσπεύδατε φεῖ ταῦτα;
 35 παύσασθε κάμνοντες. ἢ γὰρ ἐς αἰὲν βιώσιντε.
 ἔστιν ἢ ἐνταῦθα σιμῶν αἰδιδόν ἔστιν. ἔστι
 αὖν

ἂν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς αὐτῶν πρὸς αὐτῶν ἀποθανόν.
 ἀλλ' αἰσῆκε τὸν μὲν γυμνὸν οἰχεῖσθαι, τὴν
 οἰκίαν δὲ καὶ τὸν ἀγρόν, καὶ τὸ χρυσίον ἀπὸ ἄλλων
 ἔτι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσποτάς; εἰ ταῦτα
 καὶ τὰ τοιαῦτα ὅξ' ἐπικὸς ἐμβοήσεται αὐτοῖς, 5
 ἔκ αὖν οἷσι μέγα ὠφελιθῆναι τὸν βίον, καὶ
 σωφρονεσέμεν αὐτῶν γινώσκειν ὅρα πολὺ; ἘΡΜ.
 Ὡς μακάριε, ἔκ οἶδα ὅπως αὐτοῦ ἡ ἀγνοία,
 καὶ ἡ ἀπάτη διατεδείχθαι. ὥς μὴδ' αὖν πρυ-
 πάνω ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὅτα, τοσέ- 10
 τω κηρῷ ἔβυσταν αὐτὰ, οἷον τῷ Ὀδυσσεύς τοῦ
 ἑταίρου ἐδρασε, ἥκει τῆς Σειρῶων ἀκροάσεως.
 πόθεν ἔν αὖν ἐκείνοι διωκηθεῖεν ἀκῆσαι, λῶν
 καὶ σὺ κεκραγῶς διαρράγῃς; ὅσοι γὰρ παρ' ὑμῖν
 ἡ λήθη διώκει, τὸτο ἐνταῦθα ἡ ἀγνοία ἐργά- 15
 ζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι ὃ παρὰ
 δεδεδωμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὅτα, πρὸς τὴν
 ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅξ' ὁ δεδωρότερος ἐς
 τὰ πρᾶγματα, καὶ κατεγνακότες οἱ ἄ ὅτι.
 ΧΑΡ. Οὐκ ἔν ἐκείνοις γινώσκω ἐμβοήσαι μιν; 20
 ἘΡΜ. Περὶ τὸν τὸτο λέγειν πρὸς αὐ-
 τοῦ ἂ ἴσασιν. ὅξ' ὅπως ἀπεσάντες τῷ πολ-
 λῶν, κατακλῶσι τῷ γιγνομένων, καὶ ὑδαμῶν
 ὑδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δηλοὶ εἰσι
 δρασμὸν ἡδὴ βυλάοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τῆ βίης; 25
 καὶ γὰρ καὶ μιτῶναι ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμα-
 ρτίας. ΧΑΡ. Εὖ γε, ὅ γινώσκω. πλὴν πάν-
 ὀλίγοι εἰσιν, ὅ Ἐρμῆ. ἘΡΜ. Ἰκανοὶ καὶ
 ἔστοι. ἀλλὰ κατὰ μὲν ἡδὴ.

13. ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ἐπόθω εἰδέναι, ὅ 30
 Ἐρμῆ, καί μοι δειξάς αὐτὸ, ἐντελῆ ἔστη τὴν
 πεπαιγμένην πεποιθῶς, τὰς ἀποθήκας τῷ σω-
 μάτων, ἵνα κατορύψῃ, διατάσσει. ἘΡΜ.
 Ἡεῖα, ὅ Χάρων, καὶ τύμβος, καὶ τάφος καλῶσι
 τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ πάντων πόλεων ἐκεί- 35
 να τὰ χώματα ὁράς, καὶ τὰς σήλας, καὶ πυ-
 ραμίδας;

- εραμίδας; ἐκείνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ
 σωματοφυλάκειά ὄντι. Χ Α Ρ. Τί οὐκ ἐκείνοι
 σεφανῶσι τοῦ λίθου, καὶ χεῖρσι μύρω; οἱ δὲ
 καὶ πνευμάτιοι, πρὸς τὰ χαμάτων, καὶ βό-
 5 θρῶν πινὰ ὀρύξαντες, καί ντι τε ταυτὰ τὰ πολυ-
 τελεῖα δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον, καὶ με-
 λίκρατον, ὡς γυνεὶ χάσαι, ἐγκύκλιον. Ε Ρ Μ.
 Οὐκ οἶδα, ὦ Πορθημεν, τί ταῦτα πρὸς τοῦ ἐν
 αἵματι πεπιδύχασι δὲ γυνεὶ τὰς ψυχὰς ἀναπι-
 10 πομύνας χάπτωθεν, δειπνεῖν μὲν ὡς οἷον τε φει-
 πομύνας τὴν κνίσαν, καὶ τὸν χαπνόν, πίνειν
 δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. Χ Α Ρ. Ἐ-
 κείνους ἐπιπίνειν ἢ ἐδίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρῶτα-
 ταί; καὶ τί χλοῖός ἐμί σοι λέγων ταῦτα.
 15 ὅσημέραι χαλάρντι αὐτές. οἶδ' ἔν ἐι δύ-
 ναι' ἂν ἐτι ἀνελθεῖν ἅπαξ, ὑποχθόνιοι γυ-
 νάμφοι. ἐπεὶ τί καὶ παγγέλοια ἂν, ὡς Ἐρμῆ, ἔ-
 παρην, ἔκ ὀλίγα περὶ γμαῖ ἔχων, εἰ ἔδει μὴ
 χαλάγειν μόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀνάγειν
 20 πομύνας. Ω μάταιος, τῆς ἀνοίας, ἔκ εἰδότες
 ἡλίκοις ὅροις διακρίσθαι τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ
 ζώντων περὶ σματα, καὶ οἶα τὰ παρ' ἡμῖν ὄντι.
 καὶ ὅτι
 Κάτθαν' ὅμως ὅ, τ' ἀτυμῶσθαι ἢ ὅς' ἔλα-
 25 χε πύμῶσθαι.
 Ἐνδὲ ἡ τιμὴ ἱερῶν κρείων. Ἀγαμέμ-
 νων,
 Θεοσίτη δὲ ἱσθ. Θέτιδ' παῖς ἡνυχόμοιο.
 Πάντες δὲ εἰσὶν ὅμως νεκρῶν ἀμφύλως κα-
 30 ρίως.
 Γυμνοί τε, ξηροί τε, καὶ ἀσφοδελὸν λει-
 κῶντα.
 Ε Ρ Μ. Ἡρόκλης, ὡς πολὺ τὸν Ὀμηρον
 ἐπανηλῆς. ἀλλ' ἐπεὶ αὖ ἀνέμνησας με, θέλω
 35 σοι δεῖξαι τὸ τῷ Ἀχιλλέως τάφῳ. ὁρᾷς δὲ ὅτι
 τῇ θαλάτῃ; Σίγειον μὲν ἐκείνο τὸ Τρωϊκόν, ἀν-
 τικρῶ

πᾶν ὃ ὁ Αἴας τίθαπται ἐν τῷ Ῥοιείῳ. ΧΑΡ.
Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι.

14. Τὰς πόλεις, τὰς ὀπσῆμους ἦδη δεῖξόν
μοι, αἶς χάτω ἀκόμοδον, τὴν Νῆνον, τὴν Σαρ-
δαναπάλε, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκλήας, καὶ 5
Κλεωνάας, καὶ τὴν Ἰλιον αὐτῇ πολλὰς γυν
μέμνημαι διαπορθμώτας ἐκεῖθε, ὡς δέχα ὀ-
λων ἐστὶ μὴ ὃ νεωλκῆσαι, μὴ ὃ διαφύξαι
τὸ σχαφίδιον. ἘΡΜ. Ἡ Νῆν' ὦ μὲν, ὦ
Πορθμεῖ, ἀπόλωλεν ἦδη, καὶ ἐδὲν ἵχνη' ἐπ' 10
λοιπὴν αὐτῆς, ἔδ' ἀνείπης ὅτε περὶ λῶ. ἡ
Βαβυλῶν δέ σοι ἐκείνη ὅστις, ἡ εὐπυργ', ἡ
τὸν μέγαν ἀφείβολον. ἡ μεταπλὺ καὶ αὐτὴ
ζητηθσομένη, ὥσπερ ἡ Νῆν'. Μυκλήας δ'
καὶ Κλεωνάας αἰχμῶμαι δεῖξαι σοι, καὶ μάλιστα 15
τὸ Ἰλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμη-
ρον κατελθὼν ὅτι τῇ μεγάλῃ γαίᾳ τῇ ἐπὶ πῶν.
πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν ἐνδαίμονες, ἰὼ
ὃ πεθνήκασιν καὶ αὐταί. ἀποθνήσκουσιν γὰρ, ὦ
Πορθμεῖ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἀνδρωπι. καὶ 20
τὸ παραδοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχε
ἦν ἐδὲ τάφ' ἐν Ἀργεῖ ἐπ' καταλείπεται.
ΧΑΡ. Παπαὶ τῇ ἐπαίνων Ὀμηρε, καὶ τῇ
ὀνομάτων,

——— Ἰλιον ἱρῶν, 25—
καὶ ———— ἐυρυάγχαν,

καὶ ———— εὐκρίμβραι Κλεωναί.

15. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ
πολεμῶντες ἐκεῖνοι, ἢ ἱππὶν' ἀλλήλους φο-
νέουσιν; ἘΡΜ. Ἀργεῖες ὀρέας, ὦ Χάρων, 30—
καὶ Λαχεδαίμονες, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκείνον
Σρατηγὸν Ὀδρυσάδην, τὸν ὀπταχάροντα τὸ
τρώπαιον τῷ αὐτῷ αἵματι. ΧΑΡ. Ὑπὲρ
πίν' ὃ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ἘΡΜ.
Ὑπὲρ τῶ πεδίου αὐτῶν, ἐν ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. 35—
ὦ τίς ἀποίας, οἷον ἐκ ἱσσιον ὅτι καὶ ὅλῳ
τῷ.

- τὴν Πελοπόννησον ἔχας Θ' αὐτῷ κλήποντας
 μόγῃς ἂν ποδῖαῖον λάβοιεν τόπον ᾧ τὸ Αἰ-
 ακῦ. τὸ δ' ἢ πεδίον τοιοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργή-
 σκεσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ πρόπαιον ἀνα-
 5 σπύσαντες τῷ ἀεὶ ῥῶ. ἘΡΜ. Οὐ τῷ μὲν
 ταῦτα ἔσαι. ἡμεῖς δ' ἡμεῖς ἢ χαταβάντες ἦδη, καὶ καὶ
 χάσαν ἐνδετήσαντες αὐτοῖς τὰ ὄρη, ἀπαλατ-
 τώμεθα, ἐγὼ μὲν χαδὰ ἐστάλλω, σὺ δὲ ὅτι τὸ
 πορθημεῖον, ἥξω δὲ περὶ μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτὸς
 10 νεκροπελῶν. ΧΑΡ. Εὐχὴ ἐποίησας, ὦ Ἐρμῆ
 εὐεργέτης αἰεὶ ἀναγεγέρθη. ὠνάμην δὲ περὶ δια-
 σὲ τῆς ἀποδημίας. οἶα ὅτι τὰ σὺ χακοδαι-
 μόνων ἀθρόων προγύμαλα βασιλεῖς, πλείους
 χυσαῖ, ἐκατόμβαι, μαχαι. Χάρων Θ' ἢ ὅδε
 15 λόγος.

20

Τέλος τῆς βιβλίου πρώτου.

25

30

ΛΟΓ-

35

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ,

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ¹⁰

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

15

Διάλογος α.

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου· ἥτις βίβλος Λουκιανῷ.

ΑΡΠ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα 20
φοιτῶν, ἥδη τινὲς ἡλικίαν προσήλθον. ὁ
ἢ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μὲν τῶν εἰλῶν, ὅ,τι καὶ διδά-
ξαιτό με. τοῖς πλείστοις ἐν ἑαυτῷ παιδεία μὲν,
καὶ πόνοι πολλοὶ, καὶ χρόνος μάχης, καὶ δαπάνης
καὶ σμικρῆς, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμβανᾶς. τὰ ἢ 25
ἡμέτερος, μικρά τε ἔτι, καὶ ταχεῖαν τινα τὴν
ὀπικρεῖαν ἀπαιτεῖν. εἰ δὲ τινα τέχνῳ τὴν βα-
ναύσων τέτων ἐκμάδοιμι, τὸ μὲν πρῶτον ἐν-
δοῦς ἀνὸς ἔχεν τὰ ἀρκούνια παρὰ τὴν τέχνης,
καὶ μικρὴ οἰκός τι ἔτι, ηλικία τὴν ὥν. ἔκ, 30
εἰς μακρὰν ἢ καὶ τὸν πατέρα ἐνρεανεῖν, ἀπο-
φύγων αἰετὸ γυγνόμενον. Δωτέρας ἐν σκή-
ψεως ἀρχῇ προστέθη, τίς αἰεὶς τὴν τεχνῶν, καὶ
ῥάση ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρίση ἐλδιδέρω προέπυσσα,
καὶ πρὸ χειρὸν ἔχουσα τινὲς χορηγίαν, καὶ 35
διάρκην τὸν πόρον. ἀλλὰ τοῖσι ἄλλῳ ἐπαι-
νῶντι,

- 1 ἐνίθῃ, ὡς ἔχας θ' γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν,
 ὁ πατήρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν (παρὴν γὰρ ὁ πατήρ
 μηδὲς θεῖθ', αἰεὶς θ' ἐρμολυγέθ' εἶ) δοκῶν,
 καὶ λιδοξόθ' ἐν τοῖς μάλιστα ἐνδοκίμοις) ἡ δὲ
 3 μῆτις, εἶπεν, ἄλλω τέχνῳ ἐπιχράϊεν, οὐ γὰρ
 ἐνίθῃ. ἀλλὰ τῶτον αἶψα, διίξας ἐμὲ, καὶ διδά-
 σκει παραλαβὼν λίθων ἐργάτῳ ἀγαθόν. εἶ) καὶ
 Σωαρμωσίῳ, καὶ ἐρμολυγέῃ. διωίχαι γὰρ καὶ
 τῶτε, φύσεώς γε, ὡς οἶδαι, ἔχων δεξιῶς. ἐ-
 10 τεκμαίρετο ὅτι ταῖς ἐκ τῆς κηρῶ παιδαῖς. ὁ ποτε
 γὰρ ἀρεδείῳ ὑπὸ τῆς διδασκαλίας, ἀποξίαν
 αὐτὸν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀν-
 θρώπων, ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκει τῷ
 πατρί. ἐφ' οἷς ὡς μὲν τῆς διδασκαλίας
 15 πληγὰς ἐλάμβανον. τότε ὅτι ἔπαιον θ' εἰς τὴν
 ἐνυπνίαν καὶ ταῦτα πάντα. καὶ χηρῶς εἶχον ἐπ'
 ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχέϊ μαθήσομαι τὴν
 τέχνῳ ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς. ἅμα
 τε ἔνθ' ὅπτις εἶθ' ἐδόκει ἡμεῖς τέχνης ἐνέρ-
 20 χεσθαι κατὰ παρεδιδόμῳ τῷ θεῷ, μὴ
 τὸν Δί' ὅτι σφόδρα τῷ πατρὶ ἀχθόμενθ'.
 ἀλλὰ μοι καὶ παιδίαν τινα ἐκ ἀτερπῆ ἐδόκει
 ἔχειν, καὶ παρὰ τοῦ ἡλικιωτάτου ὅπτις εἶχεν, εἰ-
 ραινοίμην διὰς τε γλυφῶν, καὶ ἀγαλμάτων
 25 τινα μακρὰ κατὰ τεχνολογίαν ἐμαυτῷ τε, καὶ κεί-
 νοις, οἷς παρορέμην. καὶ τὸ τε παρὸν ἐκείνῳ,
 καὶ Σωαρμωσίῳ καὶ ἀρχαίοις ἐγγύς. ἐσκοπία
 γὰρ πρὸς μοι δὲς ὁ θεῖθ' ἐκείλῳ μοι ἡρέμα
 καδικίδαι πλακός, ἐν μέτῳ κειμήλις, ἐπειπὼν
 30 τὸ κοινόν,
 ——— Ἀρχὴ δέ τοι ἡμῖν πάντος.
 Σκληρότερον ὅτι κατὰ γλῶσσῃ θ' ἀπαιτίας,
 κατὰ γλῶσσῃ ἢ πλάξ. ὁ δὲ ἀνακαλῆσθαι, σκυτά-
 λῳ πρὸς κειμήλιον λαβὼν, ὅτι πλησίον παρὰς, ὅτι
 35 παρὰ πηλίκῳ με κατήρξατο, ὡς δαίμων μοι
 τὰ παροίμια τὴν τέχνης. ἀποδρῶς ἔνθ' ἐκείνῳ,
 ὅτι

ὅτι ἢ οἰκίαν ἀφικνεῖμαι σιωπῶντες. ἀνελελύζων,
 καὶ δακρύων, τοῦ ὀφθαλμοῦ ὑπὸ πλεως, καὶ
 διηγῆμαι ἢ σκυτάλῳ, καὶ τοῦ μάλω παρ' ἐδεί-
 κνουν, καὶ κατηγόρῳ πολλήν τινα ὁμότητα,
 παρὰ τοῖς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ
 αὐτὸν ὑπεβάλλωμαι καὶ ἢ τέχνῳ. ἀθανακ-
 τισταμῶν ἢ τῆς μηδὸς, καὶ πολλὰ παρ' ἀδελφῶν
 λοιδορησαμῶν, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον
 ἔτι ἑνδακρυς, καὶ ἢ νύχθ' ὅλῳ ἐνοῶν. Μεχρι
 μὲν ἢ τέτων, γιλάσιμα, καὶ μετὰ κώδη τὰ 10
 εἰρημῶνα. τὰ καὶ ταῦτα ἢ, ἐκίτι ἐγκαταφρέ-
 νητα, ὃ Ἀνδρες, ἀκύνει, ἀλλὰ καὶ πάντῃ
 φιλικῶν ἀκροατῶν δέδομνα. ἵνα γὰρ καὶ Ὁ-
 μηρον εἴπω,

— Διῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, 15

Ἀμβερόσιον διὰ νύκτα,

ἐναργῆς ἔπος, ὥστε μηδὲν ἀπολείπειν τῆς
 ἀληθείας. ἔτι γὰρ καὶ μὲν τοσούτον χρόνον τάτε
 γήματα μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς
 παραμῶν, καὶ ἢ φωνῇ τῶν ἀκινδύντων ἑναυλῶ. 20
 ἔτω σαφῆ πάντῃ ἦν.

2. Δύο γνωαῖκες λαβόμεναι ταῖν χειρῶν
 εἰλχόν με πρὸς ἐαυτῶν ἐκατέρω μάλα βιάντες,
 καὶ κερτερῶς. μικρὸν γὰρ με διαπάσαντο πρὸς 25
 ἀλλήλας φιλοσιμῆναι. καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἢ
 ἑτέρας ἐπεκράτη, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε
 με. ἄρτι ἢ ἂν αὐδῆς ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχό-
 μῳ. ἐβόων ἢ πρὸς ἀλλήλας ἐκατέρω. ἢ μὲν
 ὡς αὐτῆς ὄντα με κακίστῳ βέλοιο. ἢ ἢ ὡς 30
 μάτῳ τ' ἀλλοθίων ἀντιποιοῖτο. ἦν ἢ ἢ μὲν
 ἐργατικῇ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρῇ. ἢ κόμῳ,
 πᾶσι χεῖρε πυλὼν ἀνάπλεας, διεζωσμένη τῷ
 ἑδῶντα, τιτάνε κατὰ μέγιστον, οἷον ἦν ὁ δεῖν,
 ὁπότε ξέοι τοῦ λίθου. ἢ ἑτέρας ἢ μάλα ἐν- 35
 παρῶν, καὶ τὸ γῆμα ἐν παρῶν, καὶ κόσμῳ

τιλὼ ἀναβόλῳ. τέλθ' δ' ἐν ἐφιαῖτί μοι δ' ἔχ' ζεν ὅπτερά βυλοίμην Σιωεῖνσα αὐτῷ.

3. Περτέρα ἢ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρῶ-
 5 δης ἔλεξεν. ἐγὼ, φίλε παῖ, ἐμογλυτικὴ τέ-
 χνη εἰμὶ, ὡς χθές ἤρξαμ' ἀνδάνειν, οἰκεία τι
 σι, καὶ συζῆς οἰκοδεν. ὅτε, γὰρ πάππθ
 σε, εἰπῶσα τέ. οὐα τὸ μηδ' ἀπατρθ, λιδο-
 ξόθ' ἦν, καὶ τὸ δαίω ἀμφοτέρω, καὶ μάλα ἐνδο-
 10 κημεῖται δὲ ἡμᾶ. εἰ ἢ διλοῖς λήρων μὲν καὶ
 φλινάφων ἤν' παρθ. ταύτης ἀπέχου, δειξάσα
 ἢ ἐτέραν, ἐπειθ' ἢ, καὶ Σιωεῖνσα ἐμοὶ. παρῶτα
 μὲν δρέψῃ γυνικαῖς, καὶ τοῦ αἵματος ἐξείς καρτε-
 ρὺς, φθόνῳ ἢ πανίδος ἀλλόθ' ἔσθῃ, καὶ ἔπειτα
 15 αἰεὶ ἐπὶ ἢ ἀλλοδαπῶν, ἢ πατρίδα, καὶ τοῦ
 οἰκείας καταλιπὼν. ἔδ' ἐπὶ λόγῳ ἐπαυέ-
 σονται σε πάντες. μὴ μυσταχθῆς ἢ τὸ σῶμα ἢ
 τὸ εὐτελές, μὴ δὲ τῆς ἐδῶτος τὸ πναρόν.
 ἀπὸ γὰρ ἤν' τοιούτων ὀρμώμεθ, καὶ φει-
 20 δίας ἐκείνθ, ἔδειξε τὴν Δία, καὶ Πολύκλειθ
 ἢ Ἡραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέδῃ, καὶ
 Πραξιτέλης ἐθαυμάδῃ. προσκωῦλαι γὰρ
 ἔτοι μὲν ἤν' δαῶν. εἰ δὴ τέτων εἰς γῆμοιο,
 πῶς μὲν ἐκλεινὸς αὐτὸς παρθ. πᾶσιν ἀνδράποισ
 γῆμοιο; ζήλωντὸν ἢ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις,
 25 πείθεσθον ἢ ἀπορνεῖς καὶ ἢ πατρίδα. ταῦτα
 καὶ ἐπὶ τέτων πλείονα διαπαιέτα, καὶ βαρβαρί-
 ζουσα πάμπλλα εἶπεν ἡ τέχνη, μάλα δὲ σπυ-
 δῇ Σιωεῖνσα, καὶ πείθειν με πειραμένη, ἀλλ'
 ἔχ' ἐπὶ μέμνημαι. τὰ πλείετα γὰρ ἦδ' ἡμεῖς ἢ μνήμην
 30 διέφυγν.

4. Ἐπεὶ δ' ἐν ἐπαύσατο, ἀρχεται ἡ ἐτέρα
 ὥς δὲ πως. Εγὼ ἢ, ὥς τέκνον, παιδεία εἰμὶ
 ἢδ' ἡ Σιωῆδης σι, καὶ γνωρίμην, εἰ καὶ μηδὲ πο-
 εἰς τέλθ' με πεπείρασται. ἡλίχα μὲν ἔν τῷ
 35 ἀγαθῷ περὶ ἡ λιδόξόθ' ἡρόμεθ, αὐτὴ παρ-
 εἰρηκην. ἔδ' ἐν γὰρ ὅπ' μὴ ἐργάτης ἔσθ, τῷ
 σῶματι

σῶματι πονῶν, καὶν τότε τ' ἄπασαν ἐλπί-
 σα, τὴν βίαν τεθειμῆτο. ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν,
 ὀλίγα καὶ ἀθροῖα λαμβάνων, ταπεινὸς τ' ἡγνώ-
 μιν, εὐτελής ὃ τινὲς ἀνέσθεν, ἕτεροι φίλοις
 ἐπιδικάσιμῳ, ἕτεροι ἐχθροῖς φοβερός, ἕτεροι τοῖς
 πολίταις ζηλωτὸς, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης,
 καὶ τῶν ἐν τῷ πολλῷ δήμῳ εἷς, αἰετὸν τὸν ἀνέ-
 χοντα ὑποπλήσων, καὶ τὸν λέγειν διωκόμενον
 διεραπύων, λάτρωβρον ζῶν, καὶ τῷ κρείττοντι
 ἔρμαιον ὢν. εἶδεν καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος 10
 ἡμίονο, καὶ θαυμάσια πολλὰ ὕψι ἐργάσασθαι, τινὲς
 μὲν τέχνῳ ἅπαντες ἐπαινέσονται, ἕκαστος δὲ
 ὅστις τ' ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχει, εὐξαίῃ ἂν
 σοὶ ὅμοιοι γινώσκονται. οἱ δὲ γὰρ ἂν ἦς, βέλτερος
 καὶ χειρότερος, καὶ ἀποχειρεθείη νομιδήσῃ. 15
 ὡς δὲ μοι πείθῃ, ἀφῆκεν μὲν σοὶ πολλὰ ὅτι
 εἶδεν παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ ἀράξεις θαυ-
 μασίας, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάν-
 των, ὡς εἰπὴν, ἔμπειρον ὑποφαίνουσα, καὶ τ'
 ψυχῇ ὅσον σοὶ κυριώτατόν ἐστι, κατακασμῆσω 20
 πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, ζωφροσύνη.
 δικαιοσύνη, εὐσεβεία, ἀνδρεία, ἐπιεικεία, σω-
 φροσύνη, καρτερία, πῶς τῶν χαλῶν ἔρωπι, τῇ ἀρετῇ
 τὰ σμυνότατα ὁρμῇ. ταῦτα γὰρ ὅστις ὁ τοῦ
 ψυχῆς ἀκρόατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσῃ 25
 δὲ σε ἕτεροι παλαιὸν ἔδιν, ἕτεροι νῦν γινώσκονται
 δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα ἀνέσθῃ μετ' ἐμῶν.
 καὶ ὅλως, ἅπαντα ὅποσα ὅτι ταῦτα δεῖα, ταῦτα
 ἀνθρώπινα, ἕκαστος μακρόν σε διδάσσομαι, καὶ
 ὁ νῦν πίνης, ὁ τῷ δέοντι, βελόπαιονος π 30
 αἰετὶ ἀθροῖα ἕτοιμα τέχνης, μετ' ὀλίγον ἄπασιν
 ζηλωτὸς, καὶ ὁπρὸν ἐστὶ, πινόμενος, καὶ
 ἐπαινόμενος, καὶ ὅτι τοῖς ἀείτοις εὐδοκίμῃ,
 καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν καὶ πλείονας ἀνδρῶν ὑπο-
 βλεπόμενος. εἰδὴτα μὲν τοιαύτως ἀμπερό- 35
 μῳ, εἰδὴτα τινὲς αὐτῆς, πᾶν δὲ λαμ-
 πρὸν

- φράν ἐφόρει) ἀρχῆς ἢ καὶ περὶ δριᾶς ἀξίον
 νῦν. καὶ περὶ ἀποδραῖας, ἐπὶ ὅτι τῆς ἀλλο-
 διαπῆς ἀγνώεις, ἐπὶ ἀφαιρῆς ἔστη. τοιαῦτά σοι
 φειθήσω τὰ γυναιέματα, ὥστε τῷ ὁρῶντι
 5 ἔχας ἔσθ, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τὴν
 δακτύλῳ, ὅτι ἐκείνῳ, λέγων. ἀν δὲ π
 σπεδῆς ἀξίον ἢ, καὶ τὸ φίλος, ἢ καὶ τὸ π
 λιν ὅλῳ καταλαμβάη, εἰς σε πάντες ἀπο-
 βλέπουσαι. καὶ περὶ λέγων τύχης, καὶ κινῶ-
 10 τες οἱ πολλοὶ ἀκύνουσαι, θαυμάζοντες, καὶ ἐν-
 δαιμονίζοντες σε τῷ λόγῳ τῆς διασάμεως, καὶ
 τὸν πατέρα τῆς ἐνυπνίου. ὃ ἢ λέγῃ, ὡς
 ἀρα ἀθάνατοι γίνονται πνεις ὅς ἀνδρῶπων
 τὸτο σοι φειποιήσω, καὶ γὰρ ὡς αὐτὸς ἐκ τῆ
 15 βίης ἀπέλθης, ὅποτε παύσῃ σωὼν τοῖς π
 παιδῶν, καὶ περὶ σμυλῶν τοῖς αἰεσίς. ὁ
 ρᾶς τὸν Δημοδοτῆν ἐκείνον, τίνῃ ὄντα,
 ἐγὼ ἠλίκον ἐποίησα; ὁρᾶς τὸν Αἰγίνῳ, ὅς
 20 ἐμὲ Φίλιππῳ ἐδρεπόσθην; ὃ ἢ Σακρά-
 τῆς, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἐριμογλυφικῇ ταύτῃ
 βαρεῖς ἐπὶ τὰ τάχιστα ζῶντες τὸ κρείσσον,
 καὶ δρεπιδόσας παρ' αὐτῆς νύτομάλῃσιν ὡς
 ἐμὲ, ἀκύνεις ὡς παρὰ πάντων ἀδεται; ἀρεῖς ἢ
 25 αὐτὸν τιλικύτης, καὶ τοῦτους ἀνδρας, καὶ
 περὶ λαμπράς, καὶ λόγους σεμνὰς, καὶ γῆμα
 ἐνσπεπῆς, καὶ πρὶν, καὶ δόξαν, καὶ ἐπαινον,
 καὶ περὶ δριᾶς, καὶ δυνάμιν, καὶ ἀρχάς, καὶ τὸ
 ὅτι λόγους ἐνδοκίμειν, καὶ τὸ ὅτι σωῖται ἐν-
 30 δαιμονίζονται, καὶ τὸν τε πινάρῳ ἐνδύσῃ, καὶ
 γῆμα δολοσπεπῆς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ
 γλυτεῖα, καὶ κοπίας, καὶ κολαπῆρας ἐν τοῖν
 χερσὶν ἔχεις, καὶ τὸν νεκρὸν εἰς τὸ ἔργον, χα-
 35 μαίπῃς, καὶ χαμαίῃσιν, καὶ πάντα ῥόπον
 ταπεινός. ἀνακύνῃς ἢ ὑδὲ ποτε ὑδὲ ἀνδρῶ-
 νος, ὑδὲ ἐλδῶν, ὑδὲ ἐπὶ πρῶν, ἀλλὰ τὰ

μ' ἔργα ὅπως εὐρυθμα, καὶ οὐρήματα ἔστι σοι,
 περὶ τοῦτον, ὅπως ὃ αὐτὸς εὐρυθμος τε, καὶ κόσμος
 ἔσθι, ἥμισυ πεφροντικῶς, ἀλλ' ἀπρότερον ποιεῖν
 σταυτὸν λίσσον.

5. Ταῦτα ἔπ' ἀγένης αὐτῆς, ἡ περὶ μέ- 5
 νας ἐγὼ τὸ τέλ' ὅτ' ἄν' λόγων, ἀναστὰς ἀπὸ
 φηνάμην, καὶ τὴν ἀμοιβὴν ἐκείνῳ, καὶ ἔργα-
 πικὴν ἀπολιπὼν, μετεβάνον πρὸς τὴν παι-
 δεῖαν μάλα γαλήνῃ, καὶ μάλα, ἔπει μοι,
 καὶ εἰς νῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς 10
 ἐνδὺς ἐκ ὀλίγας ἀρχαῖς μοι χθὲς ἐνέβι-
 λητο. ἡ δ' ἀπὸ λειψύτης, τὸ μ' ἔφθινον ἡ-
 γανάκει, καὶ τὴν χεῖρα συνεκέρτει, καὶ τοῦ ὁ-
 δόντος ἐνέφριε. τέλ' ὅτ' ὡς περὶ τὴν Νιό-
 βην, ἀκούσθ' ἐπεπύγει, καὶ εἰς λίσσον μετεβέ- 15
 λητο. εἰ δ' ἐπερὶ τοῦτο ἔπαυε, μὴ ἀπιστήσῃς,
 θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄντες. ἡ ἐτέρα δ' ἔπει
 με ἀπὸ δῶτα, τοιγαρὶν ἀμείβομαι σε, ἔφη,
 τῆς δ' τῆς δικαιοσύνης, ὅτι χαλῶς τὴν δίκην
 ἐδίκασας, καὶ ἐλθὲ ἡδὴ, ὅπως τὰς τῶ ὀχι- 20
 μαί' (δείξασά τι ὅχιμα ὑπερτέρων ἱππῶν
 τινῶν, τῶ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἴδης οἷα
 καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολοθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃς ἐ-
 μέλλας. ἐπεὶ δ' ἀνῆλθον, ἡ μ' ἐλαυνε, καὶ
 ὑφ' ἡμῶν. ἀρθεὶς δ' εἰς ὑψ' ὅτ' ἐγὼ ἐπιστόπον 25
 ἀπὸ τῆς ἐμῆς ἀρξάμενος ἀρχὴ πρὸς ἐσπέρην,
 πόλεις καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καὶ δαίμων ὁ Τειπλόλε-
 μος ἀποπείρων τι ἐς τὴν γῆν. ἐκίτε μὲν
 τοι μέμνημαι ὅτ' ἐπὶ τὸ σπειρόμενον ἐκείνο λῶ,
 πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτ' ἀπὸ τῶν ἀφ' ὧν οἱ 30
 ἄνθρωποι ἐπὶ νῦν, καὶ μετ' ἐν φημί, καὶ ὅς
 ἡμοῖς τῇ πῆσει, παρέπιμπον. δείξασα δέ
 μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μετὰ τοῖς ἐπαυνοῖσι ἐκείνοις,
 ἐπ' ἀνῆγαγόν με αὖτις, ἐκίτε αὐτῶν τὴν ἐδὴ τα
 ἐκείνῳ ἐνδεύκοντα ἦν εἶχον ἀριπράγμον, 35
 ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν ἐν πάρῳ τις ἐπ' ἀνῆκεν.

καταλα-

καταλαβῶσα ἔν κ' τὸν πατέρα ἐς ὧτα, κ' αὐτὴν
νοντα, ἐδείκνυνεν αὐτῷ ἐκείνῳ ὃ ἐδῆτα, καὶ
οἶθ' ἦχοιμι. κ' τί κ' ὑπέμνησεν, οἶα μικρὸν δὴ
αὐτὴ ἐμὲ ἐβλάσαντο.

- 5 6. Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔπαι
ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεῖς, πρὸς τ' τ' πληγῶν ἐπὶ
βον. μετὰ τὸ ἡ λέρντος, Ἡρόκλειος ἔφη τις, ὁ
μακρὸν τὸ ἐνύπνιον κ' διχαυικόν. εἴτ' ἄλλῃ
ὑπέκρυσσε, Χειμεινὸς οὐνεῖθ', ὅτε μή τις αἰεὶ
10 αἰ νύκτες, ἢ τάχα πε πρίεσπερθ', ὥσπερ ὁ Ἡ
ρακλῆος κ' αὐτός ὄσι. Τί δ' ἔν ἐπὶ λένειν ἀπὸ
ληρήσας ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, κ' μνηστῆρας πε
δικῆς νυκτός, κ' οὐείρων παλαιῶν κ' ἡδὴ γή
ρακότων; ἔωλθ' γὰρ ἔ ψυχρολογίᾳ. μὴ οὐνεῖ
15 πνῶν ἡμᾶς ὑπεκρίβας πνας ὑπέκρινεν; ἔκ, ὁ
ῥα δέ. ἔδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποιε δινγέμενθ' ἢ
ἐνύπνιον ὡς ἐδοκεῖ αὐτῷ, κ' ἐν τῇ παρῶα οἰκίᾳ
κ' τὰ ἄλλα, ἴσε γὰρ ἔχ ὑπέκρυσιν τ' ὅψιν, ἔκ
ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκῶς αὐτὰ διεξήλθε, καὶ ταῦτα
20 ἐν τῷ πολέμῳ, κ' ἀπογινώσκει πράγματων ὅσα
ἐσῶτων πολεμίων, ἀλλὰ π κ' χρίσιμον εἶχε
ἢ διήγησις. κ' τίνῳ χεῖρὶ τῶτον οὐνεῖθ' δι
γησάμεν ἐκείνῳ ἔτεχα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ
βελτίῳ βέπωνται, κ' παιδείας ἔχωνται, καὶ
25 μάλιστα, εἴ τις αὐτῷ ὑπὸ πείρας ἐδιδόκακεῖ, κ'
πρὸς τὰ ἡπῶ ἀποκλίει, φύσιν ἔκ ἀγνῆν δι
φθείρων. ὁπρῶν δῆσειαι, εἴ οἱ δ' ὅπ' ἐκείνῳ
ἀκέρως τὰ μύθη, ἰκανὸν ἑαυτῷ ὡς εἰς μαῖ
αὐτῶν δῆσειαι, ἐννοῶν οἶθ' μ' ὦν, πρὸς τὰ
30 χάλλισα ὥρμησα, κ' πασδεῖας ἐπεθύμησα, μη
δὲν ἀποδείλιάσας πρὸς τ' πείαν τ' τότε, οἶθ'
ἢ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ κ' μνηστῆρας ἄλλῃ
ἔδενος γὰρ τ' λιθογλύφων ἀδούξοιτεςθ'.

Διάλογος β'.

Θεῶν Ἐκκλησία.

3

ΖΕΥΣ. ΜΗκέπ τονδορίζετε, ὦ θεοί,
 μὴ ὅτι χτὶ γαίης συστρεβό-
 μοι, πρὸς ἑς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀναγα-
 κίστιες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιον μετέχουσιν ἡμῖν 10
 τὸ συμποσίον. ἀλλ' ἐπεὶ ἄποδεδοται σοὶ
 τέτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανε-
 ρόν, τὰ δοκούντά μοι, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ ὅτι
 καὶ κήρυξες, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα, τὸ ἐκ νόμου.
 ΕΡΜ. Ἀκούε, σῖγα. τίς ἀγορεύειν βέλειαί 15
 ἤν' τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἢ ὅτι σκέψις
 σοὶ ἤν' μετάρχων καὶ ξένων. ΜΩΜ. Ἐγὼ
 ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ὀπιθέψαις εἰπεῖν.
 ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἡδὴ ἐφίησιν. ὥστε ἔ-
 δέν ἐμὸν δέησιν. ΜΩΜ. Φημὶ τῶντων δεῖν 20
 ποιεῖν ἐνίκης ἡμῶν, οἷς ἐκ ἀπόχρη θεὸς ὅς ἀν-
 θρώπων αὐτοῦ γαγυῖσθαι, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ τοὺς
 ἀκλέτους, καὶ διεφθόνας αὐτοῦ ἰσότητους ἡμῖν
 ἀποφανῶσιν, ἔδεν μέγα, ἔδεν νεανικὸν αἰόνται
 ἐργάζεσθαι, ἀξιοῦ ὅτι ὦ Ζεῦ, μὲ παρρησίας 25
 μοι δύναι εἰπεῖν. ἔδεν γὰρ ἂν ἄλλως δυναιμῶν.
 ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλάττωρός εἰμι τῷ
 γλῶττι, καὶ ἔδεν ἂν κατασπαπῆτομαι ἤν' ἔ-
 χαλῶς γυνομένην. διελέσχον γὰρ ἅπαντα, καὶ
 λέγω τὰ δοκούντά μοι ἐς τὸ φανερόν, ἔδεν δε- 30
 διῶς πινε, ἔδεν ὑπὸ αἰδέος ὀπιχαλύπτων τῷ
 γυνομένῳ, ὥστε καὶ ἐπαχθεῖς δοκῶ τίς πολλοῖς,
 καὶ Συκοφαντικός τῷ φύσιν, δημόσιός τις κα-
 τήγορος ὑπὸ αὐτῇ ἐπνομαζόμενος. πλὴν
 ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ' ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ 35
 Ζεῦ, ἐδιδῶς μετ' ὅξεσας εἰπεῖν, ἔδεν ὑποσεί-
 λασθαι

- λάμψουσιν ἐρῶ. Πολλοὶ γάρ φημι ἐκ ἀγαπῶν-
 τες, ὅπως πὶ μετέχουσιν αὐτῇ ἡμῖν ζω-
 δρίων, καὶ ἐνὶ χαλκῷ οὐκ ὀπίσθης, καὶ ταῦτα, ἵνα
 τοὶ ὅς ἡμῶν οὐκ ὄντες, ὅτι καὶ τοῦ ὑποκρίναι-
 5 καὶ διασωτὰς τοῦ αὐτῶν ἀνῆλθον ἐς τὸν ἕξ-
 νον, καὶ παρενέγκαν. καὶ νῦν οὐκ ὀπίσθης δια-
 μάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, ἐν
 καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μεπίκιον. Ζ Ε Τ Σ.
 Μὴ δὲν αἰνιγματωδῶς, ὡς Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς
 10 καὶ διαρρήδην λέγε, περὶ τοῦ καὶ τῆς νομα-
 νῶν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέρριπται περὶ ὁ λόγος, ὡς
 πολλὰς εἰχάζειν, καὶ ἐφαρμύζειν ἄλλοτε ἄλλοι
 τοῖς λεγόμενοις. καὶ ὅς παρρησιασθῶ ὅτι, κα-
 δὲν ὁκνεῖν λέγειν.
- 15 2. Μ Ω Μ. Εἴ γε, ὡς Ζεὺς, ὅτι καὶ περὶ
 ζῶντες μετὰς τὴν παρρησίαν. Ποιεῖς γὰρ τὸ
 το βασιλικόν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρων
 ὡς ἐρῶ καὶ τῆς νομα. ὁ γὰρ περὶ ἡμεῶν αὐτῶν
 Διόνυσος ἡμῶν ἀνδρῶν ὢν, ἐν ἡμέρᾳ
 20 ῥόθεν, ἀλλὰ Συροφοίνικος πνὸς ἐμπόρου τῆ
 Κάλμης θυγατρὶδος, ἐπεὶ οὐκ ἤξιωσεν τῆς ἀ-
 θανάσιος, οἷος ἡ αὐτὸς ὄντων ἐ λέγει, ὅτι
 τὴν μίαν, ὅτε τὴν μέδην, ὅτε τὸ βα-
 δισμα. πάντες γὰρ οἶμαι ὁρᾶτε ὡς θῆλυς, καὶ
 25 γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανῆς, ἀκρότης ἐ-
 ωθεν ἀποπνέων. ὁ ὅς, καὶ ὅλως φατρίαν εἰπ-
 ποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χρόνον ἐπαρόμηνος παρ-
 εστὶ, καὶ θεὸς ἀπέρηνε, τὸν Πάνα, καὶ τὸν Σι-
 λινδόν, καὶ Σατύρους ἀχρεΐκους πινᾶς, καὶ αἰπόλους
 30 τοῦ πολλὰς, σκυρῆτικὰς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορ-
 φὰς ἀλλοκότους. ὢν ὁ μὲν, κέρας ἔχων, καὶ
 ὅσον ὅς ἡμῶν ἐς τὸ κατὰ αἰὶν ἐνικῶς, καὶ
 ἡμίονον βαδὺ καθεμύσθ, ὁλίγον βᾶν δια-
 ρον ὄει. ὁ ὅς, φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν
 35 ρίνα, ὅτι ὄντα τὰ πολλὰ ὁκνεῖν, Λυδὸς ὅ-
 τος. οἱ ὅς Σάπυροι, ὅς ἡς τὰ ὅτα καὶ αὐτὴν
 φαλακρὸν

φθλακροί, κερύσαι, οἷα τοῖς ἄρτι ἡυνηθεῖ-
 σιν ἐείρησεν τὰ κέραια ὑποφύεσαι, Φεύγετε π-
 νές οἱτες. ἔχουσιν ὃ καὶ ἔρως ἁπαντες. ὁρᾶτε οἷτες
 ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ ἡυνάδας; εἴτα θαυμαζομένη,
 εἰ χαπαφεργῶσιν ἡμῶν οἱ ἀνθρώποι, ὁρῶντες ἔτω
 γελοῖους θεὸς, καὶ τρεφούς; ἐγὼ γὰρ λέγειν, ὅτι
 καὶ δύο γυναικας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην
 ἔσαν αὐτῷ, τὴν τε Ἀειάδην, ἧς καὶ τον σέ-
 φανον ἐγκατέλεξε τὴν τῆς ἀσέβων χορῶν, τὴν δὲ
 Ἰθαίαν τὴν γεωργὸν θυγατέρα (καὶ ὁ πάντων γε- 10
 λιοτάτον, ὃ θεοί) καὶ τὴν κυρία τῆς Ἡερώνης,
 καὶ τὸτον ἀνήγαγε, ὡς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς εἰ μὴ
 ἔξει ἐν τῇ ἔρανῳ τὸ ζῶντες ἐκείνο, καὶ ὁ αὖ
 ἡγάπα κυνίδιον αὐτῆς. ταῦτα ἔχοντες ὑμῖν
 δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκῶσατε δὲ ἔν 15
 καὶ ἄλλως.

3. Ζ Ε Υ Σ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἶπης, μήτε
 φεῖ Ἀσκληπιῶ, μήτε φεῖ Ἡρακλῆος. ὁρῶ
 γὰρ οἱ φέρη τὰ λόγῳ. ἔτοι γὰρ, ὁ ἔν αὐτῇ ἰάται 20
 καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῆς νόσων, καὶ ἔστι

— πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων.

ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑὸς ὦν ἐμὸς, ἐκ ὀλίγων πόνων
 ἐπείατο τὴν ἀθανάσιαν, ὥστε μὴ χατηγῶρῃ αὐ-
 τῇ. Μ Ω Μ. Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, 25
 πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καί τοι εἰ μηδὲν ἄλλο ἔπι
 τὰ σημεῖα ἔχουσιν τῷ πυρός. εἰ δὲ ὄξῃν καὶ
 πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ
 αὖ εἶχον εἰπεῖν. Ζ Ε Υ Σ. Καὶ μὲν πρὸς
 ἐμὲ ἔξει μάλιστα, μὲν δὲ ἔν καμὲ ξενίας 30
 διώκεις; Μ Ω Μ. Ἐν Κρήτῃ μὲν ἐ μόνον
 τῆτο ἀκῶται ὄσιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι π φεῖ σέ
 λέγουσι, καὶ τάρων ὁπλίσκοντες. ἐγὼ δὲ ἔπε
 ἐκείνοις πείδομαι, ἔπε Ἀχαιῶν Αἰμιόσιν,
 ὑπεβλημαῖόν σε ἱὴ φέσκουσιν. ἀ καὶ μάλιστα 35
 ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγῶμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν

γάρ τοι ἀρχὴν τῇ τοιούτων παρενομημάτων,
 καὶ τὴν αἰτίαν τὴ νοθέσθαι ἡμῶν τὸ ζω-
 δριον σὺ, ὦ Ζεὺς, παρέχας, θνηταῖς ἐπιμυγνύ-
 μῳ· καὶ κατιῶν παρ' αὐτὰς ἐν ἄλλοτε ἄλλῃ
 5 γήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μὴ σε καταδύ-
 σῃ τις ξυλλαβῶν, ὅποτε ἂν ταῦρ· ἢς· ἢ τῇ
 χερσυχῶν τις κατεργάζεσθαι χρυσὸν ὄντα, καὶ
 ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμῳ, ἢ φέλλιον, ἢ ἐλλόδιον π-
 μῖν γῆν. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληχας γὰρ ἔχων
 10 τῇ ἡμιθέων τέτων. καὶ γὰρ ἂν ἄλλως εἰποιμῶν
 καὶ τὸ φράγμα γηλοϊότατ' ὅσιν, ὅπ' ἂν τις
 ἄφνω ἀκύσῃ, ὅτι ὁ Ἑσυχλῆς μὲν θεὸς ἀπε-
 δείχθη, ὁ δ' Ἐυρυθέως ὅς ἐπέταπεν αὐτῷ τὴν
 θνηκε. καὶ πλησὺν Ἑσυχλῆς νεῶς, οἵκατε ὄν-
 15 τῳ, καὶ Ἐυρυθέως τάφῳ, τὴ δεσπότῃ αὐτῷ·
 καὶ πάλιν ἐν Οἰβάαις, Διόνυσῳ μῶν, θεός· εἰ
 δὲ ἀνέψοι αὐτῷ, ὁ Πενθέας, ὁ Ἀχλιδίων, καὶ
 ὁ Λαάρχῳ, ἀνδρώπων ἀπάντων κακοδαίμων-
 νέεσσι. ἀφ' ὧν ἅπαξ σὺ, ὦ Ζεὺς, ἀνέφξας τοῖς
 20 τοιούτοις τὰς θυέας, καὶ ὅπ' αὖθις θνηταῖς ἐστῆται,
 ἅπαντες μεμύμωται σὲ. καὶ ἔχ' ἀρρενες μόνον,
 ἀλλ' ὅσ' αἰχρῶν, καὶ αἰ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ ἐκ
 οἶδε τὸν Ἀχιλῆα, καὶ τὸν Τιθωνόν, καὶ τὸν Ἑρ-
 ουμῖωνα, καὶ τὸν Ἰάσωνα, καὶ τὰς ἄλλας; ὥστε
 25 ταῦτα μὲν εἴπην μοι δοκῶ. μακρὸν γὰρ ἂν τὸ
 διελέγχειν γήροισι.

4. Ζ Ε Τ Σ. Μηδὲν φεῖ τῷ Γανυμήδεις,
 ὦ Μῶμε, εἵπης. Χαλεπανῶ γὰρ εἰ λυπῆσαις τὸ
 30 μερῶν, ὀνειδίσας ἐς τὸ γῆρῳ. Μ Ω Μ.
 Ουκοῦν μὴ δ' φεῖ τῷ αἰετῷ εἵπω, ὅτι καὶ
 ἔτ' ἐν τῷ ἔσαν ὄντι, ὅπ' αὖθις βασιλεὺς
 σκήπτρῳ καθεζόμενῳ, καὶ μονονεχ' ὅπ' αὖθις
 κεφαλὴν σε νεοπύδων, θεὸς εἶ) δοκῶν; ἢ καὶ
 35 τῶτον τῷ Γανυμήδεις ἐνεκα εἰσομῶν; ἀλλ' ὁ
 Ἀχις γὰρ, ὦ Ζεὺς, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σα-
 εἰζι.

βασιλεὺς ποῦθεν ἡμῖν ἐπεισεκκληθήσαντες; ἢ
 ὁ Μίθρης ἐκεῖνός ἐστι ὁ Μηδός, ὁ τὸν χάριν
 καὶ τὴν πᾶσαν, ἐδὲ Ἑλλωρίζων τῇ φωνῇ.
 ὥς ἐστιν ὡς περὶ πῆ πῆς, ζωῶνσι. Τοιγαροῦν
 οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες ἀπο-
 στήν, μακροῦ ἡμῖν χαίρει εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπα-
 θανατῶνσι, καὶ θεὸς χειροτονῶσιν, ὥς ἂν ἐτελή-
 σωσι, τὸν αὐτὸν ῥόπον, ὅν ποτε καὶ Ζάμολξις
 δούλῳ ὦν, παρενεγέρθη, ἐκ οἷοι ὅπως διαλα-
 θῶν. καὶ τοι ταῦτα πάντα, ὧς θεοὶ, μέγιστα. 10
 σὺ δ' ὧς κυροπρόσωπε, καὶ κυροδοσὶν ἐσαλμῶμε
 Αἰγυπτίῃς, τίς εἶ, ὧς βέλπτε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς
 εἶδ' ὑλακτῶν; τί δ' βελόμηνός, καὶ ὁ Μεμφίτης
 ἔστ' αὐτῶν, ὁ ποικίλος, περσικωεῖται, καὶ
 χρῆ, καὶ περσῆτας ἔχει; αἰχμῶμα δ' ἰδίδας, 15
 καὶ πηδῆκας εἰπεῖν, καὶ πρᾶγας, καὶ ἄλλα
 πολλὰ γλοιοότερα, ἐκ οἷοι ὅπως ἔξ Αἰγυπτῆ
 παρὰ βυθίοντα ἐς τὸν ἔρανδον. αὐμεῖς, ὧς θεοὶ,
 πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶντες ὅτι τις, ἢ καὶ μάλλον
 ὑμῶν περσικωεῖσθαι; ἢ σὺ, ὧς Ζεὺς, πῶς φέ- 20
 ρεις, ἐπειδὴν χρεὶς κέσται φύσιν σοι; Ζ Ε Υ,
 Αἰχμῆ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῆς τὰ πρὸ τῶν
 Αἰγυπτίων. ὅμως δ' οὐκ, ὧς Μῶσις, τὰ πολλὰ
 αὐτῶν, αἰνίγματά ὄντι, καὶ ἐπ' αὐτῶν χρῆ ἡταιγα-
 λᾶν ἀμύητον ὄντα. Μ Ω Μ. Πάνυ γὰρ μυ- 25
 σθεῖων, ὧς Ζεὺς, δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, θεὸς γὰρ,
 τοῦ θεοῦ· κυροκράτης δ' ἢ, τοῦ κυροκεφά-
 λας.

5. Ζ Ε Υ Σ. Ἐὰ φημι τὰ τῶν Αἰ-
 γυπτίων, ἄλλοτε γὰρ φῆς τέτων ὅπισκεύομεθα 30
 ὅτι γλοῆς. σὺ δ' πρὸ ἄλλας λέγει. Μ Ω Μ.
 Τὸν Τροφώνιον, ὧς Ζεὺς, καὶ ὁ μάλιστα με ἀπο-
 πνίγει, τὸν Ἀμφίλοχον· ὅς ἐναγὺς ἀνδρῶ-
 πε, καὶ μεβελόις ὑὸς ὦν, θεοπιωδῆς ὁ γλυ-
 ναῖός ἐν Κιλικίᾳ, φάσθαι μὲν τὰ πολλὰ, καὶ 35
 γρηθῶν τὴν δυνάμιν ὁβλοῖν ἐρεχε. τοιγαροῦν

- ἔκ' ἐπ' σὺ, ὦ Ἀπολλον εὐδοκίμεις, ἀλλὰ ἔδην
 πᾶς λίθ' ὅ, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμοφθεῖ, ὅς ἀν
 ἐλαίῳ φειχούῃ, καὶ στεφάνος ἔχη, καὶ γόνιθ'
 ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἶπν. ἦ δὲ καὶ
 5 ὁ Πολυδάμανθ' ὅτ' ἀθλητὰς ἀνδρίας ἰάται
 τὸν πυρέθοντα ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεα-
 γῆρος ἐν Θάτῳ, καὶ Ἐκπτεὶ δύσκειν ἐν Ἰλίου,
 καὶ Περτεσιλάῳ κατανίκευ ἐν Χερρόνῳ,
 ἀφ' ἧδ' ἔν τισσὶν γέρονά μιν, ὅπιδέδωκε
 10 μᾶλλον ἢ ὀππορσία, καὶ ἱερουσία. καὶ ὅλως,
 καταπεφρονήχασιν ἡμῶν εὖ ποιεῖντες, καὶ ταῦ-
 τα μὲν αὖτ' ἤν' νόθων, καὶ παρεγγεγῆτων.
 ἐγὼ δ' ἢ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἦδη ἀκέων,
 ὅτε ῥντων πινῶν παρ' ἡμῖν, ἔτε συζῆσαι ὅλως
 15 θωιαμύων, πένυ, ὦ Ζεὺ, καὶ ὅπ' τέτοις γε-
 λῶ. ἦ πῦρ γάρ ὅστιν ἡ πολυδρῦλληθ' ἀρετῇ,
 καὶ φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα,
 καὶ κενὰ περὶ γμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν
 ἀνδρῶν τῶν φιλοσόφων ὀπιωνθέντα, καὶ ὅμοις
 20 αὐτοχέλια ὄντα, ἔτω τὸν ἀνοήτους πίπτειν,
 ὥς ἐδὲ ἡμῖν, ἔδὲ ζῆειν βλέπεται, εἰδὼς ὅπ'
 καὶ μυνείας ἡκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τιλὼ
 τύχῃ περὶ ἔξωσαν τὰ μεμωραμένα, καὶ ἃ ἔξ
 ἀρχῆς ἐχέσω ἐπεκλώσῃ. ἡδέως ἂν ἔν ἐροί-
 25 μέν σε, ὦ Ζεὺ, εἰ πα εἶδες ἢ ἀρετῇ, ἢ φύ-
 σιν, ἢ εἰμαρμένῳ. ὅπ' μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκέραις
 ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διαβίβαις, οἶδα, εἰ μὴ
 καὶ κωρὸς τις εἶ ὡς βοώντων αὐτῶν μὴ ἐπαίειν.
 πολλὰ ἔπ' ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον.
 30 ὁρῶ γὰρ τὸν πολλὰς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ
 συνείποντας, ἐκείνους μάλιστα, ὧν κατὰ νόστον ἢ
 παρρησίᾳ τῶν λέγων. πῆρας γὰρ εἰ ἐδέλεις, ὦ
 Ζεὺ, Ψήφισμά τι αὖτ' ἐτέων ἀναγνώσκειαι ἢ
 δὴ συγγεγραμμένον. Ζ Ε Υ Σ. Ἀνάγνωθι.
 35 ἔ πάντα γὰρ ἀλόγως ὑπάτω. καὶ δεῖ τὰ πολλὰ
 αὐτῶν ὅπ' ἔχειν, ὡς μὴ ὅπ' ἔπαιον αὐτὸν γίγνηται.
 Ψήφισμα

Ψήρισμα.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

3

6. Ἑκκλησίας ἐν ὅμοις ἀγορεύουσιν, ἐξ ὁμοῦ
 ἰσαμύς, ὁ Ζῶς ἐφρυτάει, καὶ
 περὶ ὁμοῦ Ποσειδῶν, ἐπεσάται Ἀπόλλων, ἐξ ἡμι-
 ματάει Μῶμ Θ τῆς νυκλὸς, καὶ ὁ ὕπνῳ τὸ γνῶ 10
 μιν εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων ἔμῳ
 Ἑλλήνες, ἀλλὰ καὶ Βάρβαροι, ὁμοῦ αἰετοὶ
 ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγε-
 φέντες, ὥς οἱ δὲ ὅπως καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπε-
 πλήχασιν μὲν τὸ ἔργον, ὡς μεσὲν εἶναι τὸ συμπόσιον 15
 ὅχλου παρεγγεφέντων πολυγλώσσων πινῶν, καὶ ξυγ-
 κλύδων. ὁππότε οἱ καὶ ἡ ἀμειβομένη, καὶ τὸ
 νέκλαρ, ὥς μενᾶς ἦδη τὴν κοτύλιν εἶναι, διὰ τὸ
 πληθύνειν τῶν πινόντων, οἱ δὲ ὑπὸ αὐτῶν πα-
 ρωσάμενοι τὸν παλαιὸν τε, καὶ ἀληθεῖς θεὸς 20
 περὶ δόξας ἡξιώχασιν ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ
 πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ ἀσπμαῶς δέλυσσι, διδύ-
 χθω τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ ξυλλεγνῶναι μὲν ἐκ-
 κλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ ῥοπᾶς χειμεριῶν,
 ἐλπίς δὲ ὁππότε τὸν τελεῖς θεὸς ἐπὶ αὐτῶν, 25
 μὲν, ἐκ τῆς παλαιᾶς βελῆς τῆς ὁππότε Κρόνος,
 τέλειας δὲ ἐκ τῶν δίδυχα καὶ ἐν αὐτοῖς, τὸν
 Δία. Τέλειας δὲ τὸν ὁππότε τὸν τελεῖς, αὐτοὺς μὲν
 καὶ δίδυχα ὁμοσπίας τὸν νόμιμον ὅρκον, τὸν
 Σπύρα. τὸν Ἑρμῆν δὲ, κηρύξαντα ξυμπα- 30
 γεῖν ἅπαντας, ὅσοι αἰετοὶ ξυμτελεῖν εἰς τὸ
 Σωέριον. τὸν δὲ ἡκεῖν μάρτυρας ἐπαγορεύουσιν
 ἐν ὁμοῖς, καὶ ἀποδείξεις τῶν ἡμῶν. τὸν τε οὖν
 δὲ, οἱ μὲν, παρίτωσαν καὶ ἕνα, οἱ δὲ, ὁπ-
 πότε τὸν ὁππότε τὸν τελεῖς, ἡ θεὸς εἶναι, 35
 ἡ καὶ ἀπέμψουσιν ὅτι τὰ σφέτερά ἡεῖα, καὶ τὰς

δῆκας τὰς περὶ τὰς ἀποκαταστάσεις. ὡς δὲ τις ἀλλῶ τῶν
 ἀποκαταστάσεων, καὶ ἀπὸ τῶν ἐπιγινωσκόντων ἐκ-
 κριθέντων ἀποκαταστάσεων τῶν ἑαυτῶν, ἐς τὸν τέρτα-
 ρον ἐμπεσὶν τὸτον. ἐργάζεσθαι ὅτι τὰ αὐτὰ
 5 ἔχουσιν. καὶ μήτε τὸ Ἀδελφῶν ἰατρῶν, μήτε τὸν
 Ἀσκληπιὸν χρυσωθεῖν, μήτε τὸ Ἀπόλλων το-
 σαῦτα μόνον πειθεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπιλεξάμενον,
 μάντιν, ἢ κιθαριστὴν, ἢ ἰατρὸν ἔῃ. τοῖς ὅ-
 φιλοσόφοις περὶ πειθεῖν, μὴ ἀναπλάθῃν καινὰ
 10 ὀνόματα, μήτε ληθεῖν τὰ ὧν ἐκ ἴσασιν. ὅπο-
 σοι ὅτι ἡδὴ νῦν ἢ δυσιστῶν ἡγεῖσθαι, ἐκείνων
 μὴ καταδιδόναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι
 ὅτι ἡ Διὸς, ἡ Ἡρας, ἡ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων
 τινος, ἐκείνοις ὅτι τάφον ἔχουσιν τὴν πόλιν, καὶ ἐν-
 15 ἑλῶν ἐπισημαίνει ἀντὶ βασιλῆως. ὡς δὲ τις παρακλῆ-
 σις κηρύσσει, καὶ μὴ ἐδελήσῃ ὅτι τὸ ἐπιγινώ-
 μονας ἐλθεῖν, εἰρημῶν αὐτῶν καταδιδόντων.
 Ζ Ε Τ Σ. Τὸτο μὲν ἡμῖν τὸ Ψήφισμα διχαί-
 20 πατον, ὡς Μῶμε, καὶ ὅπως δοκεῖ, ἀναλινάτω τὸ
 χεῖρα. μᾶλλον ὅτι ἔγωγε γινώσκω. πλείους γὰρ οἶδ'
 ὅτι ἔσονται, οἳ μὴ χειροτονήσαντες. ἀλλὰ νῦν
 μὴ, ἀπὸ τῆς. ὅποταν ὅτι κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἢ κε-
 τε, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα,
 καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, παρδόνον, καὶ μη-
 25 βός, καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως θεὸς ἐγγύετο, καὶ φυ-
 λῶν, καὶ φερόμενος. ὡς ὅστις ἀνὴρ μὴ παρόντης,
 ἐὰν μελήσει τοῖς ἐπιγινώσκουσιν, εἰ νεὼν τις μέ-
 γαν ὅτι γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἀνθρώποι θεὸν αὐ-
 τὸν ἔῃ νομίζουσιν.

30

35

Διάλογος

Διάλογος γ'.

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

5

ΤΙΜΩΝ. **Ω** Ζεὺ φίλε, καὶ ξένιε, καὶ ἐ-
 ταιρεῖε, καὶ ἐφέςτε, καὶ ἀ-
 σερσηπταί, καὶ ὄρκειε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ εἰγ-
 δυπε, καὶ εἰ πῶς ἄλλο οἱ ἐμβρόντηται πομπῇ 10
 χαλᾶσι· καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέ-
 ρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γνόμενος
 ὑπερίδεις τὸ πῖπτον τῶ μέγρε, καὶ ἀναπληροῖς
 τὸ κεχρηγὸς τῶ ρυθμῷ. πῶς σε νῦν ἡ εἰσιμα-
 ρα γὰρ ἀσερπη, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντῇ, καὶ ὁ 15
 αἰδολόγος, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κραταιός;
 ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆς ἡδὴ ἀναπέφηνε, καὶ
 χαπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῶ πατάγε
 τῷ ὀνόματι. τὸ δ' αἰδοῦμαι σε, καὶ ἐκκρό-
 λον ὄπλον, καὶ πρὸ χειρὸς ἔναι οἷον ἡμῖν τε 20
 λέως ἀπείσθη, καὶ ψυχρὸν ὄει, μηδὲ ὀλίγον
 σπινθῆρα ὀργῆς καὶ τῷ ἀδικούντων διαφυλάτ-
 τον. θάπρον γὰρ τῷ ὀππορκεῖν πῶς ὀπιχει-
 ρόντων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν ἂν, ἢ τῷ τῶ
 πανδαμάτορος κεραυνῷ φλόγα. ἔτω δαλὸν 25
 τίνα ἐπαναλείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ
 μὲν ἢ χαπνὸν ἀπ' αὐτῶν μὴ δεδιέναι. μόνον δ'
 τὸ οἶεσθαι ἀπολαύειν τῶ θαύματι, ὅτι ἀ-
 γαπληθῆσονται τ' ἀσκόλα, ὥς ἡδὴ διὰ ταῦ-
 τά σοι καὶ ὁ Σαλμωνίδης ἀντιβροντῶν ἐτόλμα, ἢ 30
 πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς ἔτω ψυχρὸν τ'
 ὀργὴν Δία, διεμμερὸς ἀνῆρ, καὶ μεγαλαυχέ-
 μος. Πῶς γὰρ ὅτε γε κατὰ τὸ ὑπὸ μαν-
 δραχέα καθάδεις; ὅς ἔτε τῷ ὀππορκεντων
 ἀκύνεις, ἔτε τοὺς ἀδικούντας ὀπιχεσπείς, λημᾶς 35
 εἶ, καὶ ἀμβλυώπεις πρὸς τὰ γυγόμενα, καὶ τὰ

κίαν; πόσι Φαέδοντες ἢ Δακαλίωνες ἱκανοὶ
 πρὸς ὅτως ὑφ' ἀνὴλον ὕβειν τὰ βίαι; ἵνα γὰρ
 τὰ κοινὰ ἐάσας, τὰ μὲν εἶπω, τοσούτους Ἀθη-
 ναίων εἰς ὕψ' ἄρας, καὶ πλεσίους ἐκ πενήσα-
 των ἀπορήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δειομένοις ὅπκι- 5
 ρήσας, μᾶλλον ὅ' ἀδρόν ἐς εὐεργεσίαν τῶν
 φίλων ἐκχέας τὸν πλεόν. ἐπειδὴ πένης διὰ
 ταῦτα ἐχθρόβην, ἐκ ἔτι ὕδ' γνωρίζομαι
 πρὸς αὐτῶν, ὅτε πρὸς ἐλπίστοινοὶ τῶς ὑπε-
 ρήσαντες, καὶ πρὸς σκυῶντες, χακτὸ ἐμὲ νύ- 10
 μαλ' ἀνηρημένοι. ἀλλ' ὡς περ καὶ ὁ δ' ὦ βα-
 δίζων ἐντύχοιμί τινι αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ σήλιω
 παλαιῷ νεκρῷ ὑπῆσαν, ὑπὸ τῷ χερόνι ἀνατι-
 στειμένῳ παύειν χονταί, μηδὲ ἀναγνόντες·
 οἱ δ' ὅ' πόρρωθεν ἰδόντες, ἐτέραν ἐκτρέπονται, 15
 δυνάπτητον, καὶ ὑποβόπαιον δέμας ὀφείδει
 ὑπολαμβάνοντες, τὸν δ' πρὸ πολλῷ σωτήρα
 καὶ εὐεργέτην αὐτῶν μετρήσαντες. ὅτε ὑπὸ
 τῶν κακῶν ὅπ' ταύτῃ τῷ ἐρατιᾷ βλάβη
 μὲν, ἐνταφιάμεν διὰ δέαν, ἐργάζομαι δ' 20
 γὰρ ὑπόμειν ὁβολῶν πενήτων, τῇ ἐρημίᾳ,
 καὶ τῇ δειλίᾳ πρὸς φιλοσοφῶν ἐρταύδα. τὸτο
 γὰρ μοι δοκᾷ κερδαίνειν, μηκέτι ὁ φειδῶς πολ-
 λὲς παρὰ τῷ ἀξίᾳ ἐν πρὸς ἡορῆς. ἀνιστρέ-
 τερον γὰρ τὸτο γὰρ ἦδ' ἔστι ποτὲ ἐν, ὃ Κρόνος καὶ 25
 Ῥέας ἡδ' ἔβαλυν τὸτον ὕπνον ἀποσεισάμεν
 καὶ νήδυμον, (ὑφ' τὸν Ἐπιμνίδην γὰρ κεκρί-
 μινται) ἀνάρριπτας τὸν κεραυτὸν, ἢ ἐκ τῆς
 Οἰτης ἐναυταύμεν, μετὰ τῷ παύειν δ' ὁλόγα,
 ὅπ' εἰδείξαι τινὰ χοιρῶν ἀνδράδους καὶ νεανικῶν 30
 Διδος, εἰ μὴ ἀληθῆ ὅτι τὰ ὑπὸ Κρητῶν αἰετῶν
 καὶ τῆς ἐκείνης σῆς τιφῆς μυθολογούμενα.

3. ΖΕΤΣ. Τίς ἔπες ὅτιν, ὃ Ἐρμῆ, ὁ
 κεκοιρανῶς ἐκ τῆς Ἀπικῆς, πρὸς τὸν Τίμων· 35
 ἐρτὶ ἀποσεισῶν, πᾶσι δ' ὅλ' καὶ ἀνχμῶν,

- καὶ ὑποδίδωμι ; σκάπηι ᾧ, οἶμαι, ὅππῃ κα-
 φῶς, ἀλλ' ἄνθρωπος, καὶ θρασὺς, ἥπερ
 λόσιφός ἐστι. ἔγδ' ἂν ἔτις ἀσέβης τοῦ λόγου
 διεξήει καδ' ἡμῶν. ΕΡΜ. Τί φῆς, ὦ πά-
 5 περ ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχραπίδου, τὸν
 Κολυπηέα ; ἔτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ'
 ἱερῶν τελείων ἐσιάσας. ὁ νεόπλευτος, ὁ τὰς
 ὅλας ἐκατόμβας, παρ' ὧ λαμπρῶς εἰώδα μὲν
 ἑορτάζειν τὰ διάσια. ΖΕΥΣ. Φεῖ τῆς ἀλ-
 10 λαγῆς ! ὁ καλὸς ἐκείν' ὁ πλέπ' ὁ, αἶετ' ὄν
 οἱ τοσῦτοι φίλοι ; τί παθὼν ἔν ταις τὸς ἐστίν,
 αὐχμηρὸς, ἀθλιός, καὶ σκαπανῶς, καὶ μιδω-
 τὸς, ὡς ἔοικεν, ἔγω βαρεῖαν καταφέρων τλὴν
 δίκελλαν. ΕΡΜ. Οὕτωσ' ἤ εἰπὲν, χρη-
 15 σότης ἐπέβριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ
 πρὸς πῦρ θεομῆες ἀπάντας οἰκί' ὁ. ὡς ᾧ
 ἀλλοθι λόγῳ, ἀνοία, καὶ ἐνύθεια, καὶ ἀχρυσία
 πρὸς τοὺς φίλους. ὅς ἐς Σωίει κόραξι, καὶ λυ-
 κοῖς χαιζόμενος, ἀλλ' ὑπὸ θυμῶν τοσούτων
 20 ὁ κακοδαίμων χειρόμενος τὸ ἦπαρ, φίλους
 εἰδὼς αὐτοῦ καὶ ἐταίρους ὥετο, ὑπὸ ἐννοίας τῆς
 πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ ᾧ τὰ ὅ-
 σα θυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περὶ βάρυνες, εἰ-
 πὲς καὶ μυελὸς ἐν τῷ ἐκμυζήσαντες, καὶ τῶτον εὖ
 25 μᾶλα ἐπικελεύων ὥχοντο, αὖτον αὐτὸν καὶ τὰς
 ρίζας ὑποτελιμυρόν ἀπολιπόντες, ἐδὲ γνωρί-
 ζοντες ἔπ, ἐδὲ προσβλέποντες. πέθειν γὰρ ἢ
 ὅππῃ κερῶντες, ἢ ὅππῃ δίδοντες ἐν τῷ μέρει ;
 30 ἀπολιπόντων ὑπὸ αἰχμῆς τὸ ἄστυ μιδεῖ γωρ-
 γῆ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅπ' οἱ πλε-
 τοῦντες παρ' αὐτῷ, μᾶλα ὑδροπικρῶς παρέρ-
 χονται, ἐδὲ τένομα, εἰ Τίμων καλοῖτο, εἰδότες.
 ΖΕΥΣ. Καὶ μὲν ἐπεροπῆς ἀνὴρ, ἐδὲ
 35 ἀμελητής. εἰκότα γὰρ ἡγανάκειεν δυστυχῶν.
 ἐπεὶ καὶ ὁμοία ποιήσονται τοῖς καταρτίτοις κό-
 λαζιν.

λαζιν ἐκείνοις, ἐπιλεησιμῶς ἀνδρὸς τοσαύ-
 τα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πότατα καύσαντο
 ὑμῖν ὅπῃ σὺ βωμῶν. ἐπὶ γὰρ ἐν ταῖς ρίσ-
 τιῷ κτίσαν αὐτῷ ἔχω. πλὴν ὑπὸ ἀχολίας
 τε καὶ θορύβου πολλὰ σὺ ἐπιπρᾶντων, καὶ βία 5
 ζυμῶν, καὶ ἀρπαζόντων, ἐτι ὃ καὶ φέρεται ὡς
 σὺ ἐρεσυλέντων, (πολλοὶ γὰρ ἔτοι καὶ δυσφύ-
 λαχοι, καὶ ἐδὲ ἐπὶ ὀλίγον καταμύσαι ἡμῖν ἐ-
 φιάται) πολὺν ἴδῃ χρόνον ἐδὲ ἀπέβλεψα εἰς
 τιμῷ Ἀθηναίῳ, καὶ μάλιστα ὅς ἔστι φιλοσοφία καὶ 10
 λόγων ἑσθὲς ἐπιπόλεσάν αὐτοῖς. μαχόμενων
 γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κακράζοντων, ἐδὲ ἐπα-
 κύνειν ὅτι σὺ ἐυχῶν. ὥς τε ἢ ἐπιβυστάμιον
 χεῖρ τὰ ὅσα κατῆται, ἢ ὀπιβιῆσαι πρὸς
 αὐτῷ, ἀρετῶν τινα καὶ ἀσώματα, καὶ ληρὺς 15
 μεγάλη τῇ φωνῇ ζωνερόντων. διὰ ταῦτά τοι
 καὶ σῶτον ἀμεληθῆναι ζωίῳ, πρὸς ἡμᾶς ὁ
 φανερὸν ὄντα. ὁμοίως ὅ τὸν Πλάτωνα, ὃ Ἐρμῆ,
 παραλαβὼν, ἀπιδιπαρὸν αὐτὸν καὶ τὰ χεῖρ. ἀ-
 γέτω ὃ ὁ Πλάτων καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' 20
 αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐτάσαν ἀμφω ὡς τὰ τὴν Τίμωνι,
 μηδὲ ἀπαλλαχθῆναι αὐτὸν ῥαδίως, καὶ ὅτι
 μάλιστα ὑπὸ χρηστῇ αὐτοῖς ἐκδιώκει αὐτοῦ
 τῆς εὐχίας. ἀπὲρ ὃ σὺ κολάων ἐκείνων, καὶ
 τῆς ἀχαρείας, ἢν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, 25
 καὶ αὐτοῖς μὲν σκέψομαι, καὶ εἰκὼν δώσω,
 ἐπειδὴν τὸν κεφαλήν ὀπισκιάσας. κατεργ-
 μένος γὰρ αὐτῷ καὶ ἀποσομαρῆναι εἰς δύο
 σκῆπτρες αἱ μέγισται, ὅπῃτε φιλοτιμώτερον ἢ
 κόνησις φανῶν ὅτι τὸν σοφιστῶν Ἀναξαγόραν, 30
 ὃς ἐπειθε τοῦ ὁμιλητῆς, μηδὲ ὅλως εἶναι τινα
 ἡμᾶς τοῦ θεῶς. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν δεινῶς, ὑπὸ
 ἔργῳ γὰρ αὐτῷ τιμῷ χεῖρα Περικλῆος. ὃ ὃ κε-
 ραυνδὸς εἰς τὸ ἀνάκειον ὡς ἀσκήσας, ἐκείνῳ
 τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγῃ δειν ζωίῳ- 35
 ἐν ὡς τὴν πύραν. πλὴν ἰ. αὐτὴ ἐν τοσούτῳ
 καὶ

καὶ αὐτὴ πτωχεία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλεῖσιν
τὸν Τίμονα ὀρώσιν.

4. ΕΡΜ. Οἷόν μ' ἔστι τὸ μέγα κεκρα-
γμέναι καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασυῖ· ὃ τοῖς
δικαιολογῶσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις
5 ὅτι χρησιμὸν. ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλε-
σιν ἐκ πνεύσεως καταστῆσται ὁ Τίμων, βο-
ήσας καὶ παρήσιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ
ὁππότε φασ τὸν Δία· εἰ ὃ σιωπῇ ἔσχατον
10 ὀπικεκυρῶς, ἔπ. ἂν ἔσχατον ἀμελέμενος.
ΠΛΟΥ. Ἄλλ' ἐγὼ ἐκ αὐτοῦ ἀπείλομαι, ὦ
Ζεὺς, παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ. Διὰ τί, ὦ ἄει-
σι Πλάττει, καὶ ταῦτα ἐμὲ κελεύσαντες;
ΠΛΟΥ. Ὅτι νῦν Δία ὑβρίζειν εἰς ἐμὲ, καὶ
15 ὀξεφρόνῃ, καὶ εἰς πολλὰ κατεμείζει, καὶ ταῦτα,
παρώων αὐτῷ φίλον ὄντα, καὶ μόνον, ὃ καὶ δι-
καστοῖς με ὀξεώδει πικρῆς οἰκίας, κοδῶν οἱ τὸ
πρὸς ἐκ τῆς χειρῶν ἀπαρρίπνυντες. αὐτὸς ἔν
ἀπείλῳ, ὠδασταῖς, καὶ κόλαστῃ, καὶ ἐταίροις
20 παραδοθισόμενος; ἔπ. ἐκείνῃ, ὦ Ζεὺς, πέμ-
ψέ με, τὸν αἰδομένον τῆς δωρεᾶς, τὸν φει-
έμενον, οἷς τίμιον ἐγὼ καὶ σφαιρίδιον. ὅ-
τι οἱ λαοὶ τῇ παντὶ ζωέσσωσαν, ἢν περ-
μῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λα-
25 βόντες, καὶ δίκελλον, ἀγαπῶσαν ἄθλιοι, τέτ-
ταρας ὁβολὰς ἀποφέντες, οἱ δὲ χαλαράντες δω-
ρεὰς ἀμελητὴν περιέμενοι. ΖΕΥΣ. Οὐδὲν
ἐπ' αὐτὸν ὁ Τίμων ἐργάζεται σφίσι, πάν-
30 γὰρ αὐτὸ ἢ δίκελλα πεπαιδαγωγῆκεν. εἰ μὴ
πάντα πᾶσιν ἀνάλγητός ἐστι τῷ ὄσφρῳ, ὡς
χελῶν σὺ ἀντὶ τῆς πνύας σφαιρίδιον. Σὺ
μὲν τοι πάντ' ἐμμενέμενος εἶμι μοι δοκεῖς,
ὅς νυνὶ καὶ τὸν Τίμονα αἰτιά, διότι σὺ τὰς
δύσας ἀναπαύσας, ἡοῖς φεινομένη ἐλάττωας,
35 ὅτε ἀποκλείων, ἔτε ζήλοισιν. ἄλλοτε ὃ
τῆρα πρὸς ὑμᾶς ἀνέλας καὶ τῇ πλεονῶν, κατὰ
κελευστος

κεκλειῶς λέγων πρὸς αὐτῷ ὑπὸ μοχλοῖς καὶ
 κλεισὶ, καὶ σημειῶν ὀπιθολαῖς, ὥς μηδὲ φρα-
 γῆναι σοι ἐς τὸ φῶς διωκτὸν εἶναι. ταῦτα γὰρ
 ἀπὸ δούρου πρὸς με, ἀποπνίγνεις λέγων ἐν πολ-
 λῷ τῷ σκότει, καὶ διὰ τὸ τοῦ ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνε, 5
 καὶ φροντίδος ἀνάπλεως, σωσιπαρακῶς τὸν δακ-
 τύλκας πρὸς τὸ εἶθ' ὅτ' ὁ Συγκομιστῆς, καὶ ἀπο-
 δράττας ἀπειλῶν, εἰ καὶ λαβοῖσιν παρ' αὐτῷ.
 καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπερβαίνειν ἐδόκει σοι ἐν
 χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καὶ δαῖψ' ὅτ' Δαρ- 10
 λῶ παρδενδέας, ὑπὸ ἀκριβέσι καὶ παμπονή-
 ροις παιδαγωγῶν ἀναβεβόμην τῷ τόκῳ, καὶ
 τῷ λογισμῷ. ἀτοπα γὰρ ποιεῖν ἐραστικὸς αὐ-
 τοῦ, ἐρωήτας μὲν εἰς ὑπερβολῇ, ἐξόν ὅτ' ἀπο-
 λαύειν ἢ πλημῆτας, ὑδὲ ἐπ' ἀδείας χρωδῆς 15
 τῷ ἐρωτῇ. κυεῖς γὰρ ὄντας, ἀλλὰ φυλάπειν ἐ-
 χηρσέτας, ἐς τὸ σημειῶν, καὶ τὸν μοχλὸν
 ἀσκαρδαμυκτῇ βλέποντας, ἱκανῶς ἀπὸλαυσ-
 οῖσθαι, ἢ τὸ αὐτὸ ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ
 τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπλάυσεως, κα- 20
 δαῖψ' ὅτ' ἐν τῇ φάτνῃ κυῖα, μήτε αὐτῷ ἐδί-
 ησαν τῷ κειθῶν, μήτε τῷ ἱππῷ πενήνῳ ὅτι
 βέβησαν. καὶ φροσέτι γὰρ καὶ καταγέλας αὐτῶν
 φειδομένων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καὶ
 τῶν, αὐτοῦ ζηλοτυπῶντων, ἀχρὸν ἢ ὥς 25
 κατὰ εἰθ' οἰκίτης, ἢ οἰκονόμου, ἢ παροδῆ
 ὑπερβαίνειν λαβῆς, ἐμπειρινήσει τὸν κακοδαί-
 μονα, καὶ ἀνέρας δεσπότης, πρὸς ἀμαρτῇ
 καὶ μικροσύμῳ λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυ-
 αλλίδιον, ἐπαχρυνεῖν εἰσας τοῖς τόκοις. πῶς 30
 οὐκ ἐκ ἀδίκου, πάλας μὲν σε ταῦτα αἰτιάσθαι,
 νῦν ὅτ' αὐτῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ὀπταλεῖν.

5. ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὲν εἶπε ταχέως
 ὅτι τοῖς, ἀμρῶ σοι εὐλογοῦ δόξω ποιεῖν. τᾶτε 35
 20 Τίμων ὅτ' τὸ πᾶν τῶτα ἀνεκτόν, ἀμειλίχῃ
 καὶ

- καὶ ἐκ ἐνοικῶν, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως, ἂν δο-
 κῶν τις τε αὖ κατὰ κλῆσον ἐν δούραις, καὶ σκῆ-
 τῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος
 ῥυοίμην, καὶ πμελῆς, καὶ ὑπόρχος, ἐπὶ
 5 μελεμβόρας, ἔτε σροσαπμομόρας αὐτοῦ, ἔτε εἰς
 τὸ φῶς πρεάροντας, ὡς μηδὲ ὀφθαλμῶν πρὸς
 πνί, ἀνοήτως ἐνόμιζον ἔτι) καὶ ὑβριστὰς, ἔδω
 ἀδικῶντά με ὑπὸ τοσούτοις δισμοῖς, κατὰ σπ-
 πονίας, καὶ εἰδὼτας ὡς μὲν μικρὸν ἀπίασι
 10 ἄλλω πνί ἤν ἐνδαιμόνων με κατὰ λιπόντες
 ἔτ' ἐν ἐκείναις, ἔτε τοῦ πᾶν πρὸς χείρας εἰς
 ἐμὲ τέττας ἐπαινώ, ἀλλὰ τοῦ, ὅπως αἰετῶν ὄντι
 μέγρον ἐπιδέσονται τὰς πρεγύματι, καὶ μήτε ἀ-
 φεξομόρας τὸ παρῆπαν, μήτε σροσησμομόρας τὸ
 15 ὅλον. Σκότει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τῷ Διὶ, εἰ πῆ
 νόμιον γήμας γυναικα νέαν, καὶ χαλῶν. ἔπειτα
 μήτε φυλάττοι, μήτε ζήλοισι τὸ παρῆπαν,
 αἰρεῖς καὶ βαδίζεις ἐντα ἂν ἐδέλοι νύκτωρ, καὶ
 μεθ' ἡμέραν, καὶ ζῶνται τοῖς βυλομόροις, μάλ-
 20 λον ἢ αὐτὸς ἀπάροι μοι χάρισι πμολίω ἀντί-
 ρων τὰς δούρας, καὶ ματρωπείων, καὶ πᾶντας
 ἐπ' αὐτῶν χαλῶν, ἄρα ὁ τοῦτο ἔραν δόξειεν
 ἂν; ὦ σύ γα, ὦ Ζεῦ, φαίης ἂν, ἐσθλὴς πολ-
 λάκις. εἰ δὲ πῆ ἐμπάλιν ἐλάττειας γυναικα
 25 εἰς τὴν οἰκίαν νόμιον παρὰ λαβὼν ἐπ' ἀετῶ
 παίδων γυναικῶν. ὁ γὰρ, μήτε αὐτὸς πρὸς σπ-
 πμοῖτο ἀκμαίας καὶ χαλῶς παρδίνε, μήτε ἄλλω
 πρὸς σπλέπειν ὅπρ' ἐποι, ἄρνον ἢ καὶ σείρειν,
 κατὰ κλείσας παρδενάοι, καὶ ταῦτα ἐρ' ἐν φάσκων
 30 καὶ δῖλθ' ὡν ὑπὸ τῆς χεῖρας, καὶ τῆς σαρκὸς
 ἐκτετηκίας, καὶ τ' ὀφθαλμοῖς ὑποδεδυχοτων,
 ἔδ' ὅπως ὁ τοῦτο παρὰ παίειν δόξειεν
 ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι καὶ ἀπολαύειν τῷ γά-
 μῳ, κατὰ μαραινῶν ἐν πρέστωπν ἔτω καὶ ἐπέρα-
 35 σιν κόρην, κατὰ πρ' ἱέρειαν τῇ δισμοφόρῳ βί-
 σῳ διὰ πάντες τῷ βίῳ; Διότι ταῦτα καὶ
 αὐτοῖς

αὐτὸς πολλάκις ἀγανακτῶ, ὥρως ἐνίων μὲν
ἀπώμως λακπυρόμενός, καὶ λαφυρῶνός, καὶ
ἐξαπλήμενός. ὑπὸ αἰώνων δὲ, ὥσπερ σιγμα-
πῆας δραπέτης πεπεδημένος. ΖΕΥΣ. Τί
οὖν ἀγανακτεῖς καὶ αὐτῶν; διδάσας γὰρ ἄμφο-
καλῶ καὶ δίκλῳ. οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάνταλος
ἀποποι καὶ ἀγῶνοι καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα, ὅππῃ κε-
νότες μόνον τῷ χυσίῳ, οἱ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ Φινδῆ
ἀπὸ τῆς φάρυγγος καὶ βῆλῳ ὑπὸ τῶν Ἀρπυίων
ἀφαιρέμενοι. ἀλλ' ἀπιδι ἦδη, σωφρονεστέροι
παρὰ πολὺ τῷ Τίμονι ἐντάδεόμενός. ΠΛΟΥΤ.
Ἐκείνός γάρ ποτε παύσεται, ὥσπερ ἐκ κεφαίης
περὺτημένος, ὅρην ὅλως εἰσφυλῶναι με καὶ ἀπ-
δῶν ἐξαπλήων, εὐδαίμων βελόμενός καὶ ὁππῶ-
λῳ, μὴ ὑπερῶν εἰσπεσὼν ὁππῶλῳ αὐτόν. 15
ὥστε, ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων πῖτον ὕδρεφορήσειν
μοι δοκῶ, καὶ μάτῳ ἐπανήλθειν, τὸν κύτεις
μὴ σέροντός, ἀλλὰ ὅρην εἰσφυλῶναι χυδὸν
ἐκχυθισομένης τῆς ὁππῶντός, ὅπως ἐνέφυτερον
τῆς ὥρως τὴν ἐγκυσιν καχηνὸς τῆς πίθου, καὶ ἀκῶ- 20
λῶν καὶ ἐξοδῶν. ΖΕΥΣ. Οὐκ οὖν εἰ μὴ ἐμ-
φράζηται τὸ καχηνὸς τῆτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ
ἀναπεπῆμενόν, ἐκχυθέντός ἐν βραχέει σε,
ῥαδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐτῆς, καὶ τὴν δι-
κυλλαν ἐν τῇ βυθί τῆς πίθου. ἀλλ' ἀπιδι ἦδη, καὶ 25
πλεπέετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησε, ὦ Ἐρμῆ, ἐπα-
νιών, ὥρως ἡμᾶς ἀγειν τὸν κύκλωπας ἐκ τῆς
Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπ-
σκαδίσωσιν, ὥς ἦδη γε περὶ γυμνῶν αὐτῶν δεισ-
μεδα.

6. ἘΡΜ. Πρωτόμενός, ὦ Πλῆστι. τί
τῆτο ὑποσχεῖς; ἐλελήθεις με, ὦ ἡνιόχῃς
τυφλὸς μόνον, ἀλλ' καὶ χυλὸς ὢν. ΠΛΟΥΤ.
Οὐκ αἰεὶ τῆτο, ὦ Ἐρμῆ, ἀλλὰ ὁπόταν μὲν ἀπὸ
παρὰ πῃνα πεμφθεῖς ὑπὸ τῆς Διὸς, ἐκ οἷός 35
πῶς βραδύς εἰμι καὶ χυλὸς ἀμφοτέρω, ὥς μό-
λῃς

- λeis τελειν ὅτι τὸ τέζμα, περιγρησάνθη ἐαί
 οτε τῷ πεινρόνθη. ὁπόταν ὅ ἀπαλλάττειται
 δέη, πῶλον ὅφει πολὺ τῷ ὀρνέαν ὠκύτερον
 ἄμα γυν' ἐπείσεν ἢ ὑσπληγξ, καὶ γὰρ ἦδη ἀνε-
 5 κηρύττομαι νενικηκώς ὑπὸ πεινρίας τὸ πει-
 ριον, ἐδὲ ἰδόντων ἐρίοτε τῷ δεατῷ. ἘΡΜ.
 Οὐκ ἀληθὴ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δ' ἢ καὶ πολλὰς αἰ-
 εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν ἐδὲ ὁβολὸν ὥπερ
 πείσεται βρόχον ἐμικτας, ἄρνω δ' ἡμέρῃ
 10 πλασίσας καὶ πολυτελεῖς ὅτι λάκκῳ ζείγας ὕψι-
 λαυόντας, οἷς ἐδὲ καὶ ὄνθη ὑπὸ ῥεῖ πώπτε·
 καὶ ὅμως πορφυροῖ, καὶ χρυσόχειρες πεινροχρησά,
 ἐδ' αὐτὸ πεινρόντες οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλα-
 τῶσι. ΠΛΟΥΤ. Ἐπερὶον τὸ τ' ὄνθη, ὡς ἔρ-
 15 μῃ, καὶ ἔχ' τοῖς ἐμαυτῷ πρὸς βαδίζω τότε,
 ἐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων ἀποτέλλει με παρ'
 αὐτῷ, ἅτε πλατῶντι καὶ μεγαλόδωρθη καὶ
 αὐτὸς ὢν. δηλοῖ γυν, καὶ τὸ ὄνοματι. ἐπειδὰρ
 τοίνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἐτέρῳ πρὸς
 20 ἑτέρῳ, ἐς δὲ λτον ἐμβάλλοντες με, καὶ καταση-
 μηνάμενοι ὅπμιελως, φορηθὲν ἀσάμενοι μετα-
 κομίζεσσι. καὶ ὁ μὲν, νεκρὸς ἐν σκολειῷ περὶ
 οἰκίας περὶ κείμαι, ὑπὸ τὰ γόνατα, παλαιὰ τῇ
 ὀδῶν σκεπόμενθη, πεινράσθη τὰς γαλαῖς.
 25 ἐμὲ δ' οἱ ἐπιπύπταρες, ἐν τῇ ἀγορᾷ πεινρόν-
 σι κακηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα περὶ πετο-
 μῶν, περὶ γότες οἱ νεοπτοί. ἐπεὶ δ' αὖν ὅ
 τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐνλημνθῇ, καὶ
 ἢ δέλτῳ ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακρησθῇ με ὁ και-
 30 νὸς δεσπότης, ἦτοι (υἱ) γυνῆς περ, ἢ κόλαξ, ἢ
 καταπύζων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν ἡμῶν ὑπε-
 ξυρημῶν ἔπ' τὴν νόσον ἀντὶ ποιχίλων καὶ
 παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἦδη ἐξωρῶν ὡν ὑπε-
 ρήτεσαν αὐτῷ, μέγα τὸ μῖδωμα ὁ γυναικῶν
 35 ἀπλαστών, ἐκείνη μ', ὅς περ αὖν ἦ, πετὲ ἀρ-
 πασάμενός με, αὐτῇ δέλτῳ δέει φέρον, ἀντὶ τῷ
 τῶν

πῶς Πυρρίου, ἢ Δερόμωνος, ἢ Τίτιου, Με-
 γακλῆς ἢ Μεγάβου, ἢ Περφάρχου μα-
 τομομαδεῖς, τοῦ μάτῳ κατηνότηας ἐκείνης
 εἰς ἀλλήλους ἀπεβλέποντας καταλιπὼν, ἀλλήδης
 ἀγνοίας τὸ πένθος, οἷός τ' αὐτοῦ ὁ θῶνός
 ἐκ μυχῆ τῆς σαγῶντος διέφυγῃ, ἢ ὀλίγον
 τὸ δέλεαρ καταπῶν. ὁ δ' ἐμπιστὼν ἀδελ-
 φός ἐς ἐμὲ ἀπεσέκαλτο, καὶ παχύδερμος
 ἀνθρώπος, ἐπὶ τὴν πέδῳ περικίς, καὶ
 εἰ παριὼν ἀλλοτρίως ἐπείσθη, ὅρῳ ἐρίσας
 τὸ ἔς, καὶ τὸν μυλῶνα, ὡς τὸ ἀνάκτορον
 περικυλῶν, ἢ ἐπὶ φορητὸς ὅτι τοῖς ἐντυγχά-
 νουσιν. ἀλλὰ τὴν τε ἐλπίδα ὑβρίζει, καὶ τοῦ
 ὁμοῦλους μασιγῶν, ἀποπειρώμενος. εἰ καὶ
 αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν, ἀχρεῖς ἂν ἢ ἐς πε-
 νίδιόν τι ἐμπιστὼν, ἢ ἱπποβορίας ὀπίθμη-
 σαι, ἢ κόλαξι παρὰ τὸν ὁμῶντος, ἢ
 μὲν ἐννομοφύτου μὲν Νιρέως ἢ αὐτόν, ἐν-
 γνέστερον δ' τῷ Κέκερπος, ἢ Κόδρου, Λυσι-
 ππότερον δ' τῷ Ὀδυσσεύς, πλεονέστερον δ' Λυ-
 άμα Κερίων ἐκκαίδεια, ἐν ἀναρεῖ τῷ χεῖνι
 ἀδελφῷ ἐκχέει τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀπίρ-
 κων καὶ ἀρπαγῶν καὶ πανουργιῶν σωειλεγ-
 μένα.

23

7. ΕΡΜ. Αὐτὰ περὶ χεῖνός τ' εἰς τὰ γι-
 γνόμενα. ὁπόταν δ' ἐν αὐτοῖς βαδίζης,
 πῶς ἔτι τυφλὸς ὢν εὐερίσκες ἢ ὁδόν; ἢ πῶς
 διαγινώσκεις, ἐπὶ ἔς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποσεί-
 λῃ, κρίνας ἢ τῷ πλετεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥΤ. 30
 Οἱ δ' εὐερίσκου με οἱ πνέες εἰσι. ΕΡΜ.
 Μὰ τὸν Δία ὅ πάντες, ἢ δ' Ἀετρίδης καταλι-
 πὼν, Ἰπποκίω καὶ Κακίᾳ προσήεις, καὶ
 πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων, ἢ δ' Ὀβόλῳ ἀξίους.
 πλὴν ἀλλὰ τί πρὸς τὰς καταπιμνυμένους; 35
 ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ ὑψὺ πλανῶμαι ὡς ἀνθρώπων,
 ἀχρεῖς

- ἄρχεις ἂν λάω πρὶ ἐμπιστῶν. ὁ δ' ὅστις ἐπὶ
 παρ' ἑσέος μοι περὶ τύχῃ ἀπαγαγὼν ἔχει, καὶ
 τὸν Ἑρμῆν, ὅπῃ τῷ πατρὶ λόγῳ τὰ κέρδη
 περὶ σκωῶν. ἙΡΜ. Οὐκ ἐγὼ ἐξηπάτηται ἵ
 5 Ζεὺς, οἰόμενος σε καὶ τὰ αὐτῷ δοκῦντα πλε
 πῖζειν ὅσους ἂν οἴηται τὰ πλεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥΤ.
 Καὶ μάλα δίκαιος, ὦ ῥαδὲ, ὅς γε τυφλὸν
 ὄντα εἰδὼς, ἐπιμπερὶ ἀναζητήσονται δυσώρε
 τον ἔπω χεῖμα, καὶ παρὰ πολλῶν ἐκλελοιπὸς ἐσ
 10 τὰ κρίνῃ, ὅπως ἐπὶ ὁ Λυγκῶς ἂν ἐξέλθῃ ραδί
 ως, ἀμαρτὴν ἔτω καὶ μικρὸν ὄν. Τοιγαρὶν ἂ
 τε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πανηρῶν δ'
 πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπιζοῦνται,
 ῥᾶν ἐς τοῦ τούτου ἐμπέπῳ περὶ ὧν, καὶ (α
 15 γινώσκωμαι παρὰ αὐτῶν. ἙΡΜ. Εἴτα
 πῶς ἐπειδὴν χαταλίπης αὐτοῦ, ραδίως οὐ
 γεις, ἐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛΟΥΤ.
 Οὐδὲρ κῆς τότε πῶς καὶ ἀρτίπυς γίγνομαι
 παρὰ μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.
 20 8. ἙΡΜ. Ἐπὶ δὴ μοι καὶ τὸτο ὑπὸ κείνῃ,
 πῶς τυφλὸς ὢν, (εἰρήσεται γὰρ) καὶ παρὰ σέπ
 ῥαδὲ καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν τοσούτους ἐραστὰς
 ἔχοις, ὥστε πάντας ὑποβλέπειν εἰς σέ, καὶ τυ
 χόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἶσθαι· εἰ δ' ὑποτύχοιεν,
 25 ἐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ πῶς καὶ ὁ
 λίγους αὐτῶν ἔτω σε δυσέρωτας ὄντας, ὥς τε
 καὶ εἰς βαθυκῆτα πόρτον φέροντες, ἐρρίψαν αὐ
 τοῦ, καὶ περὶ ὧν κατ' ἡλιβᾶτων, ὑπορᾶται νο
 μίζοντες ὑπὸ σέ, ὅπως ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐ
 30 ὤρας αὐτὰς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν, εἴ οἶδα,
 ὅτι ὁμολογήσεις, εἰ πξωίης σαυτῆ, κορυ
 βανπᾶν αὐτοῦ, ἐρωμῆς τοιούτῳ ἐπιμεμνηότα.
 ΠΛΟΥΤ. Οἶμαι γὰρ τοιούτον, οἷός ἐμι ὁρᾶ
 35 μοι πρόσθεν; ἙΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ
 Πλῶτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;
 ΠΛΟΥΤ.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄνθρωπε, ἀλλ' ἡ
 ἀγνοία καὶ ἡ ἀπάτη, αἵτινες νυνὶ κατέχουσιν τὰ
 πάντα, ὁπισκιάζουσιν αὐτούς. ἐπὶ δὲ καὶ αὐτὸς
 ὡς μὴ παντρίῃ πασὶν ἀμορβῇ εἶλω, περὶ σωπείον
 ἀειδέμενός ἐστι σμώταλον, διαχρυσον καὶ λι- 5
 ποχόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνω αὐ-
 τοῖς. οἱ δὲ αὐτοπερὶ σωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ
 κάλλος, ἐρῶσι καὶ ἀπόλλυται μὴ ἐντυγχάνοντες.
 ὡς εἰ γέ τις αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπὶ
 δεῖξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῷ 10
 ἀμβλυώποντες τὰ τιλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνε-
 ρέτων καὶ ἀμόρφων περὶ μμάτων. ΕΡΜ.
 Τί οὖν ὅτι ἐν αὐτῷ ἦδη τὰ πλεῖστα γυμνοί, καὶ
 τὸ περὶ σωπείον αὐτὸ ἀειδέσθην, ἐπὶ ἕξα-
 παλῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρήται αὐτοῦ, δατ- 15
 τον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ περὶ σωπείον περὶ οἰν-
 το; ἢ γὰρ δὲ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοῦ ὡς
 ὁπίχριστος ἢ ἐνμορφία ὄσιν, ἐνδοξεν τὰ πάντα
 ὁρῶντας. ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ,
 καὶ πρὸς τοῦτό μοι ζυμωζονίζεται. ΕΡΜ. 20
 Ἰδὲ ποῖα; ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδὴν τις ἐντυ-
 χῶν τὸ περὶ σωπείον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσ-
 δέχεται με, συμπαισίστ' ἐχέτω μετ' ἐμὲ λαθῶν
 ὁ τυφλὸς καὶ ἡ ἀνοία, ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ
 μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα 25
 ἅπαντα μυρία. ὑπὸ δὲ τούτων ἀπάντων κατα-
 ληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἐθαυ-
 μαστά, καὶ ὁρέγεται τῷ φουκῷ, καὶ μὲν τὸν πάν-
 των ἐκείνων πατέρα τὴν εἰσεληλυθότων χακῶν
 τέθνηπε, διρυσορέμενον ὑπὸ αὐτῷ, καὶ πάντα 30
 περὶ ἑστέρον πάθος ἂν, ἢ ἐμὲ περὶ εἶναι ὑπομείνειν
 ἂν.

9. ΕΡΜ. Ὡς δὲ λέγεις, ὦ Πλέτε,
 καὶ ὀλιθυροὺς, καὶ δυσχερέκτους, καὶ διαφθορι-
 κὸς ἐδεμίαν ἀντιπαραβῶν παρεχόμενός βεβαίαν, 35
 ἀλλ' ὡς περὶ ἐγχείσεις ἢ εἰ ὄρεται διὰ τῶν διακ-
 τήλων

- πύλων δραπιδάεις ἔκ οἷδα ὅπως ἡ πενία
 παλιν ἐξώδης τε καὶ ἐυλαβῆς, καὶ μυρία τὰ
 κίερα ἐκπεφυκότα ἐξ ἀπαντῶν τῶν σάμα
 ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας ἐνδὺς ἔχειν, καὶ
 5 ἔχειν ῥαδίως ἀπλυνθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ
 φλυαριῶν ἡμᾶς πρᾶγμα ἔμικρον διέταξε
 ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον; ΕἲΡΜ. Ὅτι
 δημοσίων ἐκ ἐπιχαιρόμεθα, ἔφη ἔδει μάλιστα
 ΠΛΟΥΤ. Θαῤῥει τὶς γε ἐνεκα. ἐν τῇ γὰρ
 10 αὐτὸν καταλίπων ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ὅτι
 σκήψας ἐνδον μύρειν ὀπκλεισάμενον ἔχει
 εἶναι, ἀνοίγειν δ' ἄμεινον, ὡς μὴ ἐμὴ ἀκρίβεια
 βοήσαντῶν. ΕἲΡΜ. Οὐκ ἔστιν ὀπκλεισάμενος
 δὴ τῆς Ἀπικῆς. καὶ μοι ἔπε ἐχρόμην πρὸς
 15 χλαμύδῶν, ἄχρεις ἂν πρὸς τὴν ἐξαπὶ
 ἀφίκαμαι. ΠΛΟΥΤ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἐρμῆ,
 χειραγωγῶν, ἐπεὶ ὡς γε ἀπολίπης με, τὸ
 βόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπιστάμενος φεινομένη
 ἀλλὰ πῶς ὁ φόβος ὑπὸς ὅτι, καὶ δάφνη σιδήρει
 20 πρὸς λίθον; ΕἲΡΜ. Ὁ Τίμων ὑποσισχέ
 πρὸς πλησίον, ὁρῶν καὶ ὑπὸ λήθην γήριον. πα
 παῖ, καὶ ἡ πενία παρέστι, καὶ ὁ πόντος ἐκείνῳ,
 ἡ καρτεία δ' καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τοῦ
 25 τῶν ὀχλῶν ἥν' ὑπὸ τῷ λήθῳ ταπεινῶν ἀ
 πάντων, πλὴν ἀμείνους ἥν' ὅσων δορυφόρων.
 ΠΛΟΥΤ. Τί ἔστιν ἐκ ἀπαλαττόμεθα, ὦ Ἐρμῆ
 τὴν ταχέως; ἔγωγε ἂν πῆμεν δρᾶσαι μὲν ἀξι
 ὄλογον πρὸς ἄνδρα, ὑπὸ πικρῶν γελοιοποιῶν
 30 πειραζομένων. ΕἲΡΜ. Ἀλλως ἔδειξε τὸ Διὶ
 μὴ ἀποδείκνυσθαι.

10. ΠΕΝΙΑ. Ποῖ τὸν ἀπάγεις, ὦ
 Ἀργεφόντα, χειραγωγῶν. ΕἲΡΜ. Ἐπὶ
 τεκτονί τὸν Τίμονα ἐπιμεινόμενος ὑπὸ τῷ Διὶ.
 ΠΕΝ. Νῦν δ' Πλῆτῳ ὅτι Τίμονα; ὅπου
 35 αὐτὸν ἐγὼ χακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς πενίας πα
 ραλαβῶσα, τούτοις παρὰ δὲ τῇ σείᾳ καὶ τῷ

ὄντω, θνητοὺς ἀνδράς καὶ πολλὰ ἀξίον ἀπείδειξαι
 πως ἀεὶ ἐν καταφρόνῃ ὅτι ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ,
 ἐν ἀδίκῃ, ὅς ἐστι ὁ μόνον κλῆμα εἶχον, ἀφαι-
 ρῆς με ἀκριβῶς πρὸς ἀρετῇ ἐξ χειρὸς μύθον,
 αὐτὸς ὁ Πλεῖς παρὰ λαβῶν αὐτὸν ὕβρει καὶ
 ὕψω ἐξ χειρὸς ὁμοιον τὰ πάλα, μαλθακὸν
 καὶ ἀγρυπνῇ καὶ ἀνόητον ὑποθήκας, ὑποδῶ πάλιν ἐ-
 μοίρακ' ἐδὴ γε θνητοῦ. ΕΡΜ. Ἐδοξε ταῦ-
 τα, ὦ Πενία, τῷ Διὶ. ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι. καὶ
 ὑμεῖς ὅ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολου-
 θεῖτέ μοι. ἔτι ὅτι τάχα εἴσεται, οἷαν με ἔσαν
 ἀπλείπει, ἀγαθῶ τω ἐργον, καὶ διδάσκαλον τῷ
 αἰετῶν, ἢ σωτὴν ὑμῖν ὅς μ' ἐπὶ τὸ σῶμα, ἐρρωμένους
 ὅτι γινώσκω διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ
 πρὸς αὐτὸν ἀπεβλέπων, τὰ ὅτι περὶ αὐτὸ καὶ πολλὰ
 ταῦτα, ὥσπερ ὅστις, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.
 ΕΡΜ. Ἀπέρχου. ἡμεῖς ὅτι προσήμῳ αὐτῷ.
 II. ΤΙΜ. Τίνες ἐστέ, ὦ κατ' ἄρστοι; ἢ τί
 βυλόμηντοι δεῦρε ἦκατε, ἀνδράς ἐργάται καὶ μι-
 σθοφόρον ἐνοχλήσαντες; ἀλλ' ἔχαιροντες ἀπὸ
 μαρῶ πάντες ὄντες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτῇσι μάλα
 βάλων τοῖς βάλοις καὶ τοῖς λίθοις ὤκ-
 τισα. ΕΡΜ. Μηδ' αὖτως, ὦ Τίμων, μὴ βάλ-
 ης, ἔτι ἀνθρώπους ὄντας βλάψας, ἀλλ' ἐγὼ μὲν
 Ἑρμῆς εἰμι, ἔτι ὁ Πλεῖς. ἐπιμύθε ὅτι
 Ζῶς, ἐπακέρτας τῷ ἐυχῶν. ὥστε ἀγαθὴ τύχη
 δέχεται τὸν ὄλβον, ὑποσῶς τῷ πόνῳ. ΤΙΜ. Καὶ
 ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἡδὴ, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὥς
 φατέ. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπους
 μισῶ. τὸ τὸν τὸν τυφλόν, ὅς τις αὖτ' ἢ, καὶ
 ὁππρὶς μοι δοκῶ τῇ διχέλλῃ. ΠΛΟΥΤ. Ἀπὸ μύθου, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τῷ Διὶ, μελαγ-
 χολῶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος ἔστι μετρίως μοι δοκεῖ,
 μήτε χαλὸν ἀπείλῃ παρὰ λαβῶν. ΕΡ. Μη-
 δὲν σκαιόν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάντῃ τῷ ἀν-
 ὄντι καὶ βαρὺ καταβαλὼν, παρὰ τῇ χειρὶ
 λαμβάνει

λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλέττει πάσης
 ἰδίᾳ Ἀθιναίων τὰ ἄρ᾽ ἔργα, καὶ ὑπερόχεται ἅνθρωποις
 εἰς τὸν ἐκείνων μόνον αὐτὸς ἐυδαιμονῶν. Τίμαν
 Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἵνα
 5 ἐμοὶ πλεῖτον ἢ δίκαια, τὰ δ' ἄλλα ἐυδαίμων
 νέεσθός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὐτως ὦ τὴν ἀπάνθρωπον;

Τὸν ὃ φέρω Διὶ μῦθον ἀπὸ πῶς τε κρατερεῖται
 Καὶ μὴ εἰκὸς ἴσως μισάνθρωπον μὲν εἶναι σέθεν
 10 σαυτὰ ὑπὸ αὐτοῦ δεινὰ πεπονθότα, μισοῦσθαι
 μηδ' αὖτις, ὥς τις ἐπιμελεμένην σέθεν τῇ Διὶ
 ΤΙΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλεονέκτης
 σὺ χάρις τῇ ἐπιμελείᾳ, τὴν δὲ τὸν Πλεῖτον
 ἂν λάβοιμι. ΕΡΜ. Τί δὴ; ΤΙΜ. Ὅτι

15 πάλαι μυείων χαλῶν μοι αἶπτον ὅσῃ χατὰ
 κόλαξί τε παρὰ θεῶν, καὶ ὁππότε ἐπαγαγὼν
 καὶ μῖστον ἐπεγείρας καὶ ἡδοναίᾳ διαφθείρας
 καὶ ὁππότε ὑπερβύτας τέλει τῷ ἀφρονι χατὰ
 πῶν, ὥς τις ἀπίστως καὶ ἀσεβήτως. ἢ βέλτερον

20 πῶς πόνους με τίς ἀνδρικοτάτοις χατὰ
 μνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας ἀρετῆς
 μιᾶσα, τὰ τε ἀναγκαῖα χαίροντι παρῆχαι, καὶ
 ὅσῃ πολλῶν ἐκείνων χαταφρονεῖν ἐπαίδειν, καὶ
 αὐτῷ ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασα μοι τῷ βίῳ

25 καὶ δειξάσα ὅς τις ἴσως πλεῖτον ὁ ἐμὸς, ὃν ἐπὶ
 κόλαξιν δουλεύων, ὥς τε συκοφάντης φοβῶν, ὃς δὲ
 μὲν παροξυνθεὶς, ἐκ ἐκκλησιαστικῆς ψευδοφροσύνης
 σαρξ, ὃς τὴν ἀντιθέσιν ὁππότε κλέπτει ἀρετῆς διωκόμενος
 ἂν. ἐρρώμενος τοιγαρὶν ὑπὸ τῇ πόνῳ, τὰ τε

30 τὸν ἀφρονὲν φιλοπόνως ἐπεργάζομενος ὃς δὲν ὁρῶν
 ὅσῃ ἐν ἄσσει χαλῶν, ἵκανα καὶ διαρκῆ ἔχει τὰ ἀλ-
 φιστα παρὰ τίς δίκαιης. ὥς τε παλίνδρομον ἀ-
 πιδεῖ, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλεῖτον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ
 ἐμοὶ ὃ τῷτο ἵκανόν μιν, πάσης ἀνθρώπου ἡβηδόνος

35 οἰμώζειν πιῆσαι. ΕΡΜ. Μηδ' αὖτις, ὦ γὰρ δὲ
 ὃς γὰρ πάντες εἰσὶν ὁππότε δέοι παρὰ οἰμῶν ἡβηδόνος

ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μετὰ χιῶδι, καὶ τὸν
Πλάτωνα παρέλαβε, ὅτε ἀποβλήσῃ εἰς τὰ δῶρα
τὰ ὅσα τῷ Διός.

12. ΠΛΟΥΤ. Βέλει, ὦ Τίμων, δικαιο-
λογήσομαι πρὸς σε, καὶ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; 5
ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ μὲν τι, μὴ δὲ μὲν πρὸς
οἰμίων, ὥστε οἱ ὀπίσθιοι ῥήτορες, ἀνέξομαι
καὶ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆα ταυτονί.
ΠΛΟΥΤ. Ἐχέτω μὲν τι ἴσως καὶ μακρὰ εἰ-
πὴν ὅτε πολλὰ ὑπὸ σε κατηχερηθέντα, ὅμως δὲ 10
ὅσα, εἰ πτε, ὡς φησὶ, ἡδίκηκα, ὅς τ' ἔμ' ἡδίστων ἀ-
πάντων αἰπὸς τοι κατέστην, καὶ πμῆς, καὶ περιδρίας
καὶ τεφάνων, καὶ τ' ἄλλης τετυγῆς. περὶ λεπτὸν δὲ
τοὺ καὶ αἰδιδιμὸν δι' ἐμὲ ἦντα, καὶ περὶ πένθους.
εἰ δὲ πτε χαλεπὸν ἐκ τῷ κλάκων πέπονθας, 15
ἀναίπτε ἐγὼ σοι. μάλλον δὲ αὐτὸς ἡδίκημαι
τὸτο ὑπὸ σε, διότι με ὅπως ἀπῆμους ὑπεβάλλεις
ἀνδράσι καὶ ἀρχαῖς, ἐπαμύνη καὶ καὶ ἀρνηθῆναι,
καὶ πάντα βόπον ὀπίσθεν αἰσῶσίν μοι. καὶ τότε πε-
λάταιον ἐφηντα, ὡς περὶ δέδωκά σε. τὸναντίον δὲ 20
αὐτὸς ἐγκαλέσταιμί σοι πάντα βόπον ἀπελα-
θεῖς ὑπὸ σε, καὶ ὅτι κεφαλῶν ἐξώδεῖς τ' ὀκίας.
τοιοῦτον ἀντὶ μαλακῆς χαλμύδτε, ταύτῃ
τ' ἀφ' ἧς ἡ πμωτάτη σοι Πενία περὶ τῆς
ὡς μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔτεσσι, πῶς ἰκάνον τὸν 25
Διὰ μὴδ' ἦκεν παρὰ σε, ὅτε δυσμύως μοι περ-
συνήμυρον. ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλά-
τε, οἷον ἦδη γεγνήται; ὡς παρὲν ξυωδι-
αῖς αὐτῶν, καὶ σὺ μὲν σκάπτει, ὡς ἔχεις. σὺ δὲ
τὸν θεσαυρὸν ὑπάρχα τῇ δικάλλῃ. ὑπακύντε 30
ταὺ δὲ ἐμβώσαντί σοι.

13. ΤΙΜ. Πεντέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐτὸς πλε-
τητέον. πῶς γὰρ ἂν καὶ πάδοι πτε, ὅποταν οἱ θεοὶ
βιάζοντο; πλὴν ὅσα γε, εἰς οἷά με περὶ γματα
ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὅς ἀγχι νῦν ἐνδαί- 35
μονέσθαι διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσούτον λήψο-
μαι

μαι ὅδ' ἐν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀπε-
 δεξομαι. ΕΡΜ. Ὑπόσκηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ
 εἰ χαλεπὸν τὸτο, καὶ ἐκ εἰσὼν ὅτιν, ὅπως οἱ κω-
 λακίς ἐκεῖνοι διαρράζωπιν ὑπὸ τῆς φθορᾶς, ἐγὼ δ'
 5 ὑπὸ τῇ Αἰτνίῳ ἐς τὸν ἕρπονδ' ἀναπήσομαι.
 ΠΛΟ. Ὅ μ' ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ. τεκμαίρε-
 μαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῇ πρεσβύων, σὺ δ' αὐτὸς ἀπὸ
 μῆτις. ἀναπέμψω γάρ σοι τὸ θησαυρὸν ἀπι-
 θῶν, μᾶλλον ὅ παῖς. σέ φημι θησαυρὸς χρεῖται.
 10 ὑπάκουσον Τίμονι τὸτο, καὶ πάρεχε σιωπῇ
 ἀνελεύδαι. σχάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καρτερ-
 ρων, ἐγὼ δ' ὑμῖν ὑποστήτομαι.

14. TIM. Ἀγε δὴ, ὦ δέκνεια, νυνὶ μοι ὁπῆ-
 ρωσον σιωπῇ καὶ μὴ φωνῇ ἐκ τῆς βάθους τοῦ
 15 θησαυροῦ ἐς τέρμανές ποταλαμῶν. ὦ Ζεὺς πε-
 ρόστε, καὶ φίλοι Κερύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδύνε
 πόθεν χρευσίον τοσούτον ἥ περ ὄνυξ ταυτὰ ὄει; ἢ
 διαγῆν, μὴ ἀνθρώπου εὐρὺ ἀνεχρόμυθον. ἀλλέ
 μὲν χρευσίον ὅτιν ὀπίσημον, ὑφ' ἑρμῆος, βαρὺ, καὶ
 20 τὸ πρὸς τῶν ὑφ' ἑρμῆος. ὦ χρεῦτε, δεξίωμα χά-
 λισον βροτοῖς. αἰδέμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαφύ-
 πεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέρας. ἐλθε, ὦ εἰληπ-
 καὶ ἐρασιμώτατε. νυνὶ πείδομαι γὰρ καὶ Δία ποτὶ
 γενέσθαι χρευσίον. τίς γὰρ ἐκ αὐτοῦ παρθέτος ἀναπλή-
 25 μῶν τὸ κόλπαις ὑποδεξαίτο ἔτι καλὸν ἐρα-
 σίῳ διὰ τέγες καθάρρροντα; ὦ Μίδρα, καὶ
 Κροῖτε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ὅδ' ἐν
 ὄρεσιν ἥ τε πρὸς Τίμονα καὶ τὸ Τίμωνος πλῆστον,
 ὅ γε ἐδὲ βασιλεὺς ὁ Περγαῖος ἴσθι. ὦ δέκνεια,
 30 καὶ φιλάτῃ διφθέρᾳ, ὑμᾶς μὲν πᾶσι Πανὶ τὸτο
 ἀναθεῖναι καλόν. αὐτὸς δ' ἥδη πᾶσαν πειράμην
 τὴν ἐρατὴν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὸ τῆς
 θησαυροῦ μόνον ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδισαίῃ, τὸν αὐ-
 τὸν καὶ τὰρον ὑποθανῶν ἐξέην μοι δοκῶ. δεδύχθω
 35 ὅ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσω πρὸς τὸ ὀπίλοιπον
 βίον, ἀμειξία πρὸς ἀπαντας καὶ ἀγνωσίᾳ καὶ ὑφ' ἑ-
 οφίας

οφίει. φίλος ὅς ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλεύθερος, ὅς ἢ δούλος. καὶ τὸ οἰκτεῖναι δακρύοντα ἢ ἐπιχειρῆσαι θεωρῶν, παρονομία καὶ κατάνυστις τῷ ἐθῶν. μονήρης ὅς ἢ διαίτα, κατὰ τὸ πῶς λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμων, οἱ ὅς ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπίσθοι, καὶ τὸ προσομιλῆσαι πρὸς αὐτὸν μίσμα. καὶ εἰ πῶς ἴδω μῶρον, ἀπορροῆς ἢ ὑμέρας, καὶ ὅπως ἀδριάντων λιθιῶν ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν, καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτοῦ, μήτε σπονδὰς σπενδόμεθα, ἢ ἐρημία ὅς ὁρῶ ἔστω πρὸς αὐτούς. φυλέται ὅς καὶ φοβότορες καὶ δυνάται, καὶ ἢ παρὶς αὐτοῦ, φοβὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλομυήματα. πλεῖστον ὅς Τίμων μόνος, καὶ ὑποφύτω ἀπάντων, καὶ πρυφάτω μόνος, καὶ εἰς αὐτὸν, καλακείας καὶ ἐπαίων φορηκῶν ἀππλάγιδος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖται, μόνος ἐαυτοῦ γείτων καὶ ὁμοῦ, ἐκτεῖνεν ἢ ἄλλων, καὶ ἅπασι ἐαυτὸν δεξιότατος δεδεχθῶ, ὡς δὲ ὑποδαρῶν, ἢ αὐτῷ σέβανον ἐπεσεύκειν, καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ ἢ δισον. τὰ πρότερον γινώσματα, δυσκολία, καὶ βεχρύτης, καὶ τκαϊότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρῶπις. εἰ δὲ πῶς ἴδωμι ἐν πνεύματι διαφθειρόμενον καὶ σβεννύειν ἱκετάοντα, πῖπῃ καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύει, καὶ ὡς πῶς τὸ χειμῶν ὁ ποταμὸς παραφύρη, ὅς τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀνπλασέως δέηται, ὡς εἶναι καὶ τῶτον ὅτι καραλὴν πίπῃοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυναθῆναι. ἔτω γὰρ ἂν τῶν ἰσίων ὑπολάβοιεν. εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχραπίης Κολυτταῖος, ἐπεψήφισεν τὴν ἐκκλησίαν Τίμων ὁ αὐτός· εἶπεν. ταῦτα ἡμῖν δεδεχθῶ, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμενέμεθα αὐτοῖς.

15. Πάλιν ἀλλὰ ποῦ πολλοὶ ἂν ἐποίησάν· 35
ρίων ἅπασιν γινώσκοντες πῶς ταῦτα γινώσκειν,

- Διότι ὑπερπλέτω, ἀγχόνη γὰρ αὖν τὸ πρῶτον
 γήροιο αὐτοῖς. καὶ τοὶ τίττο; φεύγετε
 χυς, πανταχόθεν βωδέουσι, κακηνιμένοι καὶ
 πνέσιωντες, καὶ οἶδα, ὅθεν ὁσφραίνονται
 5 χυσι. πότερον ἔν ὅπῃ τὸν πόντον ἔστιν ἀ-
 ναβὰς ἀπελαυνώμεν αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ὥς ὑπερ-
 δεξίων ἀκροβολίζομεν, ἢ τότε τοσούτοι
 παρονομήτορες εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες,
 ὡς πλέον ἀνιῶντο παρρώμενοι; τίττο οἶμα
 10 καὶ ἀμεινον, ὥς δεχόμεθα ἡδὴ αὐτοὺς, ὑπερ-
 πάντες. Φέρε ἰδὼ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτος
 ὄχι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ περὶ ἡμῶν ἔρανος
 αὐτίσαντι μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίπτες ὅλας
 παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμνησκώ. ἀλλ' εὐ γὰρ ἐ-
 15 τοίησεν ἀρικόμεν, οἰμώζεται γὰρ πρὸς τῇ
 ἄλλων. ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς καὶ
 ἀμελήσκει Τίμων ἀγαθὸν ἀνδρὸς οἱ θεοὶ;
 χαῖρε Τίμων ἐμφορώτατε, καὶ ἡδίστε, καὶ συμ-
 ποπκώτατε. ΤΙΜ. Νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθω-
 20 νίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων
 ἐπιβιβότατε. ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκόμμων
 σύγε. ἀλλὰ πῶς τὸ συμπόσον; ὡς καινόν τι σι-
 ἄσμα τῷ νεοδιδάκτων διδურόμῳ ἢ καὶ
 κομίζων. ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἐλεγεία γε ἄσκη-
 25 μάλα φειπαθὼς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δεικνύῃ.
 ΓΝΑΘ. Τί τίττο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρ-
 τύρομαι, ὦ Ἡρόκληις, ἰδὲ ἰδὲ, περὶ καλῶν σι-
 βωμάτων εἰς Ἀρεῖν πόντον. ΤΙΜ. Καὶ
 μὴν αὖν γε μικρὸν ὁπότεραδυνῆς, φόνος τάχα
 30 περὶ κλησὶ με. ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς, ἀλ-
 λά σὺ γε πάντως τὸ βωμα ἴασαι, μικρὸν
 ὁπιπῆσας τῶ χυσι, δεινῶς γὰρ ἰχθυόων ὄχι τὸ
 φάρμακον. ΤΙΜ. Ἐπὶ μένεις; ΓΝΑΘ.
 Ἀπειμι, σὺ δ' ἐχαιρήσεις ἔτι σκαίδος ἐκ
 35 χυσι καὶ γυπῶν.

16. ΤΙΜ. Τίς ἔτος ὄχι ὁ περὶ σιων, ὁ
 ἀναφα-

ἀναφελαντίας· φιλικῶς κελεύων ἐπάντων
 ὁ βελευρώταί· ἔτ' ἐμὲ ἀχρὸν ὁ-
 λον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ περὶ αὐτὴν δύο τά-
 λαντα, μισθὸν τῷ ἐπαίῳ, ὅποτε ἀσυντά με
 πάντων σιωπώντων μόνον ὑπερίπνευσεν, ἐπο-
 μοπαμύθη ὠδινώτερον ἢ τῷ κύκλῳ, ἐπει-
 δὴ νοστήσεια περὶ αὐτὴν εἰδὲ με καὶ περὶ ἡλθὼν ἐπι-
 κρείας δέμῳ, πληγὰς ὁ γυναικὶ προσενέ-
 τινε. ΦΙΛ. Ὡς τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τι-
 μωνα γυνεῖτε; ἰὼ Γναθονίδης φίλ' ἐμὲ καὶ
 Συμποτῆς; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν ἔτ'
 ἀχάρις· ὦν. ἡμεῖς δ' οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ
 ξυνέφθοι, καὶ δημόται. ὁμως μεδιάζομεν, ὥς
 μὴ ἐπιτηδῶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ
 ὅπως τοῦ μαρτυρῆσαι τέρας κόλακας φυλάξῃ, τοῦ
 ὅτι τῆς τραπίζης μόνον, τὰ ἄλλα δ' κορέσκων
 ἔδεν διαφύροντας. καὶ ἐπὶ πινυμένῳ τῷ νῦν
 ἔδεν. πάντες ἀχάρις καὶ πονηροί. ἐγὼ δ' ὅ-
 ταντα σοι κομίζων, ὥς ἔχῃς περὶ τὰ κατε-
 πένητα χεῖρα, καὶ ὅδον ἡδὴ πλησθὼν ἤκιστα,
 ὥς πλατυῖς ὑπερμεγέθη πινὰ πλῆτον. ἤκω
 τοιγαροῦν ταῦτά σε νεοτέραν. καὶ τοι σύ γε
 ἔγωγε σφόδρα ὦν, ἔδεν ἴσως δέησιν τῷ παρ' ἐμὲ
 λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παρεμήνησας
 ἄν. ΤΙΜ. Ἐσσι ταῦτα, ὦ Φιλιάδην. πλὴν
 ἄλλα περὶ σφί, ὥς καὶ σὲ φιλοφρονήσωμαι τῇ δι-
 κίῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τὸ κο-
 νίον ὑπὸ τῷ ἀχάρι, διότι τὰ Συμφέροντα
 ἐναδέειω αὐτόν.

17. ΤΙΜ. Ἰδὲ τίτ' ἔτ' ὁ ῥήτωρ Δη-
 μέας προσέειπεν, ὦ Φίλιππος ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
 καὶ συγγραφεὺς ἡμέτερος ἢ λέγων. ἰδὲ ἐκκαί-
 δεχα παρ' ἐμὲ τάλαντα μᾶς ἡμέρας ἐκπί-
 στας τῇ πόλει, κατὰ δέδωκετο γὰρ, καὶ ἐδέδετο
 καὶ ἀποδιδόναι, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσαίμην αὐ-
 τόν, ἐπειδὴ περὶ αὐτὸν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυ-
 λῇ.

- λῇ διανέμει· τὸ δεικνόν, καὶ ὡς περὶ ἡλίου αἰ-
 ῆς τὸ γινόμενον, ἐκ ἑφῆ γινώσκειν πολίτην
 ὄντα με. ΔΗΜ. Χαίρει, ὦ Τίμων, τὸ μὲν
 ὄρεσθαι τῶν ἄνδρες, τὸ ἔρρισμα τῆς Ἀθιναίων,
 5 τὸ πρὸς βλημα τῆς Ἑλλάδος. καὶ μὴ πάλαι
 σε ὁ δῖμος ἔκωκε λεγόμενος, καὶ αἱ βελαὶ ἀμ-
 φότεραι φεμίνουσι. πρότερον ἢ ἀκούσιν τὸ Ψέ-
 ρισμα, ὃ ἴσθ' σὺ γράφα. Ἐπειδὴ Τίμων ἰ-
 ἔρχεσθαι Κολυτρίδας, αἰτῆς ὁ μόνον χαλὸς
 10 καλαδὸς, ἀλλὰ καὶ σφοδρὸς, ὡς ἐκ ἄλλου ἐν τῇ
 Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ αἰετα
 πρὸς τῶν τῇ πόλει, νενίκησε ἢ πύξ καὶ πάλιν, καὶ
 δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελὴν
 ἄρματι, καὶ σωμειδίᾳ πωλικῇ. ΤΙΜ. Ἀλλ'
 15 ὕδ' ἐδιδώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.
 ΔΗΜ. Τί οὖν; δωρήσεις ὕστερον. Τὰ τού-
 τα ἢ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον, καὶ ἡεῖς δὲ
 ἢ ἴσθ' ἡ πόλις περὶ σὺς πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ
 κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας. ΤΙΜ.
 20 Πῶς; διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, ὕδ' ἐπεγεγέ-
 φην ἐν τῷ χαταλόγῳ. ΔΗΜ. Μήτρια τὰ
 κτεῖσάυτ' ἀλέγεις, ἡμεῖς ἢ ἀχάριτοι ἀν' εἰρημῶν
 ἀμνημονῶντες ἐπὶ ἢ καὶ Ψηφίσματα γράφων, καὶ
 συμβουλάων καὶ στρατηγῶν, ὁ μικρὸν ὠφέλησι
 25 ἡ πόλιν. Ἐπεὶ τέτοις ἀπιστοὶ δίδωκεται τῇ βε-
 λῇ καὶ τῷ δῖμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ καὶ φυλαί,
 καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσῶν
 ἀναστῆσαι τὸν Τίμονα πρὸς τὴν Ἀθιναίων ἐν τῇ
 ἀκροπόλει, κρασιῶν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ
 30 ἀκρίβειας ὅτι τῇ κεφαλῇ, καὶ στεφανώσαι αὐτὸν
 χρυσῶν στεφάνοις ἐπὶ καὶ ἀνακηρυχθῆναι πρὸς
 στεφάνους σήμερον Διονυσίαις βαγυφοῖς καὶ νοῖς.
 εἰχθῆναι γὰρ αὐτὸν δεῖ σήμερον τὰ Διονύ-
 σια. εἶπε τὴν γνώμην Δημίας ὁ ῥήτωρ Συγ-
 35 γούης αὐτῶν, ἀλγιστὰς, καὶ μαθητὴς αὐτῶν ὦν. καὶ
 γὰρ ῥήτωρ αἶεις ὁ Τίμων. καὶ τὰ ἄλλα πάντα
 ὅποσα

ὅποσιν ἂν ἐθέλοι. ταῦτ' ἔν σοι τὸ Ψήρισμα.
 ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸ ὑὸν ἐβελόμην ἀγαγεῖν παρὰ σι,
 ὅν ὅτι τὸ σὺ ὀνόμασι Τίμονα ὀνόμαξαι. ΤΙΜ.
 Πῶς, ὦ Δημέα, ὅς ἐδὲ γράμμηξαι, ὅσα γε καὶ
 ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗΜ. Ἀλλὰ γὰρ ὦ, ὡς
 διδῶ Θεὸς ἐς νέωλα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ
 γυμνηθιστόμηνον, ἄρρεν γὰρ ἔσαι, Τίμονα ἡδὺ
 χαλῶ. ΤΙΜ. Οὐκ οἶδα, εἰ γὰρ μή τις ἔτι, ὦ
 ὅς, παλικάυτῳ παρ' ἐμὲ πληγῶν λαμβάνων.
 ΔΗΜ. Οἶμοι, τί ταῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐ- 10
 πχειρεῖς, καὶ τύπεις τὸν ἐλάττερον, ὃ καὶ θα-
 ρῶς ἐλάττερος ἐστὶ ἀπὸς ὧν; ἀλλ' ἐδῶσθαι ἐν
 τάχει τ' δίκῳ, ταῦτε ἄλλα, καὶ ὅτι τ' ἀκρόπολιν
 ἐνεώρησας. ΤΙΜ. Ἀλλ' ἔκ ἐμπέορησαι, ὦ
 μαρὲ ἢ ἀκρόπολις, ὥς δὴ λ' εἴ συκοφαντῶ. 15
 ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλεῖς τ' ὀπιδέομον διο-
 ρύξας. ΤΙΜ. Οὐ διορύκxαι ἐδὲ ἔσθ' ὥς ἀ-
 πίδα ἄσθ' καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. Διορύχθῃσαι
 μ' ὕστερον. ἡδὴ ἢ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.
 ΤΙΜ. Οὐκ ἔν καὶ ἄλλῳ λάμβανει. ΔΗΜ. 20
 Οἶμοι τί μετὰφρενον. ΤΙΜ. Μὴ κίεραχθῇ.
 καπίσω γὰρ σοι καὶ τρίτῳ, ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμ-
 παν πᾶσιμι, δύο μὲν Λακκαδαίμοιαν μοίρας
 κατὰκόφας ἀνοπλῶ, ἐν ἣ μαρὲν ἀνδρώπον
 μὴ ὀπτεῖφας. μάτῳ γὰρ ἂν εἴλω καὶ νενικηκὼς 25
 Ὀλύμπῳ πύξ καὶ πάλῳ.

18. Ἀλλὰ τί ταῦτο; ὃ Θεραπυκλῆς ὁ φιλόσο-
 φος ἔπος ὅστιν; ὃ ἢ ἔν ἄλλῳ. ἐκπετάσας γὰρ
 τ' πύγωνα, καὶ τὰς ὀφρὺς ἀναλίστας, καὶ βρενθυό-
 μους πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, τίανώδεις βλέπων, 30
 ἀνασεπθῆκαί τὴν ὅτι τὰ μετώπῳ κόμῳ,
 Ἀυπερορίας τις ἢ Τείπων, οἷος ὁ Ζεῦδεις ἐρεφεν
 εἴτ' ὁ τὸ γῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμῳ τὸ βᾶδι-
 σμα, σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωδιν μυεῖα
 ὅσα πρὸ ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τ' ἡδὴ ἢ χαλεπῶν 35
 κατηγρῶν, καὶ τὸ ἐλγυαρκὲς ἐπαυῶν. ἐπειδὴ λα-

- αἰμυλῶ ἀφικοίσο ὅτι τὸ δεῖπνον, καὶ ἑπαῖς με-
 γάλῳ τ' κύλικα ὀρέξεν αὐτῷ (τῷ ζωεστέρῳ καὶ
 χαίρει μάλιστα) καὶ δαΐτωρ τὸ λίθης ὕδωρ ἐκπιών,
 ἐναντιώτατα ὅτι δέικνυται τοῖς ἐωδινοῖς ἐκεί-
 5 νοις λόγοις, περὶ ἀρπάζων ὥσπερ ἐκτίνος τὰ ὄψα
 καὶ τ' πλησίον παρασκευάζομεν, χαρῆς τὸ
 γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορέμενος, ὅπκι-
 κυρῶς, καὶ δαΐτωρ ἐν τ' λοπάτι τῷ ἀρετῷ εὐ-
 ρήσειν περὶ δοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρυβλία πῶς λί-
 10 χαιῶ ὑποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῆς μνηστῆ-
 ρα ταλίποι, μεμψιμοιρῶν αἰεὶ ὡς τ' πλακύντα
 ὅλον, ἢ τ' σὺ μόνον τῇ ἄλλων λάβοι, ὅπως
 λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὀφείλῃ. μέδυσθαι καὶ πέρ-
 ρειν, ἢ ἀχρεῖς ὧδης καὶ ὀρχισθῆναι μόνον, ἀλλὰ
 15 καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς περὶ σέβει. καὶ λόγοι πολλοὶ
 ὅτι τῇ κύλικι. τότε δὲ καὶ μάλιστα περὶ ζωε-
 στῆς καὶ κοσμιότητος, καὶ ταῦτα φασιν, ἢ δὲ ὑπὸ
 τῆς ἀκράτους πονήρας ἔχων, καὶ ὑποβαυλίζων γε-
 λοῖος. εἴτα ἕμετος ὅτι τέπεις, καὶ τὸ τελευταῖον.
 20 ἀρῆμενοί πινες ἐκτρέφουσιν αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίας
 τῆς αὐλητῆς ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον.
 πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων, ὅθεν τ' περὶ τῶν περὶ
 χερσὶν αὐτῶν φάσματος ἔνεκα, ἢ θρασυτῆτος
 ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ὅτι τὰ περὶ
 25 καὶ ἐπιτοκῆς περὶ χερσὶν αὐτῶν, καὶ ἡ γοητεία περὶ
 γῆται, καὶ ἡ ἀναγκαστική, περὶ μωρίας καὶ ὅλως
 πάνσοφον τὸ χεῖμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές,
 καὶ ποικίλως ἐνελές. εἰμωξείαι τιναρῶν ἐκ
 εἰς μακρὸν χρόνον ὡς πᾶσι παπαῖς, χεῖρον
 30 ἢ μὴν θρασυκλήης; ΘΡΑ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ
 Τίμων, τοῖς πολλοῖς τέπεις ἀρῖγμαί, ὥσπερ οἱ
 τ' πλεῖστον σοὶ τεθιπότες, ἀργυρεῖς, καὶ χρυσταί, καὶ
 δεῖπνων πολυτελῶν ἐλπίδι σωιδεδραμεμένας
 πᾶσι τ' κολακείαν ὅτι δειξάμενοι περὶ ἀνδρα
 35 ὡς ἀπλοῦχον, καὶ τ' ὄντων κοινωνικό. εἰ δὲ
 γὰρ ὡς μάλα μ' ἐμοὶ δεῖπνον ἔχον, ὅσον τ'
 ἡδίστον

ἴδιστον Τύμων ἢ χάρδαμον, ἢ εἵποτε τρυφώσω
 ὀλίγον τῷ ἀλῶν. ποτὸν δ' ἢ ἐννεάχρην. ὁ
 δ' ἢ τρεῖς ἔτη, ἢς βύλει πορφυρέειν αἰμείνων.
 τὸ χρυσὸν μὲν γὰρ ἐδὲν πτωχότερον τῷ ἐν τοῖς
 αἰμαλοῖς ψυφίδων μοι δοκεῖ. σὺ δ' αὖτε χάριν
 ἐστάλιν, ὥς μὴ διαφθεῖρη σε τὸ χάριτον τέτο καὶ
 ὀπλοτότατον κλῆμα ὁ πλεῖστον, ὁ πολλοῖς πολ-
 λάκις αἰπὸν ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένον.
 εἰ γάρ μοι πεῖθοιο, μάλιστ' ὅλον εἰς τὴν θάλατταν
 ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἐδὲν ἀναρχαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ
 ὄντι, καὶ τὴν φιλοσοφίας πλεῖστον ὄραν δυναμώσω.
 μὴ μὲντοι ἐς βλάβην, ὥς γὰρ δὲ, ἀλλὰ ὅσον ἐς
 βεβῶνας ἐπιμβάς ὀλίγον περὶ τῆς κυματώδους
 γῆς, ἐμὲ ὀρῶντος μόνον. εἰ δ' ἢ μὴ τέτο βέλγῃ, σὺ δ'
 ἄλλον βόπον ἀμείνω καὶ τάχ' ἐνφόρηται αὐ-
 τὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ ἀνῆς,
 διαδιδὼς ἅπαντα τοῖς θεομέδουσιν. ὥς μὲν, πάντα
 δραχμας, ὥς δ' ἢ μὴ ἂν, ὥς δ' ἢ τάλαντον. εἰ δὲ πε-
 φιλοσοφῇ εἴη, διμοιρεῖν ἢ διμοιρεῖαν φέρεαι
 δίκαιον. ἐμοὶ δ' καίτοι ἐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ,
 ἀλλ' ὅπως μελεῖν τῷ ἑταίρῳ τοῖς θεομέδουσιν,
 ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τινὶ πῆσαν ἐμπλήσας πρὸς
 τοῖς, ἐδὲ ὅλως δύο μεδίμνες χωρεῖται αἰγυπτι-
 κῆς. ὀλιγαρχίᾳ δὲ καὶ μέγιστον χρῆναι τὴν φιλοσο-
 φῆντα, καὶ μηδὲν ὑπὸ τινὶ πῆσαν φερεῖν.
 ΤΙΜ. Ἐπαινῶ ταῦτά σε, ὦ Θερασύκλεις. περὶ
 γὰρ τῆς πῆρας ἐν δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν
 ἐμπλήσω κοινύλων, ἐπιμεβήσας γῆν δικέλλη.
 ΘΡΑΣ. Ὡς δημοκρατεῖα, καὶ νόμοι, παύ-
 μεθα ὑπὸ τῷ κατὰ τὸ ἐν ἐλαθέει τῇ πέλει.
 ΤΙΜ. Τί ἀνανακτεῖς, ὥς γὰρ δὲ Θερασύκλεις, μὴ
 παρεκκίχρωμαί σε; καὶ μὴ ἐπιμβάσῃ χρίνικας
 ὑπὸ τὸ μέτρον τῆς πῆρας. ἀλλὰ τί τέτο; πολλοὶ
 ξυμῆρχοιται, βλεψίας ἐκείνῃ, καὶ Λέχης καὶ
 Γυρίων, ὅλως τὸ συνίταγμα τῷ εἰμαζομένῳ
 ὥς τε τί ἐκ ἐπὶ τῇ πῆραν ταύτῃ ἀνελθόντι.

ἢ μὲν δὴ καλλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πάλαι πιπ-
νυκῆαν; αὐτὸς ὅπῃ πλείους λίθους ξυμπορε-
σαι, ὅπῃ χαλαζῶ πόρρωθιν αὐτῆς; ΒΛΕΨ. Μὴ
βάλλε, ὦ Τίμων, ἀπὸ μὲν γάρ. TIM. Ἄλλ' ἔτι
3 ἀναιματὶ γὰρ ὑμεῖς, ὅδε ἀνὰ βραυμάτων.

Διάλογος δ'.

10

Δίκη Φωνήνων.

ΕΠὶ ἀρχῇ δ' Ἀεισάρχῃ Φαληρέως, Πυ-
ανέψαντος ἐβδόμη ἰσαμύνης, γραφὴν ἔδωκε
15 τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅπῃ τ' ἐπὶ αὐτῷ Φωνήνων,
βίαις ὑπαρχόντων, καὶ ἀρπαγῆς, ἀφηρεῖσθαι λέγει
πάντων τῶν ἐν διπλῷ Ταῦ ἐκφερομένων.

- 20 ΜΕ'χει μὲν, ὦ Φωνήντα Δικασταί, ὀλίγα
ἡδικομένω ὑπὸ ταῦτα τῶ Ταῦ, κατα-
χευόμενος τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίρουσι ἔνθα μὴ
δεῖ, ὅς βαρέως ἐφερον τὴν βλάβην. καὶ παρή-
κνον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετρίότητος
25 ἢν ἴσῃ με φυλάσσοντα πρὸς τι ὑμᾶς καὶ πᾶς
ἄλλας συλλαβὰς. ἐπεὶ ὅς ἐς τοσούτον ἦκει πλε-
ονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥς ἐφ' οἷς ἡσύχατα πολ-
λάκις ἔκ ἀγαπῶν, ἦδη καὶ πλείω φερεσβιάζειναι,
ἀτασκαίως αὐτὸ ἐυθυμῶντι παρὰ τοῖς ἀμφο-
30 τερα εἰδόντι ὑμῖν. διότι ὅς ὁ μικρόν με ὅπῃ
τοῖς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς
γὰρ φερεσβιασμένοις αἰεὶ πλεῖστον φερεσβίαν,
ἀρδῶν μὲ τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χάρας, ὥς ὀ-
λίγη δὲ ἡσυχία ἀχάροντα, μηδὲ ἐν χάρι-
35 μασι ἀειδμεῖσθαι ἡμῶν ἴσῃ ὅς κηδεῖται τῶ φέρε-
σθαι δικαίων ἢν ὅχι ὑμᾶς, οἱ δὴ φέρετε νῦν, ἀλλὰ

καὶ

καὶ τὰ λοιπὰ γραμμαῖα τῆς πείρας ἔχειν πινά-
 φυλακίῳ. εἰ γὰρ ὄξῃσαι πῖς βηλομόροις ἀπὸ τῆ
 καὶ αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοθίαν βιάζεισθαι, καὶ τὸ
 ποῦ πρὸς ἑστέ ὑμῖν, ὡς ἡμεῖς ἐδὲν καὶ πολὺ π
 γράφεται, ἔχ' ὁρῶ πῖνα τρόπον αἱ ζωτάξεις τὰ
 νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχαίς ἔξουσιν. 5
 ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἶμαι ποῖε εἰς τοσούτην ἀμελείας
 τε καὶ παραρρήσεως ἤξεν, ὥστε ἐπὶ τῇ πινά μὴ
 δίκαια. ἔτε εἰ καὶ θυρήσετε τὸ ἀγῶνα ὑμεῖς,
 ἐμοὶ παραλείπτεον ὅστις ἀδικησέτω, ὡς εἶδε καὶ τὸ
 ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι, ἐνδὺς ἀρ- 10
 ξαμύων παρανομεῖν. καὶ ἔκ' ἂν ἐπολέμει μέχρι
 νῦν τὸ Λάμβδα πρὸς Ῥῶ διαμφορητέον περὶ τῆ
 κισήρεως, καὶ κεραλαλγίας. ἔτε τὸ Γάμμα πρὸς
 Κάππα διηρονίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικρῶ δὲ 15
 ἤρχετο πλάκας ἐν τῷ γναφείῳ ὑπὸ γναφά-
 λων, ἐπίπαυτο δ' ἂν καὶ περὶ τὸ Λάμβδα μαχό-
 μενον τὸ Μόρις ἀφαιρέμενον αὐτῷ, καὶ μάλιστα
 παρακλήτων. καὶ τὰ λοιπὰ ἂν δι' ἡμεῖς Συγ- 20
 χύτως ἀρχεσθαι παρανόμῃ. καλὸν γὰρ ἕκαστον
 μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δ' ὑποβρίναι
 ἐς ἃ μὴ γρη, λυόντες ὅτι τὸ δίκαιον. καὶ ὅγε
 περὶ τῆς ἡμῖν τοῦ νόμου τέτρες διατυπώσας,
 εἴτε Κάδμ' οὐ νησιώτης, εἴτε Πάλαμῆδης ὁ 25
 Ναυπλίου καὶ Σιμωνίδης ὃ ἔνιοι προσάπτεται τὴν
 περιμήθειαν ταύτην, ἢ τῇ τάξει μένον, καὶ ἢ ἦν
 αἱ περιμήθειαι βεβαιῆσαι δώριον, τί περὶ τὸν
 ἔσαι ἢ δώριον, ἀλλὰ καὶ τοιοῦτας, ἃς ἕκαστον
 ἡμεῖς ἔχει, καὶ διωάμεν σωεῖσθαι. καὶ ὑμῖν μ', ὡ
 δικασαί, τὴν μείζω διεδώκασι πινῶν, ὅτι καὶ 30
 αὐτὰ δώριον φέγγεσθαι. ἡμεῖς οὖν εἰς τὸ ἀκκαλῶσαι δεῖται. πα-
 σῶν δ' ἕκαστον ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἑνὶ τῷ
 πάντων, οἷς ἐδὲ φωνὴ πρὸς τῷ. καὶ αὐτὰ μ' ἔν
 τὰ φωνήεντα φυλάσσειν τοῖς νόμοις τέτρες, 35
 τὸ δ' Ταῦ τῆτο, (εἰ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρον ὀνομα-
 σαι.

- σαι ῥήματα, ἢ ὧ χαλεπῆται) ὁ, μὰ πὺ θεὸς, ἢ
 μὴ εἴξῃς ὑμῶν δύσσωμῶν ἀγαθὴν καὶ χαθήκοις
 ὀρεσθῆναι τὸ, τε Ἀλφειά, καὶ τὸ Ἰ, ἔκ αὖν ἡκέδῃ
 μόνον. τότε ἔν ἐτόλμυσεν ἀδικεῖν με πλείω ἢ
 5 πώποτε βιασαμένον ὀνομάτων με, καὶ ῥημάτων
 ἀπλάσα πατρώων, ἐκδιδῶσαι ὃ ὅμῳ Σωδῆσ-
 μων ἅμα καὶ Περσέστοι, ὡς μικρὰ φέρειν ἢ
 ἔκπεπον πλεονεξίαν. ὅθεν ὃ καὶ ἀπὸ πινυν ἀρξά-
 μένον ὥρα λέγειν.
- 10 2. Ἐπιστῆμην πετὲ Κιζέλω, (τὸ δὲ ὅτι πε-
 λίχνιον ἔκ ἀηδὲς) ἀποικον, αἷς ἐπέχει λόγῳ
 Ἀθιωαίων. Ἐπιγέμνω ὃ καὶ τὸ κρατίστον Ῥῶ,
 γετόνων τὸ βέλπεον, χατηρόμνω ὃ παρὰ κω-
 μωδῶν πινι πιντή. Λυσίμαχῳ ἐκχαλεπῇ
 15 Βοιωπὸς ᾗ, αἷς ἐφαίνετο, τὸ ῥῶθ ἀνέκαθεν,
 ἀπὸ μέσης ὃ ἀξιῶντι λέγεται ἢ Ἀπικῆς ὥρα
 τέτρω δὴ τῷ ξένῳ ἢ τῷ Ταῦ τέτρω πλεονεξίῳ
 ἐφώεσσα. μέχρι μὲ γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετρα-
 ρέχοντα λέγει ἀποσερεῖν με ἢ Κυρηναιοῦ
 20 μοι, σωθήθειαν ὥμνω σωπεθερμμένων γραμμά-
 των. ἔπ ὃ Τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ὀπισθώμενον, ἰ-
 διαταυτὴ λέγειν, καὶ οἷδεν ἦν μοι τὸ ἄκυσμα, καὶ
 ὃ πάνυ τι ἐδακνόμνω ἐπ' αὐτοῖς. ὁπότε ὃ καὶ ἐκ
 τέτων ἀρξάμενον ἐτόλμυσε Κατήϊτερον εἰπεῖν,
 25 καὶ Κάπην καὶ Πίπην, εἴτα ἀπερυθείασαν, καὶ
 Βασίλιπην ὀνομάζειν, ὃ μερίως ὃ τέτοις ἀγα-
 νακτῶ, καὶ πῆμωραμαι, δεδιδὸς μὴ τῷ χερόνῳ καὶ
 τὰ Σῦχα, Τῦχα τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διδὸς
 ἀδυμῆνι, καὶ μεμονωμένῳ ἢ βοηθησύνῳ, σύγ-
 30 γνῶτε ἢ δικαίας ὀργῆς. ὃ γὰρ πρὶν τὰ μικρὰ καὶ
 τὰ πυχόρῳ ὅθεν ὁ Κίνδυνος, ἀραιομένῳ ἢ σω-
 ηδῶν καὶ συνερολαχότων μοι γραμμάτων, Κάτ-
 σας μὴ ἄλλον ὀρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν,
 ἢ καλῶν ἀρπάσαν, Κίτῳ ὀνόμασεν. ἀρεΐλε-
 35 το δὲ μὴ Φάσαν ἅμα Νήσταις τε καὶ Κοσφόις
 ἀπαγορεύοντι Ἀειτάρχῳ. πείσασα καὶ καὶ με-
 λισσῶν

λωπῶν ἢ κ' ὀλίγας. ἐπ' Ἀπικίῳ ᾧ ἦλθε, καὶ ἐκ
 μίσης αὐτῆς ἀνὴρ πασιν ἀνόμως Τμηπῶν, ὁρῶν-
 των ὑμῶν καὶ τ' ἄλλων συλλαβῶν. ἀλλὰ τί λέγω
 ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θεττα-
 λίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκεκλεισμένον
 τῷ θαλάσῳ, ἔδ' ἔγωγε ἐν κήποις φειπαμένον
 σούτων. ὥς τὸ δὴ λεγόμενον, μὴ ᾧ πάσῳ
 μοι καταλιπεῖν. ὅπ' ᾧ ἀνεξίκακόν ἐμι χράμ-
 μα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκα-
 λίσαντι τῷ Ζῆτα, σμάραγδον ἀποσάσαντι,
 καὶ πᾶσαν ἀφιλομήνῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ
 Ξυ πᾶσαν παρὰ δ' ἀντι σωθήκην, καὶ τ' συγχε-
 ρῖα τ' τοιούτων ἔχοντι Θεκυδίδην σύμμαχον.
 τῷ μ' γὰρ γείτοنی με Ῥῶ ροσῖτασι. συγνώμη
 καὶ παρ' αὐτῷ φωναίσαντή μοι τὰς μυρρίνας, καὶ
 παίσαντή με ποτε ὑπὸ μελαγχολίας ὅτι κόρη.
 καὶ γὰρ μ' τοιούτον.

3. Τὸ δ' αὖ τὸτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βί-
 σιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι ᾧ ἔδ' ἔγωγε ἄλλων ἀπέ-
 χριτο χραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ Δέλλα, καὶ τὸ Θῆ-
 τα, καὶ τὸ Ζῆτα, μικρὸ δὲ πᾶν ἡδίκησε τὰ
 σοιχεῖα. αὐτὰ μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα χράμ-
 ματα. Ἀκούετε Φωνήεντα Δικασαί, τὰ μὲν
 λέγουσι, ἀρεῖλετέ με τὴν ἐνδελέχειαν,
 ἐντελέχειαν ἀξιῶν λέγεσθαι πᾶν τὸν
 νόμον. τὰ Θῆτα κρονοῖ, καὶ τῆς κεφαλῆς
 τὰς τρίχας πᾶλλον, ὅτι τὸ τῆς κολοκωίδης
 ἐσερῆσαι· τὸ Ζῆτα τὸ σκεῖν, καὶ σαλπίζειν,
 ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἔξῃναι μὴ ᾧ χυρίζειν. τίς ἂν
 τέτων ἀνάχοιτο; ἢ τίς ἔξαρχαται δίκη πρὸς
 τὸ πονηρότατον τῷ Ταῦ; τὸ δ' αἶσα ἢ τὸ
 ὁμόφυλον τῶν σοιχείων μόνον ἀδικεῖ γὰρ,
 ἀλλ' ἦδη καὶ πρὸς τὸ ἀνδρώπειον μεταβέβηκε
 τὸτονὶ τὸν τρόπον. ἢ γὰρ ὅπ' ἔπειθε με αὐτὸν
 καὶ ἐνθὺ φέρει ταῖς γλώσσαις. μᾶλλον δ',
 ὦ Δικασαί, μεταξὺ γὰρ με πάλιν τὰ τῶν ἀν-
 δρώπων,

- θρώπων, πρῶτα ἀνέμνησε αὖτις ἡ γλώσση,
 ὅππῃ καὶ ταύτης μετὸ μέρθεα πῖλασε, καὶ γλώτῃ
 ποιεῖ ἡ γλώσση ἀληθῶς νόημα
 Ταῦ! ἀλλὰ μεταβήτομαι πάλιν ἐπὶ ἐκεῖνο, καὶ
 5 πῶς ἀνθρώποις ὤψατο γὰρ ἡσυχία καὶ ὦν εἰς αὐτοῦ
 πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ ποτε σρεβλὴν καὶ ἀπα-
 ρέειν αὐτῇ ἡ φωνὴν ὅππῃ χειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι
 χαλὸν ἰδὼν, χαλὸν εἰπεῖν βέλεια. τὸ δὲ παρ-
 ασεσὼν, ταλὸν εἰπεῖν αὐτοῦ ἀνὰ γὰρ εἰς, ἐν ἁ-
 10 πασι περιδρίαν ἔχεν ἀξίαν. πάλιν ἐπεὶ ὁ
 κλήματος διαλέγεται (τὸ δὲ τλήμα γὰρ ὅτι ἀλ-
 λῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα, καὶ ἐμὴν
 γὰρ τοῦ τυχόντος ἀδικεῖ, ἀλλ' ἡσυχία καὶ πᾶσι με-
 λω βασιλεῖ ὦ καὶ γυνῇ, καὶ θάλασσαν εἰσαφασί-
 15 καὶ τῆς αὐτῇ φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ, καὶ τότε
 ἐπεβλάθει. καὶ Κύρον αὐτὸν ὄντα, τυρὸν πα-
 ἀπέφινεν. ἔγωγε μὲν ἂν ὅππῃ ἐς φωνὴν ἀνθρώπου
 ἀδικεῖ, ἔργω δὲ πῶς; κλαῖεσι πάνθρωποι, καὶ ἡ
 αὐτῇ τύχῃ ὁδύρεσθαι, καὶ Κάδμω καταρ-
 20 ται πηλαίαις, ὅππῃ τὸ Ταῦ ἐς τὸ ἡσυχίαν
 ἡσυχία παρήγορε. πᾶσι δὲ τότε σώματι φασὶ τοῦ
 τυρῶντος ἀκολοῦσθαι μνηστῆρας αὐτῷ πᾶσι
 πλάσμα ἔπειτα γήμασι τοῖς τε ζύλα τεκνίον-
 τας, ἀνθρώπου ἀνασκελίζειν ἐπ' αὐτά. ὅππῃ
 25 δὴ τότε καὶ τῷ τεχνήματι πᾶσι πονηρῶς ἡ πονη-
 ρὴν ἐπὶ πονηρίαν σπειλάειν. τέτων ἂν ἀπάσῃ
 ἕνεκα πόσων θανάτων τὸ Ταῦ ἀξίον εἴη νομίζε-
 τε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τὸ το μόνον ἐς ἡ
 ἡ Ταῦ πινυρίαν ὑπολείπειν, τὸ πᾶσι γήμασι
 30 πᾶσι αὐτῇ ἡ δίκῃ ὑποχεῖν. ὁ δὲ σαυροῦς εἴη
 ὑπὸ τέττε μὲν ἐδημεργηθῇ, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων
 ὀνομάζεται.

LUCIANI

SAMOSATENSIS

DIALOGORUM.

LIBER PRIMUS.

Dialogus I.

Cyclôpis & Neptuni.

CYC. **O** Pater ! qualia passus sum *Ulysses Po-*
ab execrabili isto hospi-*lyphemum*
te, qui me inebriatum *excœcavit,*
excœcavit, somno gravatum aggressus!
N E P. Quis vero est, qui isthac facere
ausus fuit, Polypheme ? CYC. Prin-
cipio quidem seipsum *Nemânem* vocabat;
postquam autem effugit, atque *extra te-*
la, (ut dicitur) fuit, Ulysses nomina-
re aiebat. N E P. Novi, quem dicis,
Ithacensem illum; ex Illo autem naviga-
bat. Sed quo pacto hæc fecit, cum ani-
mosus admodum non sit ? CYC. De-
prehendi in antro, è pascuis domum re-
versus, multos quosdam, insidiantes vide-
licet pecuariis. Posteaquam autem ap-
posui foribus operculum, (saxum autem
quoddam mihi est perquam magnum)
atque ignem resuscitavi, accensa ar-
bore, quam de monte mecum fere-
bam

bam, visi sunt abscondere sese parare. Ego
 verò comprehensos ipsorum quosdam, ut
 par erat, devoravi, ut qui prædones essent.
 Hic versutissimus ille, sive *Nemø*, sive
 Ulysses fuit, pharmacum quoddam infu-
 sum dat bibendum, dulce quidem & fra-
 grans illud, sed ad struendas insidias præ-
 sentissimum, & turbulentissimum. Nam
 statim omnia videbantur mihi, illud po-
 to, circumagitari, & antrum ipsum in-
 vertebatur, & prorsum apud me amplius
 ipse non eram. Postremo autem somno
 correptus jacui. Ille vero exacuto veste,
 eodemque igne succenso, insuper etiam
 excacavit me dormientem. Ab eoque
 tempore cæcus tibi sum, Neptune. NEP.
 Ut altè nimis dormisti, ô fili, qui non ex-
 silueris, cùm interea excaceris ! Ulysses
 igitur ille quo pacto effugit ? non enim,
 fat scio, potuit dimovere saxum à foribus.
 CYC. At ego amovi ipsum, quo faci-
 liùs illum comprehenderem inter egredi-
 endum. At collocato meipso ad fores,
 extentis manibus venabar, solis dimissis
 in pascua ovibus, & arietì negotio dato,
 quamnam ipsum agere pro me oporteret.
 NEP. Intelligo rem, sub illis latuit re-
 clàm se subducens. At cæteros certè Cy-
 clopas conveniebat te invocare contra ip-
 sum. CYC. Convocavi illos, pater,
 atque etiam venerunt. Sed postquam me
 interrogassent insidiatoris nomen, atque
 ego dicerem *Neminem* esse, insanire me
 arbitrati discesserunt. Ità imposuit mihi
 execrabilis, nomine. Et quod maxime
 mihi a grè fuit, contumeliosè objecta mihi
 calu-

calamitate hâc, nè pater quidem Neptunus, inquit, te sanabit. N E P. Confide, fili, ulciscar enim ipsum, ut sentiat, etiam si cæcitatem oculorum mederi impossibile sit, navigantes certè tamen servare vel perdere, penès me esse. Navigat autem adhuc.

Dialogus 2.

Menelai & Protei.

M E N. **A**T in aquam te converti, Proteu, incredibile non est, marinus utique cùm sis; etiam arborem fieri, tolerabile; & in leonem aliquando muteris licèt, tamen neque hoc super fidem est. Quod si autem & ignem te fieri possibile est, cùm in mare habites, hoc omninò miror, neque adducor ut credam. P R O T. Nè mireris, Menelae, fieri enim soleo. M E N. Vidi & ipse; sed videris mihi (dicetur enim hîc apud te) præstigias quasdam adhibere rei, atque intuentium oculos decipere, cùm interim ipse nihil tale fias. P R O T E. Et quænam adeò deceptio in rebus sic manifestis fieri queat? An non apertis oculis vidisti, in quàm multa ipse me transformaverim; Quod ni credis, & res hæc tibi falsa videtur, nempe apparentia quædam inanis ante oculos obversans, posteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus generose tu, manum. Nimirum senties, videârne tantùm ignis, an & urandi vim habeam. M E N E L. Pericule-

Neptuni & Delphini.

culosum est experimentum hoc, Proteu.
PROT. At tu, Menelae, videris mihi ne-
que Polypum vidisse unquam, neque etiam
quid pisci huic accidere soleat, scire.
MENE L. Verùm Polypum ipsum qui-
dem vidi: quæ verò accidunt illi, libenter
ex te cognoverim. PROT. Cuicumque
saxo accedens, atetabula sua applicuerit,
atque affixus inhæserit cirrammentis, illi
seipsum similem efficit, mutatque colorem,
imitando saxum, quo videlicet lateat pis-
catores, nihil ab illo varians, neque mani-
festus existens ob hoc, sed assimulatus lapi-
di. MENE L. Ferunt hæc. Sed tuum
hoc est incredibilius, Proteu. PROT.
Nescio, Menelae, cuinam alteri facile cre-
das, qui tuis ipsius oculis non credas. MEN.
Videns equidem vidi, sed tamen monstro-
sa res est, eundem ignem atque aquam fieri.

Dialogus 3.

Neptuni & Delphinum.

*Delphini
hominum
amatores.*

*Sic Arion
transue-
lit.*

NEP T. **L**Audo, rectè facitis, Delphi-
nes, quòd semper hominum
amantes estis. Nam & olim Inus filium
in Isthmum portastis, exceptum à Sciro-
niis scopulis, unde cum matre præcipita-
tus fuerat. Et nunc tu citharcedo isto
Methymnensi, cum ipso ornatu & citha-
râ recepto, in Tanarum enatasti, neque
passus es miserè à nautis perdi illum.
DELPH. Nè mireris, Neptune, si ho-
minibus benefacimus, nam & ipsi ex ho-
mini-

minibus pisces facti sumus. NEP. Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quod vos navali praelio superatos ita transformavit, cum deberet captivos solum in deditionem accipere, quemadmodum & ceteros in potestatem redegit. Sed quo pacto, quod huic Arioni accidit, sese habet, Delphin? DELPH. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sæpè illum ad se accerserat artis gratiâ. Ille autem dives jam factus à tyranno, concupivit, navigando in patriam Methymnam videlicet, spectandas ibi divitias suas exhibere. Ac consensâ ad trajiciendum navi hominum quorundam sceleratorum, posteaquam indicavit se multum auri & argenti secum ferre, ubi ad medium fermè Ægæum perventum fuit, insidiari illi nautæ coeperunt. Ille verò (nam auscultabam omnia juxta navigium natando) quoniam jam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi-ipsi funebri aliquo carmine, volentem finite præcipitare me-ipsam. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum & quiddam plane blandum cecinit, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego verò excepto atque imposito illo, enatavi unâ cum ipso in Tanarum. NEPT. Laudo studium erga Musicam tuum: dignam enim mercedem retulisti ipsi pro eo quod auscultâras.

Dialogus 4.

Neptuni & Nereidum.

*Helle ab
ariete in
mare de-
lapsa.*

*Cithæron
mons est,
cujus radi-
ces Aso-
pus alluit.
Strabo.*

NEPT. **F**Retum hoc quidem angustum,
in quod puella præcipitata est,
Hellepontus ab ipsâ vocetur. Cadaver
autem ipsum, vos Nereïdes acceptum, in
Troadem auferte, ut ab incolis sepeliatur.
N E R E. Nequaquam, Neptune, sed hic
in cognomini pelago sepeliatur. Miseremur
enim ipsius, ut quæ maximè miserabilia à
novercâ passa fuerit. N E P T. At hoc
quidem, Amphitrite, fas non est, neque
etiam aliàs honestum, hîc illam alicubi sub
arenâ jacere: Sed quod dixi, in Troade,
in Chersoneso mox sepelietur. Illud autem
pro solatio ei erit, quòd paulò post eadem
ipsa quoque Ino patietur; & præcipitabi-
tur, persequente illam Athamante, in
pelagus ex summo Cithærone, quâ in mare
porrigitur, filium etiam in ulnis gestans.
N E R E. Sed & illam servare conveni-
et, gratiam hanc Baccho faciendo. Edu-
cavit enim illum Ino, eadêmque nutrix
illius fuit. N E P T. Non decebat a-
deò pravam. Sed tamen Baccho non
gratificari, Amphitrite, indignum foret.
N E R E. Sed quid accidit huic, quod
ex ariete decidit? frater autem ejus, Phry-
xus tutò vehitur? N E P T. Meritò; A-
dolescens enim est, & contra impetum ob-
sistere potest. Illa verò, eò quòd insueta
ejus rei erat, consensu vehiculo inusitato,
& despiciendo in vastam profunditatem
perculsa animo, & pavore pariter attoni-
ta,

ta, præterea vertigine correpta, præ vehementiâ & impetu volatûs, retinere cornua arietis amplius non potuit, quibus se eo-
usque sustentaverat, atque ita in mare de-
cidit. N E R. Annon igitur matrem ipsius
Nephele decebat opem ferre cadenti?
N E P T. Decebat sanè, sed Parca, quàm
Nephele, multo potentior est.

Dialogus 5.

Xanthi & maris.

XAN. Suscipe me, ô Mare, gravia passum,
extingue mea vulnera. MAR. Quid *Xanthus*
hoc rei est, Xanthe? quis te deussit? XAN. *fluvius*
Vulcanus, sed in carbones prorsus redactus *pene exu-*
sum miser, & effervesco. MAR. Cûr au- *stus.*
tem tibi iniecit ignem? XAN. Propter fi-
lium Thetidis. Postquam enim occidentem
illum Phrygas supplex deprecatus sum, ille
autem ab irâ nihil remisit, sed castaveribus
etiam obstruxit mihi alveum, ego misertus
miserorum occurri, ut aquis involverem
illum, quo eo periculo absterritus ab cade vi-
rorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat
enim prope fortè existens) universo igne,
quantum, opinor, usquam habebat, quan-
tumq; & in Ætna, & si quibus aliis locis erat,
allato, processit obviam: ac exussit equi-
dem ulmos, & myricas, assavit autem & in-
felices pisces & anguillas. Me verò cûm
effervescere fecisset, parum absuit, quin to-
tum siccum reddiderit. Vidésne igitur quo

facto exustionibus istis deformatus sim.
M A R. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut consentaneum est : cruore, à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac meritò, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. **XAN.** An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum adeò ineorum ? **MAR.** Vulcanum verò an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeò filii ?

Dialogus 6.

Jovis, Æsculapii, & Herculis.

*Æsculapius, & Hercules
de cessione
contendunt.*

JUP. **D**esinite, ô Æsculapi, & tu Hercules, contendere inter vos jurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à convivio Deorum.
H E R. Ac vis, ô Jupiter, medicamentarium istum priore loco accumbere, quàm me ? **Æ S C.** Ità per Jovem : etenim sum melior. **H E R C.** Qua in re, ô attonite, an quod te Jupiter fulmine percussit, eò quod quæ nefas erat, feceras ? nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es ? **ÆSCU.** Oblitus verò etiam tu es Hercules, quòd in Oetâ conflagrasti, quandoquidem mihi ignem objicis ? **H E R C.** Nequaquam æqualia atque similia sunt quæ uterque in vitâ egimus, ut qui ipse quidem Jovis filius sim, tantos autem labores sustinuerim, expurgatâ vitâ, devictis bestiis & de

con-

contumeliosis hominibus pœnas sumens. Tu verò radicum concisor es & circulator, agrotantibus fortassis hominibus utilis medicamenta adhibendo, utile autem nihil quicquam prastitisti. Æ S C. Rectè dicis : quoniam & inustiones tuas curavi; quando nuper ascendisti, ad nos semiuftulatus corpore utrinque corrupto ac perduto, & à tunica, & post illam, etiam à flamma. Ego verò etiamsi nihil aliud, tamen neque servivi, quemadmodum tu, neque exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo; neque verò etiam infaniens, occidi liberos & uxorem. H E R C. Nisi desinas conviciari, statim admodum senties, quòd non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc è cœlo præcipitem dabo te, ut nè ipse quidem Pæon curaverit te diminuto atque effracto tibi cerebro. J U P. Desinite, inquam, & nè nobis hunc cœtum perturbate, aut ambos hinc ablegabo vos è convivio. Atqui, ô Hercules, æquum est, ut priori loco accumbat Æsculapius; quippe qui & prior mortuus est.

Dialogus 7.

Martis & Mercurii.

M A R. **A**udistin' Mercuri; qualia nò Jovis tibi minatus sit Jupiter, quàm *clantia* in superba, quàmque absurda? Ego, in- *ridetur.* quit, si voluero, catenam ex cœlo demit-

tam unde si vos suspensi me vi detrahere conemini, luseritis operam. Nunquam enim me deorsum traxeritis. Contra, ego vos si velim in altum attrahere, non vos modò, verùm etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum, in sublime sustulero. Ad hæc alia, quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem cum esse viribusque superiorem, haudquaquam negaverim. Verùm unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut cum nè pondere quidem vincere queamus, etiamsi terram ac mare nobis adjunxerimus, id neutiquam crediderim. *M E R.* Bona verba, Mars. Neque enim sat tutum est ista loqui, nè quid fortè mali nobis conciliemus petulantia. *M A R.* Putas verò me apud quemlibet hæc dicturum? imò apud te solùm id audeo, quem linguæ continentis esse sciebam. Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum cum hæc minitantem audirem haud quam apud te reticere. Etenim memineram cum non ita multò antè Neptunus, Juno ac Pallas, motâ adversus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conjicere, quantopere formidaret, utque in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat essent Dii. Quod si Thetis misericordiâ commota Briareum centimanum illi auxilio non accersivisset, ipse pariter cum fulmine ac tonitru vinctus esset. Hæc reputanti mihi ridere succurrebat ejus magniloquentiam jactantiamque. *M E R.* Tace, bona verba; neque enim tutum

notum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Dialogus 8.

Diogenis & Pollucis.

DIO. **O** Pollux, commendo tibi postquam celerime ascenderis (tuum enim est, ni fallor, cras reviviscere) ut, sicubi videris Menippum, canem illum, (invenies autem ipsum Corinthi, circa Cranæum, aut in Lycæo deridentem contendentes istos inter se Philosophos) dicas illi, Memippe, transeat tibi Diogenes, si satis ea quæ super terram sunt, derisisti, ut huc multo plura derisurus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus est, & frequens illud obijci potuit, Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non desines constanter ridere, quemadmodum ego nunc. Et maxime, cum videris divites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque ejulatu ab aliis dignosci. Tum quod & molles & ignavi sunt, remniscences eorum quæ in vitâ geruntur. Hæc illi dicas, & ut præterea etiam perâ veniat impletâ multo lupino, & sicubi in trivio positam inveniat Hecates, coenam, aut ovum ex lustratione relictum, aut simile quippiam.

P O L. At renunciabo hæc, ô Diogenes. Sed quod melius illum agnoscere queam, cujusmodi facie est? **D I O G.** Senex est, calvastr, pallio indutus lacero, & vento

vento cuius pervio; & diversorum pannorum assumentis variegato. Ridet autem semper, ac plerumque arrogantes istos Philosophos acerbè perstringit. P O L. Facile erit invenire illum ex his signis. D I O G. Visne ut ad ipsos quoque Philosophos illos aliquid tibi mandem? P O L. Mandes licet, non enim grave hoc mihi fuerit. D I O G. In Universum, adhortare illos, ut desistant à pugnis suis, neque de toto contendant, neque cornua sibi mutuo affigant, neque crocodilos faciant, neque huiusmodi sterilia atque jejuna interrogare, animum instituant. P O L. At indoctum me & inruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. D I O G. Tu verò plorare illos meo nomine jube. P O L. Et hæc nunciabo illis, Diogenes. D I O G. Divitibus autem, ô lepidissimum caput; nostro nomine hæc renuncia. Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid vos ipsos excruciat, & usuras supputando, & talenta talentis accumulando, quos unicum obolum habentes, venire huc paulo post oportet? P O L. Dicentur & hæc ad illos. D I O G. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo putà, Corinthio, & Damaxeno Palæstrita, quod apud nos neque flava coma, nec cærulei nigrive oculi; neque rubor faciei amplius ullus est, neque præterea nervi intenti & robusti, neque humeri laborum tolerantes, sed omnia unus pulvis, ut aiunt, nobis, calvaria formâ nudata: scilicet. P O L. Non molestum erit, hæc ad serenosq; robustos illos dicere. D I O G.

Etiam pauperibus, & Lacon, dicas licet;
(multi autem sunt, quibus & ea res per-
quam molesta est, & inopiam lugent) ut nō
lacrymantur, neque plorent, exposita illis
æqualitate hâc, quæ hîc est, & quod vi-
debunt, eos qui illic divites sunt nihilo
meliores, quàm sese hîc esse. Lacedæmo-
niis autem tuis hæc si videtur, nomine meo
objicias, molles & enervatos ipsos esse
dictitans. P O L. Nē de Lacedæmo-
niis, Diogenes, quicquam dicas, non enim
feram. Sed quæ ad cæteros mandasti, ea
illis renunciaro. D I O G. Misos igitur
faciamus hos, quando tibi ita videtur. Tu
verò ad illos quos antea dixi sermones hos
meos deferas.

Dialogus 9.

Pluto, seu contra Menippum.

G R O E. N O N possumus ferre, Pluto;
Menippum, hunc canem,
cohabitantem nobiscum. Quapropter aut
illum hinc amotum alio loco colloca, aut
nos hinc aliò commigrabimus. P L U T.
Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum
pariter mortuus cū fit? C R O E.
Quoniam nos ploramus & ingemiscimus,
illorum reminiscens, quæ apud superos
habuimus; utpote, Midas hîc auri, Sarda-
napalus autem multæ voluptatis, ego vero
thesaurorum, irridet, & cum conviciis
exprobrat ea nobis, mancipia & pia-
cula nōs vocitando. Interdum autem
etiam

etiam cantando, conturbat ploratus nostros, & in summâ, valdè nobis molestus est. P L U. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perditæ adeo cum sint: quibus non satis fuit vixisse malè, sed etiam mortui insuper recordatione illis inhaerent, quæ apud superos sunt. Delector itaque ægrè ipsis faciendo. P L U. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privari. MEN. Etiam tu deliras, Pluto, qui gemitus istorum tuo quoque calculo approbas. P L U T. Haudquaquam, verum nolim vos mutuò discordare. MEN. At verò, ô pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ita de me cognoscite, ut qui nunquam, desiturus sim. Nam quocunque abieritis hinc, eodem sequar ægrè faciendo, cantando atque irridendo vos. C R O E S. Annon hæc contumelia est? MEN. Non, sed illa contumelia erant, quæ facere solebatis, quando & adorari vos volebatis, & liberos homines ludibrio habebatis, mortisque prorsus immemores eratis. Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati. C R O E S. Multis certè, ô Dii, & magnis possessionibus? M I. Quanto æquidem ipse auro? SAR. Quantâ verò ego voluptate? MEN. Rectè sane, ita facite, lugete vos quidem, ego verò tritum illud, *Nosce te ipsum*, identidem connectendo vobis occinam, id enim hujusmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus 10.

Menippi, Amphilocho, & Trophonii.

MEN. VOs, nimirum Trophoni atque Amphiloche, cum sitis mortuis, haud scio quonam modo Fanis estis donati, vatésque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. TRO. Quid igitur, nostráne culpa est, si per inscitiam illi de mortuis hujusmodi opinantur? MEN. Atqui non ista fuissent opinati, ni vos, cum viveretis, ejusmodi quædam portenta ostentassetis, tanquam futurorum fuissetis præscii, quasique prædicere potuissetis si quæ percontarentur. TROPH. Menippe, noverit Amphilocho hic ipsi pro sese respondendum esse. Cæterum ego Heros sum, vaticinorque, si quis ad me descendere. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiisse, neque enim alioqui ista non crederes. MEN. Quid ais? equidem nisi Lebadiam fuisset profectus, ac linteis amictus, offam ridiculè manu gestians, per angustum aditum in specum irrepsissem, nequaquam fieri potuisset, ut te defunctum esse cognoscerem perinde atque nos, solaque præstigiaturâ reliquos antecellere. Sed agè per ipsam divinandi artem, quid tandem est Heros? Neque enim intelligo. TROPH. Est quidam partim ex homine; partim ex Deo compositum. MEN. I. Nempe quod neque sit homo quemadmodum audio, neque

neque Deus, verum pariter utrumque; Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quò nunc recessit? TRO. Reddit oracula Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni, nisi quod illud planè video, te totum esse mortuum.

Dialogus 10.

Mercurii & Charontis.

M E R. Supputemus, portitor, si videtur, quantum mihi debeas jam, nè denuo aliquanto de eo inter nos contendamus. CHA. Supputemus Mercuri, nam ad definire melius est, & minoris negotii. M E R. Anchoram ut mandaras, comparavi tibi quinque drachmis. CHA. Magna dicis. M E R. At per Plutonium, quinque emi illam, & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas, & obolos duos. M E R. Et pro acu ad refarciendum velum quinque obolos ego exsolvi. CHA. Etiam hos appone. M E R. Et ceram ad oblinendas navigii rimas tibi emi, & clavos præterea, funiculum, unde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. CHA. Rectè, laudo, hæc vili emisti. M E R. Hæc sunt, nisi quid reliquum sit quod me fugit, inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, non possum. Si verò pestis aliqua, aut bellum, consertos & frequentes huc dimiserit

simiserit aliquos, licebit mihi tum assu-
erari aliquid falsâ supputatione in multitu-
dine exigendo portoria. MER. Proinde
ego nunc sedebo, pessima quæque ut eve-
niant precando, ut inde fructum aliquem
capiam. C H A. Fieri aliter non potest,
Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos
descendunt. Pax enim est. MER. Sati-
us est ita esse, etiamsi ob hoc abs te proroga-
tur nobis debiti istius solutio. Verum enim-
verò prisci illi, Charon, nostri quales adve-
nire solebant, quàm fortes omnes sanguine
pleni & faucii plerique. Nunc autem, aut
veneno aliquis à filio interfectus, aut ab
uxorè, aut præ nimia voluptate, tumefacto
ventre & cruribus adveniunt. Pallidi enim
omnes, & ignavi, neque similes prioribus
illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecu-
niarum causâ veniunt factis, ut videtur, mu-
tuò sibi infidiis. CHA. Omnino enim ex-
petibiles illæ sunt. MER. Proinde neq; ego
videar peccare gravius aliquid, si vel acer-
bius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

Dialogus 12.

Plutonis & Mercurii.

PLU. SEnémne nostri, senio confectum *In heredi-*
illum dico, divitem Eucratem, *petas, qui*
cui liberi quidem nulli sunt, hereditatis *sæpe, ante-*
autem captatores quinquagesies mille? *quam cap-*
MER. Etiam, Sicyonium illum dicis. *tati, mori-*
Sed quid postea? PLUT. Vivere il- *untur,*
lum quidem, Mercuri, sine, ultra eos nona-
ginta

ginta annos quos exigit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsam Charinum adolescentem, & Daimonem, & ceteros, abripe huc ordine omnes. M E R. Atqui absurdum hoc videri queat. P L U T. Haudquaquam, imo justissimum: Quam enim ob causam illi adeo optant illum mori, nisi quia pecuniam illius capiant, nullâ propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo, apud se consultant nemo ignorat: atramen sacrificaturos sese promittunt, si convalescat denuo: & in summâ, varia quædam adulandi ratio illorum hominum est. Quamobrem ipse quidem immortalis sit, illi autem præ ipso audeant, frustrantur. M E R. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Ille etiam sæpe admodum scitè læstat illos, & spe pascit inani, & in summâ, semper morituro similis multo validior est quam quisquam juvenis. Illi autem, hæreditate inter se divisâ, pascuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. P L U T. Proinde ipse, exuti senectute, quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi autem in ipsâ mediâ spe, relictis divitiis illis, quas per somnium possidebant, mali male mortui jam huc veniant. M E R. Ne cures Pluto, illos enim ordine singulatim tibi accersam, septem autem, opinor, sunt. P L U T. Deducas licet. Ille autem præmittat singulos ex fene iterum adolescens factus.

TER. Iustumne hoc est, ô Pluto; me quidem è vitâ migrâsse, triginta annos natum, Thucritum verò senem illum plusquam nonagenarium in vivis adhuc esse? PLUT. Justissimum quidem, ô Terpsio. Siquidem hic vivit nullius amicorum mortem votis exposcendo: tu verò omni tempore illius hæreditatem exspectans, ipsi insidiabaris. T E R P. Nonne oportuerat, eum senex sit, nequeatque suis uti divitiis amplius, eum, dato juvenibus loco, è vitâ migrare? PLUT. Novas, ô Terpsio, statuis leges, cum ad voluptatem divitiis uti nequeat, ipsum è vitâ decedere. Sed hoc aliter & Parca & natura statuit. T E R P. Proinde hanc ob hujuscemodi accuso ordinem; rem enim hanc ordine fieri par erat, senem primò, deinde qui in eâ ætate sequeretur, mori: haudquaquam autem ordinem inverti, aut vivere senectute decrepitum, qui tres duntaxat dentes habet, qui vix vider, qui curvatus à quatuor famulis deducitur, qui nares gravedine, oculos lipitudine plenos habet, nihil denique voluptatis degustans, & tanquam animatum sepulcrum, à juvenibus deridetur; & contrà, mori optimos atque robustissimos adolescentes. Nam hoc perinde est, ac si flumina fursum deferantur. Vel denique scire oportèret, quando & senum quilibet obiturus esset, nè frustra quoddam colerent. Nunc verò illud accidit, quod proverbio dici solet,

Quæ-

Expositio, quod plerique senes juvenibus supervivunt.

Quadriga bovem sepiissime ducit. PLUTON. Hæc quidem ô Terpsio; prudentius frui, quàm tibi profecto videntur. Verum & vos quid passi estis, quod rebus alienis gaudetis, & senibus filiis orbatis vosmet tantopere in adoptionem traditis? quam obrem in derisum adducti, ab illis sepe semini, quod quidem plurimis fit perjurandum. Nam quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto plus omnibus quàm gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem excogitastis, decrepitos cum amatis, præsertim si liberis sint orbat: inamabiles verò vobis sunt, qui liberos habent. Atqui et iis qui amantur plurimi, minimè vestri ignari astus in amando, etiamsi ipsis liberos habere contingat, illos tamen odisse simulant, ut & ipsi habeant amatores. Deinde in testamentis exclusi sunt, qui olim munera contulerunt; liberi verò & natura, ut justum est, omnibus potiuntur: at illi confecti dolore dentibus strident. T E R. Vera sunt hæc quæ dicis. Quantum enim meorum Thucritus devoravit, cum semper eum mori putarem: & quoties ad eum ingrediebar, gemebar, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus, subcrociaret. Itaque cum existimarem ipsum quamprimum in sepulchrum venturum, multa mittebam, ut ne æmuli munerum magnitudine me superarent. Plerumque etiam præ nimia solitudine insomnis jacebam, singula enumerans, ac disponens. Eaque etiam causa interitus mihi fuit cura

cura & vigiliæ. Ille autem deglutito hoc illeſtamento meo tanto, adſtitit mihi, quando ſepeliebar paulò antè, irrideus. PLUT. Euge, ô Thucrite, diutiſſimè vi-
vas, divitiis ſimul affluens, & huiſcemodi homines deridens, neque tu priùs mori-
aris, quàm hos aſſentatores cunctos præmiſeris. T E R P S. Hoc quidem, ô Pluto, perjucundum mihi foret, ſi ante Thucritum Chariades vitâ decedat. PLUT. Bono animo ſis, ô Terpfio, & Phido etiam & Melanthus, & omnes penitus ipſum præcedent, ſuis ipſorum curis conſecti. TERP. Hæc laudo, ô Thucrite, diutiſſimè vi-
vas.

Dialogus 14

Zenophantæ & Callidemide.

Z E N O. A T tu Callidemides, quo *Hæredipeta* pacto interiſti? Nam *veneno*, ipſe cum Dinia perſitus eſſem, immodi-
quod alteri cã ingurgitatione præfocatus fuerim, nō paraverat, ſi, aderas enim morienti. C A L L. *perit*.
Aderam, Zenophantes. Porrò mihi inopinatum quiddam accidit. Nam tibi quoque notus eſt Præodorus ille ſe-
nex. Z E N O P H. Orbum illum di-
cis, ac divitem, apud quem te aſſiduè ver-
ſari conſpiciebam? C A L. Illum ſemper
colebam,

colebam, id mihi pollicens fore, ut meo bono quamprimum inoreretur. Verùm cùm ea res in longum proferretur, sene videlicet, vel ultra Tithonios annos vivente, compendiariam quandam excogitavi viam, quæ ad hæreditatem pervenirem. Siquidem empto veneno pocillatori persuaseram, ut simul atque Ptæodorus potum posceret, (bibit autem abunde) præsentius in calicem injicerit, haberetque in promptu porrecturus illi. Quod si fecisset, jurejurando confirmabam, me illum manu missurum. ZEN. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. CAL. Ubi jam loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptæodoro, cui venenum erat additum, altero mihi: nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptæodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectim jacebam, supposititium videlicet illius loco cadaver. Quid hoc rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. ZEN. Nam lepide tibi hæc res evenit. Porro senex ille, quid interim? CAL. Primùm quidem repentino casu conturbatus est: Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat puræ pocillatoris errore factum, risit & ipse. ZEN. Verùm non oportuit ad compendium illud divertere, siquidem venisset tibi populari viâ tutiùs, etiamsi paulo seriùs.

Dialogus 15.

Cnemonis & Damippi.

CNE. **H** Oc illud est quod vulgò dici *In Herodi-*
 consuevit, *Hinnulus leonem petas.*

DAM. Quid stomacharis Cnemon?

CNE. Quid stomacher rogas? Hæc-
 dem invitus reliqui, miser astu delusus, iis
 quos maximè mea cupiebam habere, præ-
 teritis. DAM. Sed istuc quinquam evenit?

CNE. Hermolaum nobilem illum in-
 signiter divitem, liberis or'um, imminente
 morte captabam, neque ille gravatim offi-
 cium meum admittebat. Interim illud
 mihi scitum visum est, ut testamentum
 publicè proferrem, quo illi mea omnia
 reliqui, nimirum ut ille vicissim idem fa-
 ceret, meo provocatus exemplo. DAM.
 Ac quid tandem ille? CNE. Quid ille
 suo in testamento scripserit, id quidem
 ignoro. Caterùm ego repente atque in-
 speratò vitâ decessi; tecti ruinâ oppressus.
 Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi
 cuiuspiam in morem ipso hamo cum escâ
 pariter avulso. DAM. Non escam
 modo cum hamo, quin etiam te quoque
 piscatorem simul abstulit. Itaque technam
 istam in tuum ipsius caput struxeras. CNE.
 Ità videtur, idcòque lugeo.

Dialogus

Dialogus 15.

Charontis & Mercurii.

CHAR. Audite quo loco sint res vestrae. Equidem parva est nobis quemadmodum videtis, & carior navicula, & quæ undique perfluit: quod si in alteram partem se inclinârit, place submeria peribit. Vos autem tam multi simul confluitis, multasque sarcinas singuli affertis, quibuscum si conscenderitis, vereor, ne postea vos facti poeniteat, maxime vero eos, qui nandi sunt imperii.

MORTUI. Quid igitur facto opus est, ut tutò navigemus? **CHAR.** Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in littore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vestra navicula. Tibi verò, Mercuri, deinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & supellectilem ut dixi, abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosque ingredi cogito.

MERCUR. Recte dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus?

MENIPP. Ego Menippus. Ecce autem peram & baculum in paludem abjeci; verum recte feci, quod pallium non attulerim.

MERC. Ingredere, ô Menippe vir optime, primumque apud gubernatorem navis locum accipe, in ipsâ summitate, quo omnes possis intueri. Verum quis ille formosus est? **CHAR.** Charmolaus

sum Megarensis amabilis, cujus osculum
duobus talentis emptum est. MER. Exue
igitur istam pulchritudinem & labia cum
osculis, promissam etiam comam, & ge-
narum ruborem, adeoque totam cutem.
Benè se res habet, expeditus es, ingrede-
re nunc. Quis verò ille purpuratus & di-
ademate præcinctus, gravitatem quan-
dam præ se ferens? Quis es tu? LAM.
Lampichus sum Geloorum tyrannus.
MER. Quid cum tot sarcinis venisti?
LAM. Annè nudum adventare convenie-
bat tyrannum? MER. Nequaquam ty-
rannum, sed mortuum, itaq; depone ista.
LAM. Ecce abjeci divitias. MER. Sed
superbiam, ô Lampiche, & fastum etiam
abjice, nam ista, si in naviculam coinci-
dant, vehementer gravabunt eam. LAM.
Igitur sine ut diadema habeam saltem &
sagulum, MER. Nequaquam, imò & hæc
relinquito. LAM. Sit ita. Quid præterea
vis? Nam omnia, ut vides, abjeci.
MER. Crudelitatem etiam, & amen-
tiam, & violentiam, & iracundiam, atque
his similia depone. LAM. Ecce nudus
sum. MER. Ingredere nunc. Tu ve-
rò pinguis admodum & carnosus quis
es? DAM. Damafias ego sum, Athleta.
MER. Certè videris ille esse, scio enim
te sæpè in palæstris à me visum. DAM.
Ità est ô Mercuri, verùm accipe me, nu-
dum existentem. MER. Nequaquam,
ô bone vir, nudus es tantâ carne cir-
cundatus, itaque exue eam. Nam si vel
alterum tantum pedem in navem posue-
ris, submerges eam. Sed & coronas istas

& præconia abjicito. DAM. En plane nudus sum, ut vides, & simili cum aliis mortuis staturâ. MER. Sic præstat levem esse, itaque inscende jam. Et tu, Crato, divitias abjice; præterea molliores & delicias, neque feras tecum epitaphia, neque majorum tuorum dignitates. Relinque etiam genus, & gloriam; item civitatum, de quibus scilicet bene meritis publica præconia; statuarum inscriptiones; & dicas, ne tibi magnum sepulcrum construant, nam & hæc gravant, si in memoriam revocentur. CRAT. Inventus certè, sed tamen abjiciam, quid enim faciam? MER. Papæ! quid tibi vis armatus? aut quid istud trophæum tecum circumfers? CRA. Quia vi, Mercuri, & res præclaras gessi, propterea civitas hoc me honore affecit. MEN. Relinque trophæum in terra; apud inferos enim pax, neque ullis armis opus est. Verum quis ille est, ipso habitu gravio-
ἡρόδοτος.
tem quandam præ se ferens, elatus & contractis superciliis propter curas, longæ barbâ, quis & ipse? MEN. Philosophus quidam est, ô Mercuri, imò præstigator & prodigiorum plenus. Itaque & hunc exue, videbis enim multa, cæque ridicula, sub palliolo occulta esse. MEN. Depone tu hunc habitum primùm; deinde hæc quoque omnia. O Jupiter! quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæstionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circum-

circumfert? imò quàm multos vanos labores, & deliramenta non pauca, item angas, & rerum minimarum disquisitionem. Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delicias, & molliem secum habet, neque enim latent me ista, etiamsi studiosè celas. Verùm abjice mendacia & superbiam, opinionem illam, quâ existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinquere mis te acceperit? PHIL. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, ô Mercuri, gravem equidem & hirsutam, ut vides, capilli sunt trium minarum minimum. MER. Benè dicis. Depone & illam. PHIL. Sed quis abradet? MER. Menippus ille securim accipiens, quibus naves fabricantur, eam refecabit, utetur autem scalis navalibus, quibus superposita barba refecetur. MEN. Nequaquam Mercuri, sed da mihi serram, hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficit bipennis, MEN. Euge, Humanior nunc appares, deposito hircino fœtore, visne ut parùm etiam de superciliis auferam? MER. Maximè. Nam has super frontem etiam attollit, neque scio quo seipsum extendat. Quid hoc rei est? Etiam ploras scelestè? & mortem times? ingredi igitur. MEN. Unum quiddam adhuc gravissimum gestat sub alis. MER. Quid, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi dum viveret, multum

profuit. PHIL. Igitur & tu Menippe, tuam abjice libertatem, & loquendi audaciam, lætitiā, animi magnitudinem, & risum. An tu solus alios omnes ridebis? M E R. Nequaquam, sed retine ista, levia enim sunt & planè facilia portatu, & ad navigandum profunt. Tu verò Rhetor, abjice istam tantam verborum loquacitatem & antitheses, & membrorum adaquationes, item periodos, & Barbarismos, atque alia sermonis pondera. R H E. En abjicio. M E R. Benè se habet res. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, tuque nauta clavum dirige. Simus hilares, quid ploratis ô vos amentes, praesertim tu Philosophe, qui paulò ante tuā barbā spoliatus es. PHIL. Quia existimabam immortalem esse animam. MEN. Mentitur; nam alia sunt, quæ videntur eum mœrore afficere. M E R. Quæ? M E N. Quia non amplius tam opiparas cœnas habebit, neque noctu exiens clam omnibus circumvoluto palliolo capiti prostibula in orbem lustrabit, nec manè deceptis adolescentibus suā sapientiā, pecuniam accipiet: hæc sunt quæ illi dolent. PHIL. An tibi molestum non est, Menippe, quòd mortuus es? MEN. Quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinavi, nemine vocante? Verùm nōnne clamor quidam interim dum nos confabulamur, exauditus est, veluti quorundam in terra vociferantium? M E R. Certè Menippe,

pe, verum non uno tantum loco exauditur clamor, sed quidam in unum cecum convenientes, cum voluptate derident mortuum Lampichum, & illius uxorem mulieres circumstrepunt, atque illius pueri nuper admodum geniti, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant in Sicyone funebres orationes recitantem, pro hoc Cratone, & per Jovem Damasia mater ululans, lamentationem incepat una cum mulieribus pro Damasia. Te verò, Menippe, nemo est qui deplorat, & tranquillus jaces solus. MEN. Nequaquam, nam haud ita multò post audies canes miserabiliter latrantes propter me, & corvos alas concutientes quando ad sepeliendum me conveniunt. MER. Fortis es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos rectà per hanc viam ad forum judiciale. Ego verò & nauta alios transvectabimus. MEN. Feliciter navigate, ô Mercuri, nos quoque progrediamur. Verum quid diutius moramini? Judicium de nobis ferri oportebit, & quidem aiunt pœnas esse graves, rotas, vultures, & lapides. Uniuscujusque autem vita examinabitur.

Dialogus 17.
Cratetis & Diogenis.

CRA. **M**Oerichum illum divitem, no-
verásne ó Diogenes ? Illum,
inquam, supra modum divitem, illum
Corintho profectum, cui tot erant naves
onustæ mercibus, cujus consobrinus Ari-
steas, ipse etiam dives, Homericum illud
in ore solebat habere : *Aut me conficite tu,*
aut ego te, DIOG. Cujus rei gratiâ sese
captabant invicem, Crates ? CRA T.
Hæreditatis causâ, cum essent æquales,
uterq; alterum captabant. Jamq; testa-
menta publicaverant ambo, in quibus
Moerichus, si prior moreretur, Aristeam
omnium rerum suarum dominum relin-
quebat : Moerichum vicissim Aristeam,
si quidem ipse prior è vita decederet. Hæc
igitur cum essent in tabulis scripta, illi
sese invicem colebant, & adulatione su-
perare contendebant. Porro divini, sive
futurum ex astris conjectarent, sive ut
Chaldæi, ex somniis, quin & Pythius ipse,
nunc Aristææ, nunc Moericho victoriam
præbebat, & modò ad hunc modò ad il-
lum trutina propendebat. DIOG. Quid
igitur tandem evenit ? nam audire est
operæ pretium. CRA. Eodem die mor-
tui sunt ambo, cæterum hæreditates ad
Eunomium ac Thrasyclem devenerunt,
quorum uterq; cognatus illis erat, atqui
de his nihil prædixerant divini futurum,
ut tale quippiam accideret. Etenim cum
Sicyone Cirrham versus navigarent, me-
dio

in cursu, obliquo orto Iapyge, eversa
navi periērunt. DIOG. Rectè factum :
at nos cùm in vita essemus, nihil ejusmo-
di alter de altero cogitabamus. Neque
enim ego unquam optabam ut morere-
tur Antisthenes quò nimirum baculus
illius (erat autem illi firmus ex oleastro
factus) ad me rediret hæredem, neq; tu
Crates, opinor, desiderabas ut, me mor-
tuo, in possessionum mearum successio-
nem venires, putà dolirac peræ, in qua
quidem lupini choenices inerant duæ.
CRA. Neq; enim mihi quicquam istis re-
bus erat opus, imò ne tibi quidem Dio-
genes, siquidem quæ ad rem pertinebant,
quæq; tu ab Antisthene, ego à te tanquam
jure hæreditatis, accepi, ea nimirum mul-
tò sunt potiora, multòque splendidiora,
quàm Persarum imperium. DIOG. Quæ-
nam sunt ista quæ dicis : CRA. Sapien-
tiam, inquam, frugalitatem, veracitatem,
loquendi audaciam, vivendi libertatem.
DIOG. per Jovem memini me in istius-
modi opum hæreditatem Antistheni suc-
cessisse, tibi que eas longè etiam majores
reliquisse. CRA. Verùm reliqui mor-
taliū hoc possessionum genus asperna-
bantur, neque quisquam nos ob spem
potiundæ hæreditatis obsequiis capta-
bat, sed ad aurum omnes intendebant
oculos. DIOG. Nec injuria, neq; enim
habebant quò facultates ejusmodi à nobis
traditas acciperent, quippe qui tanquam
putria marsupia deliciis diffuebant. Quo
fiebat, ut si quando quis in illos in-
fundat vel sapientiam, vel dicendi liber-
tatem,

tatem, vel veritatem, effluat illico per-
stillétque, fundo, quod immissum est,
continere non valente, cuiusmodi quid-
dam & Danaï Virginibus aiunt accidere,
dum in dolium pertusum haustam aquam
important; at iidem aurum dentibus &
unguibus, omnisq; vi servabant. CRAT.
Proinde nos hic quoque nostras posside-
bimus opes, illi simul atque huc venerint,
obolum duntaxat secum ferent, ac nē
hunc quidem ulteriùs quàm ad portito-
rem.

Dialogus 18.

*Alexandri, Annibalis, Minois, & Scipio-
nis.*

ALEX. **M**E tibi, ô Libyce, præponi
par est, præstantior enim
sum. ANNIB. Imò verò me. ALEX.
Judicet ergo Minos. MIN. At quinam
estis? ALEX. Hic est Annibal Cartha-
ginensis, ego autem Alexander Phi-
lippi filius. MIN. Per Jovem,
utrique gloriosi. Sed quâ de re vobis
altercatio est? ALEX. De præstantia,
dicit enim is sese meliorem quàm me du-
cem exercitûs fuisse, ego verò, quemad-
modum omnes sciunt, non hoc solum,
sed omnibus fermè, qui ante meam æta-
tem fuere, in re militari, præstantiorem
me esse affirmo. MINOS. Dicat
ergo uterque vicissim. Tu verò Libyce,
primus verba facito. ANNIB. Unum
hoc

hoc me juvat, quòd hìc Græcam linguam
didicerim, ut neq; etiam hac in re Alexan-
der me superet. Porro illos maximè lau-
de dignos assero, qui cum parvi à prin-
cipio fuere, propriâ virtute ad magnam
gloriam evasere, potentésque per se ipsi
facti, & principatu digni habiti. Ego igitur
cum paucis quibusdam Hispaniam
primum invadens, cum sub fratre præfe-
ctum agerem, maximis rebus idoneus
atq; optimus judicatus sum. Ibi tum Cel-
tiberos cepi, & Calatas Hesperios devici.
Et cum magnos montes transcendissem,
omnem Eridanum percurri, multasque
civitates everti, & planam Italiam subju-
gavi, & usque ad suburbia Romæ grassa-
tus sum, totque uno die Romanos occidi,
ut annulos eorum modiis mensurari
oportuerit, & ex cadaveribus pontes flu-
minibus fecerim. Atq; hæc omnia peregi,
nec Ammonis dictus filius, neq; Deum
me fingens, aut matris insomnia narrans;
sed me hominem fatebar, pugnabamque
contra duces prudentissimos & contra
milites fortissimos. Nec Medos aut Ar-
menios expugnarem, qui antequam quis-
piam persequatur, fugiunt, & facile cui-
vis audenti victoriam tradunt. Alexan-
der verò acceptum à patre imperium
auxit, & fortunæ quodam impetu usus
multum ampliavit. Qui postquā miserum
illum Darium in Issò & Arbelis devicit,
cepitq; à paterna virtute degenerans, ad-
orari voluit, & ad Medorum delicias sese
contulit, & amicorum eade convivium
contaminavit, & interficientibus opem tulit.

Ego autem pariter patriæ dominatus sum, quæ cùm me revocaret, hostium magnâ classe adversus Libyam navigante, statim parui, meque hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atq; hæc egi barbarus cùm essem omnisq; Græcicæ disciplinæ expers, & neque Homerum, ut hic, edidici; neq; Aristotele sophistâ magistro eruditus fui, sed solum meâ naturâ optimâ sum usus. Hæc sunt quibus me meliorem Alexandro esse puto. Quod si præstantior sit iste, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forsitan apud Macedones est; non tamen ob id præstantior hic videri debet generoso viro, & imperatore bono qui mentis sententiâ magis quàm fortunâ, est usus. MINOS. Hic certè orationem neque ignavam, neque ut Libycum hominem decebat, dixit: tu verò Alexander, quid ad hæc dicis? ALEXAND. Oportet quidem, & Minos, homini adeo temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qualis ego rex, qualis hic latro fuerit. Adverte tamen, an parùm ipsum superaverim, qui cùm adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi. At cum Thebas subvertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem cogitatione volvens: durum existimans, nisi rerum omnium dominus essem: paucos quos-

quosdam mecum agens in Asiam exerci-
tum traduxi, & apud Granicum magna
pugna vici, & Lydiam, Ioniam, & Phry-
giam cepi, deniq; subjugato quicquid ob-
vium erat, veni Iſſum, ubi Darius me ex-
pectabat, infinitos exercitus secum agens.
Post hæc, ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad
vos uno die mortuos miserim. Dicit enim
Charon, tunc sibi scapham non suffecisse
sed raribus compositis, illorum plerosq;
se transportasse; atque hæc confeci me ip-
sum periculis opponens, & in pugna vul-
nerari non timens. Et ut quæ apud Ty-
rum & Arbelas gesta sunt omittam, usque
ad Indos veni, atq; Oceanum mei regni
terminum feci, & illorum hominum ele-
phantes cepi, ac Porum captivum abduxi.
Scythas vero homines certè non sper-
nandos, Tanaim transiens magna equitum
pugnâ vici, ac amicos meos remuneravi,
inimicos autem ultus sum. Si vero Deus
hominibus videbar, parcendum illis erat,
rerum à me gestarum magnitudine addu-
ctis, ut tale quid de me crederent. De-
nique, ego Rex adhuc morti concessi, hic
autem in exilio apud Prusiam Bithynium,
ut crudelissimo & pessimo homini con-
veniens erat. Nam quo pacto Italos vici
omitto dicere; quia non virtute, sed ma-
litia atque perfidia & dolis id peregit,
nunquam justî aut claritudinis alicujus
memor. Sed quoniam delicias mihi ob-
jecit, oblitus mihi videtur eorum, quæ
apud Capnam admiserit, cùm meretrici-
bus deditus vir ille mirabilis, belli geren-
di occasiones voluptatibus prodidit. Ego
vero

verò nisi ea quæ sub Occidente sunt, par-
 va ratus, ad Orientem me impulissem,
 quidnam adeò magni præstitissem? qui
 Italiam absque sanguine cepi, ac Libyam,
 omnemque eam oram usque ad Gades
 sub potestatem redegei. Sed hæc ego tan-
 tæ contentione digna non putavi, præ-
 fertim jam antea illis percussis, ac domi-
 num agnoscentibus. Dixi. Tu verò, Mi-
 nos judica. Nam & hæc è multis protu-
 lisse satis est. SCI. Nè prius quam me
 quoque audiveris. MIN. Quisnam & cu-
 jas es, vir optime, qui dicendi copiam
 poscis? SCI. Scipio Romanus Impera-
 tor, qui Carthaginem delevi, & Afros
 magnis præliis devici. MIN. Quid igitur
 & tu dicis? SCI. Alexandro quidem
 minorem esse me, Annibalè autem præ-
 stantiorè, ut qui ipsum victum perse-
 cutus fuerim, & ad turpem fugam com-
 pulerim. Quomodo ergo non impudens
 iste videatur, qui cum Alexandro sese
 compareret, cui nè ipse quidem Scipio,
 qui istum devici, comparare me aulam.
 MIN. Per Jovem, æqua dicis, Scipio,
 quapropter primus quidem judicetur
 Alexander, deinde post illum tu, atque
 tum si placet, tertius hic Annibal, qui-
 pe qui nec ipse contemnendus existat.

Dialogus 19.

Diogenis & Alexandri.

DIOG. Quid hoc rei est, Alexander, *Irridetur*
 itane defunctus es tu quoque, *Alexandri*
 perinde atque nos omnes? ALEX. Vi- *superbia,*
 des nimirum, Diogenes, nec mirum est, *quia mor-*
 si homo cum fuerim, defunctus sim. *talis cum*
 DIOG. Nam igitur Ammon ille mentie- *esset, divi-*
 batur, cum te suum esse filium diceret, *nos tamen*
 annon tu Philippo patre prognatus eras? *honores sibi*
 ALEX. Haud dubie Philippo, nam si *passus sit*
 Ammone progenitus fuisset, non obis- *exhiberi.*
 sem. DIOG. Atqui de Olympiade simi-
 lia multa ferebantur; Draconem cum ea
 consuetudinem habuisse, & in lecto visum
 fuisse, deinde te ex hoc concubitu edi-
 tum in lucem venisse: porro deceptum
 Philippum, qui se patrem tuum esse exi-
 stimaret. ALEX. Audieram quidem &
 ipse ista, quemadmodum tu; at nunc vi-
 deo, neq; matrem, neq; Hammonios illos
 vates, sani quicquam dixisse. DIOG.
 Attamen istud illorum mendacium, Ale-
 xander, ad res gerendas, haudquaquam
 tibi fuit inutile; propterea quod multi
 præ metu sese submiserint, credentes te
 Deum esse. Sed dic mihi, cuinam tam in-
 gens illud imperium reliquisti? ALEX.
 Id equidem ignoro, Diogenes, celerius
 enim è vita submovebar, quam ut esset o-
 cium de illo quicquam statuendi præter id
 unum, quod moriens Perdicæ annulum
 tradidi. Sed agè quid rides, Diogenes? DI.
 Quid-

Quidnam aliud quàm quod memini quid
Græ. fecerint cùm nuper tibi adepto im-
perio adularentur, principemq; ac du-
cem adversus barbaros deligerent : non-
nulli verò in duodecim Deorum nume-
rum referrent ac templa ædificarent in
sacra facerent tanquam Draconis filio? Sed
illud mihi dicito, ubi te sepeliêrunt Ma-
cedones? ALE. Nunc in Babylone jaceo
tertium jam diem ; porro Ptolemaus ille
satelles meus, si quando detur ocium ab
his rerum tumultibus, qui nunc instant,
pollicetur in Ægyptum deportaturum
me, atque inibi sepulturum, quo videlicet
unus fiam ex Diis Ægyptiis. DIOG. Non
risero, Alexander, qui quidem te videam
etiam apud Inferos desipientem, speran-
témq; fore, ut aliquando vel Anubis fias,
vel Osiris? Quin tu spes istas omittis, ô
divinissime, neque enim fas est rever-
quenquam qui semel transmiserit pala-
dem, atq; intra specus hiatum descende-
rit, propterea quod neq; indiligens est
Æacus, neque contemnendus Cerberus.
Verùm illud abs te discere pervelim, quo
feras animo, quoties in mentem tibi re-
dit, quantâ felicitate apud superos re-
lictâ, huc sis profectus, putâ corporis cu-
stodibus satellitibus, satrapis, tum auri
tantâ vi, ad hoc, populis qui te adora-
rant, præterea Babylone, Bactris, imma-
nibus illis belluis, dignitate, gloria deinde
quod eminebas conspicuus, dum vektare-
ris, dum amiculo candido caput haberes
revinctum, dum purpuram fibulis sub-
strictam gestares ; nunquid hæc te dis-
cruciant,

cruciant, quoties recurrant animo? Quid
lachrymaris stulte; an non id te sapiens
ille docuit Aristoteles, nè res eas quæ à
fortuna proficiantur, stabiles existima-
res? ALEX. Sapiensne ille cùm sit assen-
tatorum omnium perditissimus? Sine
me solùm Aristotelis facta scire quam
multa à me petierit, quæ mihi scripserit:
deinde quemadmodum abusus sit mea
illà ambitione, quæ cupiebam eruditio-
ne cæteris præstare, cùm mihi palpare-
tur interim, ac prædicaretur me, nunc ob
formam, tanquam & ipsa summi boni
pars quædam esset, nunc ob res gestas
atq; opes, nam has quoq; in bonorum nu-
mero collocandas esse censebat, nè sibi
vitio verteretur, quòd eas acciperet.
Planè præstigijs vir ille quidem erat,
ac fraudulentus, & Diogenes: quanquam
illud fructus scilicet ex illius sapientia
fero, quòd nunc perinde quasi summis
de bonis exerucior, ob ista quæ tu paulò
antè enumerasti. DIOG. At scin' quid
facies? ostendam tibi molestiæ istius re-
medium. Quandoquidem hic veratrum
non provenis, fac ut Lethæi fluminis
aquam avidis faucibus attrahens bibas,
iterumq; ac sæpius bibas, atq; eo pacto
defines de bonis Aristotelicis discrucari.
Verùm enim Clitum etiam illum, & Cal-
listhenem video, cùmque his alios com-
plures raptim huc sese ferentes, quò te
discerpant, poenâsque sumant ob ea quæ
quondam in illos commisisti. Quare fac
in alteram hanc ripam te conferas, &
rebus, ut dixi, bibas.

Alexandri

Dialogus 20.

Alexandri & Philippi.

PHIL. **N**on igitur nunc te filium esse
meum inficiaberis, nam si

Ammonis fuisses, mortem non obiisses.

ALEX. Neque verò nescius eram, pater,
Philippi Amynti me esse filium, sed
quia ad res gerendas sic mihi visum erat
conducere, commento hoc usus sum va-
ticinii. PHIL. Quid ais? Conducibile

id tibi visum est, ut varibus fallendum

te exponeres? ALEX. Non isthuc,

sed me formidârunt barbari, nullûsque

viribus meis restitit, cùm putarent sibi

adversus Deum præliandum. Itaque fa-

ciliûs ipsos imperio meo subdidi.

PHIL. Quos tu igitur tanto conatu

dignos unquam vicisti? qui cum timi-

dis illis arcubus, peltariis, ac gerris vimi-

neis pugnare solitis semper congressus

es: Sed opus erat egregium Græcos

armis domare, Bœotios, Phocenses,

Athenienses. Præterea Arcadum pedi-

tatum, equitatum Thessalum, Eleorum

jaculatores, Mantineos peltis instructos,

vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pa-

onas subjugare, hæc ardua sunt. An

verò nescis, ut Medos, Persas, Chal-

daeos auro conspicuos, & delicatos ho-

mines, ante te, duce Clearcho, decies

mille viri bello adorti expugnârunt, non

sustinentes illos ad manum venire, sed

antequam emissum fuisset telum fugien-

tes?

res? ALEX. At vero Scythæ, pater, & Iadorum elephantes, non est contemnendum opus. Et tamen neque concitatis inter ipsos intestinis odiis, neque per prodicionem mihi venundari passus sum victoriam. Nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus sefelli, fidemve solvi victoriæ gratiâ. Adde, quod & Græcorum alios sine sanguine cepi, Thebanis autem fortassis ipse audisti, quomodo aggressus fuerim. PHIL. Novi hæc omnia ex Clito, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eò quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Tu verò & Macedonicam chlamydem abiciens, candyn, [Persicum amictum] induisti (ut aiunt) & tiaram rectam imposuisti, & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluisti. Et quod maximè omnium erat ridiculum, hominum abs te victorum mores imitatus es. Omitto enim dicere, quæcunque alia commisisti, quod viros doctos in leonum claustra inclusisti, & tales nuptias peregisti, atque Hephaestionem supra modum amasti. Unum est quod solum laudo abs te gestum, quod à Darii uxore, formâ præstante, abstinueris, & genitricis illius, atque filiarum, curam susceperis, opus certè Regium. ALEX. Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas Pater, ut, cum apud Oxydracas primus intra mœnia desilii, totque vulnera accepi? PHIL. Non laudo, Alexander, non quod non decorum esse.

esse putem vulnerari quandoque imperatorem & in subeundis periculis prætentare viam, sed quòd ex re tua illud minime erat. Etenim pro Deo habitus, si quando vulnus acciperes, teque bello viderent raptim efferri, sanguine manantem, & vulnus morientem, spectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quòd Ammon præstigiator, & mendax vates arguebatur, & ipsius Prophetæ, adulatores. Ecquis risum continuisset, conspicatus Jovis filium animo deficientem, & medicorum ope indigentem? Nunc verò cum jam vitâ functus es, non multos esse putas, qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant, cum Dei cadaver porrectum stratum, putridum jam & tumidum juxta corporum omnium morem vident? Ceterum quòd ais, Alexander, tibi fuisse conducibile, quòd facilius rerum potireris, id profectò multum tibi gloriæ ex bene etiam ac strenuè gestis eripuit. Nam Diis longè inferiora agere visus es.

ALEX. Haudquaquam de me istud sentiunt mortales, sed cum Hercule me & Baccho comparabilem statuunt. Nam & Aornum; à neutro etiam illorum subactum, ego solus cepi.

PHIL. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis? quando cum Hercule & Baccho teipsum comparas, & ut non erubescit Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec teipsum cognoscis, nec jam mortuus sapiis.

Dialogus 21.
Achillis & Antilochi.

ANTI. Quanam sunt illa Achilles, quæ tu Ulyssi jam primum dixisti de morte, nec generosa, nec ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice, digna? Etenim audiebam cum diceres te malle rusticam vitam agendo inopi cui-piam, cui victus non suppeteret multus, operam locare, quàm omnibus defunctis imperare. Hæc certè ignavi hominis verba Phrygem quempiam meticulosum, arque vitæ amatorem immodicum pronunciare forsitan decuisset. Sed Pelei filium, & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum, tam humilia de se cogitare, pudendum valdè, & omnibus in vitâ præclarè ab ipso gestis planè contrarium. Nam cum in Phthiotide ad longam usq; senectam regnare tibi licuisset, sed citra gloriam, lubens tamen mortem gloriosam prætulisti. ACHIL. At, ô Nestoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hic sunt, & utrum eorum esset præstantius nesciebam, itaque infelicem illam gloriolam vitæ anteponebam. Atqui jam tandem intelligo quàm inutilis illa sit, etsi sint apud Superos qui quàm maximè res præclarè gestas carmine celebrent, mortuorum autem unus honor est omnium. Sed neque forma illa, Antiloche, neque vires adsunt. Sed jacemus omnes sub eadem caligine similes, & alii ab aliis nihil discrepantes. Nec me Trojanorum

janorum manes verentur, nec Græcorum venerantur, sed exquisita est juris æqualitas, similisque alter alteri defunctus, sive ignavus, sive strenuus fuerit. Hæc sunt quæ angunt, & ob quæ doleo, quod non potius vivo, & operam loco.

ANTIL. Quid agat quispiam? natura namque visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaque par est te legi obtemperare, nec statutis discraciari. Præterea, vidēsne quot è sociis circa te sumus? paulo post & Ulysses adveniet. Affert autem solatium societas inferendis malis, & quod non solus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indigos mittat, ut illis pro mercede servant.

ACHIL. Sociorum hæc quidem admonitio est, verum haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrum unumquemque ita affici. Si vero non palam confiteamini, hoc nequiores estis, quod tacite huiusmodi toleratis.

ANT. Non equidem, Achilles, sed longè tibi præstamus, quippe quod intelligimus quàm sit inutile de iis rebus verba facere, filere enim & æquo animo sustinere omnia concessum est nobis, nè eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus.

Menippi & Tantal.

MEN. Quid ejulas, & Tantale; aut quid
tuam deploras fortunam, sta-
gno imminens? TAN. Quoniam siti ene-
cor, Menippe. MEN. Usq; adeò piger es
atq; iners, ut non vel pronus incumbens
bibere nōris; vel cavā volā hauriens?
TAN. Nihil profecero si procumbam,
refugit enim aqua, simul atq; me pro-
pius admoveri senserit, quòd si quando
hausero, orique coner applicare, prius
effluxit, quàm summa rigem labia. Atq;
inter digitos cffluens aqua, haud scio quo-
modo rursus manum meam aridam re-
linquat. MEN. Prodigiosum quiddam
pateris, Tantale, verùm dic mihi istuc
ipsum, quorsum opus est bibere? corpus
enim non habes? nam illud quod esurire
poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est.
Ceterùm tu cūm sis anima, qui posthac
aut sitire queas aut bibere? TAN. At-
qui hoc ipsum supplicii genus est, ut ani-
ma perinde quasi corpus sit, ità sitiat.
MEN. Agè, hoc ità habere credamus,
quandoquidem affirmas te siti puniri. At
quid hinc acerbi tibi poterit accidere?
Num meruis nè potūs inopiā moriari?
At equidem haud video alteros Inferos,
neque locum alium in quem morte demi-
gret quispiam. TAN. Rectè tu qui-
dem dicis, verùm hoc ipsum suppli-
cii genus est, sitire, cūm nihil sit o-
pus. MEN. Desipis, Tantale, &
uti

uti verum tibi fateor, non alio potu vide-
ris egere quàm veratro mero; nam dive-
sum quiddam pateris, iis quos canes re-
biofi momorderint, ut qui non aquam,
quemadmodum illi, sed sitim horrent.
TAN. Nè veratrum quidem recusarim
bibere Menippe, si liceat modo. MEN.
Bono sis animo Tantale, certum habeo
nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum
manum quispiam bibat. Nec enim fieri
potest, quanquam non omnibus, quem-
admodum tibi, pœna adjudicata est, ut
sintiant, aquâ illos non expectante.

Dialogus 23.

Menippi & Aeci.

MEN. **P**ER Plutonem, ô Aece, expon
mihi quæ apud inferos sunt,
omnia. Æ A C. Haud facilè, Menip-
pe, omnia. Verùm quæ summatim &
veluti per capita indicari possunt, hæc
accipe : Hic quidem, quòd Cerberus sit,
nôsti. Deinde portitorem hunc nôsti,
qui te trajecit ; præterea & lacum, &
Pyriphlegethontem jam vidisti, cùm in-
gressus es. MEN. Novi hæc, & præte-
rea te aditus custodem. Etiam regem
ipsum vidi, & Furias. Homines verò pri-
cos, quæso, ostende, & maxime eos qui
inter cæteros nobiliores fuere. Æ A C.
Hic quidem Agamemnon est, ille autem
Achilles. Rursum hic Idomeneus qui pro-
pius assidit ; deinde Ulysses, postea Ajax
& Diomedes, & cæteri Græcorum præ-
stantis-

stantissimi. MEN. Papæ, Homere! ut tibi Rapsodiarum tuarum capiti humi, projecta jacent, ignobilia atque informia pulvis omnia, & nugæ meræ, caduca verè capita. Sed hic, Æace, quisnam est? ÆAC. Cyrus est. Ille autem Cræsus, & juxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, & deinde ille Xerxes. MEN. Et te, ô scelestè, tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes navibus trajicere affectantem? Qualis verò & ipse Cræsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Æace, permitte, ut demulceam caput, inflicto colapho. ÆAC. Nequaquam. Comminueres enim ipsi calvariam, muliebris ac fragilis adeò cum sit. MEN. Attamen amplexabor illum, utpote planè semivirum. ÆAC. Cæterum visne tibi ostendam & doctos illos? MEN. Per Jovem etiam. ÆAC. Primus eni hic tibi Pythagoras est. MEN. Salve Euphorbe, sive Apollo, sive denique quodcunque voles. PYTH. Ità sanè, & tu utique, Menippe. MEN. Quid? annon amplius aureum istud semur habes? PYTH. Non, sed agè cedo, si quid manducabile tibi habet pera ista. MEN. Fabas habet, quare nihil hic est, quod tu manducare queas. PYTH. Da modò. Nam hic apud manes alia sunt dogmata. Didici enim nihil hic fabis & parentum testiculis inter se simile esse. ÆAC. Porro hic Solon est, filius Exceestidis, præterea ille Thales, & juxta ipsos Pittacus, & cæteri illi, septem omnes sunt,
ut

ut vides. M E N. Latī hi sunt, Æace, soli atque alacres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam subcinericus panis, hic crebris pustulis efflorescens, quisnam est? Æ A C. Empedocles, ô Menippe. M E N. Semicoctus ab Ætna monte huc profectus. Æ A C. O arripes optime, quid, obsecro, acciderat tibi, cur te ipsum in foramina Ætnæ injiceret? E M. Infania quædam, Menippe. M E. Non per Jovem, sed inanis quædam gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hac te conflagrare fecerunt, unâ cum ipsis crepidis, cû dignus minimè es. Veruntamen nihil tibi commentum istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Caterùm Socrates ille, Æace, ubi locorum tandem est? Æ A C. Cum Nestore ac Palamede ille plerûmque negatur. M E N. Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hic foret. Æ A C. Vidēsne calvum illum? M E N. At omnes hic calvi sunt; quare omnium æquè nota hæc fuerit. Æ A C. Simum istud dico. M E N. Etiam hoc simile omnium est. Nam & simi omnes sunt. S O C R A T. Méne quaris, Menippe? M E N. Etiam, Socrates. S O C R A T. Quo pacto res Athenis se habent? M E N. Multi juniorum Philosophari se profitentur. Ac habitum certè ipsum, & incessum si quis aspiciat, summi Philosophi sunt, idémque permulti. Caterùm autem vidisti, opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Plato ipse, alter quidem olens unguenta, alter autem in Sicilia

lia tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus, Socrates, quispiam es, quod ad hujusmodi res utiq; pertinet, omnes itaq; te admirabilem fuisse virum existimant, atque omnia cognovisse hæc (decet enim, opinor, verum hic dicere) cum nihil scires. SOC. Et ipse dicebam hæc ad illos, sed illi tum simulationem quandam eam rem esse putabant, MEN. Sed quinam isti sunt circa te? SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniae filius ille. MEN. Euge Socrates, quoniam & hic artem tuam exerces, nec formosos istos negligis. SOC. Quid enim aliud, quod quidem suavius sit, agerem? Sed huc propius nobiscum recumbe, si videtur. MEN. Non, per Jovem. Ad Cræsum enim & Sardanapalum adeo, propè illos habiturus. Videor non pauca ridenda habiturus, cum plorantes illos audiam. ÆAC. Et ego quoque jam abeo, nè quis mortuorum clam nobis aufugiat. Pleraque autem alia videbis, Menippe, quando iterum conveniemus. MEN. Abeas licet, nam & hæc, Æace, vidisse sufficit.

Dialogus 24.

Menippi & Cerberi.

MEN. **H**Eus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cum & ipse sim canis, dic mihi per Strygem qualis esset Socrates, cum huc descenderet? Verisimile est autem te, Deus cum sis, non latrare
D modò,

modò, verùm etiam humano more loqui,
 si quando velis. M E R. Cùm, proci
 adhuc abesset, Menippe, visus est constan-
 ti atque imperterritito adire vultu; perinde
 quasi mortem nihil omninò formidaret,
 tanquam hoc ipsum vellet iis qui procul à
 specûs ingressu stabant, ostendere: verum
 simul atque despexit in hiatum, viditque
 caliginem hanc, simûlque ego cunctantem
 illum aconito mordens, pede correptum
 detraxi; infantium ritu ejulabat, suosque
 deplorabat liberos, nihilque non faciebat
 in omnem speciem sese convertens. MEN.
 Num igitur ille erat sophista, neque verè
 mortem contemnebat? CER. Haud verè,
 cæterùm ubi vidit id esse necesse, auda-
 ciam quandam præ se ferebat, quasi verò
 volens id esset passurus, quod alioqui vo-
 lenti nolenti tamen omninò fuerat feren-
 dum, videlicet, quò spectatoribus esset mi-
 raculo. Equidem illud in totum de viris
 istiusmodi verè possem dicere, ad fauces
 usque specûs intrepidi sunt ac fortes,
 porrò intus cum sunt, nihil mollius neque
 fractius. M E N. Cæterum ego quonam
 animo tibi visus sum subiisse specum?
 C E R. Unus mortalium, Menippe, des-
 cendisti, ut tuo dignum erat genere; &
 prior te Diogenes, propterea quòd neuti-
 quam coacti, nec intrusi intrastris, verùm
 ultronei, ridentes, atque omnibus plorate
 renunciantes.

Dialogus 25.

Charontis & Menippi.

CHA. R Edde naulum, sceleste. MEN.

Vociferare, si quidem isthuc tibi voluptati est Charon. CHA. Redde, inquam, quod pro traiectione debes.

MEN. Haudquaquam auferre queas ab

eo qui non habeat. CHA. An est quis-

piam, qui nè obolum quidem habeat?

MEN. Sitne alius quispiam præterea,

equidem ignoro, ipse certè non habeo.

CHA. Atqui præfocabo te, per Ditem,

impurissime, ni reddas. MEN. At

ego illiso baculo tibi comminuam caput.

CHA. Num ego te tam longo trajectu

gratis transvexero? MEN. Mercurius

meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi

tradiderit. MER. Bellè mecum aga-

tur per Jovem, siquidem futurum est, ut

etiam defunctorum nomine persolvam.

CHAR. Haud omittam te. MEN.

Quin igitur vel hujus gratiâ perge, ut fa-

cis, navim trahere, quanquam quod non

habeo, quinam auferas? CHA. At tu

nesciebas, quid tibi fuerit apportandum?

MEN. Sciebam quidem, verùm non ha-

bebam. Quid igitur? ideòne mihi non

erat moriendum? CHA. Solus ergo

gloriaberis te gratis fuisse transvectum?

MEN. Haud gratis, ò præclare, siqui-

dem & sentinam exhausti, & remum ar-

ripui, & vectorum omnium unus non ejulavi.

CHA. Ista nihil ad naulum, obo-

lum reddas oportet, neq; enim fas est secus

fieri. MEN. Proinde tu me rursum in vitam revehe. CHA. Bellè dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æaco mihi lucrificiam. MEN. Ergò molestus nè sis. CHA. Ostende quid habeas in pera. MEN. Lapinum si velis, & Hecatæ coenam. CHA. Unde nobis hunc canem adduxisti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum? vectores omnes irridens, ac dictis incessens, & solus cantillans, illis plorantibus. MER. An ignoras, Charon, quem virum transvexeris? planè liberum, cuique nihil omninò curæ sit. Hic est Menippus. CHA. Atqui si unquam posthac te recepero—MER. Si receperis? ô præclare, bis quidem recipere non possis.

Dialogus 26.

Diogenis & Mausoli.

DIO. **O** He tu Car, quare tam insolens es, tæque dignum censes qui nobis omnibus anteponare? MAUL. Primum regni nomine, ô Sinopenfis, quippe, qui Caria imperaverim universa, præterea Lydia quoque gentibus aliquot, rum autem & insulas nonnullas subegerim, Miletum usque pervenerim, plerisque Ionia partibus vastatis. Ad hæc formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus prævalidus. Postremò, quod est omnium maximum, in Halicarnasso monumentum erectum habeo, singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet neque pari etiam pul-

pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis, pulcherrimo è saxo, ad vivam formam absolutissimo artificio expressis, adeò ut vel fanum aliquod simile haud facile quis inveniat. Num injurià tibi videor has ob res mihi placere atque efferi? D I O G. Num ob imperium, ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? M A U. Per Jovem ob hæc, inquam. D I O G. Atqui, ô formose Mausole, neque vires jam illæ, neque forma tibi jam adest, adeo ut si quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere potis sit, quamobrem tuæ calvaria meæ sit anteferenda, siquidem utraque pariter tum calva, tum nuda, utrique dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbati sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantibus deformati. Cæterum sepulchrum ac saxa illa pretiosa Halicarnasseis forsitan jactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquam qui magnificam quandam apud se structuram habeant; verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsitan illud commodum vocas quod plus oneris atq; nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus. M A U. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planèque pares erunt Mausolus ac Diogenes? D I O. Imo haud pares, inquam, vir clarissime, nam Mausolus discruciabitur, quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita florere consuevit, ac Diog. interim eum ridebit. Atq; illi quidem de suo illo monumento, quòd est in Halicarnasso memorabit, ab uxore Artemisia

miſiâ atque ſorore parato; contrâ Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit, nunquid habeat ſepulchrum? Neq; enim illi res ea curæ eſt, verùm apud viros excellentiſſimos ſui memoriâ famâque reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Caræ n abjectiſſime, celſiorem, ac tutiore in loco ſubſtructam.

Dialogus 27.

Nirei, Therſite, & Menippi.

N I R. **E** Cce, proſecto, Menippus hic judex erit, uter noſtrûm fit formoſior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præſtantior? **M E N.** Imo quoniam ſitis, priùs arbitror judicandum; nam hoc opinor, ſcita eſt opus. **N I R.** Nireus ac Therſites. **M E N.** Uter Nireus, uter Therſites; Nondum enim vel hoc ſatis liquet. **T H E R.** Jam unum hoc vinco, quod tibi ſum ſimilis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, unum omnium formoſiſſimum appellans, quin ego ſaſtigiato vertice, rariſque capillis, nihilo te inferior viſus ſum arbitror. Jam verò tempus eſt, uti pronuncies, Menippe, utrûm altero formoſiorem æſtumes. **N I R.** Mirum ni Aglaia Charopéque prognatum, qui vir pulcherrimus unus omnibus è Graiis Ilium veni. **M E N.** Atqui non item ſub terram opinor, pulcherrimus veniſti, verùm oſſa tua aliis ſunt ſimilia, porrò cal-

varia

varia hoc uno insigni à Therisitæ calvaria
dignosci possit, quòd tua delicata est; mol-
liculam enim ac neutiquam virilem hanc
habes. N I R. Attramen Homerum per-
contare, quâ specie tum fuerim, cùm in-
ter Græcorum copias militarem. M E N.
Tu quidem formia mihi narras, at ego ea
specto, quæ video, quæque tibi adsunt in
præsentia; cæterum ista nôrunt, qui id
temporis vivebant. N I R. Quid igitur
tandem? an non ego formosior, Menippe?
M E N. Neque tu, neque quisquam alius
formosus hoc loco, siquidem apud Infe-
ros æqualitas est, parésque sunt omnes.
T H E R. Mihi quidem vel hoc sat est.

Dialogus 28.

Menippi & Chironis.

M E N. **E** Quidem inaudivi, Chiron, te
Deus cùm esses, tamen optâs-
se mortem. C H I. Vera ista audisti, &
Menippe, planéque mortuus sum, sicuti
vides, cum mihi licuerit immortalem esse.
M E N. At quænam te mortis cupido te-
nebat, rei vulgo nimirum inamabilis?
C H I. Dicam apud te, virum non im-
prudentem. Non erat mihi amplius ju-
cundum immortalitate frui. M E N.
Quid? an injucundum erat vivere, lu-
cémque tueri? C H I. Erat, inquam,
Menippe, nam quod jucundum vocant, id
ego neutiquam simplex, sed varium quid-
dam esse arbitror. Verùm cum ego sem-

per viverem, iisdemque fruerer, sole, luce, cibo, tum horæ eadem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunque contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirent, atq; aliis alia per vices succederent, satietas videlicet eorum me cepit. Neque enim in eo voluptas est sita, si perpetuò fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est. MEN. Probè loqueris, Chiron. Verùm quo animo fers ea, quæ apud Inferos habes, posteaquam ad hæc tanquam ad posteriora te contulisti? CHI. Haud suaviter Menippe, siquidem æqualitas ipse quoddam habet admodum populare. Nihil autem interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neque sitiendum est nobis quemadmodum apud superos, neq; esuriendum; sed ejusmodi rerum omnium egentiâ caremus. MEN. Vide Chiron nè tibi-ipsi contradicas, nève eodem tibi recidat oratio. CHI. Quamobrem isthuc ais? MEN. Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat, cùm hîc itidem similia sint omnia, eundem admodum parient fastidium, at de integro tibi quærenda erit vitæ commutatio, atque hinc quopiam aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri non posse. CHI. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, ut sapiens cum sis, quemadmodum opinor, & vulgò prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, neque quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

Dialogus 29.

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

D I O. **O** Cium nunc agimus, Antisthenes & tu Crates: quare, cur non obsecro imus deambulatum, rectà ad ingressum & fauces orci, ut ibi spectemus eos, qui descendunt, quinam sint, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus Diogenes, Etenim spectaculum hoc jucundum fuerit, videre alios quidem ipsorum lacrymari, alios autem, ut dimittantur, supplicare: quosdam autem ægrè descendere, & quanquam cervicem urgente ac impellente Mercurio, reluctari tamen, & resupinos obniti, nullà necessitate aut comodo suo. C R A. Ego verò etiam exponam vobis, quæ ipse vidi in via, quando huc descendebam. D I O. Expone, Crates, videris enim quadam omnino risu digna dicturus esse. C R A. Tum alii multi nobiscum descendebant, tum verò inter ipsos maxime nobiles. Ismenodorus ille dives, ex nostris, & Arsaces Medorum præfectus, & Orætes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus circa Cithæronem, quando Eleusinem, ut arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus præ se ferebat, liberos suos parvos, quos reliquerat identidem vocando, sibi que ipsi ob audaciam succensendo, qui cum Cithæronem transisset, ac illa loca circa Eleutheras deserta, ac bellis vasta-

ra peragrâisset, non amplius quàm duos servos secum adduxisset, idque etiam cum phialas quinque aureas, & cymbia quatuor secum haberet. Arfaces autem (senior enim jam erat) &, per Jovem, pro Barbarico illo ritu, facie non adeò inhonestâ, graviter ferebat atque indignabatur, quod pedibus incederet, volebâtque sibi equum suum adduci. Nam & equus unâ cum eo mortuus fuerat, unâ plagâ ambobus transfossis à Thracensi quodam scutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam Arfaces quidem infesto cursu in hostem ferebatur, longè, ut quidem ipse narrabat, ante alios eVectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arfacis hastam excutiendo divertit, ipse autem submissâ parumper sarissâ suâ, & equum & infidentem illum transverberat. A N T. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos transverberaret? C R A T. Facillimè, Antist. Nam ille quidem cursu ferebatur, contum quendam viginti-cubitalem prætentum habens; Thrax autem ubi peltâ objectâ plagam excussisset, & jam cuspis ipsum prætervecta esset, ingenu procumbens excipit sarissâ venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox præ furore ac vehementiâ cursus seipsum transadigente eâdem hastâ etiam Arfaces per inguina utrinq; ad nates usque penetrante, transfoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit.

Verun-

Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore quam ceteri habebatur, volebatque eques descendere. Orætes autem privatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque stare humi, nedum incedere ullo modo poterat. Accidit autem hoc prorsus Medis omnibus, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque ægrè incedant. Quamobrem, cum per se ipsum humi dejectus jaceret, neque ullo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem ad cymbam usque portavit, ego verò sequens ridebam. ANT. Et ego porrò quando huc descendebam, neque admiscui meipsum ceteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, præoccupavi mihi locum, quo commodius navigarem. Inter navigandum verò, alii quidem lacrymabantur, alii autem nauseabant, ego verò inter ipsos sedens admodum oblectabar. DIOG. Tu quidem, Crates, & tu Antisthenes, hujusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille scænerator, ex Piræo, & Lampis Arcarnan, qui mercenarios milites ductaverat, & Damis dives ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem seipsum jugulârat, Blepsias vero fame miser periisse dicebatur, & apparebat sanè adhuc pallidus supra modum ac tenuis maximè. Ego verò, quanquam antea nôram, interrogabam tamen quo pa-

Et quisque mortuus esset. Ac Damidi
 quidem accusanti filium, non injusta ve-
 rò, inquam, passus es ab illo, qui talen-
 ta cum haberes coacervata mille, ac ipse
 in deliciis viveres, annos 90. natus, ado-
 lescenti illi 18. annos nato, quatuor obo-
 los suppeditabas. Tu verò Acarnan, (ge-
 mebat enim & ille, ac devovebat Myrri-
 um) quid amorem incusas & non potius te-
 ipsum? qui hostes quidem haud unquam
 perhorrueris, sed te ultro periculis offe-
 rendo, ante alios in prælium descenderis,
 à puellâ verò vulgari illâ, fictisque lacry-
 mis ac suspiriis generosus ipse tu captus
 fueris. Nam Blepsias quidem ipse sese accu-
 sat, ob nimiam stultitiam, quòd pecuniam
 videlicet custodierit hæredibus nullâ ne-
 cessitudine sibi conjunctis, dum in perpetuum
 victurum esse vanus ipse se putat.
 Verùm mihi quidem non vulgarem volu-
 ptatem præbuerunt tunc lamentantes isti.
 Sed jam circa fauces sumus. Aspicere nos
 illuc oportet, atque alongè contemplari
 advenientes. Papæ, multi certè, & varii,
 omnesque lacrymantes, præter recens-na-
 tos istos & infantes. Quin & ætate nimîâ
 confecti illi lugent. Sed quid hoc? num
 philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur
 decrepitum interrogare lubet. Quid ploras
 heus tu, tam provectâ ætate mortuus?
 Quid indignaris bone vir, præsertim cum
 senex huc adveneris? Eccubi rex fuisti?
 M E N D. Haudquaquam. D I O G. Ve-
 rùm satrapa? M E N D. Neq; hoc. D I O.
 Num igitur dives fuisti, ideòque malè te
 haber, quod relictis multis deliciis ac vo-
 luptatibus

lupratibus mori coactus fueris? MEND. Nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine & linea victum quaritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parùm oculis videns. DIO. Et vivere cupiebas cum talis esses? MEND. Certè quidem; dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, ô senex, & juveniliter te geris erga necessitatem, & hoc, cum sis æqualis portitoris hujus. Proinde quid jam de adolescentibus dicamus, quando etiam decrepiti isti tantopere vivere cupiunt, quos decebat ipsam mortem etiam consecrari, tanquam remedium quoddam eorum malorum quæ secum fert senectus? Sed abeamus jam, ne quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hinc nos oberrare viderit.

Dialogus 30.*Ajaxis & Agamemnonis.*

AG A. SI tu, dum furore correptus fuisti, Ajax, te ipsum interfecisti, nòsq; omnes membratim concidere putasti; quid, Ulysses accusas? Ac paulò antè neque aspicere ipsum voluisti, cum venisset huc vates consulturus, neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium; sed superbè admodum ac grandi incedens gressu, prateriisti. A J A X. Meritò Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus autor extitit, ut qui solus

solus mecum pro armis judicio contendere ausus fuerit. A G A. An verò dignum censebas te, qui absque adversario, absque pulvere, ut dicitur, superares omnes? A J A. Quid ni? in tali utique causa. Nam armatura ea cognationis quodam jure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos ceteri, qui multò quàm ille praestantiores eratis, detrectastis certamen, & concessistis mihi certaminis pramiam. Iste autem Laertæ filius, quem ego saepe in summo periculo servavi, cum jam à Trojanis propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. A G A. Accensa igitur, ô generose, Thetim, quæ cum tibi debuisset armorum successionem ac hereditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. A J A. Haudquaquam, sed Ulyssæm, ut qui solus sese mihi opposuerit. A G A. Ignoscendum, ô Ajax, est, si homo cum esset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratiæ etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipuè quando & vicit te postea, & hoc, Trojanis ipsis judicibus. A J A. Nevi ego quæ me damnârit, sed fas non est de Diis aliquid dicere. Ulyssæm igitur aliud quàm odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerva hoc imperet.

Dialogus 31.

Minois & Sostrati.

MIN. PRædo hic quidem Sostratus in Pyriphlegethontem præcipitaretur; sacrilegus autem ille à chimæra discerpatur; Tyrannus verò iste, Mercuri, juxta Tityum in longum extentus, arro-
dendum, & ipse hepar præbeat vulturibus. Vos autem boni ac probi abite quàm celeriter in campum Elysium, insulasque beatorum habitate, pro iis, quæ rectè ac justè in vita fecistis. S O S T. Audi ô Minos, num tibi iusta dicere videar?
MIN. An ego denuo nunc audiam? an non convictus es, Sostrate, quod & malus fueris & tam multos occideris? S O S T. Convictus quidem fui, sed vide, num justè ob id supplicio afficiar?
MIN. Atque admodum, si modo id iustum est, pro merito quemque suo pœnam rependere. S O S T. Attamen responde mihi, ô Minos. Breve enim quiddam interroga-
bo te. MIN. Dic, modò non prolixè, quò deinceps in cæteros dijudicare possimus. S O S T. Quæcunque in vita egi, utrùm volens ea feci, an ità à Parcis destinatum mihi fuit? MIN. A Parca scilicet. S O S T. Proinde & boni pariter omnes, & nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum illi obsecundamus.
MIN. Ità profecto, Clotho videlicet illi parentes, quæ unicuique injungit, cum primum natus est, quæ agenda ipsi sunt.

sunt. S O. Si quis igitur vi compulsus ab alio, occiderit aliquem, cum non possit illi contradicere, à quo compescitur; ut, verbi gratia, si carnifex, aut satelles quispiam, alter judici parendo, alter tyranno, quemnam cædis istius reum ages? M I. Liqueat reum agendum iudicem aut tyrannum. Quoniam neq; ipsum gladium accusare possumus, subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atq; furori accommodatus illius, qui primò causam hanc præbuit. S O. Rectè sane, ô Minos, laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodâ auctario locupletas. Si quis autè, mittente hero, veniat ipse, aurum vel argentum afferens, utri nam ei gratia haberi debet, aut utri beneficiû hoc acceptum referendum est? M I. Ei qui misit, Sostrate, nam ille qui attulit minister tantum fuit. S O. Vidēsne igitur, quàm injusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit? & rursum, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdâ sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquam poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitû fuerit in iis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuêre. M I. Multa, ô Sostrate, & alia videas licet, minimè secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quæstione hoc boni consequeris, quandoquidem non prædo solum, verum etiam Sophista quidâ esse videris. Solve ipsum Mercuri, nè deinceps amplius puniatur. Cæterum illud vide, nè & cæteros manes similia interrogare doceas.

Dialogus.

Dialogus 32.

*Menippus seu Necyomantia. Menippus,
Philonides.*

MEN. *S* Alve atrium, domusque vestibulum meæ, ut te ludens aspicio luci redditus! PHIL. Nónne hic Menippus est canis ille? Non hercle alius, nisi ego fortè ad Menippos omnes hallucinor. Ac quid sibi vult habitus hujus insolentia, clava, & lyra, & leonis exuviae? Adeundus tamen est. Salve Menippe, unde nobis advenisti? diu est quòd te in urbe non vidimus. MEN. *V*enio relictis manium specu, & nigris portis, ubi Orcus incolitur superis procul. PHIL. O Hercules, clam nobis Menippus vitâ functus est, revixitque denuò. MEN. *N*on, sed me adhuc vivum recepit Tartarus. PHIL. Quænam causa tibi fuit novæ hujus atque incredibilis peregrinationis? MEN. *J*uventa, magisque juvenis animus me impulit. PHIL. Siste, ô beate, Tragica, & ab Iambis descendens, sic potiùs simpliciter eloquere, quænam hæc vestis, quæ causa tibi itineris inferni fuit, cum alioqui neque jucunda, neque delectabilis sit via? MEN. *R*es, dilecte, gravis me infernas egit ad umbras, Consularem manes ut vatis Tiresiai. PHIL. Heus tu, atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos confarcinatis versibus. MEN. *N*è mimeris

reris, amice, nuper enim cum Euripideæque Homero versatus, nescio quo pacto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os suâ sponte confluant. Verùm dic mihi quo pacto res humanæ hic se habent in terris? & quidnam in urbe agitur?

PHIL. Nihil novi. Sed quemadmodum prius ætitabant, rapiunt, peccant, scenerantur, usuras colligunt. **ME.**

NIP. O miseri atque infelices! Nesciunt enim qualia de nostris rebus nuper apud Inferos decreta sunt, qualisque sorte jacti sunt in divites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. **PHIL.** Quid ais? Novi ne aliquid apud Inferos nostris de rebus decretum est? **MEN.** Per Jovem, & quidem multa, verùm prodere non licet, neque arcana quæ sunt, revelare, nè quis forè nos apud Rhadamanthum impietatis accuset.

PHIL. Nequaquam, ô Menippe, per Jovem, nè invidas sermones amico, Nam apud hominem tacendi non ignarum & initiatum præterea sacris edisseres. **MEN.** Dura profectò jubes, & neutiquam tuta, verùm tuâ gratiâ tamen audendum est. Decretum est ergò, divites istos ac pecuniosos aurum tanquam Danaën servantes abstrusum—

2. **PHIL.** Nè prius, ô bone, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissimè velim. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras videndi

endi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omninò prætermisisse. M E N. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur, cum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella narrantes non semideorum modò, sed & ipsorum etiam Deorum adhuc verò, & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsioniones & fratrum, sororum nuptias, hæc mehercule omnia bona pulchræque putabam, & studiosè erga ea afficiebar. Postquam verò in virilem jam ætatem pervenirem, hic leges rursus jubentes audio Poëtis adprime contrarias, neque videlicet adulteria committere, neque seditiones movere, neque rapinas exercere. Hic igitur hæsitabundus constitui, incertus omninò quo me pacto gererem. Neque enim Deos unquam putavi mœchaturus, aut seditiones invicem fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis judicassent. Neque rursum legum-latores his adversa iussuros, nisi id conducere existimarent.

3. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi hos adire qui Philosophi vocantur, atque his me in manus dedere, rogareque uti me utcunque liberet, uterentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans ad eos venio, imprudens profectò, quòd me *ex fumo* (ut aiunt) in
flaminam

flammam conjicerem. Apud hos enim maxime diligenter observans summam reperi ignorantiam, omniâque magis incerta, adeo ut præ his illico mihi vel idiotarum vita jam aurea videretur. Alius etenim soli me jussit voluptati studere, atque ad eum scopum universum vitæ cursum dirigere. In eo ipsam sitam esse felicitatem. Alius rursus omnino laborare, corpusque firi, vigiliis, ac squalore subigere, miserem semper adfectum, contumeliis obnoxium assidue, Hesiodi sedulo inculcant celebria illa de virtute carmina, & splendorem videlicet, & acclivem in verticem montis ascensum. Alius contemnere jubebat pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam divitias esse pronuntiabat. De mundo verò quid dicam? de quæ ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam repugnantium invicem nominum turbam indies audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimum, de contrariis unusquisque cum diceret, invincibiles admodum & probabiles sermones adferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contenderent, contra quicquam hiscere potuerim, atque id, cum tamen manifestè cognoscerem fieri nunquam posse, ut eadem res calida simul frigidaque sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitantibus, ut interdum capite annuerem, interdum contra abnuerem. Præterea quod multo erat istis absurdius vitam eorum diligenter obser-

obser
verbi
Eos
cunia
divit
merc
mor
riam
suz
lupt
celle
liber
spe
que
me
sapi
fer
de
ter
ali
cel
de
da
ill
re
ho
re
di
er
ti
fi
h
c
a
a

observans, comperi eam cum ipsorum
verbis præceptisque summoperè pugnare.
Eos enim qui spernendam censebant pec-
uniam, avidissimè conspexi colligendis
divitiis inhiare, de scœnore litigantes, pro
mercede docentes, omnia denique num-
morum gratiâ tolerantes. Ii verò qui glo-
riam verbis aspernabantur, omnem vitæ
suz rationem in gloriam referebant. Vo-
luptatem rursus omnes fermè palàm in-
cessabant, clanculum verò ad eam solam
libenter confluebant. Ergo hac quoque
spe frustratus magis adhuc ægrè molesté-
que tuli. Aliquantulum tamen indè me-
met consolabar, quod unà cum multis &
sapientibus & celeberrimis insipiensque es-
sem, atque verè adhuc ignarus oberrarem.

4. Pervigilanti mihi tandem, atque hi ce-
de rebus mecum cogitanti, venit in men-
tem, ut Babylonem profectus, Magorum
aliquem ex Zoroastri discipulis ac suc-
cessoribus convenirem. Audieram siqui-
dem eos inferni portas carminibus quibus-
dam ac mysteriis aperire, & quem libuerit,
illuc tutò deducere, ac rursus indè reduce-
re. Optimè ergo me facturum putavi, si cum
horum quopiam de descensu paciscens, Ti-
resiam Bœotium consulerem, ab eoq; per-
discerem (quippe qui vates fuerit, & sapi-
ens) quæ vita sit optima, quàmque sapien-
tissimus quisque potissimùm elegerit. At
statim quidem exsiliens quàm poteram ce-
lerrimè Babylonem rectà contendi. Quò-
cùm venio, diversor apud Chaldaeorum
quendam hominem certè sapientem, atq;
arte mirabilem, comâ quidem canum,
admo-

admodumque promissâ barbâ venerabilem, nomen autem illi fuit Mitrobazanes. Orans igitur obsecransque vix oravi, ut quavis mercede vellet, in istam me viam deduceret. Suscipiens vero me vir, primum quidem dies novem ac viginti cum luna simul incipiens abire ad Euphratem, manè solem Orientem versus perducens, ac sermonem quempiam longum mussitans, quem non admodum exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti solent) voluit quiddam atque incertum proferebat, nisi quod quosdam visus est invocare demones. Post illam igitur incantationem ter mihi in vultum spuens rediit rursus, oculos nusquam in obvium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Choaspi lympa, lectus verò in herba sub dio fuit. At postquam jam præparati satis hâc diætâ sumus, medio noctis silentio ad Trigridem me fluvium ducens, purgavit simul atque absterxit, facieque lustravit ac squillâ, tum pluribus iidem aliis, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me jam incantans, ac nè à spectris laderer, circumiens, reducit domum, ita ut eram, reciprocantem, ac reliquâ noctis parte navigationi nos præparavimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimum similem, ac me quidem his quæ vides, ornavit, clavâ videlicet, leonis exuvius, atque insuper lyrâ. Jussit præterea ut

nomen

nomen si quis me roget, Menippum quidem nè dicerem, sed Herculem, aut Ulyssē, aut Orpheum. PHIL. Quid itā, O Menippe? neque enim causam aut habitū, aut nominis intelligo. MENIP. Atqui perspicuum id quidem est, ac neutiquam arcanum. Posteaquam enim isti ante nos ad Inferos olim vivi descenderunt, putavit, si me his assimularet, fore ut facilius Æaci custodias fallerem, atque nullo prohibente transierem, utpote notior tragico admodum illo cultu emissus.

5. Jam igitur dies apparuit, cū nos in flumen ingressi in recessum incumbimus, parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacrificia, mulsa, & in id mysterium denique quibuscunque opus erat. Imponentes ergo omnia præparata, itā jam & ipsi *ingredimur tristes, lacrymisque implemur obortis*. Atqui aliquantisper quidem in fluvio ferimur, deinde in paludem delati sumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates conditur. Tum hoc quoque transmissio, in regionem quandam pervenimus solam, sylvosam atque opacam, in quam descendentes (præibat verò Mithrobarzanes) & puteum effodimus, & oves jugulamus, & foveam sanguine conspergimus. At Magus interim accensam facem tenens, haud amplius jam summisso murmure, sed voce quā poterat maximā clamitans, dæmones simul omnes convocat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsamque Proserpinam, simulque polysyllaba quædam nomina barbara

bara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac procul Cerberi latratu audiri, & jam res planè tristis fuit ac mœsta. *Umbrarum at timuit rex imis sedibus Orcus.* Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu reperimus extinctum. At Cerberus primùm quidem latrabat, commovitque sese. At cum ego lyram celerimè correptam pulsâssem, cantu statim sopitus, obdormivit: deinde posteaquam ad lacum venimus, tranare ferè non licuit. Jam enim onustum erat navigium, & ejulatu certè plenum. Vulnerati quippe in eo navigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatus, usque adeo, ut multi certè ex bello quopiam adesse viderentur. At optimus Charon, cum leonis videret exuvias, esse meratus Herculem, recepit, trānsque vexit libens, tum exeuntibus quoque nobis monstravit semitam.

6. Sed quoniam jam eramus in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes, ego autem à tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum pervenimus asphodelo consitum, ubi certè circumfusæ undique mortuorum stridula non sequuntur umbræ. Tum paulo procedentes longiùs, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidem in solio fortè quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Pœnæ, mali Genii, Furæ.

Ex

Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, publicani, adulescentes, sycophantæ, ac talis hominum turba quodvis in vita patrantium. Scorsim autem divites ac foeneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum inposito. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspiciamus, & quæ pro defensione dicuntur auscultamus. Accusant autem novi quidam atque admirabiles Rhetores. PHI. Quinam ergo hi, per Jovem, sunt, ac nê istuc quidem te pigeat dicere? MEN. Umbras nê unquam istas nôsti, quas opposita soli reddant corpora? PHI. Omnino sanè. MENIP. Hæ nos igitur cùm primum functi vitâ sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccavimus, & sanè quædam ex his dignæ admodum fide videntur, utpote nobiscum versatæ semper nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minos igitur curiosè quemlibet examinans, impiorum relegebat in cœtum, pœnas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In hos præcipuè tamen incenditur, quos opes, dum viverent, ac dignitates inflaverant, quique adorari se ferè expectabant, nimirum brevi perituram eorum superbiam fastûmque detestatus, quippe qui non meminissent mortales ipsi cum sint, sese bona quoque mortalia consequutos. At nunc splendidis illis omnibus spoliati, divitiis inquam

E. gene-

genere, imperiis, nudi ac vultu demisso steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeò ut hæc dum conspicerer nimis quàm delectatus fuerim. Et si quem eorum fortè agnoveram, accedens quietè, aliquo modo submonui qualis in vita fuerat, quanto-perèque fuerat inflatus, tum cùm plurimi manè fores ejus obsidentes, pulsī interim exclusique à famulis, illius expectabant egressum. At ipsi vix tandem illis exorients, puniceus, aureus, aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteramve porrigens, permetteret osculandam. Illi verò audientes ista molestè ferebant.

7. At Minos quiddam etiam judicavit in gratiam. Quippe Dionysium Sicilia tyrannum, multis & atrocibus criminibus, & à Dione accusatum, & gravi Stoicorum testimonio convictum, Cyrenæus Aristippus interveniens (nam illum valde suspiciunt Inferi, ejusque plurimum ibi valet autoritas) fermè jam Chimæræ alligatum absolvit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim juvisse pecuniâ. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicii locum pervenimus. Ubi amice, multa & miseranda audire simul ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & ejulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta, catenæ; Cerberus lacerat, & Chimæra dilaniat, cruciabanturque pariter omnes, reges, servi, satrapæ, pauperes, divites, mendici, & jam scelerum

omnes

omnes poenitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnovimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. At hi prudentes sese tum occulebant, nostroque subtrahebant aspectui, aut si nos aliquando respiciebant, id serviliter admodum abjecteque faciebant. Atque hi quidem quam olim putas, onerosi fastuosique in virâ? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & cum interquievissent, denuo cruciabantur.

8. Sed illa quoque quæ fabulis feruntur aspxi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiûmque graviter affectum Tantalum, genitumque terrâ Tityum, Dii boni, quantum? Integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum irrumpimus Acherusium, invenimusque ibi semideos, heroïdâsque & aliam simul mortuorum turbam, in gentes tribusque dispositam, alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atque (ut Homerus ait) evanidos, alios vero juveniles, & integros, & hoc potissimum ob illam condiendi efficaciam Ægyptios. Verum dignoscere quemlibet haud proclive fuit, adeo nudatis ossibus omnes erant invicem similes, nisi quod vix tandem eos diu intendentes agnovimus. Quippe conferti confidebant obscuri atque ignobiles, nullumque servantes amplius pristinae formæ vestigium. Cum igitur multi simul osses confisterent, invicem omnino similes, qui terrificum quiddam per cavos oculorum orbes transpicerent, dentesque nudos ostenderent, hæsitabam certè mecum, quomodo

E 2 nam

nam signo Thersitem à Nireo illo formoso discernere, aut mendicum Irum à Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone. Nihil enim amplius veterum indiciorum eis permansit, sed ossa fuerunt, inter se similia, incognibilia, nullis inscripta titulis, nullique unquam dignoscenda.

9. Hæc igitur spectanti mihi, persimilis hominum vita pompæ cuiuspiam longa videbatur cui præsit, ac disponat quæque fortuna, ex his qui pompam agunt, diversos variòsque cuique habitus accommodans. Alium siquidem fortuna deligens, regiis ornat insignibus, & tiaram imponens, & satellites addens, & caput diademate coronans. Alium servi rursus ornatum induit, hunc formosum effigiat, hunc deformem atque deridiculum fingit, nam omnigenum, ut opinor, debet esse spectaculum. Quin habitus quorundam plerumque in mediâ quoque pompâ demutat, utque perpetuò eodem finit ordine cultûque progredi, quo prodierant, sed ornatu commutato; Cræsum quidem coëgit servi captivique vestes induere, Maandrium autem antè inter servos incedentem, Polycratis tyrannide ornat. Et aliquantisper quidem eo cultu permittit uti, verùm ubi iam pompæ tempus præterit, apparatus quisque restituens, & cum corpore simul exutus amictu, qualis antè fuit, efficitur, nihilo à vicino differens. Quidam tamen ob inscitiam, cum suos fortuna cultus exigit, agere ferunt

ferunt atque indignantur, tanquam propriis quibusdam bonis privati, ac non potius alienis, quibus paulisper utebantur, exuti. Quin in scena quoque vidisse te plerumque puto histriones istos tragicos qui (ut fabulæ ratio poscit) modò Creontes, modò Priami fiunt, aut Agamemnones. Idémque (si fors tulerit) paulò antè tam graviter Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulò post servus, poëta jubente, progreditur. At cùm fabulæ jam finis affuerit, quisque auratas illas vestes exutus, personam deponens, & descendens à crepidis, pauper atque humilis obambulat, haud ampliùs Agamemnon ille Atreo prognatus, aut Creon Menecei filius, sed Polus filius Chariclei Suniensis, aut Satyrus filius Theogitonis Marathonius. Sic se mortalium res habent, quemadmodum mihi tum spectanti videbatur.

10. PHIL. Dic mihi, Menippe, isti qui magnificos altòsq; tumulos habent super terram & columnas, imagines, titulos, nihilòne sunt apud inferos plebis quibuscumque umbris honoratiores ? MEN. Nugaris tu quidem. Nam si vidisses Mausolum, Carem illum, dico, Pyramide celebrem, sat scio, nunquam ridere desisses, ita in antrum quoddam abstrusum despectim abjectus est in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quod imposito tanto pondere laborat magis, & premitur. Nam cùm *Æacus*

cus, & amice, locum cuique metitur (dat autem cui plurimum haud amplius pedem) necesse est contentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. At vehementius multò risisses, opinor, si reges hosce nostros, satrapásque vidisses apud eos mendicantes, & aut falsamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopiâ profitentes, & quemadmodum cornuclius à quovis afficiantur, atq; in faciem cadantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspiciatus continere me certè non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triviis, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates.

II. P H I L. Admiranda narras ista de regibus, penéque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? M E N. Socrates profectò etiam ibi obversatur, omnesque redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses, & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, & intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæque Phrygio, atque aliis item pluribus ex istorum sumptuosorum numero manet, quos cum ejulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recogitantes, & ridet, & delectatur, ac supinus cubans ut plurimum cantat, asperâ nimis atque injucundâ voce illorum ejulatus obscurans, adeò ut id agrè ferrentes,

rentes, nec Diogenem ferre valentes, de mutandâ sede deliberent.

12. PHIL. De his jam satis quidem, *—cæterum quodnam illud decretum est, quod initio dixeras adversus divites esse sancitum? MEN. Benè admones, nescio enim quo pacto, cùm hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberravi. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionem advocaverunt his videlicet de rebus, quæ in commune conducerent. Conspiciens ergò multos concurrere, commiscens meipsum mortuis statim, & ipse unus eram de numero eorum qui in concione aderant. Agitata sunt igitur & alia multa: postremò de divitibus negotium. In quos posteaquam plurima fuissent objecta, violentia, superbia, fastus, injuriæ, assurgens tandem ex populo Primas quidam hujusmodi decretum legit.

DECRETUM.

Quoniam, inquit, multa divites perperant in vita rapientes ac vim inferentes; inopésque omni modo despectui habentes, visum est Senatui populóque, ut cùm functi vitâ fuerint, corpora quidem eorum pœnas cum alijs sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vicies decem annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atq; à pauperibus agitati; deinde ut liceat illis

è vita excedere. Hanc sententiam dixit Calvarius patre Aridello, patriâ Manicenis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto approbaverunt principes, icivit plebs, adfremuit Proserpina, allatravit Cerberus. Sic enim rata, quæ Inferi statuunt, authenticæque sunt.

13. Quæ igitur in concione agebantur, erant hujusmodi. Tum ego statim, cujus gratiâ veneram, Tircsiam adeo, atque illi re, uti erat, ordine narratâ supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispiam cæcus, pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquaquam idem invicem iisdem de rebus sentientibus, verùm haud fas est id tibi proloqui, siquidem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ô patercule, sed dic a:nabò, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipso cæcior oberro. Abducens ergò me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, *Optima est*, inquit, *idiotarum privatorumque vita, ac prudentior.* Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspicendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas astimans, hoc solum in tota vita persequere, ut præsentibus bene compositis minimè curiosus, nullâ re sollicitus, quàm plurimùm potes, hilaris vitam ridensque traducas.

14. Hæc cum dixisset, rursus in Asphodelorum

lorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesper erat) age, inquam, O Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam; Ad hæc ille, Confide, inquit, O Menippe, brevem, quippe facilemque tibi monstrabo semitam & me protinus adducens in regionem quandam magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum tenuëque, ac velut per rimam influens lumen; illud, inquit Trophonii templum est, atque illac ad inferos & Bœotia, descenditur, hâc ascende, atque illico eris in Græcia. Ego igitur hoc sermone gavissus, salutato Mago, difficulter admodum per angustas antri fauces sursum repens nescio quo pacto in Lebadiâ perveni.

Dialogus 33.

Charon sive Contemplantes.

M E R. Quid rides, O Charon? aut quid deserto navigio in hanc lucem advenisti, non admodum assuetus superum rebus interesse? C H A. Cupido me cepit, O Mercuri, videndi, & quænam in vita gerantur negotia, & quibus studiis teneantur: tum etiam quibus bonis exuti plorent omnes ubi ad nos descenderint. Neque enim ex ipsis quisquam citra lacrymas trajecit. Quare exemplo illius Thessali adolescentis comiteatu à Dite impetrato, ut unum saltem diem à nave abesse liceret, in lucem ascendi, ac mihi videor in ipso planè tempore in te incidisse,

E 5

cidisse. Nam peregrinus cūm sim, scio te non gravari, quin ambulando me ducas, singulaque demonstres, ut qui universa jam habeas comperta. M E R. Non est otium, o portitor. Nam abeo jam nunc, negotiūm quoddam, quod ad mortalium statum pertinet, à Jove summo datum, expediturus. Ille autem ad iracundiam propensior est, ut planè verear nè cunctantem me vel totum vestræ sortis esse permittat, caligini videlicet addictum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ità & me correpto pede è summo dejiciat cœlo, nimirum quo & ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risus inoveam. C H A. Despicias ergò me temerè & indecorè in terra oberrantem, præsertim amicus & navigationis socius, tum & nostræ Reipublicæ ex parte legatus? Atqui conveniret, o Maiæ proles, illorum te etiamnum meminisse, quòd te vel sentinam exhaurire, vel remum agitare nè unquam quidem jussim. Quin tu interim, quanquam adeò robustus es humeris, in navigii dorso porrectus stertis, aut si quam fortè ex umbris loquacem offenderis, cum hac inter navigandum perpetuo confabularis. Ego vero quantumvis senex remigium agens duplex solus remigo. At te per patrem obsecro, o charissime Mercuriole, nè me deferas, sed ut novo aliquo conspectu redeam, indicam quam in vitā geruntur. Quod si tu me reliqueris, nihil planè ab ipsis cæcis differre videbor. Ut enim illi lubrico gressu per caliginem titubant, ità rursus ego ad
lucem

lucem tibi hallucinabor : quin tu hanc mihi das gratiam, ô Cyllenie, perpetuo memori futuro. M E R. Hæc profectò res verberum mihi causa existet, adeo ut jam hinc commonstrationis hujus mercedem non sine tuberibus nobis fore prospiciam : obsequendum tamen. Quid enim facias ubi amicorum quispiam impellat ? Principio ergo ut omnia singulatim & ex amissim conspicias, frustra labores, ô portitor ; nam hoc multorum annorum fuerit negotium : deinde me denunciari oportebit tamquam transfugam à Jove. Tibi verò quo minus mortis munia peragere posses, fuerit impedimento, neq; non Ditis imperio detraxerit, cùm videlicet longo adeo tempore umbras adveheres nullas. Publicanus quoque Aëacus, qui portorio colligendo præfectus est, stomachabitur, ut qui tanto tempore nè obolum quidem lucrifecerit. Verum qua via ipsa rerum capita videre possis, jam consilium erit nobis caprandum.

2. CHA. Ipse, ô Mercuri, quod optimum factu fuerit videris : ego verò peregrinus cùm sim in terra, quid rerum hîc agatur, nescio. M E R. Breviter, ô Charon, ceditiore aliquo loco opus erit, ut inde cunctaqueas prospicere. Cæterum si in cœlum subvolare tibi foret facultas, non laborarem, nam inde quasi ex specula omnia despiceres accuratè. Cùm autem tibi, cui semper cum mortuorum simulacris commercium est, in Jovis regiam ascendere minimè liceat, jam tempus fuerit excelsum aliquem montem disquirere.

CHA.

CHA. Nosti, O Mercuri, quæ ad vos inter navigandum dicere consueverim? Si quidem ubi & procellosus ventorum flatus obliquo velo incubuerit, ut sublimè tollatur fluctus, ibi vos, quæ est vestra imperitia, jubetis vel velum contrahere, vel pedem paulisper accommodare, vel etiam ipsius venti cursum sectari. At ego quietem vos agere jubeo: ego enim, quid optimum sit, non ignoro. Eodem ergo modo & tu, cum sis gubernator, quæ tibi convenire visa fuerint, facito. Ego vero ut est vectorum conditio, tacitus sedeo per omnia tibi jubenti obsecundans. **MER.** Recte admones, O Charon, ipse enim quid facto opus sit scito, ac speculam nobis idoneam invenero. Num ergo Caucasus idoneus, aut hoc altior Parnassus, aut utroque eminentior Olympus ille? Atqui in Olympum mihi intuenti non contemnendi cujusdam consilii in mentem venit. Verùm ad hanc rem tuo & labore & obsequio pariter erit opus. **CH. A.** Tuum ergo fuerit imperare, O Mercuri. Equidem pro mea vicili in omnibus parere conabor.

MER. Homerus poëta dicit, Aloëi filios, cum & ipsi duo essent adhuc pueri, statuisse olim unà cum radicibus Ossam evulsam Olympo superimponere: deinde & huic Pelion, quod arbitrarentur hoc pacto sufficientem se gradum & ascensum in cœlum habituros. Verùm hi adolescentuli, cum impii essent, audaciæ suæ pœnas dederunt: nos autem qui hæc in Deorum injuriam minimè molimur, cur non ipsi

ipsi eâdem viâ ædificamus montem monti agglomerando ? quo videlicet exactiorem & commodiorem habeamus prospectum. C H A. Et duobus nobis, O Mercuri, vires suffecerint ad loco-movendum vel Pelion, vel etiam Ossa ? M E R. Quid ni, O Charon ? an tu nos abjectiores, magisque imbecillos infantulis illis iudicas maximè cum simus Dii ? C H A. Nequaquam, sed res ipsa incredibilem quandam magnifici operis ostentationem continere videtur. M E R. Non injuriâ, imperitus enim es, nec in poëtarum fabulis versatus. At egregius Homerus duobus statim versibus accessum nobis paravit in cœlum, adeò facilè congestis montibus. Porro admiror hæc tibi prodigiosa videri, cum tamen Atlanta non ignores, qui vel solus cœlum ipsum fert, universos nos sustinens. Sed & de fratre meo Hercule fortè audisti quomodo ipsi illi Atlanti in officium successerit, ipseque se oneri tantisper, dum ille interquiesceret, supposuerit. C H A. Audio sanè hujusmodi : an autem vera sint, tu & poëtæ videritis. M E R. Verissima, O Charon, alioqui cujus gratiâ viri illi sapientes ementirentur ? Itaque primùm Ossa vectibus eruamus, quemadmodum carmen præscribit & ipse architectus Homerus : *at super Ossam Pelion arboribus densum*. Vides, quàm citra negotium pariter, & quàm poëtice effecerimus ? Agè hac mole consensa despiciâ, num aut hæc faciant satis, aut plura superstruere oporteat. Papæ? quid hoc? Hæremus
adhuc

huc in ipsa cœli radice. Etenim ab oriente sole vix Ionia & Lydia conspiciuntur : Ab occidente vero non amplius quàm Italia & Sicilia. Porro à Septentrione eo solùm, quæ Istro, adjacent, apparent. Illinc autem Creta : neque hæc admodum apertè. Quare, sicuti videtur, & Oetam transponere oportet, postremo omnibus superimponendus Parnassus. CH A R. Sic faciamus. At hoc solùm vide, nè plus æquo attenuando opus ipsum tenuius fragiliusque reddamus, ità ut tandem unà cum ipso mole turbati, Homericam illam ædificandi rationem nimis amaram experiemur, nimirum calvariis ex casu perfractis. M E R. Bono animo es, ô Charon, res omnis in vado erit ; tu Oetam transpone, advolvatur & Parnassus. En iterum conscendam, benè habet, cuncta jam conspicio : & tu nunc ascende. CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neque enim parvam ac humilem molem me facis ascendere. M E R. Si singula contueri gestis, ô Charon, hæc ambo consistere nequeunt, ut periculo vaces, & spectandi sis cupidus. Verum hæc meâ dexterâ nitere, ac pedetentim scandendo, ne in iubrico pedem figas, cave. Nunc omni ex parte res bene se habet, cum & tu superâris. Jam vero quoniam bicipiti vertice prominet Parnassus, uterque altero occupato confideamus. Tu autem nunc oculis in orbem ductis intuerere universa.

4. CHA. Terram video amplam, ac paludem quandam ingentem, quæ undiq;
 terram

terram circumfluit. Tum montes ac fluvios & Cocyto, & Phlegethonte ampliores. Ad hæc homines admodum exiles, & horum nidulos quosdam. MER. Urbes illæ sunt, quos tu nidos arbitraris. CHA. Vides quàm nihil nobis tanto labore fit effectum? Quin frustra sede movimus Parnassum una cum Castalia, tum & Oetam ceterosque montes omnes. MER. Quid ita? CHA. Equidem è sublimi exactè despicio nihil. Desiderium autem erat non urbes solùm, neque montes ipsos tanquam in tabula depictos intueri; verùm & homines ipsos, tum quæ faciant, quæque loquantur exaudire haud secus ac prius, cum tu obvius mihi factus ridentem conspiceres, ac quidnam riderem, percunctareris. Nam cum ridiculum quiddam audirem mirum in modum delectabar. MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cum quidam ab amicorum quopiam ad cœnam, opinor, vocatus esset, in posterum, inquit, diem veniam maximè. Atque interim dum hæc diceret, tegula quædam, nescio quo deturbante, à tecto in caput huic irruens, ipsum necavit. Risi ergo hominem ut qui promissa minimè præstaret. Sed & nunc quo magis audiam, magisque videam, descendendum mihi censeo. MER. Quiescis. Nam & huic malo remedium invenero, atque incantatione quadam ab Homero acceptâ videndi aciem acutissimam tibi vel brevi reddidero. Ac posteaquam pronunciavero carmina ipsa, meminor sis non ampliùs hallucinari, verùm apertè cuncta intueri. CH. Dic solum. ME.

Dimovè

*Dimovi nubem, visum quæ texerat anni,
Ut tandem agnoscas quæ sint hominibus
Diut.*

CHA. Quid est? **MER.** Annon jam vides? **CHA.** Mirum in modum; cæcus sanè Lynceus ille si mecum componatur. Itaque deinceps hoc primum me velim doceas, mihi que percunctanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsi me Homericis versibus tecum agere, quò videlicet intelligas, neque ipsum me ab Homeri elegantia abhorrere? **MER.** Unde tu, quæso, illius aliquid scire posses, nauta cum sis, & cum remis rem habeas. **CHA.** Vides, opprobria sunt hæc in artem. At ego cum illum vitâ jam functum trajicerem, multa carmina recitantem audiui, quorum nonnulla adhuc in memoria hærent. Porro tempestas non mediocris tum nobis incubuit. Etenim posteaquam cantilenam quandam navigantibus non admodum prosperam neq; salutarem fuisset auspicatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nubes convocavit, atque tridente velut toryna (instrumento, quo in olla aliquid teritur & agitur inter coquendum) injecto, cum fluctuum procellas excitavit, tum aliis multis turbis universum miscbat mare, adeò ut parum abfuerit, quin tempestas quæ unâ cum densa caligine minimebat, navem nobis subvertisset. Tum ergo & ille nauscabundus bonam carminum partem Scyllæ & Charybdi evomit, & Cyclopi. **MER.** Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliqua reservare. **CHA.** At dic mihi

Crassus & ille quis est vir magnus, conspicuusque.

Vertice sublimi atque humeris latissimus amplis.

M E R. Milo Crotoniates hic est athleta, applaudunt autem ei Græci, quod taurum sublatum solùm per mediùm ferat stadium. C H A R. At quanto justiori causâ, ô Mercuri, ipsum me laudibus everherent, qui paulo post ipsum tibi Milonem, quantus est, correptum in naviculam imponam? nempe ubi à morte invictissimo adversario luctâ superatus ad nos venerit, quando nec ipse planè intelliget quâ cruris implicandi ratione sit dejectus. Tum profecto nobis plorabit recordatus & harum coronarum, & hujus applausûs. Nunc autem quia, propterea quod taurum gestârît, est admirationi, grandia sapit, ac mirificè sibi placet. Quid ergo de ipso arbitrabimur? Num quòd mortem etiam aliquando sibi imminere speret? M E R. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore? C H A. Missum hunc fac, ô Mercuri, risum nobis haud ità multo post exhibiturum, quando videlicet nobiscum navigans ne culicem quidem amplius, nedum taurum ferre poterit.

5. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir gravis, nec tamen Græcus, quantum ex peregrino habitu conjici potest?

M E R. Cyrus, ô Charon, Cambysis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Persas transfudit. Atq; idem Assyrios nuper previcit, & Babylonem expugnavit. Ad hoc exercitum in Lydiam traduce-

re jam parat, hoc jam in animo destinans, ut Cræso superato imperium habeat in omnes. **CHA.** At Cræsus ubi tandem ille? **MER.** Illorsum oculos deflecte in magnam illam arcem, quæ triplici muro est septa. Sardis illæ. An non Cræsum ipsum vides in aureo sedentem solio, ac cum Solone illo Atheniensi differentem? Vis auscultemus qua de re verba faciant? **CHA.** Volo, O Mercuri. **CROE.** O hospes Atheniensis, qui jam divitias nostras vidisti, thesauros scilicet & quantum nobis auri sit rudis, tum & aliam supellectilem pretiosam, dic mihi quenam omnium hominum felicissimum arbitraris. **CHA.** Quid tandem dicit Solon? **MER.** Bono sis animo, nihil abjecto, O Charon. **SOLON.** Felices quidem admodum pauci. Verùm ex his, quos ego novi, Cleobim & Bitonem sacerdotis filios arbitror felicissimos extitisse. **CHA.** Argivæ sacerdotis hic dicit, qui nuper postquam matrem vehiculo insidentem ad sacrarium usque ipsi jugum subeuntes adduxissent, è vivis statim excesserunt. **CROE.** Esto, & habeant illi felicitatis primas. At quis tenebit secundas? **SOLON.** Tellus Atheniensis, qui præterquam quòd bene vixit, mortem etiam pro patria obire non recusavit. **CROE.** Ego verò, O scelus, non tibi videor felix esse? **SOLON.** Nondum, O Cræse, statui, quòd nec dum ad vitæ metam perveneris. Rectissimus enim ejus rei index ac certissimus mors ipsa existit, & vita ad finem

usque

usque feliciter perducta. CHA. Optimè facis, O Solon, quòd nostrì non es oblitus, quoniam cymbam ipsam his de rebus judicare censes.

6. Sed quanam illi, quos Cræsus emittit? aut quid humeris gestant? MER. Aureos Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cujus beneficio paulò post peribit. Est enim ille mirum in modum vatibus deditus. CHA. Et illud est aurum splendidum scilicet, quòdque subpallidum resulget rubore: nunc enim, cùm antè jam tæpe de eo audierim, ipsum primum video. MER. Hoc celebre illud est nomen, cujus gratiâ tantopere pugnatur. CHA. Atqui non video quonam pretio commendetur, nisi hoc fortè ad rem pertinet, quòd qui ferunt, eo gravantur. MER. Annon intelligis quot hujus gratiâ bella, quot insidiæ, quot latrocinia, quot perjuræ, quot cædes, quot vincula, quàmque longinqua navigatio, quot mercaturæ, quot servitutes? CHA. Propter hoc nè, O Mercuri, quòd parum ipsi æri præstat? Nam æs novi, ut qui à singulis vectoribus, quod & tu ipse non ignoras, obolum exigam. MER. Est ità ut dicis, O Charon. Verùm æs, quia magna est ejus copia, non est in pretio. Aurum verò, & hujus quidem parum, hi qui terræ venas scrutantur, ex immenso profundo effodiunt. Attamen ex terra provenit, quemadmodum plumbum, & reliqua metalla. CHA. Insignem quandam hominum stulticiam narras, qui tanto amore prosequuntur rem tum pallidam,
tum

tum etiam gravem. M E R. At Solon ille aurum minimè mirari videtur, ut & plane vides. Nam cùm Cræsum ipsum, tum verò maxime hominis barbari jactantiam deridet, adeò ut videatur etiam mihi hac de re Cræsum velle percunctari. Quamobrem auscultemus.

7. S O L. Dic mihi, ô Cræse, putâne laterum horum indigere Apollineum? C R O E. Per Jovem, nullum enim istiusmodi donarium Delphis habet. S O L. Arbitraris ergò te Deum beatum reddere, si inter alia multa, tuo beneficio, & aureos lateres possideat. C R O E. Quid ni? S O L. Magnam mihi paupertatem narras in cælo, O Cræse, si Deos, cum fortè desiderant aurum, ex Lydia advehere oportebit. C R O E. Ubi enim alibi aurum proveniret tantum quantum apud nos? S O L. Rursus illud mihi dicito : ferrum in Lydia nascitur? C R. Non admodum. S O. Potiori ergo re indigi estis. C R. Quinam ferrum præstantius auro? S O L. Si citra stomachum respondere velis, facile quidem intellexeris. C R. Interroga tu modò, ô Solon. S O L. Utri præstantiores, an qui servant, an qui servantur? C R O E. Qui servant profectò. S O L. Ergo si quemadmodum quinam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuerit, aureosne gladios militi tuo facies, an ferro tum erit opus? C R. Ferro sane, ferro. S O L. Et si hujus copiam non apparaveris, futurum ut egregium illud aurum captivum ad Persas abeat. C R. Bona verba, ô homo. S O L. Dii meliora velint, quam ut
hæc

Hæc hoc modo fiant. Verùm tu hæc viâ
videris ferrum auro nobilius fateri. **C R.**
Ferreos ergò lateres Deo me consecrare
jubes, aurum autem revocare? **S O L.**
Neque ferro ille indiguerit; sed sive æs
sive aurum dicâris, alijs sane futuram præ-
dam ac possessionem suspenderis, & id
quidem aut Phocensibus, aut Bœotijs, aut
Delphis ipsis, aut etiam prædoni alicui
tyranno. Deus autem artifices tuos pla-
nè nihil moratur. **C R O E.** Semper
tu quidem divitias mihi invides, & oppu-
gnas. **M E R.** Non fert delicatus hic
Lydus, ô Charon, verborum & liber-
tatem, & veritatem: quin ei peregrina
& nova quædam res videtur, homi-
nem obscuro loco natum, ac pauperem,
ea quæ urgeant, intrepidè dicere. At-
qui haud ità multò post Solonis recorda-
bitur, nimirum quando eum à Cyro cap-
tum in constructum rogam oportebit
conscendere. Nam quæ cuique Parca-
rum fuso sint decreta, ipsam Clotho
nuper legentem audiui, in quibus & hæc
erant scripta: Cræsum quidem à Cyro
captiveum duci, ipsum autem Cyrum à
Massagetide illâ necari. Viden' Scy-
thicam illam scæminam candido vehen-
tem equo? **C H A R.** Per Jovem.
M E R. Tomyris est, quæ suâ ipsius ma-
nu Cyri caput detruncatum in utrem cru-
ore refertum intrudet. Sed & filium
Cyri vides, adolescentem? Cambyfès ille
est. Is patre defuncto, in imperiũ succedet,
ac ubi mille modis errârit & in Lybia,
& in Æthiopia, tandem insaniam correptus,
occiso

occiso à se api, migrabit è vita. CHA. O rem valdè ridiculam. Sed num quis velaspicere sustineat ipsos adeò sibi præ cæteris placentes ? aut etiam cui credibile videri poterit, illum scilicet paulò post fore captivum ? hunc autem caput in utre sanguine pleno habiturum ?

8. At quisnam is est, O Mercuri, cui pallam purpuream jam fibula nectit ? quem corona adornat, cui cocus, piscis ventre dissecto, annulum exhibet ingente mari septâ, regis se nomine jactat ? M E R. Bellè ô Charon, quòd interim occinis. Cæterum Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui ipse se modis omnibus felicem putat. Verùm & hic tandem ab assistente famulo Mæandrio Oræta Satrapæ proditus in crucem suffigetur. Miser sanè qui vel temporis momento ex universa felicitate exciderit, nam & hæc nuper ex Clotho audiui. CHA. Præclare, ô Clotho, ità & ipsos in crucem suffige, & eorum capita generosè detrunca, quò se homines tandem agnoscant: Sed & tuo beneficio in sublime adeò ferantur, nimirum ut postea quantò altiori ruinâ, tantò graviore dolore decendant. Porro, quod ad me attinet, quemcumque horum nudum in navigio agnovero, eum maximè ridebo, quando neque purpuram, neq; regium capitis tegmen, neque lectum secum adferat aureum.

9. M E R. Et horum quidem fortuna sic se habebit. Sed vidésne vastam quandam multitudinem, atque ex hac alios navigantes, alios bella gerentes, alios in

foro

foro litigantes, alios terram aratro pro-
sciindentes, alios foenerantes, postremo
alios mendicantes? C H A. Video vari-
am quandam turbam, ac promiscuam, &
vitam perturbationum plenam. Ad hæc
civitates conspicio apum examinibus simi-
les, in quibus proprium quendam, pecu-
liarémque habent singuli aculeum, quo
sibi vicinos pungunt. Quidam autem ex
ipsis velut crabrones aguntque feriuntque
imbecillio rem. At agmen illud quod ex
improviso illos circumvolitat, quinam
sunt? M E R. Spes, O Charon, & me-
tus, & amentia, tum voluptas, avaritia,
ira, odium, atque id genus alia. Ex his
autem ignorantia infimæ turbæ est per-
mixta, atque per Jovem in eadem cum ipsis
Republicâ degit odium, ira, æmulatio tum
& imperitia, hæsitantia, avaritia. Porro
metus & spes ipsos supervolitantes, ille
quidem horrorem incutit, aliquando ve-
rò tantum trepidare facit; hæ autem su-
pra caput in altum vergentes ubi quispi-
am apprehendere conatur, in sublime vo-
lantes aufugiunt, illis inhiantibus relictis,
quod ipsum & Tantalum apud Inferos ab
aqua pati vides. Quod si aciem inten-
deris, conspicias in alto, & Parcas ipsas
ex penso singulis adnere tenuia quædam
fila, quibus universum mortalium genus
subnixum dependet, videsne quasi quos-
dam araneorum nexus ab ipsis fufis in
singulos demissos. C H A. Video equi-
dem filum ut plurimum admodum tenue
cuique è sublimi innexum: hoc quidem
illi, illud verò alii. M E R. Rectè vi-
des,

des, & portitor. Nam ab ipso fato imminet interitus illi ab hoc, huic autem ab alio. Atque hunc heredem fore ejus, cujuscunque filum fragilius fuerit, rursus autem illum hujus. Tale enim quiddam connexio illa portendit. Vides ergo cunctos à tenui filo suspensos? Atque hic quidem ex ipsis in altum substractus, sublimis est, verum paulò post ubi ponderi tanto sustinendo non amplius par fuerit, filo disrupto decidens, ingentem excitabit strepitum. Alius autem qui paululum tantum à terra fuerit subductus, tamen si cadat, citra tamen strepitum jacebit, adeò ut ruinam vix ipsi audiant vicini. CHA. Nimis quàm ridicula hæc sunt, & Mercuri.

10. M E R. Atqui nè verbis quidem illis pro dignitate consequi possis, quàm sint ridicula, maximè ardua illorum studia, & quod nonnunquam, interea dum multa spe aluntur, intereunt, ab optima scilicet morte abrepti. Cujus nuncii, & ministri, ut cernis, admodum sunt multi; putà febres, tum frigida, tum fervida (Latinis veteribus quercetæ dictæ) tabes, inflammatio pulmonis, tum gladii, latrocinia, cicuta, judices quoque atque tyranni. Et horum nihil omnino mentem eorum subit tantisper sanè, dum eorum conatus feliciter processerint. At si quando suâ se spe falsos senserint, tum illud *ohi* frequens in ore, pariter & *ehu*, & *heu mihi*. Quod si jam indè ab initio secum perpenderent, mortales se esse, ac posteaquam paululum hoc temporis in vi-

ta fuerint peregrinati, hinc relictis terrenis rebus omnibus, velut è somno migraturos, profectò & prudentius, circumspectiusq; vitam ducerent, & cùm emoriendum esset, minùs angerentur. Nunc autem quia præsenti rerum statu usuros se perpetuò sperant, cùm minister aut vocarit, aut abducere fuerit conatus, irretitos vel febre, vel tabe, stomachantur, & ducenti renituntur, propterea sanè, quòd abstrahendos se à bonis præsentibus nè spectarint quidem. Sed enim quid non faceret ille, qui domum magno studio ædificando operarios urget, si intellexerit eam quidem finem habituram, ipsum autem se, cùm jam fastigium imposuerit, discessurum, domo ità relictà hæredi, ut is fruatur, ipse autem miser nè semel quidem in ea cœnet? Ille vero qui lætatur, quod sibi masculam prolem uxor pepererit, ideòque convivio excipit amicos, patris nomen, nempe suum puero imponit, si præsciret puerum septem annos natum, emoriturum; nunquid ob prolem tibi videretur gaudio ferri tam immodico? Verùm in causa est quòd in eum quidem intuetur, cui in filio res prosperè cadunt, cui patrem esse contingit, vel athletæ, vel ejus qui vicerit Olympia: vicinum autem, qui natum cremandum effert, non inspicit, neque novit, quo funiculo quàmque tenui sibi sit suspensus. Quin & eorum qui de finibus digladiantur, quanta sit turba vides, & quàm multi coacervent pecunias, qui tamen antequam ipsis frui liceat, ab imminentibus, quos dixi, tum nunciis, tum ministris

ministris avocantur. C H A. Video ista hæc omnia, & mecum ipse cogito, quidnam jucundum eis in vita sit, aut quid tandem sit illud, quo spoliati tantopere stomachentur.

II. M E R. Quinetiam si ipsorum reges, quos vel omnium felicissimos esse apparet, introspeciat quisquam diligenter, *extra aliam*, &, ut dicis, *extra ancipitem* fortunam constitutos, invenerit iis inhære tristitia longè plura jucundis: tot timoribus, tot turbis, tot odiis, tot infidiis, tot iris, tot adulationibus miseri illi involvuntur. Prætermitto & luctus, & morbos, tum & affectus; qui ex æquo tum vulgo & his dominantur, usque adeò ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recensere mala, quàm & privatorum. C H A. Tibi ergò, ò Mercuri, dicere volo, cuinam mortales similes mihi videantur, atque horum vita omnis. *Hæmo bulla.* Vi-distin' aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo cum strepitu scaturiente, existentes? Tumores illos inflatos dico, quibus cogitur spuma. Harum sanè quædam sunt parvæ & exiles, quæ statim dissolutæ evanescunt: aliæ verò diutius durant, atque aliis ad se coactis vehementer inflantur, ac in maximum surgunt tumorem. Tandem & hæ dissolvuntur omninò, pereuntque. Neque enim secus fieri poterit. Hæc tibi hominum vita, singuli flatu tumescunt, ità ut alii sint majores, alii autem minores, postremò alii quidem momentaneam, mòxque deficientem sentiat inflationem, alii verò priùs defici-

deficiant, quàm omninò constituentur. At omnes destrui & evanescere necesse est. M E R. Nihil tu quidem infeliciùs *Homines* hominum naturam similitudine expressisti, *arborum* quàm vel ipse Homerus, qui universum mortalium genus arborum foliis com- *foliis si-* parat. *miles.*

12. CHA. At tales quamvis sint, vides tamen qualia faciant, ut inter se avidè contendant pro imperiis, pro honoribus, possessionibusque, cum tamen ipsos, universis his post se relictis, unico tantum obolo instructos ad nos venire oporteat. Vis igitur, quoniam in edito consistimus loco, quàm possum magnâ voce acclamando eos adhorter; primùm quidem, ut à conatibus & stultis & vanis abstineant; deinde ut mortem semper præ oculis habentes, hunc vitæ cursum transigant, in hanc sententiam verba proclamans; ô stulti, quid tanto studio in his rebus molimini? desistite à laboribus, neque enim perpetuò vivetis. Nihil ex his, quæ hîc præclara habentur, perpetuum est, nec aliquid istorum, cum moriendum est, secum auferre quispiam poterit. Quin necesse est hominem quidem (quisquis is tandem fuerit) nudum abire, domum autem atque agrum, & aurum, in aliorum transire manus, semperque dominum mutare. Hæc atque ejusmodi alia, si unde exaudiri possint, ipsis inelamarem, annon putas vitæ eorum magnæ fore utilitati, ità, ut etiam prudentiores longè inde fieri queant? M E R. O beate, nescis quantopere eos tu n ignorantia, tum error occupaverit, *Commo-* nitio Cha- *rontis.*

adeò ut eorum aures, nè terebro quidem amplius aperire queas, tantâ obturârunt cerâ, haud aliter ac sociorum aures Ulysses, veritus nè Sirenum cantus exaudirent, At quinam audire potuerint, etiamsi vocem in tantum intendas, ut rumparis? Nempe quod apud vos oblivionis fons potest, idem hîc præstat ignorantia. Quamquam sunt in eis & pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipsam declinant, atque in ipsis rebus cernentes acutum, quales sint agnoscant. CHA. Vel illis ergò solis acclamarem. MER. Supervacaneum fuerit, ea quæ sciunt ad eos dicere. Vides quomodo à vulgi turbâ semoti rideant, quæ alii factitârint, & neutiquam conveniat ipsis cum vulgo, adeò ut jam appareat ipsos fugam è vita ad nos adornare. Omnibus odiosi sunt, eò quòd istorum imperitiam redarguant. CHA. Bellè, O generosi vos, tametsi pauci. MER. Vel hos esse fuerit satis. Sed nunc descendamus.

13. CHA. Unum adhuc discere desiderium est, quod ubi docueris, perfectam sanè doctrinam dederis. Nam contueri gestio, in qua cadavera reponant, dum in terram defodiunt. MER. Monumenta, tumulos, sepulchra hæc vocant, cæterùm tumulos illos ante urbes vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illa mortuorum sunt receptacula, cadaverumque custodiri. CHA. Quid ergò saxa illa coronant unguentoque inungunt? alii præ tumulis cœstructo rogo, & fovea effossa,

sa, sumptuosas illas exurunt cœnas, & vinum
mulsamque aquam (quantum conjecturis
assequi possum) in ipsas foveas infundunt.
MER. Equidem ignoro, O Portitor, quid
hæc ad eos qui apud inferos agunt. Verùm
illis persuasum est, umbras ab inferis redu-
ces cœnare quidem, utcunque liceat, cir-
cumnidorem ac funium volitando, bibere
autem è foveis aquam mulsam. C H A.
Illos adhuc bibere, vel esitare, quarum cal-
variæ sunt aridissimæ? Atqui ridiculum
est me tibi hæc dicere, qui, quotidie ipsos
deducas, probè nōsti an ubi semel terram
subierint, denuo velut postliminio jure ad
superos remeare queant. Quin & ipse
maximè ridicula paterer tot negotiis oc-
cupatus, si eos trajiciendo non deducere se-
lūm, sed reducere oporteret, si quando vel-
lent bibere. O Stulti, quæ est hæc amen-
tia? Non scitis, quàm latè distantibus
finibus viventium, & mortuorum res
sunt sejunctæ, quoque pacto se res habe-
ant apud nos, Ubi *Mortuus est æque*
tumuli qui nescit honorem, & qui sortitur
spēctandi funera saxi. Atqui honor unus
adeſt, & regi Agamemnoni, Et Iro,
Therſitæ, & ſimilis Thetidos formoſus
Achilles. Unde jam pariter ſicca nudaque
pererrant Aſphodeli campos confractō ver-
tice cunctæ. MER. Papæ! quam mul-
ta ex Homero hauris. Sed quia me submo-
nuisti, Achillis sepulcrum tibi volo indi-
care. Vides illud quod propè mare sitū est,
illic Trojanum est Sigaum, è regione au-
tem conditus est Ajax in Roetæo. CH. Non
magnifica, neque insignia sunt monumenta.

14. Verùm celebriores urbes mihi commonstra, de quibus infernè tam magnifica audimus. Ninum scilicet, Sardapali urbem, Babylonem, Mycenas quoque, tum & Cleonas simul, & Ilium ipsum, nam illinc oriundos multos memini trajicere, adeò ut totis jam decem annis neque navem subduxerimus, neque ea interim refrixerit. MEN. Ninus quidem, O Portitor, jam est everfa, ità ut nè vestigium ejus sit reliquum, neque ubi sita fuerit olim, facilè dixeris. Babylon autem tibi illa est tot turribus bene munita, quæ magno illo ambitu est septa, haud ità multò post & ipsa desideranda, quemadmodum nunc Ninus. At Mycenæ & Cleonæ me sanè commonstrare pudet, omnium verò maximè Ilium. Nam ubi descenderis, sat scio, præfocâris Homerum, propterea quòd tam magnificis versibus has nugas decantare non erubuerit. Ve-

Non homines tantùm rerum & urbes & prope cuncta morti obnoxia esse.

runtamen & quondam extiterunt felices, nunc autem mortuæ sunt & ipsæ: Urbes enim, O Portitor, perinde ac homines emoriuntur, & quod longè mirabilius, solidi etiam fluvii, ità ut Inachi ipsius in Argonè monumentum quidem reliquum appareat. CHA. Vah, quæ laudes, Homere, quàmque superba nomina: *Ingens Ilium, ac manibus amplum. Tum structæ bellè Cleonæ.*

15. Sed interim dum fabulamur, quinam illic dimicant, & quâ pro re se mutuò cædunt? MER. Argivos vides & Lacedæmonios, O Charon, atque semimortuum imperatorem Otryadem suo ipsius fan-

sanguine tropæum inscribentem. CHA. At pro quo eis est pugna? MER. Pro eo ipso agro, in quo pugnant. CHA. O hominum amentiam, qui haud sciunt se, etiam si nunc quisquam eorum totam Peloponnesum possideat, unius tamen vix pedis locum ab Aëaco accepturos. Campum autē aliās alii colent, sæpè etiam hoc tropæo per aratrum revulso. MER. Hæc quidem hoc modo se habebunt. At nos jam hinc descendamus, ac montibus his in suas sedes repositis, regrediamur; ego, quidem quò sum ire iussus, tu verò ad navem. Equidem paulò post veniam, & ipse tibi umbrarum gregem mecum adducens. CHA. Probè fecisti, O Mercuri, atque in eorum album adscriberis, à quibus beneficio me affectum perpetuò me agnoscam; quandoquidem tuā ope in hac peregrinatione plurimùm sum adjutus. O qualia infelicium hominum studia! Reges, lateres aurei, magnifica sacrificia, prælia; Charontis autem nulla habetur ratio.

FINIS.



LUCIANI
SAMOSATENSIS
DIALOGORUM
LIBER SECUNDUS.

Dialogus I.

De Somnio, seu vita Luciani.

DEsieram nuper in ludum ire factus jam ætate adolescens, cum pater unâ cum amicis consilium capiebat, quamnam artem potissimum mihi discendam proponeret. Pluribusq; igitur videbatur humanitas, seu literarum studium, & labore multo, & tempore longo, & sumptu non exiguo, denique & fortunâ quâdam indigere; nostras autem res cum parvas esse & modicas, tum verò celere quoddam auxilium postulare. Quod si igitur artem aliquam mechanicam didicissem, fore, ut principio statim ab ipsa arte, necessaria vitæ comparare possem, neque necesse habere adeo ætate jam proventus, domi deque paterna mensa vivere: sed non multo post etiam ipsum patrem exhilaraturum esse.

esse me, referendo domum semper aliquid
ab arte quæsitum. Alterius itaque consul-
tationis caput propositum est, quænam ars
& optima, & ad discendum facillima, &
homine libero maximè digna foret: dein-
de & minori sumptu, atq; instrumento ege-
rèt, multum autem & sufficientem quæstum
suppeditaret. Proinde alio aliam laudan-
te, prout quisque animo affectus, aut usu ex-
pertus erat, pater ad avunculum aspiciens
(aderat enim is quoque statuarius tum ha-
bitus optimus, & poliendo marmorè inter
præcipuos laudatus) minimè fas, inquit,
est, aliam artem prævalere te præsentē. Sed
hunc (inèq; demonstrabat) adhuc tecum,
& doce lapidum artificem probum, & eo-
rundem compositorem ac statuarium no-
bis esse: poterit enim & hoc, natura, ut
scis, præditus felici. Fecerat autem hanc
de me conjecturam pater, ex ludicris à me
aliquando è cera confictis. Quando enim
à præceptoribus domum dimittebar, abra-
dens ceram, nunc boves, nunc equos, inter-
dum per Jovem, & homines fingebar, non
omnino ineptè, ut tum videbat patri. Ob
quæ à præceptoribus quidem plagas acci-
pere solebam; ad probandam autem in-
genii dexteritatem, hæc quoque tum in
parte laudis ducebantur: Atq; adeò bonam
ex eo spem de me omnes concipiebant,
ut qui brevi adeò artem hanc secundùm
fingendi illam facilitatem perdiscere
possem. Igitur simul atque idonea dies
videbatur esse auspicandæ artis, ipse
tradebar avunculo, non admodum, per
Jovem, iniquè aut graviter ferens. Sed

mihi etiam lufum quendam non infuavem ipsa res videbatur habere, & apud æquales ad ostentationem & laudem valere; si & Deos sculperem, & parva quædam simulacra, cùm mihi, tum illis, quibus vellem, adornare possem. Ac tum primum quidem illud, quod & incipienti usu venire solet, accidebat. Cælum enim quoddam avunculus mihi tradens, paulatim tabulam lapideam, quæ in medio posita erat, contingere, atque artem auspicari jubet, tritum illud admonens, *Dimidium facti qui cœpit habet*. Caterùm duriùs impingente me præ imperitiâ, tabula frangitur; Avunculus autem indignatus, & scuticam quandam propè jacentem corripiens, nequaquam mansuetè, aut uti adhortantem decebat, excepit, atque iniciavit me, ità ut mox in lacrymas procernium artis mihi verteretur. Aufugiens igitur indè domum redco, continuèque ululando, & lacrymis oculos opplendo commemorabam scuticam, demonstrabam vibices, nimiâque illius crudelitatem accusabam: hoc quoque addens, quòd invidiâ quâdam ista fecisset avunculus, videlicet metuens, nè se in arte superarem. Irascente itaque matre, & multa fratri convitia faciente, posteaquam nox supervenit, dormivi, plenus adhuc lacrymarum totâque noctem cogitabundus jacens. Atque hætenus quidem, quæ diximus, ridicula pueriliâque sunt: quæ verò deinceps audieris, nequaquam contemnenda sunt, ô viri, sed quæ admodum auscultandi cupidos auditores quoque requirant.

Nam

Nam ut juxta Homerum dicam, *Venere mihi divino somnia natu Almam per noctem*, ita clara & manifesta, ut nihil ab ipsa veritate distarent. Adhuc igitur etiam post tantum temporis intervallum, & habitus eorum, quæ mihi tum apparuere, in oculis hærent, & ipsa vox auribus quasi intonat: adeò plana fuerunt omnia.

2. Duæ mulieres manibus corripientes trahebant me in diversum, utraque ad se *Somnium*, videlicet, violentè admodum & validè. *seu visio* Parùm itaq; absuit quin me discernerent, *Luciani*. dum inter se ambitiosè adeò contendunt. Nam modo hæc superabat, & propemodum totum tenebat me: modo altera eademque me ad se retrahebat. Clamabant autem ambæ, accusabântque mutuò sese: hæc quod me suum videlicet illa possidere vellet, illa vero quod hæc frustra aliena sibi usurparet. Erat autem altera quidem operaria & virili aspectu, & iqualidâ comâ, manus callo passim obductas habens, succinctâ veste, & marmoreo pulvere oppletâ, qualis & ipse avunculus esse solebat quando lapides poliebat. Altera vero facie admodum honestâ habitum decentem præ se ferens, & vestes ornatas ac mundas induta. Postremò autem permittunt meo iudicio, ut utri earum conversandum mihi putem sententiam feram.

3. Ac prior quidem dura, atque virilis *Statuaria* illa sic cœpit; Ego, chare puer, statuaria *Verba*. sim ea quam tu heri discere cœpisti, familiaris adeò tibi & cognata à parentibus: Nam & avus tuus (addens nomen avi materni) marmorarius fuit, & avunculus pariter

pariter & patruus tuus eandem artem exercuere, & per nos inter præcipuos celebrati sunt. Quod si igitur voles deliriis ac nugis, circa quas ista versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum degere, principio generose educaberis, humerosque habebis validos, & ab omni invidia alienus eris, neque unquam in terras alienas atque externas hinc abibis, relictâ patriâ atque domesticis tuis, neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes. Neque vero adverteris corporis hanc fragilitatem, aut vestium sorditiem, nam his initiis profectus Phidias ille Jovem spectandum exhibuit, & Polycletus Junonem fabricavit: præterea Myron. laudibus vectus est, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaque nunc illi cum ipsis Diis. Quod si igitur horum unus tu quoque fores, quomodo non celebris & ipse apud omnes homines fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patriam tuam omnibus spectabilem redderes. Hæc atque etiam his plura balbutiendo, & pleraque barbarè pronuntiando dixit statuaria, valdè studiosè omnia connectens, & me in suam sententiam adducere cupiens. Sed non ultra memini, plurima enim memoriam jam effugerunt.

4. Cæterùm ubi tandem finem fecit, tum altera illa in hunc fermè modum orditur. Ego vero, ô fili, Humanitas sum, jam nunc consueta ac nota tibi, tametsi ad finem aut plenum nondum periculum mei feceris. Quanta igitur bona acquisiturus sis, si statuarius evadas, ipsa modò exposuit.

Nihil

Nihil enim aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in eo totam spem vitæ positam habens : obscurus ipse degens, modicum & minimè generosum quæstum faciens : dejectus animo : tenuis ac pauper redditibus : neque amicis in judiciis auxilio eris, neque inimicis formidabilis, neque etiam inter cives beatus, sed hoc solum opifex videlicet quisquam, & ex multâ atque promiscuâ plebe unus, præstantiorem te semper formidans, & dicenda valentem præ oculis habens ac palpans, & in summa leporis quandam vitam agens, potentiorisque lucrum existens. Quod si etiam Phidias, vel Polycletus fias, præclarâque & admiratione digna multa opera præstiteris, artem quidem laudabunt omnes, at qui ex aspicientibus tibi similis esse optârît. modo mentem habeat, nemo erit. Qualis qualis enim fueris, nihil nisi rudis quispiam artifex manibus laborans, & iisdem victum quærîtans censeberis. Contrâ autem si mihi obsequaris, principîo tibi ostendam multa veterum virorum præclara opera, & res admiratione dignas, & orationes illorum tibi renunciando, & omnium (ut sic dicam) expertum te reddendo, animum (quod principium in te est) exornabo tibi multis ac præclaris ornamentis, modestiâ scilicet, justitiâ, pietate, mansuetudine, æquitate, prudentiâ, fortitudine, amore honesti, & pulcherri-marum quarumcunque rerum desiderio. Hæc enim verè sincera sunt animi ornamenta. Neq; autem latebit te vel veterum quic-

quicquam vel eorum quæ in præsens geri debent, sed ea quæ facienda sunt, quæque fieri decet, me duce prospicies : & in summa omnia quæcunque, seu divina, seu humana sint, parvo tempore docebo te : & qui nunc pauper atque inops es, istius nescio cujus filius, qui de arte adeò illiberali, nescio quid consultas, haud ità multo post nimium felix nimiumque beatus omnibus videberis, dum honoribus afficeris, & laudibus effereris, & pulcherrimarum quarumcunque rerum gloriâ celebraberis; illorum etiam qui divitiis ac genere antestant in te animis ac oculis conversis. Ac vestitum quidem talem geres (demonstrans suum, gerebat autem admodum splendidum) Magistratibus verò & primo in confessu honore ante alios dignus existimaberis. Et si quando aliquò peregrè abiens proficisceris, etiam in aliena terra non ignotus aut obscurus eris. Talibus scilicet ornamentis ego te insignem atque conspicuum reddam, ut eorum quoque qui te aspicient, quisque proximè astantem leniter impellens & commovens digito te demonstret, atque *hic est ille* dicat. Jam siquid studio dignum accidet, quod vel ad amicos, vel etiam ad ipsam civitatem pertinebit, omnes in te oculos atque ora convertent. Atque si tum aliquid fortè dixeris plerique hiantes auscultabunt, admirantes & prædicantes, tum ob dicendi vini, & orationis potestatem ; tum etiam patrem tuum ob felicitatem prolis : & quod dici vulgò solet, quòd ex hominibus quidam immortales redduntur, id quoque tibi

tibi dabo : Nam postquam ipse ex hac vita discesseris, nunquam desines conversari doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Demosthenem illum certè vides cujus filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æschinem, qui Tympanistæ cujusdam filius erat, & tamen propter me etiam Philippus Rex illum palpavit. Socrates autem qui & ipse inter statuariam hanc artem enutritus fuerit, simul atq; primum intelligere cœpit meliora, & relicta illa transfugit ad me, nimirum audis, ut nunc ab omnibus decantetur ? Igitur relinquens tantos ac tales hosce viros, res adeò splendidas, orationes tam graves ac illustres, vestium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos assensus, potentiam, imperia, denique & illam quam ex dicendo consequeris gloriam, & quâ te omnes ob prudentiam prædicabunt felicem; tuniculam aliquam indues sordidam, habitumque assumes servilem, vestes præterea, scalptra, & id genus cætera sculptendi cædendique instrumenta in manibus habebis deorsum inclinatus in opus, humi repens, demissus, deniq; modis omnibus abjectus & contemptus, nunquam autem vel expergiscens, vel virile aut libero homine dignum quicquam cogitans, sed in opera intentus, ut illa videlicet proportionibus suis consona, & benè formata tibi reddantur : de te ipso autem, ut & concinnus & ornatus incedas, minimè curam gerens, sed te ipsis istis saxis contemptiorem reddens.

5. Adhuc igitur dicente hæc illâ, non expectato

expectato orationis fine, surgens, sententi-
am tuli; & relictâ deformi & operatrice
illâ transivi ad humanitatem admodum
gaudens, præcipuè postquam mihi etiam
in mentem venit scuticæ, & quod plagas
statim non paucas incipienti mihi pridie
illa inflexisset. Porro relictâ illâ principio
quidem indignum ferebat complodebât-
que manus, & dentibus infrendebat. Po-
stremò autem quemadmodum Nioben
audimus, ita hæc quoque dirigit, & in sa-
xum mutata est. Quod si igitur incredibi-
lia passa esse videtur, nè miremini, somnia
enim mirifica sunt, & mira operari solent.
Altera autem ad me respiciens, Proinde,
inquit, ego tibi hanc justitiam rependam;
quoniam causam hanc benè & rectè judi-
câsti. Veni igitur & ascende vehiculum
hoc (commonstrato quodam vehiculo
quod alatis equis quibusdam Pegaso si-
milibus vehebatur) ut videas qualia ac
quanta ignoraturus fuisses, si me non se-
cutus esses. Cæterùm postquam ascendi;
illa quidem agitare, atque aurigari cœ-
pit: ego vero ubi jam in sublime sublatus
fui, observabam, & contemplabar ab ori-
ente incipiens usque ad occidentem urbes
videlicet, & populos, non aliter quàm
Triptolemus olim spargens quiddam in
terram, quanquam non amplius memi-
ni quidnam illud fuerit quod tum spar-
gebam, nisi hoc solum quod ex inferiori
loco aspicientes homines laudabant me,
& ad quoscunque volando perveneram,
cum multâ prædicatione & gratulatione
me prosequerantur, & quasi deducebant.

Porro

Porro ubi illa hæc tanta mihi, & meipsum collaudantibus illis demonstrasset, reduxit rursus non amplius eadem veste illa indutum, quam habueram ab initio avolans, sed videbar mihi tum admodum delicatus splendidâ veste redire. Deprehendens igitur & patrem astantem, atque expectantem me, commonstravit ei vestem illam, & me ipsum qualis redirem, submonuitque eum, quàm parùm abfuerit, quin maximè digna de me ille cum amicis statuisset.

6. Atque hæc quidem memini videre me, cum primùm è pueritia egressus essem, plagarum metu, ceu mihi videor, tum perturbatus, sed interea cum hæc dicuntur, O Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & judiciale est. Deinde alius quidem hoc interpellans: *Hyemale* (inquit) *somnium est*, quando noctes sunt longissimæ; aut fortasse, etiam trinoctiale, qualis & ipse Hercules est. Quid igitur in mentem venit illi nugari talia nobiscum, mentionemque facere puerilis istius noctis somniorumque veterum, & a tate jam obsoletorum? futilis est omnis frigida oratio. An fortè somniorum quorundam quasi quosdam interpretes esse nos credidit? Nequaquam, ô bone, Quoniam neq; Xenophon quondam exponens somnium illud, quo pacto illi visum fuerat in domo paternâ; & deinceps nôtis visionem, non ut conjectationem, propositam tanquam nugari statuisset, illa narravit, præsertim in bello, & summâ rerum desperatione confisus circumstantibus undique hostibus, sed

sed quòd utilitatem quandam secum habebat illa narratio. Proinde & ego somnium hoc vobis exposui, eâ videlicet gratiâ, ut adolescentes ad meliora studia converterentur, & *Humanitatem* amplecterentur, & maximè si quis eorum præ inopia & paupertate pejùs de seipso statuit, animûmque ad deteriora declinat, ingenium non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille, sat scio, & quasi convalescet, sermone hoc audito idoneo, sufficienti exemplo me sibi proposito, ubi videlicet ipse secum cogitabit, è quibus vitiis ad optima provectus fuerim, *Humanitatem*que appetiverim, minimè dejectus aut fractus animo ob eam paupertatem, in qua tunc fui : deinde qualis & huc ad vos ascenderim, qui certè ut nihil aliud aut amplius, nulla tamen statuariorum istorum inferior aut obscurior evasi.

Dialogus 2.

Deorum Concilium.

JUP. NE posthac murmuretis, O Superi, neque ad angulos conversi in aurem, alter cum altero colloquatur, indignantes multos parum dignos nostri symposii esse participes. Verùm posteaquam coactum est concilium, quisque propalam in medium suam adferat sententiam, & quæ accusatione digna sunt, accuset. Cæterùm, Mercuri, præconium illud ex lege clarâ voce promulgato.

MEB.

M E R. Erige aures, vocem comprime. Quis ex Diis senioribus & perfectis, quibus permissum est, in concione verba vult frcere ? ipsa deliberatio de inquilinis, & hospitibus futura est. M O M. Ego Momus, O Jupiter, si fandi copiam mihi feceris. JUP. Jam ipso præconio loquendi libertas tibi facta est: itaque meo permissu nihil opus est. : MOM. Añ itaque vitiosè & improbè nonnullos nostrum facere, quibus non satis est semet Deos ex hominibus factos esse, nisi suos quoque pedissequos, & famulos nobis honore pares esse ostenderint ; quâ in re nihil magnum aut juvenile se fecisse existimant. Volo verò, O Jupiter, ut interrita loquendi libertas mihi concessa sit. Neque enim aliter quæ sentio effari possim. Sed me omnes ex æquo noverunt quàm liberæ linguæ Deus sim, & quàm nihil eorum quæ parum honestè & decorè fiunt reticere soleam. Etenim omnia in reprehensionem rapio, ac propalam, quæ mihi videntur proloquor, neque reformidans cujusquam auctoritatem, neque præ verecundia sententiam meam celans. Quapropter & onerosus multis esse videor, & naturâ sycophanticus, dum communis quispiam omnium accusator ab illis vocor. Sed enim posteaquam licitum est atque ita jam proclamatum, & tu Jupiter, cum libertate loquendi facultatem mihi concessisti, nihil reformidans dicam. Multi sunt, inquam, non contenti, quòd ipsi in deorum concilium admissi nostri contubernii sint participes, quòdque pari sorte nobiscum convi-

vantur,

vantur, præsertim cùm ex dimidio homines eos esse constet, suos præterea ministros, & chori socios in cœlum adduxerunt, eosque Deos fecerunt adscriptitios. Et nunc æqualem cum aliis distributionem auferunt, & sacrificiorum consortes sunt, pensionem in inquilinos constitutam nobis minimè persolventes. JUP. Nè quid obscuris ambagibus iuvolas, O Mome, verùm perspicuè & dilucidè, quæ sentis, eloquere, additis quoque nominibus. Jam enim in medium oratio ita tibi projecta, ut multos pariter in suspensionem rapiamus, ac alium alio modo tuis dictis obnoxium insimulemus. Oportet verò liberum concionatorem nihil ob metum reticere.

2. M O. Euge, ô Jupiter, quòd me ad linguæ libertatem cohortaris, fit enim hoc abs te animo verè regio & magnifico. Proinde nominatim quoque eosdem perstringam. Ille enim generosissimus Bacchus semi-homo existens, neque à materna stirpe Græcus, sed Syrophœnicis cujusdam mercatoris, nempe Cadmi nepos posteaquam immortalitate donatus est, cujusmodi ille quidem sit non dico, neque mitram, neque ebrietatem, neque errantem ejus incessum vitupero. Omnes enim, ut opinor, videtis quàm mollis sit & effœminatus deliciis, semi-insanus, statim à summo mane merum spirans. Ille verò totam curiam nobis ascivit, & toto choro adveſto præstò est, Diòsque declaravit & Pana, & Silenum, & Satyros, agrestes quospiam & caprarios permultos, homines saltationi deditos, & formâ monstrosos. Quorum hic quidem gerens cornua.

qua, dimidiâ atq; inferiore parte corporis capram referens, barbâque profundam nutriens, parùm ab hirco discrepat. Alter verò senex, calvitio & simis naribus deformatus, plurimùm super asinum inequians, genere Lydus est. Caterùm Satyri, acutis auribus, & ipsi calvi & cornigeri, qualia ferè hædis nuper natis excrefcunt cornua, Phryges quidam existentes. Sunt verò caudati omnes. Videte ejusmodi Deos nobis facit generosus ille. Deinde miramur, si contemnunt nos homines, videntes adeo ridiculos, & portentosos Deos. Mitto enim dicere, quod & duas mulieres adduxerit, nempe Ariadnem, cujus etiam coronam stellarum choro annumeratam addidit: alteram Icarî agricolæ filiam, & quod omnium est ridiculosissimum, O Superi, Erigones quoque canem adduxit, ne tristitiâ afficeretur puella, si in cœlo non haberet catellum suum. Hæc verò non videntur vobis esse contumeliosa, quæque nec infantiâ, nec risu careant? Audite etiam alios.

3. J U P. Cave, Mome, quidquam dixeris, aut de Æsculapio, aut de Hercule. Video enim quo orationis tuæ impetu rapiaris. Etenim horum alter agit medicum, & ægrotos morbis levat éstque planè multis aliis antefereendus. At Hercules filius meus non paucis laboribus immortalitatem adeptus est. Itaque cave nè hosce accuses. M O M. In tui quidem gratiam tacebo Jupiter, etsi multa dicenda habeam, atque
fi

si nihil aliud, adhuc tamen signa igne in-
usta in corpore retinent. Porro si liceret
& adversum te dicendi libertate uti, multa
haberem quæ possem oratione reprehен-
dere. JUP. Atqui in me maximè tibi li-
cet dicere. Nunquid igitur & me ut De-
um inquilinum in jus vocas? MOM.
Equidem in Creta non tantùm hoc audi-
re licet, verùm aliud quoque de te disti-
tant, atque etiam sepulchrum tuum com-
monstrant hospitibus. Ego verò neque
illis fidem habeo, neque ex Achivorum
numero Æginensibus supposititium te esse
affirmantibus. Caterùm, quæ cum pri-
mis reprehensione digna sunt, ea in me-
dium adducam. Enimvero horum delicto-
rum principium & causam cur noster
confessus nothis abundet, tu Jupiter præ-
buidisti, cùm te mortalibus mulieribus
commiscuisti, & aliàs alià formâ ad ipsas
descendisti. Ità metueremus nè quis te
comprehensum sacrificaret, cùm taurus es-
ses, vel aurifex aliquis te conficeret, cum
aurum esses; & pro Jove nobis aut mo-
nile, aut armilla, aut inauris fieres. Sed
enim hisce semideis cœlum jam comple-
vistis, neque enim aliter possum dicere. Est-
que res planè absurdissima, si quis ex im-
provviso audierit Herculem in Deorum
numerus esse assumptum, Eurystheum
autem, qui ille imperavit, fati functum
esse: & Herculis templum cerni in pro-
ximo, ministri existentis, Eurysthæi verò,
illius domini, sepulchrum. Et rursus ex
Thebanis Dionysius Deus factus est, ejus
autem consobrini, nimirum Pentheus &
Actæon,

Aëxon, & Learchus homines fuerunt omnium infelicissimi. Ex quo verò tu Jupiter, semel illis hanc licentiæ januam aperuisti, & ad mortalium consuetudinem te convertisti, te omnes imitantur. Neque solum masculi Dii, sed (quod est turpissimum) etiam Deæ sceminæ. Quis enim ignorat Anchisen, Tithonum, Endymionem, & Jasonem, aliosque? Itaque hæc mihi inuisa facienda videntur, multi enim laboris esse hæc cuncta singulatim reprehendere.

4. J U P. At vide, Mome, nè quid de Ganymede dixeris. Malè enim me habebit, si adolescentem verbis conturbaveris, affecto contumeliâ genere. M O M. Proinde neque de aquila quicquam dicturus sum, quod & illa in cœlo versatur regio sceptro insidens, ac tantùm non super capite tuo nidificans, & Deus esse gestiens? aut illam quoque in Ganymedis gratiam præteribimus? Atqui, ô Jupiter, Artis ille, & Corybas, & Sabazius unde nobis tandem accersiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumento Persico amictus, & tiarâ redimitus est, neque Græcam vocem insonans, adeò ut si quis illi nectar propinet præbibentem non intelligat. Itaque & Scytha & Geta hæc videntes; nobis longùm valere jussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque suffragiis Deos quoscunque libuerit constituunt, non aliâ ratione, quàm Zamoxis servilis conditionis homo existens, divinitatem adeptus est, & Deorum numero adscriptus; haud scio quomodo nobis imposu-

imposuerit. At sanè hæc omnia, ô Dii, adhuc mediocria, & aliquo modo ferenda sunt. Cæterùm tu ô canino rictu hians Ægyptie, qui syndone amictus es, quisnam esse gloriaris, ô optime, aut quomodo Deus esse contendis latrando? Quid autem sibi vult & Memphites taurus ille versicolor, qui & adoratur, & respondet oraculis, neque non Prophetas habet? Pudet verò me, Ibides, percensere, & simias, & hircos, atque his longè absurdiora, quæ nescio quomodo ex Ægypto in cælum usque conscenderunt. Illa itaque, ô Dii, quomodo sustinetis æquali vobiscum honore, aut etiam ampliùs adorari? At tu, Jupiter, quo ferre potes animo, posteaquam arietis cornua tibi produxerunt? J U P. Turpia profectò sunt, quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraque illorum in se mystica complectuntur anigmata, quæ non prorsus à prophanis deridenda sunt. M O M. Plane nobis, Jupiter, opus est mysteriis, ut Deos esse cognoscamus, & caninis capitibus præditos, canes esse intelligamus.

J U P. Mitte de Ægyptiis in præsens dicere, nos verò de his aliàs per otium deliberabimus. Tu autem de aliis dicito, M O M. De Trophonio, ô Jupiter, & quod me præfocat, de Antilocho; ille, inquam, scelesti, & matricidæ hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter ementiens, & duorum obolorum gratiâ præstigiis incantans homines. Quocirca non ampliùs, tu Apollo, ob vaticinii prædictionem haberis in pretio, sed jam omnis lapis & quævis ara responsa dat
oracu-

oraculum petentibus, dummodo oleo persusa fuerit, & coronas habuerit, & homine præstigiatore abundaverit, cujusmodi jam permulti sunt. Jam etiam Polydamantis athletæ statua medetur febre laborantibus in Olympia, & Theagenis in Thaso. Quin Hæctori quoque sacra faciunt in Illo, & è regione Prothesilao, nempe in Cherroneso. Ex quo igitur intantum numerum subinde aucti excrevimus, magis in usu fuit perjurium & sacrilegium, & omnino nos despectui habere cœperunt rectè facientes. Et hæc quidem de nothis & supposititiis dicta esse volui. Cæterum ego & peregrina nomina permulta audiens eorum, qui neque degunt apud nos, neque ullo modo possunt esse, admodum, ô Jupiter, propter hæc rideo. Ubi enim gentium est multis modis jactata illa virtus & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerum vocabula ab inertibus hominibus Philosophiæ titulo semet venditantibus excogitata. Quæ quanquam ipsorum commenta sunt, sic tamen simplicium animos persuaserunt, ut nemo amplius nobis sacrificare dignetur, certè persuasum habens, quòd etiamsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo secus ea facturam, quæ à fatis decreta sunt, & quæ sub initium cuique nascentium Parcæ fatalibus fufis adneverint. Perlibenter itaq; te, Jupiter, interrogarem, ubinam gentium tibi visa esset aut virtus, aut natura, aut fatum? Quod enim & tu talia subinde in philosophorum disputationibus audias, mihi dubium non est, nisi

fortaliter quispiam surdus sis ut eosdem vociferantes inaudire nequeas. Mulra equidem adhuc dicenda supersunt, sed finem verborum faciam. Video enim quosdam ob dicta mea dolenter perturbari, & jam sibilare, maximè verò eos, qui orationis libertate tacti sunt. Itaque pro concludenda oratione, si ita sedet animo tuo Jupiter, decretum quoddam de illis legam jam conscriptum. **J U P.** Recita, neque enim omnia absurda aut de nihilo reprehendisti. Et sane multa ex illis inhibenda, & coercenda sunt, nè in immensum excrecant.

Et hoc ad exemplum

Atheniensium psephismatum factum. Sic enim & a- & Somnus dixit sententiam. Quoniam pad illos a- multi ex peregrinis non Græci tantum, liquoties de verum etiam Barbari, nequaquam digni peregrinis existentes cœlestis Reipublicæ communi Urbe ejici- nobiscum participatione nothi & subditii, endis in se- haud scio quonam modo etiam Dii esse natu decre- contendentes cœlum compleverunt, ita ut tum leges- symposion tumultuosis turbis plenum sit, que late obstreptibus passim diversis linguis multitudinis undique accersita. Defecit autem cum alibi, Ambrosiæ & Nectaris copia, adeò ut mnâ tum ex orationibus jam coemenda sit hœmina propter bibentium multitudinem. Sed enim illi, quâ quibusdam sunt procacitate & immodestia, Diis veris & antiquis loco-motis semetipsi primis dignantur accubitus præter omnem morem patrium;

Decretum, Bona Fortuna.

9. **C**oncilio legitimè coacto, septimo idûs N. Jupiter Rectorem agebat, Neptunus Praesidem, Apollo Praefectum, Momus Scribæ officio fungebatur noctu, enim & a- & Somnus dixit sententiam. Quoniam pad illos a- multi ex peregrinis non Græci tantum, liquoties de verum etiam Barbari, nequaquam digni peregrinis existentes cœlestis Reipublicæ communi Urbe ejici- nobiscum participatione nothi & subditii, endis in se- haud scio quonam modo etiam Dii esse natu decre- contendentes cœlum compleverunt, ita ut tum leges- symposion tumultuosis turbis plenum sit, que late obstreptibus passim diversis linguis multitudinis undique accersita. Defecit autem cum alibi, Ambrosiæ & Nectaris copia, adeò ut mnâ tum ex orationibus jam coemenda sit hœmina propter bibentium multitudinem. Sed enim illi, quâ quibusdam sunt procacitate & immodestia, Diis veris & antiquis loco-motis semetipsi primis dignantur accubitus præter omnem morem patrium;

patrium: ad hæc, in terris quoque ante alios honorari contendunt, visum est senatui populoque, ut ad hyberna solstitia cogatur in Olympo concilium, septem autem ad cognoscendum apppositi eligantur Dii perfecti, tres quidem ex curia veteri quæ Saturno regnante constituta est: quatuor autem ex duodecim, quorum in numero unus erit Jupiter. Cæterum qui electi erunt arbitri, ipsi ad cognoscendum causas sessum erunt, dicto prius juramento legitimo, nimirum Styge. At Mercurius proclamato præconio universos in concionem congreget, quicumque in Deorum concilium legitime admitti postulant. Veniant autem illi adductis juratis testibus, & certi generis indiciis. Deinde illi in unum locum comeent, verum arbitri accuratè expendentes, aut Deos illos declarabunt, aut ad sua sepulchra & majorum tumulos ablegabunt. Si verò quispiam ex obscuris & reprobatis comprehensus fuerit, & semel ab arbitris condemnatus in cælum ascenderit, ille per præceps in tartarum corruat. Præterea quisque exerceat sua commercia, neque Minerva rei medicæ intentæ sit, neque Æsculapius dandi s oraculis vacet, aut serviat, neque Apollo tanta soli sibi obedienda vendicet, sed una re quapiam electa, aut vatem, aut citharædum, aut medicum agat. Porro Philosophis dicetur, nè nova subinde fingendo comminiscantur nomina, neque de iis, quorum imperiti sunt, nugentur. In quorumcunque autem honorem, aut cultum templa, aut sacra constituta sunt, illorum imagines subvertantur; ea-

rūmque loco aut Jovis, aut Junonis, aut Apollinis, aut alterius cuiuspiam erigatur, illis autem urbs congesta terra sepulchrum accūmulet, & aræ loco statuam reponat. Quod si quis præconio dicto audiens esse noluerit, arbitrorūque examen & censuram subire recusarit, ille indictâ causâ condemnetur. Justissimum equidem decretum est istud, O Mome, & qui suffragatur huic, manum protendat. Atqui potius ita fiat, complures enim novi futuros qui sua non sunt adjecturi suffragia. Verū in præsens abite. Cæterū in concionem accersiti à Mercurio venite adferentes unusquisque cognitiones claras, & manifestas comprobationes, patris & matris nomen, & unde oriundus sit, tum quomodo divinitatem adeptus sit: ad hæc tribum quoq; & curiales. Verū enimvero, qui præstō non fuerit, parū curæ erit arbitris, tametsi ille terris ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum esse existimārint.

Dialogus 3.

Timon sive Misanthropus.

TIM. **O** Jupiter Philie & hospitalis, & sodalitie, & domesticæ, & fulgurator, & iurandice, & nubicoge, & grandistrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti Poëtæ tribuant, maxime cū hærent in versu. Nam tum illis tumulti nominis factus, carminis ruinam fulcis,

cis, metrique explēs hiatum. Ubi^o tibi
nunc magnicrepum fulgur, gravifremum
tonitru? Ubi ardens, candens ac terrifi-
cum fulmen? Nam hæc omnia jam palam
apparet nugas esse, fumumque Poëticum;
nec omnino quicquam præter nominum
strepitum. Sed decantata illa tua arma
eminus Terentia, expromptaq; nescio quo-
modo penitus extincta sunt, frigentq; adeo
ut nè minimam quidem scintillulam ira-
cundiæ adversus nocentes reliquam obti-
nent. Itaque citius quivis ex his, qui
pejeraturi sunt, extinctum ellychnium
metuerit quàm flammam fulminis cuncta
necantis: adeo titionem quempiam incu-
tere videris eis, ut ignem quidem aut su-
mum ab illo proficiscentem nihil quicquam
formident, verum hoc solidum vulneris in-
ferri posse judicent, ut fuligine comple-
antur. Quibus rebus factum est, ut jam
Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare,
neque id admodum abs re, quippe adver-
sus Jovem usque adeo frigidum, vir ad
facinora fervidus, audaciæque tumidus.
Quidni enim faciat, ubi tu perinde, ac sub
mandragora stertis, qui neque peje-
rantes exaudias, neque eorum qui flagi-
tia committant, respectum agas? Cæcutis
autem lippitudine, & hallucinaris ad ea
quæ fiunt, aurēsque jam tibi obsurdue-
runt, instar horum, qui ætate defecti
sunt. Quandoquidem cum juvenis ad-
huc esses, acrique animo vehemensque
ad iracundiam, permulta in homines ma-
leficos ac violentes faciebas. Neque
tum unquam tibi cum illis erant induciæ.

Sed perpetuò fulmen erat in negotio, perpetuò obvibrabatur ægis, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissimè ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quassationes, cribri instar frequentes, ad hæc nix cumulatim, neque non grando saxorum in morem. Atque ut tibi molestè disseram, imbrésque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc, tantum repentè Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut, omnibus sub aqua demerfis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generis, quasi scintillulas quasdam servans, unde sceleratius etiam genus in posterum propagaretur. Nimirum igitur dignum socordia præmium ab illis reportas, cùm jam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ita nè is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendâ ritum magis referre: ac penè Saturnum, & Deorum generosissime, te reddunt magistratu abdicantes.

2. Omitto loqui, quoties jam templum tuum sacrilegio compilârint, cùm tibi etiam ipsi in Olympiacis manus admoliti sunt. Atque interea tu altifremus ille pigritabaris, vel excitare canes vel vicinos advocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generosus Gigantùmque extinctor, & Titanum victor sedebas, cùm tibi casaries ab illis circumtonderetur, decem-cubitale fulmen dextra tenenti. Horum igitur, ô præclare, quis tandem erit finis,

finis, quæ tu adeo securè despicias? Aut quando de tantis maleficiis pœnas fumes? quot Phaëthontes aut Deucaliones satis idonei sunt ad expiandam tam inexhaustam morum iniquitatem! Etenim ut de communibus fileam, de iis quæ mihi acciderint dicam, cum tam multos Athenienses in sublimè evehærim, ex pauperimis divites reddiderim, cunctisque, quot opus haberent, suppeditarim, imò semel universas opes in amicos juvandos effuderim, simul atque his rebus ad inopiam devenis, jam nè agnoscor quidem ab illis, nec aspiciere dignantur me, qui dudum reverebantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens fortè fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut everfam hominis jam olim defuncti statuam, ac temporis longitudine collapsam prætereunt, quasi nè nōrint quidem. Alii verò & procul conspecto me aliò in aliam viam deflectunt, existimantes sese inauspicatum abominandumque visuros spectaculum, quem non ità pridem servatorem & adiutorem suum esse prædicabant. Itaque prominentibus malis ad extrema redactus consilia, rhenone arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atque hîc cum solitudine, cumque ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quòd posthac non intuebor plerosque præter meritum secundis fortunæ successibus utentes. Nam illud vel maximè urit. Jam igitur tandem aliquando Saturni Rheæque proles, excusso profundo isto, graviq̃ue

somno (nam Epimenidem quoque dormiendo vicisti) denuo jactato fulmine, aut ex Oeta redaccenso, ingenti redditâ flammâ iram aliquam strenui illius ac juvenilis Jovis ostende, nisi vera sint quæ à Cretensibus de te, tuâque sepulturâ feruntur.

3. JUP. Quis hic est, Mercuri, sic vociferans ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus, pelléque amictus: fodit autem, ut arbitror, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens, nimirum Philosophus est, neque enim alioqui adeò impia, nefariâque in nos fuerat dictus. M E R. Quid ais pater, an non nôsti Timonem Echecratidis filium Colyttensem? Hic nimirum est, qui nos sæpenumero in sacris legitimis convivio accepit, ille repente dives factus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendide Jovialia festa consuevimus agitare. J U P. Hem quam ista rerum commutatio? hiccinè honestus ille dives quem tam frequentes cingebant amici? Quid igitur accidit, ut hoc sit habitu squalidus, ærumnosus, fossor conductitius, uti conjicio, cum tam gravem lignem gerat? M E R. Ad hunc modum illum quodammodo probitas evertit, atq; humanitas & in omnes, quicumque egerent, misericordia. At revera vecordia potius facilitâsque, nullûsque in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, sese corvis lupisque largiri. Quin cum à vulturibus tam multis misero jecur eroderetur, amicos esse eos, & socios judicabat, quasi benevolentia erga sese

sefe afficerentur, cum illos epulæ magis caperent. Ergo posteaquam ossa penitus nudassent, circumrosissentque: deinde si qua medulla suberat, hanc quoque admodum diligenter exsuxissent, auferunt, exsuccum & radicitus defectum destituentes, adeò ut postea nè agnoscant quidem, aut aspiciant, tantùm abest, ut sint qui suppeditent, vicissimque imperiant. Has ob res fessor, & sago, ut vides, opertus pelliceo urbem præ pudore fugiens, mercede terram exercet, adversus ingratos atrâ bile stomachatur, qui quidem ipsius benignitate ditati, admodum fastuosè nunc prætereant, ac nè nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. J U P. Atque profectò vir neutiquam fastidiendus, aut negligendus est, & jure optimo indignatur, qui iis tantis in malis agat. Quare sceleratos istos, adulatores ipsi quoque fuerimus imitati, si cum virum neglexerimus, qui tot tauros, & capras pinguiissimas nobis in aris adoleverit, quarum nidor etiamdum mihi in naribus residet. Caterùm propter negotia & turbam maximam pejerantium, tum vi, non jure agentium, neque non aliena rapientium, præterea ob formidinem quam mihi pariunt sacrilegi, (quorum quidem cùm multi sunt, tum observatu difficiles, adeò ut nè minimum quidem nos connivere sinant) longo jam ad Atticam regionem oculos non converti tempore, maximè posteaquam philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerunt, ita ut pugnan-

tibus inter se istis vociferantibusque ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis conficique, qui virtutem quandam, & incorporea quaedam, merasque nugas ingenti vociferatione connectunt. Hac in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est, Mercuri, tu, assumpto Pluto celeriter ad istum abeas. Porro Plutus una secum ducat & Thesaurum, & utrique apud Timonem perseverent, neque adeo facile demigrent, etiamsi quam maxime illos pra bonitate rursus ex aedibus egerit. Caterum de palponibus illis, atque ingratitude qua in hunc sunt usi, in posterum consultabo, poenasque daturi sunt, simul atque fulmen instauravero. Nam facti sunt in eo retusa cuspide duo è radiis maximi, cum nuper avidius in sophistam Anaxagoram jacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui Dii vocaremur. Ac illum quidem errore non seriebam, propterea quod Pericles obtenta manu cum protexerit. Caterum fulmen in Castoris ac Pollucis templum detortum tum illud exussit, tum ipsum parum absuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam interim vel id supplicii satis magnum in istos fuerit, si Timonem conspexerint egregie locupletem factum.

4. M E R. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum audacemque esse? Idque non iis modo qui causas

causas agunt, verum etiam qui vota faciunt conducibile. En mox è pauperrimo dives evaserit Timon, qui se imprecando clamosum & improbum prastiterit, Jovemque reddiderit attentum. Si vero silentio fodisset nutans, etiam nunc foderet neglectus. P L U. At ego Jupiter haudquaquam ad istum rediturus sum. J U P. Quid ita non rediturus, optime Plute, praesertim à me jussus? P L U. Quoniam, per Jovem, injurià me affecit ejiciens, & in multa fragmenta dissecans, idque cum illi paternus essem amicus, ac me, penè dixeram, furca ex adibus expulit, nec aliter quam ii, qui è manibus ignem abijciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis & adulatoribus & scortis donandus? Ad eos me mitte, ò Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri; quibus equidem in pretio sim, & majorem in modum exoptatus. At hi stupidi cum inopià commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligonéque, sat habeant, cum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare soliti. J U P. Nihil istiusmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quem ligo abundè satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius illa, te videlicet potiùs praoptandum quam inopiam. At tu mihi querulus adhucmodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus liberè permiserit vagari, neque includens, neque zelotypus in te. Porro alias diversa de causa in divites stomachabare, cum diceres, te
ab

ab illis repagulis, clavis ac signorum ob-
 jectaculis impressis ità fuisse conclusum,
 ut nè prospicere quidem in lucem tibi
 liceret. Id igitur apud me deplorabas, affir-
 mans præfocari te nimis tenebris, eoque
 pallidus nobis videbaris, & curis confectus,
 digitis etiamnum ex assiduo colligendi,
 coacervandique usu contractis, contortis-
 que: quod si quando daretur opportunitas,
 aufugiturum quoque ab illis te minitabare.
 In summa, rem supra modum acerbam ju-
 dicabas in æreo ferreove thalamo, Da-
 naës exemplo, virginem asservari, atque
 à scelestissimis educari prædagogis fœ-
 nore & computatione. Proinde absur-
 dè facere aiebas quòd te præter mo-
 dum adamarent, neque cùm liceret frui
 auderent, neque cùm ipsis esset in
 manu, amore suo securè uterentur,
 sed vigiles observarent, ad signum ac
 seram oculis nunquam conniventibus,
 neque usquam dimotis semper intuentes,
 abundè magnum fructum arbitantes,
 non quòd ipsis fruendi facultas adesset,
 sed quòd nemini fruendi copiam facerent,
 non aliter quàm in præsepi canis, nec
 ipse vescens hordeis, nè equum fameli-
 cum id facere sinens. Quinetiam ride-
 bas istos, qui parcerent, & asservarent, &
 (quod esset absurdissimum) etsi quidem si-
 bi subtraherent, vererenturque continge-
 re, non intelligerent autem fore, ut sce-
 leratissimus famulus, aut dispensator, aut
 liberorum pædagogus furtim subiret, lu-
 dibrio habiturus infelicem & inamabilem
 herum, quem postea sinat ad obscuram,

& oris angusti lucernulam, ac siticulolum ellychniolum usuris invigilare. Annon igitur iniquum, cum hæc quondam incusaveris, nunc in Timone diversa his criminari?

3. PLU. Atqui si rem verè perpende-
ris, utrumque me jure facere judicabis.
Nam & Timonis ista nimia lenitas, neg-
ligentia potius, haud benevolentia, studi-
umque quod ad me pertinet, merito videat-
ur. At è diverso, qui me ostiis ac te-
nebris inclusum servabant, id agentes, quo
scilicet crassior, saginatiórque, ac nimia
mole turgidus evaderem, cum interim ne-
que ipsi contingerent, neque in lucem pro-
ducerent, nè vel aspicerer à quopiam; hos
dementes, & contumeliosos in me judica-
bam, quippe qui me nihil commeritum tot
in vinculis cogerent situ cariéque putre-
facere, haud intelligentes, quò mox demi-
grent, me alii cuipiam, cui fortuna faverit,
relicturi. Neque hos igitur probo, neque
illos, qui nimium facilè mihi manus adino-
vent, sed qui (quod est optimum) medio-
critate utuntur, uti nec prorsus abstineant
nec penitus profundant. Etenim per Jo-
vem illud considera, Jupiter, si quis ubi ju-
venem & formosam uxorem lege duxerit,
postea neque observet, neque omnino zelo-
typiâ prosequatur, concedens illi ut noctu
atque interdiu eat quò velit, & rem cum
quibuslibet habeat, vel potius ultro pro-
ducatur ut adulteretur, fores aperiens, pro-
stituens, & omnes ad eam invitans, num
hic amare videbitur? profectò hoc tu ne-
quaquam dices, Jupiter, qui sæpenumero
amorem

amorem senseris. Rursum si quis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem: ceterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec eam ab alio aspici sinat, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetuâ virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, & hunc præ se ferat colore, corpore exhausto, refugis oculis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeò formosam atque amabilem sinat emarcescere per omnem vitam, tanquam Cerci sacerdotem alens: Quare & ipse sæpe indignor, cum à nonnullis ignominiosè cador calcibus, laniorque, atque exhaurior, à nonnullis contrà perinde ac stigmatibus fugitivus compedibus vincior. J U P I T E R. Quid igitur indignaris contraillos? quandoquidem utrinque pœnas egregias luunt: alteri quidem dum Tantali in morem, neque bibere sinuntur, neque edere, sed ore sicco duntaxat inhiant auro: alteri verò dum illis ceu Phryneo cibos Harpæ ipsis è faucibus eripiunt. Sed abi jam, Timone multò posthac usurus cordatiore. P L U. An ille aliquando desinet me ceu foraminoso cophino, priusquam omninò inflexerim, datâ operâ exhaurire, quasi conetur occupare, quò minus influam, veritus nè si copiosus insundar, ipsum undis obruam? Quò fit, ut in Danaïdum dolium aquam mihi videar allaturus, frustra que infusus, vase non

continente liquorem, imò prius propemodum effuso quod influit quàm influxerit. Adeò latus dolii hiatus ad effusionem, ac liber exitus. J U P. Perinde ni hiatum istum obturaverit, perpetuàmque perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facilè inveniet sagum rursus & ligonem in face dolii? sed interim abite, atque illum divitem reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, ut rediens Cyclopas ex Ætna tecum adducas, quò fulmen cuspidè restitutà refarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit.

6. M E R. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam, & præclarè, te non cæcum modò, verum etiam claudum esse. P L U. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verum si quando proficiscor à Jove missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & utroque claudus pede, ità ut agrè ad metam pertingere queam, sene nonnunquam interim factò, qui me operibatur. Porro cum discedendum est, alatum videbis multò avibus celeriore. Unde sit, ut vix jam amoto repagulo, ego jam præconis voce victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquoties spectatoribus. M E R. At ista quidem haud vera narras, imò ego tibi perinultos commemorare queam, quibus heri nè obolus quidem erat, quo restim emerent, statim verò hodie divites & sumptuosi in albo curru aurigantes, quibus antè nè asellus quidem suppeditarit. Il tamen purpurati, aurumque manibus gestantes,

stantes obambulant. Qui nè ipsi quidem, opinor, credere possunt, quin per somnium divites sint. P L U. Isthæc alia res est, Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus, nec à Jove, sed à Dite ad istos transmittor, qui & ipse nimirum opum largitor est, ac magna donans: id quod ipso etiam nomine declarat. Itaque, quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me, ac diligenter obsignantes sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosâ parte jacet, vetere linteo in genua injecto tectus, de quo seles digladiantur. Porro qui me speraverant obtinere, in foro opperiuntur hiantes, non aliter, quàm hirundinem advolantem fridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus inciûs, apertæque tabellæ, jamque novus dominus pronunciatus est, sive cognatus quispiam, sive adulator, sive servulus obscœnus, qui puerili obsequio favorem meruerit, etiam tum mento subrafo, pro variis omnigenisque voluptationis quas ipsi jam obsoletus suppeditavit servus, ingens scilicet præmium ferens generosus quisquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut qui modo Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Caterùm illos nequicquam hiantes, seque mutuam intuentes relinquit; ac rerum luctum agentes, quod

cjes-

eiusmodi thynnus ex intimo fagenæ³ sinu sit elapsus, qui non parùm magnam escam devoravit. At hic repentè totus in me iruens, homo vitæ mundioris, atque elegantioris rudis, pingui, illotâque cute, qui compedes etiamdum horrescit, & si quis præteriens loro increpet, arrectis stat auribus, quique pristinum, perinde uti templum adoret, non est deinceps tolerandus iis, quibuscum vivit, verùm & ingenuos afficit contumeliâ, & conservos flagris cædit, experiens num & sibi huiusmodi liceant, donec aut in scortulum illapsus, aut equorum alendorum studio captus, aut adulatoribus sese permittens, dejerantibus Nireo formosiorē esse, Cecrope Codrōve generosiorē, callidiorē Ulyssē, unum autem vel sedecim pariter Cræsis opulentiorē, momento temporis semel profundat infelix, quàm minutatim multis ex perjuriis, rapinis, flagitiis, fuerant collecta.

MER. Ista fermè sic se habent, uti naras: verùm ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem cæcus cùm sis, viam invenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Jupiter te miserit, dignos illi visos qui divitiis abundant? P L U. Enimvero credis me reperire istos ad quos mittor? M E R. Per Jovem haudquaquam. Neque enim alioqui Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, cum ad alios Athenienses, homines nè obolo quidem æstimandos: Cæterum quid facis, quandoquidem es emissus? P L U. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, do-
nec

nec imprudens in quempiam incurrero; Hic autem, quisquis ille sit, qui fortè primus me nactus sit, abducit, ac possidet, te, Mercuri, pro lucro præter spem subjecto venerans atque adorans. MER. Num ergò fallitur Jupiter, qui quidem credat ex ipsius animi sententia, ditari abs te hos, quos ille dignos existimârit, qui ditescerent? PLU. Et jure quidem optimo fallitur, & bone, quippe qui cum me cæcum esse non ignoret, emittat vestigatum rem usque adeò repertu difficilem, & jam olim è vita sublatam, quam ne Lynceus quidem: facillè inveniret quæ nimirum adeò obscura sit ac minuta. Itaque cum rari sint boni, improbi porrò in civitatibus omnia obtineant, oberrans facillè in hujusmodi mortales incurro, ac retibus illorum illigor. MER. At quî fit, ut quoties eos deseris, celeriter aufugias, cum viæ sis ignarus? PLU. Tum demum acutum cerno, pedibûsque valeo, ubi ad fugam tempus invitat.

8. MER. Jam illud quoq; mihi responde, quî fit, ut cum sis oculis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, & cruribus gravis, *postremo Claudus*, tam multos habeas amantes, adeò ut omnes respiciant in te, & si potiantur, felices videantur; sin frustrentur, non sustineant vivere? Ex his equidem non paucos novi, qui sic perditè te amârint, ut se aërio scopulo piscosi in æquoris alta præcipites abjecerint, rati fastidiri sese abs te propterea quòd illos nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi notus

es, furere istos qui ejusmodi amore sunt dementati. P L U. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum aut cæcum, aut si quid aliud adest mihi vitii? M E R. Quid ni, ô Plute? nisi fortè & ipsi omnes cæci sunt. P L U. Haud cæci quidem, ô optime, verum inscitia errorque, quæ nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras: adhæc ipse quoque ne per omnia deformissim, personâ vehementer amabili tectus inauratâ, gemmisque picturatâ, ac versicoloribus amictus, eis occurro: illi ratissime nativi vultus venustatem aspicere, amore capiuntur, & pereunt non potientes. Quod si quis me toto corpore renudatum illis ostenderit, dubio procul futurum sit, ut se ipsi damnent qui tantopere cæcutierint, adamantes res neutiquam amandas ac fœdas. M E R. Quid ergò posteaquam eò perventum est, ut jam divites evaserint, jamque personam sibi circumposuerint, rursus falluntur? Adeò ut si quis illis detrudere conetur, penè caput potius, quàm personam abjiciant: Neque enim verisimile est etiam tum illos ignorare, fucatam esse formam, cum intus cuncta inspexerint. P L U. Ad id non parum multæ res, ô Mercuri, mihi sunt adjumento. M E R. Quanam? P L U. Simulatque qui me primum nactus est, apertis foribus exceperit clanculum, unâ mecum introit elatio, vecordia, jactantia, molities, violentia, dolus, atque alia item innumerabilia: à quibus omnibus posteaquam est animis occupatus, jam admiratur.

tur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quidvis potius passurus, quàm uti me compellatur rejicere.

9. M E R. Ut levis ac lubricus es Pluto, retentu difficilis ac fugax, neque ullam præbens ansam certam quò prensus teneare, sed nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At è diverso paupertas viscosa; prensu facilis, totòque corpore mille uncus gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hæreant, nè facilè queant avelli. Verùm interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. P L U. Quam? M E R. Nempe quia Thesaurum non adduximus, quo vel imprimis erat opus. P L U. Ist hac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo, jussòque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. M E R. Jam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adhærens, donec extremam viam attigerimus. P L U. Recte facis, Mercuri, cum me per viam ducis. Etenim si me defereres, forsàn oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? M E R. Timon hic est, qui proxime montanum & petricosum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba, quorum omnium agmen fames cogit,

cogit, longè præstantius quàm tui sũt satellites. P L U. Quin igitur quàm ocysimè discedimus, Mercuri? Neque enim ullum operæ-pretium fecerimus cum homine ejusmodi vallato exercitu. M E R. Secus visum est Jovi, quare nè metu deterreamur.

10. P A U. Quo hunc nunc Argicida, manu abducis? M E R. Ad hunc Timonem, ad quem à Jove sumus ire jussi. P A U. Itane rursum Plutus ad Timonem? Posteaquam ipsum ego malè habentem ob delicias suscepi commendans, quòd sapientiæ, labori, strenuum, multique pretii virum reddidi? Adeone despicienda, injuriæque idonea vobis Paupertas judicor, ut hunc quæ mihi unica erat possessio, eripiat, jam exactissimâ curâ ad virtutem excultum, ut Plutus hic ubi denuò susceperit per contumeliam & arrogantiam, illi manu injectâ, talem reddiderit qualis erat dudum, mollem & ignavum ac vecordem, rursum mihi restituatur, ubi jam nihili factus erit & rejiculus? M E R. Sic, ô Paupertas, Jovi placitum est. P A U. Equidem abeo: At vos Labor & Sapientia, reliquique consequimini me. Porro hic brevi cognoscet, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adjutrix bona, & rerum optimarum doctrix, quâcum donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo perseveravit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens, supervacua autem & vulgaria ista aliena, ita ut sunt, existimans. M E R. Discedunt illi, nos ad eum adeamus.

TIM.

11. TIM. Quinam estis, ô scelesti? Aut quid volentes huc venistis homini operario mercenarioque negotium exhibitori? verum haudquaquam lati abibitis, scelesti ut estis omnes; nam ego vos illico glebis & saxis petitos comminuam. MER. Nequaquam, ô Timon, nè ferito, neque enim feris mortales, verùm ego sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Jupiter, votis tuis exauditis. Quare quod benè vertat, opes accipe, desistens à laboribus. TIM. Atqui vos jam ploraveritis, etiamsi Dii sitis, ut dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum Deos tum homines. Sed hunc cœcum, quisquis hic fuerit, mihi certum est ligone impacto comminuere. P. L. U. Abeamus per Jovem, Mercuri, quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire; nè malo quopiam accepto discedam. MER. Nè quod ferociter Timon, quin exue potius penitus istam ferocitatem, asperitatemque, ac manibus obviis excipe bonam fortunam, rursus dives, esto rursus Atheniensium princeps, & despice ingratos istos solus ipse feliciter agens. TIM. Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate, sat opum mihi ligo, præterea fortunatissimus sum, si nemo propius ad me accesserit. MER. Adeone, quæso, inhumaniter? *Hec ego seua Jovi refero atque immania dicta:* Atqui par erat forsitan homines tibi haberi invisos, ut qui tam multa indigna in te commisissent, Deos te prosequi nequaquam erat consentaneum, cum illi tantopere tui curam agant. TIM. At tibi Mercuri,
Jovique

Jovique quòd me respicis ; plurimum
equidem habeo gratiam, ceterùm hunc
Plutum nequaquam recepero. MER.
Quid ita ? TIM. Quoniam pridem in-
numerabilium malorum hic mihi fuit au-
tor, cum me assentatoribus proderet, infi-
diatores in me invitaret, conflaret odium,
illecebris corrumpere, invidiæ obnoxium
redderet, denique cum me adeò perfidè ac
proditoriè destitueret. Contra, paupertas
optima, me laboribus viro dignissimis ex-
ercens, inécutaque verè & liberè convivens,
& quæ opus erant, suppeditavit laboranti,
& vulgaria ista contemnere docuit, effe-
citque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso
penderet, demonstrans quam essent o-
pes veræ meæ, nempe quas neque adulator
assentans, neque sycophanta minitans, ne-
que plebs irritata, neque concionator suf-
fragiorum autor, neque tyrannus intentus
insidiis queat eripere. Itaque jam validus
effectus ob laborem, dum hunc agellum
graviter exerceo, neque quicquam eorum
quæ sunt in civitate malorum aspicio, a-
bundè magnum & sufficientem victum
mihi ligo suppeditat. Quare tu, Mercuri
quam venisti viam remetiens, recurre, unà
tecum Plutum adducens ad Jovem. Illud
mihi sat fuerit, si effecerit, ut omnes mor-
tales ab ineunte ætate ejulent. MER. Ne-
quaquam, ô bone, neque enim omnes ad
ejulandum sunt commodi. Quin tu ira-
cunda pueriliâque ista missa face, ac Plu-
tum excipe, non sunt rejicienda munera
quæ à Jove proficiscuntur. P L U. Vin'
Timon, ut contra te partes defendam meas

*Divitiarum
mala.*

*Paupertatis
bona.*

an graviter feres si quid dixero ? TIM. Dico, nè multis tamen, neque cum proceriis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te hujus Mercurii gratiâ paucis dicentem. PLU. Atqui multis mihi potius erat dicendum tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num quâ in re te, quemadmodum ais, læserim, qui quidem dulcissimarum quarumcunque rerum tibi extiterim autor, opifexque, autoritatis, primarii loci, coronarum, aliarum item voluptatum : meâ operâ conspicuus eras, celebris & observandus. Cæterum si quid molesti ab adulatoribus accidit, non mihi potes imputare, quin ipse magis abs te sum affectus contumeliâ, propterea quod me tam ignominiosè viris illis execrandis suppeditâris, qui tē mirabantur, ac præstigiis dementabant, mihi que modis omnibus insidias struebant. Porro quod extremo loco dixisti, te à me proditum, desertumque fuisse, istud criminis in te possum retorquere : cum ipse sim modis omnibus à te rejectus, præceptaque exactus ex ædibus. Unde pro molli chlamyde sagum pellicū istud charissima tibi paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim, ne ad te venirem, adeo hostiliter mihi adversatum. MER. At nunc vides, Plute, in cujusmodi hominem sit commutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem junge. Tu verò fode ita ut facis, Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersiveris.

23. Parendum est, Mercuri, rursusque ditescendum. Quid enim facias cum dii compellant? tamen vide, in quas turbas me miserum conjicias, qui quidem cum ad hunc usque diem felicissime vixerim, tantum auri repente sum accepturus, nihil commeritus mali, tantumque curarum suscepturus. M E R. Sustine Timon, mea gratia, tametsi grave est isthuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi prae invidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in caelum revolavero. P L U. Abiit ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio conjecturam. Tu vero hic operire, siquidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed feri fortius, tibi loquor auri Thesauri, Timoni huic audiens esto, offerque temet eruendum. Fode, Timon, altius impingens. Ceterum ego a vobis digredior.

14. T I M. Age jam, o ligo, nunc mihi tuas vires explica, neque defatigare dum ex abdito Thesaurum in apertum evocaris. Hem prodigiorum autor Jupiter, amici Corybantes, ac lucifer Mercuri, undenam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo ne carbones reperiturus sim expectatus. Atqui aurum profecto est insigne, fulvum, grave, & aspectu multo jucundissimum. Pulcherrima Aurum faustitas mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, noctesque & dies renides. Ades, o mihi charissimum & desideratissimum. Nunc demum credo vel Jovem ipsum olim aurum esse factum. Etenim quae tandem virgo non exporrecto

H

sinu

sinu ulque adeò formosum amatorem excipiat, per regulas elapsus? ô Mida, Cræteque ac munera Delphico in templo dicata, ut nihil eratis si cum Timone, cùmque Timonis opibus conferamini, cui nè Persarum quidem Rex par est. O ligo, sagum charissimum, vos quidem Pani huic reponere commodum. At ego quum maximè semotum mercatus agrum, curriculaque servandi auri gratiâ constructa uni mihi affatim vixero, sepulchrum item inibi mihi defuncto, parare est sententia. Hæc igitur decreta sunt, placitæque in reliquum vitæ, sejunctio, ignorantia, fastidium erga mortales omnes. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ meræ nugæ. Tum commiserari lacrymantem, suppeditare egentibus, iniquitas ac morum subversio: at vita solitaria mihi sit, qualis est lupis: unus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cùm horum quopiam congregi, piaculum, adeò ut si quem aspexerò duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habeantur loco quàm signa faxea, æreæve, neque faciæ ab illis missum recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterùm tribules, cognati, populares, postremò patria ipsa, frigida quædam & sterilia nomina, & insipientium virorum pretia: solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentationibus, & onerosis laudibus. Diis sacra faciat, epuletur solus, sibi ipsi vicinus, sibi particeps, excutens sese ab aliis.

alijs. At semel decretum esto, ut unus se-
ipsum comiter accipiat, si moriendum sit,
aut necesse habeat sibi ipsi coronam admo-
vere, Nullumque nomen sit dulcius quàm
Misanthrópi, id est, hominum osoris. Mo-
rum autem notæ, difficultas, asperitas,
feritas, iracundia, inhumanitas. Quod si
quem conspexero incendio conflagram, ob-
testantem quò restinguam, pice oleoque
restinguere : rursùm si quem flumen undis
abstulerit, isque manus porrigens implorer,
ut retineatur, hunc quoque demerso pro-
pellere, nè possit emergere, hunc admodum
par pari relaturus est. Hanc legem Timon
tulit Echecratides Colyttensis, & concionis
subscripsit suffragiis idem ille Timon. Agè
hæc decreta sunt, & pro virili innore-
mus eis.

15. Caterùm magno emerim, ut id
omnibus innotescat, quod opibus abundo,
nam illa res illos præfocaverit. Sed quid
illud? Hem quæ trepidatio? undiquè con-
currunt, pulverulenti atque anhelii, haud
scio, unde aurum odorati. Utrùm igitur
hoc conscenso colle saxis eos abigam è
sublimi dejaculans, an hæc tantum in re le-
gem violabimus, ut semel cum illis congre-
diamur, ut magis angantur, fastiditi repul-
sique? Ità satius esse duco. Itaque sub-
sistamus, quò illos excipiamus. Agè pro-
spiciam, primus eorum iste quis est?
Nempe Gnatonides adulator, qui mihi nu-
per cœnam petenti funem porrexit, cum
apud me sæpenumero solida dolia vomu-
erit. Sed benè est quod ad me venit, nam
primus omnium vapulabit. G N A. An-

non dixi Timonem virum bonum non neglecturos esse Deos? Salve Timon, formosissime, jucundissime, convivor bellissime! TIM. Scilicet & tu Gnathonides, vulturum omnium voracissime, & hominum perditissime! G N A. Semper tibi grata dicacitas. Sed ubi compotamus? Nam novam tibi adfero cantilenam, ex his, quos nuper didici, dithyrambis, TIM. Atqui elegos canes admodum miserabiles ab hoc doctus ligone. G N A. Quid isthuc? feris, ô Timon? Attestor; ô Hercules, hei, hei! in jus te voco apud Arcopagitas, qui vulnus dederis. TIM. Atqui si cunctare paulisper, mox cedis me reum ages. G N A. Nequaquam, quin tu plane vulneri medere, paululo auri insperfo. Mirum enim in modum sanguinem sistet hoc remedium. TIM. Etiam manes? G N A. Ab eo. At tibi male sit, qui quidem ex viro commodo tam saevus factus sis.

16. TIM. Quis hic est qui accedit, recalvaster ille? Philiades, assentatorum omnium flagitiosissimus. Hic cum à me solidum acceperit fundum, tum filiae in dotem talenta duo, laudationis praeium, cum me canentem reliquis silentibus omnibus solus majorem in modum extulisset, dejerant me vel oloribus magis canorum, ubi ægrotantem antea vidit me, & aderam oraturus ut mei curam ageret, plagas etiam egregius ille vir impegit. PHI. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? enimvero habet ille digna

digna se, quandoquidem immemor est atque ingratus, At nos qui jam olim convictores sumus, æquales ac populares, tamen modestè agimus, nè insilire videamur. Salve hère, fac ut istos adulatores sacrilegos observes, qui nusquam adsunt nisi in mensa, præterea à corvis nihil differunt. Neque posthac hujus ætatis mortalium ulli fidendum est. Omnes ingrati & scelesti. At ego cùm tibi talentum adducerem, quo posses ad ea quæ velles uti, in via accepi, te summas quasdam opes esse nactum. Proinde accessi his de rebus admoniturus te, quanquam tibi forsitan mē monitore nihil erat opus, viro nimirum adeo prudenti, ut Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. **T I M.** Ità fiet, Philades; sed age, accede quo te ligone comiter accipiam. **P H I.** Homines! confregit cranium hic ingratus, propterea quod cum ea quæ in rem illius erant, admonui.

17. **T I M.** Ecce tertius huc orator Demeas se recipit, tabulas dextrâ gestans, aitque se mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati pendit, nam damnatus erat, ac vinctus. At cùm solvendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cùm illi fortè obvenisset, ut Erechtheidi tribui distribueret ærarium, atque ego adiens id quod ad me redibat, poscerem, negabat se civem nōsse me. **D E M.** Salve, Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ. Profecto jamdudum te populus frequens,

ut utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Collytensis, vir non modò probus & integer, verùm etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & luctu cursuque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. TIM. At ego nè spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spectabis posthac, sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissimè se gessit, & Peloponnensium duas acies concidit. TIM. Quâ ratione; Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam militiæ dederim nomen. DEM. Modestè equidem de teipso loqueris, nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea scribendis plebiscitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Reipublicæ. His de causis omnibus visum est curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebi singulatim, communiter universis, aureum statuere Timonem juxta Palladem in arce, fulmen dextrâ tenentem, radiis tempora ambientibus, utque septem aureis coronis coronetur, & promulgari ecronas hodie Dionysiis tragicædiis novis. Agi enim per eum oportet hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator, propterea quòd cognatus illius propinquus ac discipulus ejus sit. Nam &
orator

orator optimus Timon; præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi suffragium. Sed utinam & filium meum, ad te pariter adduxissem quem tuo nomine Timonem appellavi. T I M. Quà potes, Demca, cum nè uxorem quidem duxeris unquam, quantum nobis scire licuit? D E M. At ducam, novo ineunte anno, si Deus permiserit, quodque erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. T I M. Aut uxorem tu sis ducturus equidem haud scio, tantà à me plagà acceptà. D E M. Hei mihi! Quid hoc rei est? Tyrannidem Timon occupas, pulsasque eos qui sunt ingenui, ipse nec ingenuus planè, nec civis? verùm prope diem pœnas daturus, cum aliis nominibus, tum quòd incenderis arcem. T I M. Atqui non conflagravit arx scelestæ. Proinde apertè calumniaris. D E M. Sed & dives es, posticum (arcis Atheniensis) perfodiens. T I M. Neque hoc perfossum est, unde nè hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. D E M. Verùm effodietur posthac, sed tu interim omnia quæ in ea condita, possides. T I M. Alteram itaque plagam accipe. D E M. Hei scapulis meis. T I M. Nè vociferare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, si cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum scelestum hominem non protrivero. Tum frustra vicerim in Olympicis, & pugil & palæstrites.

18. Sed quid hoc? an non philosophus Thrasyclus hic est? Profecò ipse

est, promissâ barbâ, erectisque superciliis, & magnum quoddam secum murmurans accedit, Titanicum obtuens, cæsariem per scapulas fluentem ventilans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Zeuxis depinxit. Hic sedatum oris habitum præ se ferens, incessu moderatus, amictu modestus, manè mirum quàm multa de virtute disserit, damnans eos qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans, at ubi lotus devenit ad cœnam, puérque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maximè gaudet) perinde ut Lethes aquam ebibens, à diluculatis illis disputationibus diversissima quæ sunt exhibet, dum milvi instar præripit obsonia, & proximum cubito opposito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inventurum sese speret, dùmque usque adeò diligenter catinos extergit indice digito, ut nè paululum quidem reliquiarum sinat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus, temulentus, vinóque bacchatus, non ad cantum modò, saltationemque, verùm ad convicium usque & iracundiam. Ad hæc multus inter pocula sermo (tum enim vel maximè) de temperantia, sobrietatèque: atqui ista quidem loquitur, cùm jam à mero male affectus & balbutit ridiculè. Deinde accedit vomitus. Postremò sublatum eum de convi-

vio efferunt aliqui ambabus manibus tibi-
cinæ inhaerentem, quanquam alioqui nè
sobrius quidem ulli primariorum cesserit
vel mendacio, vel confidentiâ, vel avaritiâ.
Quin inter assentatores primas tenet, pe-
jerat promptissimè, anteit impostura, co-
mitatur impudentia. In summa, prorsus
admirandum quoddam spectaculum est
omni ex parte exactum, varièque absolu-
tum, proinde non ejulabit clariùs videli-
cet, cum sit modestus. Quid hoc? papa,
tandem nobis Thrasycles? T H R. Non
hoc animo ad te venio, Timon, quo ple-
rique isti, qui nimirum opes admirati tuas,
argenti, auri, opiparorum conviviorum ad-
ducti spe concurrunt, multâque assentati-
one deliniunt te, hominem videlicet sim-
plicem, facilèque impartientem id quod
adest. Siquidem haud ignoras offam mihi
in coenam sufficientem esse, tum obsoni-
um suavissimum, cepam aut nasturtium,
aut si quando deliciar, pusillum salis. Por-
ro potum fons Athenis novem saliens ve-
nis suppeditat. Tam pallium hoc quavis
purpura potius. Nam aurum nihilo ma-
gis apud me in precio est quàm calculi
qui sunt in littoribus. Sed tuâ ipsius gratiâ
huc me contuli, ut nè te subverteret pesti-
ma ista atque insidiosissima res, opulentia,
quippe quæ multis sæpenumero inmedica-
bilitum malorum extiterit causa. Etenim
si me audies, potissimum opes universas in
mare precipitabis, utpote quibus nihil sit
opus bono viro, quique Philosophiæ pos-
sit opes perspicere. Nè tamen in altum, ô
bone, sed fermè ad pubem usque ingressus

paulò ultra solum fluctibus opertum, me quidem uno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potiore viâ ex ædibus ejicito, ac nè obolum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunque opus habent : huic quinque drachmas, illi minam, alii talentum. Si verò quis philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non meâ ipsis gratiâ peto, sed quo amicis, si qui egebunt, donem, sat est si modò peram hanc largitione tuâ expleveris, nè duos quidem modios Ægneticos capientem. Nam paucis contentum, modestumque convenit esse cum qui philosophatur, neque quicquam ultra peram cogitare. T I M. Equidem ista quæ dicis probo, Thrasycles, ergò si videtur, priusquam peram expleam, agè tibi caput opplebo tuberibus, posteaquam ligone suum mensus. T H R. O libertas, ô leges, pulsamur ab impurissimo liberâ in civitate? T I M. Quid stomacharis, ô bone Thrasycles? num te defraudavi? Atqui adjiciam ultra mensuram Choenices quatuor? sed quid hoc negotii? Complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, breviter agmen eorum qui vapulabunt. Itaque quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem paulisper interquiescere sino, dudum fatigatum? Ipse verò plurimis congestis saxis, procul eos lapidum grandine peto. BLE. Nè jace, ô Timon, abimus enim. T I M. At vos quidem nec citra sanguinem, nec absque vulneribus.

Dialogus 4.
Judicium Vocalium.

Imperante Aristarcho Phalereo, septimâ Octobris, actionem instituit *Sigma* adversus *Tau*, constitutis iudicibus septem Vocalibus, de vi & rapinâ, spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quæ duplici *Tau* proferri solent.

Hactenus quidem, ô Judices Vocales, non admodum gravi injuriâ adfectus ab hoc *Tau*, quod meis rebus abutebatur, & inde auferbat, unde minimè conveniebat, quod quidem damnum non graviter tuli, nonnulla etiam quæ dicebantur, audivisse me dissimulabam propter modestiam, quam vos ipsi nôtis me servare, cùm erga vos, tùm erga alias syllabas. Postquam verò ad tantam avaritiam & amentiam pervenit, ut non modò non sit contentus iis, quæ ego sæpè dissimulavi, verùm jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem apud vos qui utramque nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam miseriam me invasit. Nam cùm prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me è domesticâ sede expellit, ita ut pirum jam absit, dum ego ista dissimulo, quin nè inter illeras quidem amplius numerer, & in simili quodam verser metu. Est itaque æquum non modò vos iudices, sed omnes etiam reliquas literas hujus doli curam gerere. Nam si, ut libet unicuique, licebit suo ordine in altum violenter irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis,

feritis, non video quomodo sua quique ordines jura, juxta quæ à principio constituti sunt tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis quæ cum æquo & jure pugnant. Et ut vos certamen omiseritis, tamen mihi qui injuriâ affectus sum, negligendum non erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum cœperunt contra leges delinquere, esset repressa; neque enim litigaret ad hunc usque diem *Λάμβδα* cum *Ρω* disceptans voce *πίσις* [*id est pites*] & *κεφαλαλγία* [*i. e. capitis dolor.*] Neque etiam *Γάμμα* cum *Κάππα* certamen haberet, neq; tam sæpe ad manus propè venissent in fullonia pro voce *γνάβαλα*. Quin cessasset etiam hoc *Γάμμα* cum *Λάμβδα* contendere, dictionem *Μόγης* [*i. e. agrè*] illi surripiens, imò suffurans. Adeoque reliquæ literæ quievissent seditiones movere contra leges. Est enim pulchrum unamquamq; literam in eo ordine, quem primum sortita est, manere: transcendere verò eò quo non oportet, ejus est qui jus & æquum solvit. Et qui primus vobis has leges finxit & formavit, sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii filius, quanquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuant, non ordinem tantum per quem sua quibusque litteris præfidentia dignitas firmiter permanet, definierunt, videlicet, quæ debeat esse prima, quæ secunda, sed qualitates etiam & virtutes quas habent constituerunt. Et nos quidem, ô judices, honore affecerunt,

tunt, præcipuè, propterea, quòd vestro Marte potestis sonum efficere. Semivocales verò secundo loco dignati sunt, eò quòd sine vestro accessu exaudiri nequeunt. Ex omnibus etiam literis quibusdam omnium postremum locum decreverunt, Mutis scilicet & voce carentibus. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc verò Ταῦ (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quàm quo nominari solet) per Deos nisi duæ quædam bonæ ex vobis, & aspectu decenti, Ἀλφά scilicet & Τ ψιλόν, se illi conjunxissent, nè audiretur quidem solum. Hoc, inquam, mihi majorem vim quàm ullæ unquam literæ inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipsis etiam Conjunctionibus, & Præpositionibus expellere tentat, adeò ut istam immodicam avaritiam porro ferre nequeam. Verùm jam tempus est dicere, unde & à quibus res initium sumpserit.

2. Peregrinabar aliquando in Cybelo (id oppidulum non est injucundum) colonâ, ficti fertur, Atheniensium, adducebam vero mecum fortissimum Πῶ ex vicinis meis optimum. Divertebam vero ad Comicum quendam poëtam, huic nomen erat Lysimachus, & à majoribus quantum apparebat, genere erat Bœotius, sed tamen de se dici volebat quod in media Attrica natus esset. Apud hunc hospitem ego hujus Ταῦ avaritiam deprehendi. Equidem cum hætenus paucis quibusdam manus intulisset dicendo τετραεχόντα [i. e. quadraginta] privans me meis cognatis, ex-

isima.

istimabam eam esse consuetudinem literarum, quæ unâ mecum essent educata. Præterea cum *τῆμερον*, [*i. e. hodie*] & similes quasdam voces mihi detraxisset, diceretque eas esse suas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verùm cùm ab eis initium sumpsit, atque postea usum esset etiam dicere *χαπίτερον* [*i. e. stannum*] & *χαπίρμα* [*i. e. veteramentariam plagulam*] & *πίτταν* [*i. e. picem*] deinceps abjecto omni pudore *Βασιλιτταν* [*i. e. reginam*] quoque nominare, haud leviter sum commotus, & irâ accensus, timens nè quis temporis successu etiam *σῦχα*, [*i. e. fucus*] *τῦχα* appelleret. Ora autem vos per Jovem, ut mihi indignanti, & justâ irâ commoto, præterea omni ope & auxilio destituto, ignoscatis. Neque enim parvum hoc aut leve est periculum, in quo versor, cùm præterquam quod alluetis & familiaribus literis me spoliavit, etiam *χίαν*, [*i. e. picem*] avem meam loquacissimam ex medio sinu, ut dici solet, abreptam *χίτταν* appellavit. Quin & *χέλαν* [*i. e. palumbum*] unâ cum *νῆσταις* [*i. e. anatibus*] & *κοκούφοις*, [*i. e. mytilis*] abstulerat, interdicante Aristarcho. Eripuit etiam non paucas apes. In Atticam verò veniens ex media illa regione *Hymettum* præter jus rapuit, idque vobis ipsis & aliis quibusdam syllabis videntibus. Verùm quid ego ista commemorare, cùm me totâ Thessaliâ expulerit, velitque eam *Thettaliam* dicere? denique me omni *θαλάσση* [*i. e. mari*] exclusit. Neq; *σεύτλοις* ipsis [*i. e. Batidis hortensibus*] pepercit,

ut jam, quod dici solet, nè πείσασθαι [i. e. *pedamentum*,] mihi relinqueret. Quod verò litera sim, quæ nulli nocere studeam, vos ipsimet mihi testes istis; neque enim unquam accusavi literam Ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abstulit, & totam σμύρναν surripuit: nec ipso etiam Ξῦ, omnia fœdera & pacta rumpenti litem intendi, ipse etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim vicino meo Πῶ venia danda quòd morbo adiectum sit, & meas apud se μυρρίνας, [i. e. *myrtos*] plantarit, & aliquando atrabile percitum mihi colaphum ὅπῃ κόρην [i. e. *in maxillam*,] illiserit, & talis quidem litera sum ego.

3. Hoc verò Ταῦ quàm sit naturâ violentum adversus reliquas omnes literas, & quàm à nullis omnino abstinerit, consideremus. Scilicet & Δέλτα, & Θῆτα, & Ζῆτα ipsum, & propè omnia literarum elementa injuriâ affecit. Accerere mihi elementa ab isto injuriam passa. Audite Vocales Judices, ipsum Δέλτα dicere, surripuit mihi meam ἐνδελέχσαν, pro qua vult dici ἐντελέχσαν, quòd sanè contrarium est omnibus legibus! Audite vociferari Θῆτα, & capiti capillos evellere, eò quòd κολοκύθη [i. e. *cucurbita*] sibi sit adempta. Audite etiā ipsum Ζῆτα vocibus σκελεῖν [i. e. *fistula cadere*] & σελπιζειν [i. e. *tuba canere*] spoliatum esse adeò, ut nè γρυζῶ quidem, [i. e. *mutare*] illi porrò liceat! quis ista, quas, ferat? aut quæ pœna satis magna erit tam scelestis? Verùm hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus ladic, sed jam ad homines etiam iisdem moribus



se contulit. Neque enim permittit, ut recta
ferantur linguis. Imo vero, Judices, in-
terim enim res humanæ rursus me admove-
runt γλώσσης [*i. e. lingue,*] nam expul-
sum me hac quoque parte γλῶσσαν facit
γλῶπταν. O revera linguæ perniciosus
morbis Ταῦ. Verùm rursus me conferam
ad illud quod cœperam, atque homines
defendam in iis in quibus adversus eos de-
linquit. Nam conatur illorum voces qui-
busdam vinculis constringere & discerpe-
re, ità ut si quis pulchrum quidpiam vi-
dens, idque καλὸν appellare velis, hoc
Ταῦ, statim irruens τολὸν, ipsum dicere
cogit, adeo cupit in omnibus præfiden-
tiam obtinere. Rursus alius dicit περὶ
κλήμας, [*i. e. de palmite,*] hoc vero,
(est enim revera τλήμων, id est, miserum,
τλήμα facit, quod erat κλήμα. Et qui-
dem non plebeios tantum homines inju-
riâ afficit, sed etiam magno illi regi,
cui fama & ipsam terram, & mare cessis-
se, atque naturas suas reliquisse insidias
tendit, & ex ipso cum κῆρ sit τῶ-
ρον quendam efficit. Atque in hunc mo-
dum vocem hominum lædit. Quomodo ve-
rò re ipsâ & opere eosdem lædat, audite:
plorant homines atque suæ fortunæ vi-
ces descent, atque ipsum sæpè Cadmum
execrantur, quod Ταῦ in literarum genus
induxerit: Aiunt enim Tyrannos ejus li-
teræ corpus secutos, atque figuram imita-
tos, postea simili figura ligna fabricasse,
in quibus homines suspendant. Atque
ex hoc huic tam perniciosæ fabricæ peissi-
mum nomen obvenisse. Propter ista omnia
quæ

quot mortibus ipsum Tæũ dignum esse judicatis? Ego quidem existimo meritò hoc solum ad supplicium illius Tæũ relinqui, ut pœnam in sua illa figura sustineat, propterea quòd crux ab ipso fabricata est, & ab eo nomen illi homines imposuerunt.

FINIS.



INDEX
Dialogorum Luciani.
Ex Libro primo.

Dial.	Pag.
1 Cyclopi & Neptuni.	1
2 Menelai & Protei.	3
3 Neptuni & Delphini.	4
4 Neptuni & Nereidum.	6
5 Xanthi & Maris.	7
6 Jovis, Asculapii, & Herculis.	8
7 Martis & Mercurii.	9
8 Diogenis & Pollucis.	11
9 Pluto, seu contra Menippum.	13
10 Menippi, Amphilocho, & Trophonii.	15
11 Mercurii & Charontis.	16
12 Platonis & Mercurii.	17
13 Terpsionis & Platonis.	19
14 Zenophantæ & Callidemidæ.	21
15 Cnemonis & Damnippi.	23
16 Charontis & Mercurii.	24
17 Cratetis & Diogenis.	30
18 Alexandri, Annibalis, Minois, & Scipionis.	32
19 Diogenis & Alexandri.	37
20 Alexandri & Philippi.	40
21 Achillis & Antilochi.	43
22 Menippi & Tantali.	45
23 Menippi & Eari.	46
24 Menippi & Cerberi.	49
25 Charontis & Menippi.	51
26 Diogenis & Mausoli.	52
27 Nerei,	

Π Ι Ν Α Ξ

Τῶν Λακκιανῶν Διαλόγων.

Ἐν τῷ περὶ τῶν βιβλίων.

Διάλ.	Σελίς.
α. ΚΥ' κλωπῶν καὶ Ποσειδῶν.	α.
β. Μενελάου καὶ Πρωτέως.	γ.
γ. Ποσειδῶν καὶ Δελφίνων.	δ.
δ. Ποσειδῶν καὶ Νηρηίδων.	ε.
ε. Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	ς.
ς. Διὸς, Ἀσκληπιοῦ, καὶ Ἡρακλείους.	ζ.
ζ. Ἀρεως καὶ Ἑρμῆ.	η.
η. Διογένης καὶ Πολυδάμαντος.	θ.
θ. Πλάτων, ἢ καὶ Μενίππης.	ια.
ια. Μενίππης, Ἀμφιλόχου, καὶ Τροφονίου.	ιγ.
ια. Ἑρμῆ καὶ Χάρων.	ιδ.
ιβ. Πλάτων καὶ Ἑρμῆ.	ιε.
ιγ. Τερψιῶν καὶ Πλάτων.	ισ.
ιδ. Ζηνοφάντης καὶ Καλλιδημίδου.	ιη.
ιε. Κνήμων καὶ Δαμνίππης.	κ.
ισ. Χάρων καὶ Ἑρμῆ.	κ.
ις. Κράτης καὶ Διογένης.	κη.
ιη. Ἀλεξάνδρου, Ἀντίβου, Μίνω, καὶ Σκιπίων.	κς.
ιθ. Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρου.	λα.
κ. Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.	λγ.
κα. Ἀγχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.	λς.
κβ. Μενίππης καὶ Τηλέμαχου.	λζ.
κγ. Μενίππης καὶ Αἰσχύλου.	λθ.
κδ. Μενίππης καὶ Κερβεῶ.	μα.
κε. Χάρων καὶ Μενίππης.	μβ.
κς. Διογένης καὶ Μανσώλου.	μδ.
κς. Νίξιως,	κς. Νίξιως,



ΠΙΝΑΞ.

αζ'. Νιρέως, Θεοσίτε & Μενίππε.	μέ.
κη. Μενίππε & Χείρων Θ.	μς'.
κθ'. Διογύους, 'Αντιόχους, & Κρότων Θ.	μζ'.
λ'. Αϊανθ Θ & 'Αραμέων Θ.	να'.
λα'. Μίνω Θ & Σωστράτη.	νβ'.
λβ'. Μένιππ Θ, ἡ Νεκυομαρτεία.	νδ'.
λγ'. Χάρων, ἡ 'Επισκοπῆντες.	ξη'.

'Εν τῷ δ' ὁμοίῳ βιβλίῳ.

α. Περὶ τῶ 'Ενυπνίου, ἥτοι βί Θ	Λα-
κίανθ.	πζ'.
β'. Θεῶν 'Εκκλησίαι.	γ.
γ'. Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος Θ.	ργ'.
δ'. Δίκη φωνήεντων.	ςκλ'.

91

Vertical text on the left margin, likely a library or collection number, including characters like Ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ζ, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω, and Greek letters.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a library or collection number, including characters like α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ζ, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω, and Greek letters.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a library or collection number, including characters like α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ζ, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω, and Greek letters.